

Trí thông minh
của EM
thật đáng
phê

Thì Nhì

Review by Nguyệt Phi

Mục lục

<u>Chương 1-1: Xem mắt (1)</u>	
<u>Chương 1-2: Xem mắt(2)</u>	
<u>Chương 2: Ăn lẩu</u>	
<u>Chương 3: Kiều Hoa</u>	
<u>Chương 4: Bát quái</u>	
<u>Chương 5: Công ty</u>	
<u>Chương 6: Thận tốt</u>	
<u>Chương 7: Bao lì xì</u>	
<u>Chương 8: Đồ mặt</u>	
<u>Chương 9: Canh một</u>	
<u>Chương 10: Canh hai</u>	
<u>Chương 11: Ký ức</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15: Trái tim</u>	
<u>Chương 16: Mối tình đầu</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25-1</u>	
<u>Chương 25-2</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	

Chương 42

Chương 43

Chương 44-1

Chương 44-2

Chương 45

Chương 45-2

Chương 46: Ngoại truyện về Lâm Hủy và Phương Dịch

Chương 47: Cả nhà nổi tiếng

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 1-1: Xem mắt (1)

“Nghe nói tiểu thư Hà mới từ Canada về nước tháng trước, đã cảm thấy quen với cuộc sống ở trong nước chưa?”

Hà Phỉ Phỉ cong môi lên cười cười, “Thời gian tôi ở trong nước so với ở nước ngoài vẫn lâu hơn nhiều, sao lại không quen được chứ.” Nói xong, cô cúi đầu dùng cái muỗng inox khuấy khuấy ly cà phê, nhân tiện liếc nhìn thời gian trên đồng hồ.

Lý Thành Hạo cũng cười, “Đúng vậy, cô xem tôi đó, hỏi một vấn đề dư thừa. Nhưng mà mấy năm nay thành phố Hàng Châu thay đổi rất nhiều, có nhiều chuyện thú vị, nhiều nơi vui chơi mọc lên, nếu như tiểu thư Hà có hứng thú, tôi có thể cùng cô đi dạo xung quanh đây một chút, ở nước ngoài có tốt cũng không tốt hơn nước mình được, tiểu thư Hà, cô nói có đúng không?”

Hà Phỉ Phỉ gật gật đầu, mang theo chút hờ hợt, “Đúng là ở trong nước vẫn tốt hơn.”

“Vậy cô. . . . .”

Lúc này, đột nhiên điện thoại di động của Hà Phỉ Phỉ vang lên, cắt đứt lời nói mới nói được một nửa của Lý Thành Hạo. Hà Phỉ Phỉ cầm điện thoại lên nhìn, sau đó cười cười xin lỗi với Lý Thành Hạo nói, “Thật xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại.”

“Không sao, cứ nhận đi, lỡ có chuyện quan trọng.”

Hà Phỉ Phỉ cầm điện thoại di động đi vào toilet, “Này, Nhụy, cái người này sao mà gọi đúng lúc thế, mình đang muốn trốn đi vệ sinh đây.”

Hương Nhụy ở đầu bên kia điện thoại cười to một tiếng, trêu ghẹo cô, “Đại tiểu thư Hà cũng có ngày hôm nay sao, thật là vui quá đi, sắp có chuyện vui rồi.”

Hà Phỉ Phỉ chặc lưỡi một tiếng, “Cậu lại là người xấu tính như vậy à, mẹ mình đang muốn lừa mình đi xem mắt, mình cũng nên nhanh chóng tới chỗ cậu để tránh thôi.”

“Tổ tông của tôi, xin cậu đừng làm vậy, cái tổ chim sẻ nhỏ nhỏ của mình không chứa được pho tượng phật lớn như cậu đâu, cậu đó, vẫn nên ngoan ngoãn trở lại nói chuyện phiếm với đối tượng hẹn hò đi, mình còn phải chuẩn bị tài liệu để đi họp đây.”

“Vậy, vậy mình phải làm gì bây giờ, tìm lý do gì để bỏ chạy đây.”

Hương nhụy suy nghĩ một chút, hồi một đằng, trả lời một nẻo, “Ôi chao, ôi chao, cái vị họ Lý kia nhân phẩm tướng mạo như thế nào?”

“Đều rất giỏi, so với những phú nhị đại (Thế hệ giàu có thứ hai ở Trung Quốc) khác thì giỏi hơn nhiều.”

Hương Nhụy vỗ đùi, “Chính là như vậy, nhìn khắp nơi xem, cậu còn bị thua thiệt sao? Bây giờ về nhà cậu cũng khó ăn nói với dì, sự nghiệp vạn dặm của nhà họ Lý và Hà thị của chúng ta gần đây có chút liên quan, đoán chừng là dì và chú cũng vì chuyện này mới sắp xếp cho các cậu gặp mặt một lần, sau này trên thương trường cũng dễ nói chuyện, cậu cố nhin đi, tối mình mời cậu đi ăn bữa tiệc lớn.”

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 1-2: Xem mắt(2)

Hà Phỉ Phỉ hậm hực nói: "Được rồi, ít nhất còn có thể ăn được một bữa tiệc lớn từ cái người vắt cổ chày ra nước như cậu, thôi cậu đi làm việc trước đi, mình cúp điện thoại đây."

Cúp điện thoại, Hà Phỉ Phỉ thở dài, vừa nghĩ tới cảnh phải tiếp tục đi xem mắt nữa, cô lại cảm thấy đau đầu. Lý Thành Hạo đã là đối tượng hẹn hò thứ ba của cô. Bà mẹ trước kia chỉ đắm chìm trong bàn mạt chược, không biết mẹ cô bị cơn gió quỷ quái nào thổi trúng, mà mẹ cô vội vã tìm đối tượng cho cô, giống như là cô đã năm mươi hai tuổi chứ không phải mới hai mươi lăm tuổi vậy."

Cũng không phải là cô chán ghét đối tượng hẹn hò, chỉ là cô không thích chung đụng trong cái vòng luẩn quẩn với những người phú nhị đại. Từ nhỏ cô đã sống chung với ông nội và bà nội, đến khi học tới trung học cấp hai, do công khai yêu sớm nên được mời phụ huynh tới, sau đó mới bị ba mẹ ở bên cạnh quản giáo nghiêm, cho nên cô mới không hoà nhập được vào cái vòng luẩn quẩn này, cũng không muốn hoà nhập vào. Die^n daaaaaa\ & le^ê quy/y do^nn.

Nghĩ đến đây Hà Phỉ Phỉ lại không nhìn được cảm thấy châm chọc, mẹ nó, làm gì có chuyện yêu sớm, rõ ràng là người ta nhìn cũng không nhìn cô một cái, cùng lắm là thăm mền thôi. Giáo viên

chủ nhiệm cấp hai trung học liền cho đó là chuyện lớn, thật đúng là một ngày chó má.....

Hà Phỉ Phỉ nhận ba mẹ quản giáo rất nghiêm nên hầu như là cắt đứt liên lạc với tất cả bạn học, người duy nhất còn liên lạc chính là Hướng Nhụy lớn hơn cô hai khoá. Sau này Hướng Nhụy thi vào đại học Hàng Châu, hai người mặc dù không ở gần nhau nhưng quan hệ so với trước kia vẫn rất tốt. Lúc Hướng Nhụy đi thực tập Hà Phỉ Phỉ đề nghị cô tới thực tập trong công ty nhà mình, ba Hà rất thích Hướng Nhụy, kết thúc kỳ thực tập liền mời cô vào làm chính thức. Mới mấy năm ngắn ngủi Hướng Nhụy đã bò lên tới vị trí trưởng bộ phận, đối với nữ cường nhân như vậy, Hà Phỉ Phỉ chỉ có thể BỘI PHỤC.

Hà Phỉ Phỉ dựa vào cửa trầm tư một lát, cảm thấy Hướng Nhụy đã hoàn toàn phản bội cô, đứng về phía ba mẹ cô, vì vậy lấy điện thoại di động ra, quyết định cầu cứu sự nhiệt tình của cư dân mạng.

Lão vương sát vách tên bát bát: Khi bạn có một người mẹ có thú vui muốn giúp bạn tìm đối tượng để hẹn hò thì bạn nên làm cái gì bây giờ? 【doge】 , mọi người đoán không sai, bát bát hiện giờ đang ở hiện trường xem mắt, giờ phút này đang trốn trong nhà vệ sinh để cầu cứu 【 hướng dẫn sử dụng 】 đây đã là người thứ ba trong tháng này rồi!!!

Sau mười mấy giây đăng lên xong, phía dưới đã có hơn mười bình luận rồi.

Vậy mà Vương bát bát lại có đối tượng hẹn hò, đã nói là cùng nhau độc thân đến bạc đầu mà (T_T)Dienxdandf Kê quyu dong.

Nói cho bạn biết bạn phải làm như thế nào sao 【 mỉm cười 】

Tứ Thần Thú Microblogging, Vương Bát xấu xa nhất. Trước đó còn khen tôi hấp dẫn!!!

Người nổi tiếng trên Microblogging như Vương bát bát lại nhất định không chịu đưa hình lên, cuối cùng thì trong đó có ẩn tình như thế nào, cô ấy hẹn hò với người có thân thể như thế nào, hoan nghênh cô quay trực tiếp lên Microblogging, cùng đi vào thế giới nội tâm của thiếu nữ Vương bát bát. 【 mỉm cười 】

Bát bát, bây giờ cô đi ra ngoài, sau đó ợ lên một cái, nói với nhà trai là đã ăn no, chuyện xem mắt lần này đại khái là đã thất bại 【 cười cry 】

Hà Phỉ Phỉ quét qua một phút đồng hồ không có cái bình luận nào đáng tin, tức giận thoát khỏi Microblogging, rồi đi ra khỏi toilet.

Lý Thành Hạo thấy cô trở lại, không khó chịu chút nào, cười cười: "Có cần gọi thêm ly cà phê không, đã nguội rồi."

"Không cần," Hà Phỉ Phỉ từ chối nói, "Dạ dày tôi không được tốt lắm, không thích hợp uống cà phê."

"Vậy thì uống chén nước ấm thôi." Lý Thành Hạo rất thoải mái nói, nghe nói là bao tử của Hà Phỉ Phỉ không tốt, thì lại thấy chủ đề là bao tử giảng giải bài diễn thuyết dài hàng ngàn chữ. Dienuxdiandf Kê quysu dong.

Hà Phỉ Phỉ bình thường cũng chú ý tới phương diện này, cho nên Lý Thành Hạo nói cô đều nghiêm túc lắng nghe, bất tri bất giác khiến cho cuộc nói chuyện đỡ khách sáo đi một chút.

Lý Thành Hạo quả thật chẳng chặc lại khéo léo, khiến cho người ta có cảm giác thoải mái, nghe những lời anh nói càng giống như

những lời nhắc nhở của bậc cha chú, Hà Phỉ Phỉ thả lỏng một chút, nụ cười trên mặt cô rõ ràng sôi động hơn.

Chớp mắt cái đã tới ba giờ, Lý Thành Hạo nhìn đồng hồ, "Thời gian vẫn còn sớm, nếu tiểu thư Hà rảnh rồi, không bằng chúng ta đi đánh golf đi, tôi nghe phu nhân Hà nói, tiểu thư Hà đánh golf rất giỏi."

Hà Phỉ Phỉ rất thích đánh golf, ba của cô mỗi lần không tìm được bạn đánh cùng, đều kéo cô tới tập luyện, lâu ngày cô cũng tập luyện trở thành một tay chơi bóng tốt, hơn nữa cũng chưa tới thời gian hẹn với Hương Nhụy, Hà Phỉ Phỉ đồng ý.

Lái xe đến sân banh, Hà Phỉ Phỉ đi vào phòng thay đồ thay bộ quần áo thể thao thoải mái, đi ra khỏi phòng thay đồ, rõ ràng hai mắt của Lý Hạo Thành sáng lên. Mái tóc dài của Hà Phỉ Phỉ buộc cao lên, gương mặt vui vẻ động lòng người, đôi mắt trong suốt càng làm cho khuôn mặt của cô thêm sinh động. Cô xinh đẹp không phải có nét quyến rũ lẳng lơ để nắm chặt ánh mắt của những người giàu có thích chiếm hữu, mà giống như ánh mặt trời ấm áp thấm vào từng chút từng chút một. điễnn dần nên quýndon.

Lý Thành Hạo vốn cứ tưởng là tiểu thư nhà giàu có thì phần lớn là kiêu căng tùy hứng, nhưng Hà Phỉ Phỉ này thì ngược lại, khiến cho anh ta có chút ngoài ý muốn.

Lúc này, phía sau vang lên những tiếng cười vui vẻ.

"Tôi áy mà, đúng là đã già rồi, chỉ có người trẻ tuổi là lợi hại thôi, thua mấy ván này tôi cũng phục, nhưng mà ván tiếp theo cũng không nhất định, tiểu Cố, cậu phải coi chừng đó, ha ha ha."

"Lưu Tổng càng già càng dẻo dai, vẫn bồi cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi."

"Vẫn là Tổng giám đốc Hà có mắt nhìn, tiểu Cố có tướng mạo, năng lực tốt, lượt bóng này cũng là một áp lực đối với những người trẻ tuổi khác, làm cho lão già như tôi đây cũng muốn đưa tiểu Cố tới chỗ của tôi, coi như không làm cái gì khác, thì mỗi ngày cùng chơi bóng với tôi cũng tốt rồi, mọi người nói có đúng không?"

"Ha ha ha, ông Lý à, ông còn muốn ở chỗ này cướp người của tôi sao? Con trai của ông cũng sắp cướp đứa con gái của tôi đi rồi, ông còn muốn lấy người?"

"Chỉ đùa một chút, chỉ đùa một chút thôi."

Hà Phỉ Phỉ quay đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng của ba Hà nhà mình, vừa lúc mấy vị kia cũng nhìn thấy cô và Lý Thành Hạo.

"Ôi, chao ôi, nhìn một chút xem, đây không phải là hai đứa bé của nhà các người sao, làm sao lại trùng hợp như vậy, lại gặp nhau ở chỗ này."

Lý Thành Hạo đi tới chỗ mấy vị trưởng bối lễ phép chào hỏi, ông Hà liếc nhìn con gái nhà mình, cười nói: "Thành Hạo à, cùng với Phỉ Phỉ ở một chỗ thấy như thế nào?" điễnn dần nên quý ndon.

Lý Thành Hạo khéo léo cười cười, "Tiểu thư Hà là người rất tốt, con rất thích."

Mấy vị trưởng bối nở nụ cười, "Lão Lý, con trai nhà ông rất có tiền đồ."

Hà Phỉ Phỉ cũng đi tới, ánh mắt trong lúc vô tình liếc qua một người trong đó, bước chân liền dừng lại.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 2: Ăn lẩu

Ánh mắt lạnh nhạt và sự bình tĩnh kia vẫn giống như trong trí nhớ, Hà Phỉ Phỉ mở to mắt ra một thời gian ngắn rồi nhanh chóng di chuyển ánh mắt đi chỗ khác.

Cùng tới đánh bóng với ba Hà nhà cô phần lớn là người quen biết trên thương trường, Hà Phỉ Phỉ lễ phép chào hỏi, sau đó đó khoác cánh tay của ông Hà, cười rất dịu dàng động lòng người, “Ba, sao hôm nay ba có thời gian ra ngoài đánh bóng? Buổi sáng không phải nói là rất bận rộn sao?” Sáng sớm nay cô vốn định rủ ông Hà đi câu cá, nhưng mà ông liên tục nói bận rộn, kết quả lại gặp ông ở chỗ này. Bây giờ suy nghĩ lại, nhất định là ông đã bàn bạc với mẹ cô rồi, không ngờ hai người hợp lực lại lừa cô đi xem mắt.

Hà Phỉ Phỉ nở nụ cười dịu dàng, nhưng tức giận len lén nhéo ở ngang hông ông Hà.

Ông Hà cười khan ha ha mấy tiếng, “Chơi bóng rất tốt, chơi bóng rất khỏe, thời tiết đẹp như vậy, rất thích hợp đi chơi bóng.” Nói xong ông vội vã chuyển đề tài, nhìn về phía Cố An Thành đang đứng yên lặng một bên, “Tiểu Cố, giới thiệu với cháu một chút, đây là con gái nhà chú, tháng trước đã từ Canada trở về.”

Cố An Thành nhìn Hà Phỉ Phỉ, trong ánh mắt không chút gọn sóng, khoé môi nhếch lên một nụ cười cười xa cách tiêu chuẩn, “Xin

chào tiểu thư Hà.”

Hà Phỉ Phỉ khẽ gật gật đầu, “Xin chào.”

Vẻ bề ngoài cực kỳ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng căng thẳng, Hà Phỉ Phỉ cảm thấy không khí như ngưng đọng lại, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi.

Ông Hà nhìn thấy cô không được tự nhiên, vì vậy nói, “Được rồi, con và Thành Hạo đi chơi đi, đừng đi theo những ông già như chúng ta.” Ông khẽ đẩy Hà Phỉ Phỉ, sau đó nhìn về phía Lý Thành Hạo, nét mặt già nua cười như một đoá hoa giữa mùa xuân, “Thành Hạo à, Phỉ Phỉ nhà chú mới từ nước ngoài trở về, con hãy mang nó đi những chỗ vui chơi nhé.”

Lý Thành Hạo gật đầu, “Dạ được, chú Hà cứ yên tâm ạ.”

Ông Hà nhìn theo phía hai người rời đi, cười với ba Lý nói, “Hai đứa trẻ này rất xứng đôi, ông Lý, nếu thật sự chúng ta có duyên kết thông gia, tôi sẽ mở tiệc chúc mừng ba ngày ba đêm luôn.”

Ba Lý cười nói, “Nếu như Thành Hạo thực sự có thể theo đuổi được Phỉ Phỉ nhà ông, tôi sẽ mở tiệc chúc mừng năm ngày năm đêm cũng không thành vấn đề.”

“Cứ xác định như vậy, tiệc rượu trong năm ngày, ông già ông đó không được lật lọng đâu đấy.” diễnn dàn noên quý.ndon.

“Ha ha ha, ông Hà à, chút tiện nghi này ông cũng không buông tha, tính tình sau nhiều năm vẫn như vậy, không thay đổi chút nào...”

Ánh mắt của Cố An Thành nhìn ra xa, nhìn theo bóng dáng khuất sau khúc cua, lúc này anh mới di chuyển tầm mắt, cúi đầu xuống

che đi cảm xúc đang cuồn cuộn dâng trào trong ánh mắt.

Hà Phỉ Phỉ xuất thần suốt trên đường đi, Lý Thành Hạo gọi cô ba tiếng, cô mới phản ứng lại, “Hả? Sao vậy?”

Lý Thành Hạo kiên nhẫn nói, “Lên xe điện đi, chúng ta đi tới sân bóng.”

Tâm tình chơi bóng của Hà Phỉ Phỉ đã không còn, đành phải cười cười xin lỗi với Lý Thành Hạo, “Ngại quá, đột nhiên tôi cảm thấy không khỏe, ừ ... Tôi muốn đi về trước.”

Lý Thành Hạo hơi hơi nhú mi lại, “Chỗ nào không khỏe? Có muốn tới bệnh viện kiểm tra một chút hay không?”

Hà Phỉ Phỉ liên tục xua tay, “Không cần, thân thể của tôi có chút yếu, nên thường xuyên có chút đau nhức lật vật, không có gì, tôi bắt xe về nhà nghỉ chút là khỏe thôi.”

Lý Thành Hạo cũng không nhiều lời, “Vậy để tôi đưa cô ra xe.”

Hà Phỉ Phỉ ngồi lên xe taxi xong, nói địa chỉ cho tài xế, cả người dựa vào ghế, thở phào một hơi thật dài.

Có chút phiền muộn trong lòng, Hà Phỉ Phỉ lấy điện thoại ra, ngón tay quẹt quẹt trên màn hình mở Microblogging ra, bài viết kia đã có hơn bảy trăm bình luận rồi. Cô mở bảng thông báo lên, trên trăm cái bình luận không ngừng xuất hiện những cái tên quen thuộc.

Mười dặm gió xuân không bằng em: Bây giờ tôi còn đang trốn trong chăn tự trách thì cô lại đi xem mắt 【hướng dẫn sử dụng】 Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát .

Lắm tiền nhiều của có phục hay không: Về sau tứ thần thú trên Microblogging chỉ còn lại ba con thú độc thân 【cười】 có vấn đề gì đây, tại sao Vương bát xấu nhất hội lại thoát hội lão vương sát vách tên gọi là bát bát // lão vương sát vách tên gọi là bát bát v: Khi bạn có một người mẹ có thú vui muốn giúp bạn tìm đối tượng để hẹn hò thì bạn nên làm cái gì bây giờ? 【cười】 , mọi người đoán không sai, bát bát hiện giờ đang ở hiện trường xem mắt, giờ phút này đang trốn trong nhà vệ sinh để cầu cứu 【 hướng dẫn sử dụng 】 đây đã là người thứ ba trong tháng này rồi!!!

Hà Phỉ Phỉ nhin không được cười thành tiếng.

“Mười dặm gió xuân không bằng em” cùng “Lắm tiền nhiều của có phục hay không” đều là bạn tốt trên Microblogging của cô, ba người bọn họ còn có cả “Gió thổi mây trôi trên sông” bị bạn bè trên mạng đặt biệt danh cho là Tứ đại thần thú trên Microblogging, bình thường thì cô hay nói chuyện với hai người kia, “Gió thổi mây trôi trên sông” thì có vẻ ít nói, bốn người hoạt động ngẫu nhiên có thể hỗ trợ lẫn nhau, nhưng rất ít khi tụ tập lại cùng một chỗ để vui đùa.

Hà Phỉ Phỉ mở webchat ra, phát ra tín hiệu buzz với ba người kia.

Lão Xuân ca: A a a, vương bát đã trở lại.

A Đại: Bộ dạng của người đàn ông đó có đẹp trai không? Up hình lên đi! Chị cho em chút ý kiến!

Vương Bát Chi Khí: Đối phương rất tốt, nhưng mà căn bản tôi không có ý nghĩ đó, từng giây từng phút đều muốn trốn đi vệ sinh.

A Đại: Xem ra bát bát là một mỹ nữ rất xinh đẹp ㄟ (ˊ ˋ) ㄟ , trong cái xã hội này chỉ có mỹ nữ mới có tư cách kén cá chọn canh,

còn nếu là tôi, thì cứ thấy đàn ông là tôi đều muốn nhào tới.
Di.3n~đ@fn.l3,quý.d0n

Lão Xuân ca: Tôi, tôi tôi tôi nè, nhìn tôi nè!

A Đại: Đương nhiên nếu là cực nhỏ cực ngắn thì không đáng suy xét.

Vương Bát Chi Khí: Ha ha ha ha ha ha nói cứ như là đã nhìn thấy rồi không bằng!

Lão Xuân ca: Nếu A Đại muốn nhìn, tôi cũng sẽ không ngại mà thoả mãn lòng hiếu kỳ của cô ấy đối với cấu tạo cơ thể người khác phái đâu. 【 mỉm cười 】

A Đại: Biến, mau cút đi! Anh làm cho tôi thất vọng với tất cả đàn ông của đất nước mình!

Hà Phỉ Phỉ cầm điện thoại cười nghiêng ngả.

Sau khi cười xong, Hà Phỉ Phỉ gọi điện thoại cho Hướng Nhụy, không nghe, đoán chừng là cô ấy đang bận, vậy cô sẽ đi tới quán lẩu đặt chỗ trước.

Cô và Hướng Nhụy thích nhất là sưu tầm những nơi vui chơi giải trí, tìm tòi tất cả các quán ăn ở Hàng Châu. Tuy nhiên túi tiền của hai người cũng không được dày dặn lắm, và cũng không thích đi ăn ở những nhà hàng sa hoa, chỉ thích tới những quán lẩu, quán nướng bình dân. Mỗi khi phát hiện ra món gì ngon ngon, trước tiên Hà Phỉ Phỉ sẽ đăng lên Microblogging, tuy nhiên lúc cô ở Canada hai năm, thói quen ăn uống cũng không thay đổi chút nào.

Bởi vì thường xuyên chia sẻ món ăn và câu chuyện hài hước trên Microblogging, dần dần Hà Phỉ Phỉ trở thành một nhân vật nổi tiếng trên Microblogging, fan cũng đã hơn năm triệu người (cv là năm trăm vạn). Lão Xuân ca và A Đại cũng là nhân vật nổi tiếng, ba người không có việc gì lại lên trên Microblogging hi hi ha ha ầm ĩ cả lên, cũng không đưa ra những ý kiến nhận định quá khích hay là quá gay gắt, cũng không đẩy mạnh dịch vụ quảng cáo, bọn họ chỉ quan tâm và làm cho fan hâm mộ của mình cảm thấy vui vẻ.

Chớp mắt một cái đã tới năm giờ rưỡi rồi, Hương Nhụy vội vàng bước chân chạy tới chỗ này, “Chen lẩn chết mất thôi, tàu điện ngầm còn phải chen lấn hơn so với xe buýt.”

“Cậu vừa mới mua xe mà?”

“Đừng nói nữa, lần trước bị một đứa trẻ nhỏ vẽ lên một đường, đã đưa đi bảo dưỡng, mình phải chen lấn trong tàu điện ngầm mấy ngày rồi.”

Hà Phỉ Phỉ nhún nhún vai, “Đi làm thật là cực khổ.”

Hương Nhụy hừ một tiếng, “Cả ngày cậu chỉ biết ăn rồi nằm chờ chết, sớm muộn gì cũng có ngày chủ tịch Hà ném cậu ra ngoài để cho cậu rèn luyện.”

Hà Phỉ Phỉ làm mặt quỷ với cô ấy rồi cười nói, “Cho nên trước đó mình nhất định phải hưởng thụ hết thú vui trong cuộc sống, đi thôi, trên mạng rất nhiều người đề cử quán lẩu này.”

Nếu Hà Phỉ Phỉ biết lời nói của Hương Nhụy trở thành lời tiên tri, khẳng định là cô sẽ quỳ xuống gọi một tiếng bà ngoại, nhân tiện thấp hương cũng thần vái phạt để sám hối, thề trở thành một người tốt

xây dựng Trung Quốc trở thành một nước Xã Hội Chủ Nghĩa phát triển.

Gọi món xong đâu đó, Hà Phỉ Phỉ chụp vài tấm hình những nguyên liệu nấu ăn đầy ở trên bàn ăn, chờ ăn xong sẽ phát biểu cảm tưởng.

“Đúng rồi, sau đó cậu và Lý Thành Hạo kia như thế nào rồi?”

D,0dylq.d “Vẫn như vậy, vốn định đi đánh golf, cuối cùng lại gặp được ba mình ở đó ...” Lời nói của cô đột ngột dừng lại, giống như nhớ tới chuyện gì đó, vẻ mặt có chút ảm đạm, cúi đầu lấy đĩa chọc chọc vào chén nước tương.

“Hờ? Làm sao vậy?” Hướng Nhụy chỉ chỉ cái trán của cô, “Suy nghĩ cái gì vậy?”

Hà Phỉ Phỉ có chút vương mắc, sau cùng vẫn dẫn đo mà hỏi Hướng Nhụy, “Cậu ... Trước kia sao cậu không nói với mình, Cố An Thành cũng đang làm việc trong công ty của ba mình.”

Hướng Nhụy sửng sốt, rồi lập tức ho nhẹ một tiếng, giống như không có chuyện gì xảy ra, “Nói chuyện này làm gì, cậu cũng đâu có hỏi mình.”

Hà Phỉ Phỉ ghen lời, hậm hực nói, “Đúng vậy, mình hỏi anh ta làm gì, nếu không phải hôm nay vô tình gặp lại, mình cũng không còn nhớ ra anh ta là ai nữa.”

Hướng Nhụy cố gắng nén cười, “Đúng vậy, mình vẫn còn nhớ lúc đó cậu nước mắt nước mũi tèm lem, nói muốn quên triệt để mối tình đầu ngu xuẩn này, lại nói cái gì mà cọng cỏ đuôi chó kia đi gặp quỷ đi, cậu chán ghét anh ta như vậy, mình nhìn thấy anh ta ở công ty

cũng không thể nói lại với cậu được, cái này chỉ càng làm cậu thêm phiền lòng thôi. Quá nghĩa khí rồi đúng không!”

Hà Phỉ Phỉ một lúc lâu cũng không tiếp lời được.

Hương Nhụy cười cười, tiếp tục nói, “Cùng lắm cậu đã hỏi thì mình cũng nói cho cậu biết chi tiết, Cố An Thành vào công ty sau mình nửa năm, lúc đó cậu đã đi Canada rồi, không biết cũng là điều bình thường. Mặc dù anh ta vào sau mình nhưng rất được chủ tịch Hà tin tưởng, trên dưới công ty không ít người có suy nghĩ muốn nịnh bợ anh ta, mấy ngày trước lại có tin tức là chủ tịch Hà muốn giao chủ quyền công ty cho anh ta. Nếu mình nhớ không nhầm, anh ta mới hai mươi bảy tuổi thôi? Tuy nhiên lúc trung học đã biết anh ta rất có năng lực, về sau khẳng định có thể làm ra sự nghiệp lớn, nhưng mà kiến thức thực sự vẫn làm cho người ta bội phục từ tận đáy lòng.”

Sau khi Hương Nhụy cảm khái xong thì đồ ăn cũng được nấu xong, Hà Phỉ Phỉ vẫn ngẩn người ra, sau đó ăn cái gì cũng không tập trung.

Cô nhớ là anh đã từng nói, sẽ quy trở về làm việc ở quê nhà là Giang Tô, tại sao lại ở lại Hàng Châu? Hôm nay thấy anh nhìn cô mà phản ứng rất bình thường, vẫn giống ý chang như trước kia, trước kia cô hồ đồ vô tâm nên không thêm để ý, bây giờ nhớ lại cô cảm thấy lồng ngực vô cùng khó chịu.

Hà Phỉ Phỉ giật mình vì suy nghĩ của chính mình cô nên triệt để vứt nó ra khỏi thế giới của mình, vội vàng lắc lắc đầu, nhét miếng nắm hương vào miệng, nhất thời bị phỏng khiến đầu lưỡi đau rát.

“Ôi chao, sao cậu lại ngu ngốc như vậy!” Hướng Nhụy đem ly nước đá tới bên cạnh tay của cô, “Mau uống đi.”

Hà Phỉ Phỉ ừng ực uống mấy ngụm lớn nước, lúc này cảm giác mới đỡ hơn nhiều.

Không sai, cô nên có thái độ kiên định, để cho cọng cỏ đuôi chó kia đi gặp quỷ đi, cô không có thời gian chơi cùng! —^—

Quá một lúc sau, âm thanh nhắc nhở của điện thoại di động vang lên, Hà Phỉ Phỉ vội vàng mở Microblogging ra, đăng nhập tài khoản, sau đó ngồi chồm hổm canh giữ ở dưới Microblogging của “Gió thổi mây trôi trên sông”.

Thời gian dần trôi tới lúc sáu giờ rưỡi, gió thổi mây trôi trên sông vẫn im lặng chưa online, Hà Phỉ Phỉ nhin không được cảm thấy kỳ lạ nói, “Hôm nay sao lại không online rồi ... Mỗi ngày đều online lúc sáu giờ cùng và up ảnh của Đạt ca lên mà.”

“Ai vậy?”

“Một người trên Microblogging. Anh ta nuôi hai con gấu và một con thỏ có hai cái tai cụp xuống, mỗi ngày tan tầm về tới nhà anh ta đều up hình lên, hôm nay lại không up lên.”

Hà Phỉ Phỉ thở dài, nghĩ thầm, hôm nay không thể tranh bình luận đầu tiên được rồi, đành phải chấp nhận thôi.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 3: Kiều Hoa

Sau khi ăn cơm tối xong, Hà Phỉ Phỉ và Hương Nhụy đi dạo mấy vòng ở trung tâm thương mại cho tiêu cơm, sau đó mới đi về nhà.

Ba Hà và mẹ Hà đều không ở nhà, nghe quản gia nói lại, hai vợ chồng già bọn họ đi làm khách nhà người ta, Hà Phỉ Phỉ ừ một tiếng sau đó đi về phòng mình.

Mệt chết đi được. Hà Phỉ Phỉ đá giày ra, sau đó nằm ườn ra trên chiếc giường lớn, nhìn bóng đèn treo trên trần rồi ngáy người ra. Vàng sáng của bóng đèn hình như cứ dần dần khuếch tán rộng ra, Hà Phỉ Phỉ cảm thấy hoảng hốt, bầu không khí yên tĩnh khiến cho cô không nhận được mà nhớ lại chuyện lặn đàn trước kia.

Từ nhỏ cô đã sống cùng ông nội bà nội ở Tô Châu, bởi vì ông nội bà nội rất chiều chuộng cô mặc kệ cho cô muốn làm gì thì làm, cho nên tính tình của cô trở nên kiêu căng ngạo mạn, so với bây giờ, lúc đó cô nhất định là một đứa nhỏ côn đồ, xung quanh mấy trăm mét ở Phương Viên đó không có đứa trẻ nào dám gây gổ với cô. Sau khi lên cấp hai trung học, Hà Phỉ Phỉ quen biết người càng càn rỡ và bốc đồng hơn đó là Hương Nhụy, hai người cùng nhau cấu kết làm việc xấu, thông đồng làm bậy, đánh thắng mười tám đàn em trong trường, đánh thắng những tên côn đồ trong khu vực, vô lễ không coi ai ra gì.

Lần đầu tiên cô gặp hội trưởng hội học sinh Cổ An Thành thì cô và Hướng Nhụy đang học lớp mười một, khi đó hai người bọn cô đang chặn một nữ sinh mượn danh tiếng của bọn cô để ăn hiếp học sinh trong trường ở trong hẻm nhỏ.

Hà Phỉ Phỉ nâng cao chân lên gác lên vách tường, giữa ngón tay kẹp một điếu thuốc đang cháy dở, vừa ho đến chảy nước mắt vừa mắng, “Chúng tôi, khụ khụ khụ, chúng tôi và cô không thù không oán, cô và người ta đánh nhau lại lôi tên của chúng tôi vào là có ý gì?”

Khi đó Hướng Nhụy đang học cấp ba, so với Hà Phỉ Phỉ thì học trên hai lớp, khuôn mặt có chút già giặn hơn so với những người bạn cùng lứa. Cô ta đoạt lấy điếu thuốc đang cháy dở trên tay của Hà Phỉ Phỉ, ném xuống đất, lấy chân dậm tắt, “Không biết hút thì đừng có lấy ra, hai.....”

“Các người đang làm gì?”

Hà Phỉ Phỉ còn nhớ rõ đột nhiên có một giọng nam vang lên, trong vắt như dòng nước suối, lại giống như gió xuân tháng ba, mặc dù cổ tử ra nghiêm túc, nhưng vẫn vô cùng êm tai.

Cô vẫn còn nhớ rõ lúc xoay người ra sau, nhìn thấy bóng dáng cao gầy của người phát ra giọng nói kia đang đứng ngược sáng.

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa làm cắt ngang hồi tưởng của Hà Phỉ Phỉ, Hà Phỉ Phỉ ngồi dậy, “Mời vào.”

Người giúp việc nhà cô là dì Trần bưng một ly nước mật ong đi vào, cười dịu dàng nói, “Cô chủ, uống ly nước mật ong đi, hôm nay ở bên ngoài cả ngày, chắc đã mệt rồi.”

“Dạ, cảm ơn dì Trần.” Hà Phỉ Phỉ duỗi lưng một cái, đi tới ngồi xuống trước bàn.

Dạ dày của cô không tốt lắm, mỗi sáng sớm và mỗi buổi tối đều phải uống một ly nước mật ong, bình thường cũng không để ý, hình như bệnh dạ dày của cô đã lâu rồi không còn phát bệnh nữa.

Hà Phỉ Phỉ uống vài hớp đã uống hết ly nước mật ong vào trong bụng, cầm điện thoại lên, trượt một cái, thì phát hiện ra “Gió thổi mây trôi trên sông” đã online rồi.

“Gió thổi mây trôi trên sông” v: hôm nay có chút việc, nên về nhà hơn trễ, nhưng mà Đạt Ca, Đạt Muội và Lộ Mao đều rất ngoan, trong nhà không bị làm cho loạn lên, chỉ là chiếc ghế salon mới mua bị Đạt Ca Đạt Muội kéo lại làm ở, hơn nữa còn cắn hỏng luôn rồi 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】

Hai tấm hình gửi lên, tấm đầu tiên là hình ảnh Đạt Ca, Đạt Muội nằm trên ghế salon, sống chết không chịu đi, tấm hình phía sau là Lộ Mao nằm sấp trên ghế salon cụp tai thỏ xuống, vẻ mặt kiêu căng trêu chọc hai con kia.

Hà Phỉ Phỉ xem đi xem lại hai tấm hình đó nhiều lần, rồi vui vẻ hài lòng bắt đầu viết bình luận.

“Gió thổi mây trôi trên sông” nuôi ba con vật nuôi, đại diện cho ngu ngốc, trắng trẻo, ngọt ngào—— Đạt Ca, Đạt Muội là hai con gấu bá đạo như tổng giám đốc, còn Lộ Mao là một con thỏ cụp tai. Dáng vẻ của chúng khiến cho người gặp người thích, người gặp người yêu. Từ trước tới giờ Hà Phỉ Phỉ đều mơ ước được nuôi những con vật đáng yêu, nhưng mà tiếc là ba Hà, mẹ Hà không cho phép, vì vậy cô chỉ có thể nhìn hình mà gào khóc thôi.

“Thím ba bạn tìm đàn ông”: gào khóc gào khóc gào khóc muốn chết!!!! Lộ Mao thật sự là tổng giám đốc bá đạo, thái độ giống như đang nói: trể cừ lẳng lẳng nhìn các người ngu xuẩn im lặng không nói lời nào =_= Đạt Ca, Đạt muối thật đáng yêu quá điiiiiii!!! Không phải chỉ là một bộ ghế salon thôi sao!!! Kiều Hoa anh đừng tiếc nuôi nữa..., tôi sẽ gửi chuyển phát nhanh cho anh tám bộ, tám bộ để cho Đạt Ca, Đạt Muội lần lượt thay phiên nhau chơi 【 cười cry 】 // “Gió thổi mây trôi trên sông” v: hôm nay có chút việc, nên về nhà hơn trể, nhưng mà Đạt Ca, Đạt Muội và Lộ Mao đều rất ngoan, trong nhà không bị làm cho loạn lên, chỉ là chiếc ghế sa lông mới mua bị Đạt cả Đạt Muội kéo lại làm ở, hơn nữa còn cần hồng luôn rồi 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】

Kiều Hoa là tên mà những người bạn trên mạng gọi “Gió thổi mây trôi trên sông”, Tứ Thần Thú trên Microblogging theo thứ tự là: Vương Bát, Kiều Hoa, Lão Xuân ca, A Đại, còn về phần tại sao lại gọi một người đàn ông là Kiều Hoa..... thì Hà Phỉ Phỉ bày tỏ: lão phu tham gia Microblogging, lăn lộn hơn mười năm, chưa từng thấy một nhân tài như vậy!

“Gió thổi mây trôi trên sông” lúc bình thường đều tương đối khiêm tốn, bình thường sẽ không đăng hình lên Microblogging, nhưng mà mỗi ngày sẽ không thể thiếu hai tám hình của những con vật nuôi trong nhà anh được, trừ cái đó ra, anh vẫn thường đăng lên Microblogging..... truyện tranh manga.

Nói đúng ra, chuyện này có hơi kỳ lạ, mạnh mẽ như vậy mà lại đi vẽ truyện tranh manga.

Điều khiến cho người ta ngạc nhiên hơn nữa là, Kiều Hoa lại có thể vẽ đẹp hơn cả một họa sĩ chuyên vẽ truyện tranh biếm họa. Một vài tình tiết tình yêu rất đơn giản thôi, nhưng qua bàn tay của anh,

lại có thể trở thành một tình yêu khiến cho người ta có thể chết đi sống lại!

Hà Phỉ Phỉ vẫn luôn rất thích người có nick name này, không phải chỉ vì những con vật nuôi của anh, mà bởi vì một năm trước Kiều Hoa đã vẽ truyện tranh manga theo nội dung anh tự sửa đổi từ tiểu thuyết của cô.

Hai năm trước, Hà Phỉ Phỉ đi Canada, việc học mặc dù căng thẳng, nhưng cô lại hoàn toàn thả lỏng bản thân mình, muốn làm cái gì làm cái gì, cũng không làm khó mình bắt buộc mình phải hao phí quá nhiều tế bào não cho việc học hành. Vì để giết thời gian, cô bắt đầu lún sâu vào viết tiểu thuyết ở trên mạng.

Hà Phỉ Phỉ người này, đã hồ đồ sống hơn hai mươi năm, muốn nói tới ý nghĩa nhân sinh, suy nghĩ của cô vẫn vô cùng đơn thuần. Những thứ mà cô yêu thích, cũng không kéo dài, có công việc mà cô yêu thích, nhưng rồi rất nhanh lại cảm thấy chán, hơn hai mươi năm qua, cô chưa từng nghiêm túc suy nghĩ xem rốt cuộc cô muốn cái gì, cô thích cái gì, mà chuyện “giết thời gian” của hai năm trước, lại khiến cho đám sương mù ở trước mặt cô bỗng tiêu tán đi.

Cô bị mê hoặc vào trong thế giới sáng tác, hết ngày rồi tới đêm, mất ăn mất ngủ viết văn gõ chữ, đem tất cả những thế giới quan trong tưởng tượng, để biểu đạt ra bên ngoài khiến cho cô cảm thấy tràn đầy vui vẻ, cho dù không ai đọc, không ai để lại bình luận, nhưng cô vẫn làm rất hăng say không biết mệt.

“Thím ba bạn tìm đàn ông” chính là nick name ảo mà cô tạo ra khi đó, cô thường xuyên viết ra những câu chuyện những ý tưởng mà cô suy nghĩ, có những lúc buồn chán thì cô phát biểu cảm nghĩ, tâm trạng của mình, mặc dù không ai quan tâm, nhưng cô vẫn cảm

thấy rất thoải mái. So với nick name “Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát”, có lúc Hà Phỉ Phỉ cảm thấy, nick name ảo này có lẽ hợp với con người thật của cô hơn.

Hơn nửa năm trôi qua, rốt cục Hà Phỉ Phỉ cũng viết xong phần đầu tiên của tiểu thuyết.

Bởi vì không phải là đề tài hot, cũng không phải chuyện tình cảm hài hước, lại cộng thêm văn phong quái đản, cho nên truyện này của cô giống như một hòn đá nhỏ ném xuống biển lớn, không tạo nên gợn sóng nào trên diễn đàn văn học. Thậm chí tới lúc kết thúc thì cũng chưa tới một trăm bình luận. Phần lớn là do một thiên thần nhỏ để lại bình luận trong mỗi chương, mặc dù mỗi lần chỉ để lại hai chữ “cố gắng lên”, nhưng đã khiến cô được khích lệ rất nhiều.

Hà Phỉ Phỉ cảm giác đến chết mình cũng vẫn sẽ nhớ tới thiên thần nhỏ đó.

Giống như cô gõ chữ một cách nhanh chóng, rất nhanh đã viết được hai ngàn chữ, Hà Phỉ Phỉ quay đầu lại mới phát hiện ra, mình chỉ lo cố gắng cắm cúi viết, lại không phát hiện ra căn bản không có người nào quan tâm tới. Có mấy ngày, cô như bị suy sụp, hoài nghi mình, cảm thấy mờ mịt và hoang mang, không biết có nên tiếp tục nữa hay không, hôm đó cô viết tâm trạng của mình lên Microblogging, đột nhiên có người nhắn tin cho cô.

Gió thổi mây trôi trên sông: Xin chào, xin hỏi là tác giả của 《xxxxxx》 sao?

Thím ba bạn tìm đàn ông: Vâng, đúng rồi, xin hỏi anh là?

Gió thổi mây trôi trên sông: tôi muốn sửa đổi nội dung tiểu thuyết của cô thành truyện tranh manga, muốn hỏi một chút là cô có đồng ý không?

    Hà Phỉ Phỉ ngơ ngời. Lúc đó Kiều Hoa không nổi tiếng như bây giờ, nhưng cũng đã có hơn mười mấy vạn người hâm mộ rồi, Hà Phỉ Phỉ biết anh, cô chỉ không biết anh lại có thể vẽ truyện tranh manga, và càng thần kỳ hơn nữa đó là, anh lại có thể coi trọng nội dung tiểu thuyết mà cô viết!

    Sau đó “Gió thổi mây trôi trên sông” bắt tay vào vẽ theo nội dung tiểu thuyết của cô, kỳ quặc là, tiểu thuyết của cô không ai quan tâm tới, nhưng khi vẽ thành truyện tranh manga thì lại nhận được những lời khen ngợi như nước thủy triều, Hà Phỉ Phỉ cũng liên quan nên cũng nhận được rất nhiều lời khen ngợi trên diễn đàn văn học.

    Một ngày kia trong lúc nói chuyện phiếm, Hà Phỉ Phỉ biết được anh chính là thiên thần nhỏ hay để lại bình luận cố gắng lên ở mỗi chương, nhất thời khiến cô cảm động rơi nước mắt, cảm thán bản thân đúng là đụng vận cứt chó, lại có thể gặp được một người tốt như Kiều Hoa. Mặc dù trong lúc nói chuyện phiếm, anh tương đối kiệm lời, nhưng không hề ảnh hưởng tới thiện cảm đang từ từ tăng lên của Hà Phỉ Phỉ dành cho anh, cho tới bây giờ, dường như mỗi lần có bài đăng của anh cô đều tới giành bình luận trước tiên.

    Về phần dùng nick name ảo, là do thói quen của Hà Phỉ Phỉ, nếu đổi thành nick name thật nói chuyện gẫu với Kiều Hoa, cô có cảm giác hơi mất tự nhiên.

    Để lại bình luận khen ngợi xong, Hà Phỉ Phỉ phải đi vào nhà tắm để tắm rửa.

Sau khi thay quần áo ngủ xong, Hà Phỉ Phỉ ngồi trước bàn máy vi tính, chuẩn bị bắt đầu nhiệm vụ ngày hôm nay.

Bây giờ cô đã là một nhân vật không lớn không nhỏ, trừ sự chăm chỉ của cô ra, những tác phẩm của cô cũng nhận được phản hồi tốt từ bên ngoài, Kiều Hoa hỗ trợ giúp cô nên cô cũng không dám chảnh mắng. Vào tháng trước, Kiều Hoa nói muốn cải biên nội dung cuốn tiểu thuyết thứ hai của cô. Mà Hà Phỉ Phỉ sau một thời gian nghỉ ngơi lại đào một cái hố mới, đang phấn đấu viết.

Tập trung tinh thần viết hơn hai giờ, cuối cùng cũng viết xong chương một, Hà Phỉ Phỉ kiểm tra lại lỗi chính tả, sau đó đăng lên.

Thả lỏng người, duỗi lưng một cái, Hà Phỉ Phỉ cầm chiếc điện thoại không ngừng thông báo có tin tức lên, vừa mở ra xem, nhất thời cảm thấy bối rối.

Mẹ nó, đột nhiên lại có thêm nhiều người hâm mộ như vậy, hơn một trăm người..... Và còn có hơn năm mươi tin nhắn?

Hà Phỉ Phỉ hoài nghi mình đã chuyển sang tài khoản khác, nhìn kỹ lại, vẫn là ... “Thím ba bạn tìm đàn ông” mà. Cô cảm thấy chuyện này có liên quan tới tác phẩm sáng tác của cô, người hâm mộ của cô có khoảng một ngàn người, chưa từng có thời điểm nào đột nhiên lại tăng nhiều như vậy.

Cô mở thông báo lên, lúc này mới hiểu ra nguyên nhân.

Kiều Hoa đã trả lời bình luận của cô rồi.

Gió thổi mây trôi trên sông v: đã nhắn tin địa chỉ cho cô.// Thím ba bạn tìm đàn ông: gào khóc gào khóc gào khóc muốn chết!!!! Lộ Mao thật sự là tổng giám đốc bá đạo, thái độ giống như đang nói: trẫm cứ

lẳng lẳng nhìn các người ngu xuẩn không nói lời nào =_= Đạt Ca, Đạt muội thật đáng yêu quá điiiiiii!!! Không phải chỉ là một bộ ghế salon thôi sao!!! Kiều Hoa anh đừng tiếc nuối nữa..., tôi sẽ gửi chuyển phát nhanh cho anh tám bộ, mười bộ để cho Đạt Ca, Đạt Muội lần lượt thay phiên nhau chơi 【 cười cry 】

..... Kiều Hoa có phải anh đã bị trộm tài khoản rồi không?

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 4: Bát quái

Hà Phỉ Phỉ sửng sốt hai giây, rồi lập tức mở tin nhắn ra, kéo xuống từng chút từng chút một, nhưng lại không tìm thấy tin nhắn nào của Kiều Hoa. Cô chưa có ý định từ bỏ, lại nhìn lại một lần nữa, cuối cùng mới thở dài một cái, nói không chừng Kiều Hoa cũng chỉ thuận miệng nói đùa một chút, anh ấy sẽ không thật sự làm như vậy..... Cô vốn muốn mua chút đồ chơi cho Đạt Ca, Đạt Muội, nhân tiện biểu đạt lòng biết ơn đối với Kiều Hoa.

Hơn một năm nay, quan hệ của cô và Kiều Hoa vẫn rất tốt, lần trước trong lúc vô tình cô nói ngày sinh nhật của mình, kết quả là vào ngày sinh nhật lần đó, liền thấy Kiều Hoa vẽ thâu đêm để hoàn thành tác phẩm nhân vật trong tiểu thuyết của cô để chúc mừng sinh nhật cô. Nét vẽ tinh xảo, ấm áp, dưới ngòi bút của anh trên màn hình hiện lên một nhân vật có nụ cười rực rỡ đến chói mắt, mọi người cùng nhau chúc cô sinh nhật vui vẻ, Hà Phỉ Phỉ nhận được món quà như vậy thì cảm thấy sống mũi ê ẩm.

Cho nên cô vẫn muốn đáp lại món quà này của anh, không cần phải quá sang trọng, chỉ cần thể hiện được tấm lòng là được rồi.

Đang lúc cô chuẩn bị tắt Microblogging thì có một tin nhắn hiện lên.

Nhìn thấy cái tên quen thuộc thì Hà Phỉ Phỉ theo bản năng kêu “Mẹ nó” một tiếng.

Gió thổi mây trôi trên sông: Cố, số nhà xxx, khu xxx thành phố Hàng Châu.

Thím ba bạn tìm đàn ông:!!!! Kiều Hoa, anh cũng ở Hàng Châu?!?!?

Gió thổi mây trôi trên sông: Đúng vậy.

Thím ba bạn tìm đàn ông: thật là trùng hợp!!! Tôi cũng ở Hàng Châu! Còn nữa, anh không sợ tôi bán tin tức của anh lấy tiền sao, có rất nhiều người muốn tôi cung cấp địa chỉ của anh cho họ _(:3” ∠)_

Gió thổi mây trôi trên sông: sợ.

Thím ba bạn tìm đàn ông: 【 cười cry 】 đừng sợ, đừng sợ, tôi không tham lam chút bạc vụn này. Kiều Hoa, tên họ đầy đủ của anh là gì? Chỉ viết mỗi họ thôi không có vấn đề gì chứ.

Gió thổi mây trôi trên sông: không sao, cứ gửi đến. Cảm ơn cô đã rộng rãi giúp đỡ như vậy.

Thím ba bạn tìm đàn ông: ha ha ha, không cần cảm ơn, của ít lòng nhiều..., nhưng mà tôi có thể có một yêu cầu nhỏ với anh không.

Gió thổi mây trôi trên sông: cái gì?

Thím ba bạn tìm đàn ông: anh nên luyện tập kỹ thuật chụp hình một chút được không, những con vật đáng yêu bị anh chụp khiến

cho chúng nó xấu đi ...

Gió thổi mây trôi trên sông: tôi đã cố hết sức rồi.

Qua mấy phút, Hà Phỉ Phỉ cho là cuộc nói chuyện đã chán ngắt rồi thì Kiều Hoa lại nhấn một tin nhắn tới.

Gió thổi mây trôi trên sông: Đã mười giờ rưỡi rồi, sao còn chưa ngủ?

Thím ba bạn tìm đàn ông: vừa mới viết chương một xong, đang hưng phấn.

Gió thổi mây trôi trên sông: đi ngủ sớm một chút đi, không nên quá hưng phấn.

Thím ba bạn tìm đàn ông: được rồi, anh ngủ đi, tôi đi xem phim.

Hà Phỉ Phỉ thoát khỏi Microblogging, xem được nửa tập phim, thì Lý Thành Hạo gọi điện thoại tới. Hà Phỉ Phỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại đang có cuộc gọi tới một hồi, quyết định giả vờ đã ngủ không nhận điện thoại.

Xem ra phải tìm lúc nào nói chuyện với ba mẹ một chút, nếu vẫn cứ tiếp tục tìm đối tượng hẹn hò cho cô như vậy, thì thực sự là rất mệt.

Lúc này, điện thoại di động chợt kêu lên âm báo có thông báo, bảy giờ Hà Phỉ Phỉ mới phát hiện ra đã mười một giờ rồi, vội vàng mở Microblogging ra, đổi thành nick name thật.

Trải qua một thời gian dài đã hình thành thói quen, vào buổi tối mỗi ngày Hà Phỉ Phỉ sẽ luôn gửi một câu chuyện về chủ đề tình yêu

trên Microblogging, kể cho những người hâm mộ những kỷ niệm về mối tình đầu khi còn đi học. Mới bắt đầu, Hà Phỉ Phỉ chỉ viết ra kể lại những tổn thương nho nhỏ, sau đó thì được người hâm mộ cổ vũ nhiều hơn, lại trở thành một nơi thường xuyên lưu lại những tin nhắn, ký ức. Nhưng mà những đối tượng đều là những người hoạt động về đêm, đa phần là những người còn độc thân, cho nên Hà Phỉ Phỉ mới chọn thời gian thông báo là mười một giờ, thời gian này tràn đầy tính thần bí kỳ dị, ngụ ý là —— những người độc thân thống trị thế giới, sợ hãi đi, ân ái đi!!

Hướng về một dòng chữ trống không kia sửng sờ mấy phút, sau đó Hà Phỉ Phỉ mới chậm rãi đánh ra một dòng chữ, xem đi xem lại nhiều lần, rồi lại đánh rồi lại xoá, nhập rồi xoá, tới khi đầy đủ rồi cô mới nhắm hai mắt lại đăng lên.

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: nếu như vào lúc đi xem mắt mà gặp phải mối tình đầu, tâm trạng như thế nào mới được xem như là hoàn toàn quên đi mối tình đầu?

Qua mấy phút nữa, nhìn lại một lượt những bình luận, Hà Phỉ Phỉ run rẩy trong lòng, cẩn thận từng li từng tí kéo xuống dưới xem.

Trải nghiệm hôm nay của Bát bát rất phong phú nhĩ 【doge】 xem mắt, mối tình đầu, nằm đêm một mình nên khó ngủ, từng phút mơ mộng năm mươi tám tập phim truyền hình 【 Hình động vẫy tay 】

Thậm chí lúc nào tâm trạng của Vương Bát cũng như một thiếu nữ 【 cười cry 】

Tứ Thần Thú Microblogging, Vương Bát là xấu nhất 【doge】

Quả thật, Bát bát gặp lại mối tình đầu rồi, mà lúc này lại nhắc tới chuyện này, thì có nghĩa là căn bản cô chưa từng quên anh ấy, đồ ngốc ạ.

Trong lòng Hà Phỉ Phỉ từ từ trĩu nặng, bởi vì cô phát hiện, những lời bình luận của đám bạn trên mạng rất đúng, cô không thể chối cãi được. Nhưng mà, trong lòng cô lại không muốn thừa nhận..... Thật ra thì mấy năm nay, Cố An Thành chưa bao giờ biến mất hoàn toàn trong lòng cô.

Anh vẫn luôn chiếm một vị trí cố định trong lòng cô, rất chắc chắn, gió thổi cũng không lung lay, cô muốn quên, nhưng cũng không thể quên được.

Hà Phỉ Phỉ không muốn bản thân mình lại là người “Si tình”, mà lại để cho người ta mắng và “coi thường.” Trên thực tế, cô cũng có cảm giác mình rất bị coi thường, vội vàng đi lấy mặt nóng dán miệng lạnh, có thể làm ra những việc giống như người ngốc vậy, khiến cho người ta cười nhạo là đúng rồi.

Nhưng mà trên thế giới, cũng có rất nhiều người ngu ngốc như vậy.

Bình luận còn rất nhiều nữa..

Nhưng Hà Phỉ Phỉ không xem nữa, tắt điện thoại di động, một lát sau liền ngủ mất.

Rạng sáng ngày hôm sau, Hà Phỉ Phỉ ra ngoài chạy hơn nửa tiếng về, dì Trần đã làm đồ ăn sáng xong, ông Hà và phu nhân Hà cũng đang ngồi ăn sáng trên bàn ăn.

“Ba mẹ, chào buổi sáng ạ.” Hà Phỉ Phỉ nói xong thì cầm lấy một quả trứng gà trong đĩa, nhanh chóng lột vỏ sạch sẽ, bỏ vào miệng gặm.

Phu nhân Hà nhìn cô mắng, “Con nhìn lại con xem, không có dáng vẻ của một người lớn tí nào, tay vẫn chưa rửa, đã cầm lên ăn rồi.....”

Ông Hà ho khan mấy tiếng, “Sáng sớm, đừng mắng, đừng mắng nữa, mắng nữa khiến tôi đau đầu.”

Phu nhân Hà nhìn chăm chăm vào ông Hà, “Thế nào, bắt đầu chê tôi phiền?”

“Không có, không có.”

“Vậy tôi và con gái nói chuyện, ông chen miệng vào làm gì? Tôi đã nói gì sai?”

“Được, được rồi, tôi không nói gì nữa, bà nói cái gì cũng đúng.”

Ông Hà bất đắc dĩ liếc nhìn Hà Phỉ Phỉ, sử dụng ánh mắt như truyền đạt suy nghĩ “Con gái, ba đã cố gắng hết sức rồi, nhưng mà chỉ tại mẹ con, cho nên con tiếp tục nghe bà ấy mắng tiếp đi.”

Hà Phỉ Phỉ nhún vai một cái, đi tới bên cạnh phu nhân Hà nắm lấy bả vai của bà, “Mẹ, mẹ có chỗ nào mỏi không, để con dám bóp cho mẹ?”

“Đi, đi đi, tay bẩn mà lại lau lên quần áo của mẹ rồi. Đừng có lại đây mà bôi dầu mỡ lên người mẹ, nhanh đi tắm đi, rồi xuống ăn sáng.” Phu nhân cố tỏ ra nghiêm túc nhưng lại lộ ra nụ cười.

Hà Phỉ Phỉ buồn cười nhìn phu nhân Hà, sau đó đi thẳng lên lầu tắm rửa.

Đợi tới lúc cô xuống ăn điểm tâm thì lại phát hiện hai vợ chồng già bọn họ vẫn đang ngồi trên bàn, không khỏi hiếu kỳ cô hỏi, “Ba, hôm nay không vội tới công ty ạ?”

Ông Hà kéo ghế ra cho cô, “Phỉ Phỉ, ngồi xuống, ba nói cho con một chuyện.”

Hà Phỉ Phỉ cười nói, “Chuyện gì ạ, nghiêm túc như vậy, không phải là sẽ nói cho con biết, nhà chúng ta sắp phá sản rồi chứ, hay là..... Ba mẹ ruột của con tới đón con?”

Ông Hà không kìm được, “Phi phi phi, nói chuyện gì vớ vẩn như vậy, nghiêm túc một chút!”

“Dạ được.” Hà Phỉ Phỉ thu hồi lại khuôn mặt tươi cười của mình, đưa ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn ông Hà nhà mình.

Hai vợ chồng liếc nhau một cái, cuối cùng ông Hà nói, “Phỉ Phỉ, con từ Canada trở về cũng được một thời gian rồi, sau này có dự định gì không?”

Hà Phỉ Phỉ không ngờ đột nhiên lại nói tới chuyện này, vì vậy ngẩn người ra, sau đó nói, “Con chưa nghiêm túc suy nghĩ tới.”

Ông Hà thở dài, “Con cũng đã hai mươi lăm tuổi, không còn nhỏ nữa, ba biết con cũng không vội phải lập gia đình, nhưng mà, cũng không thể dựa dẫm ở trong nhà mà không chịu lớn được. Sau này chúng ta cũng già hết rồi, thì con phải làm sao?” T

“.....” Hà Phỉ Phỉ không biết nên nói gì, cô cũng không phải không nghĩ tới chuyện dự tính cuộc sống tương lai, nhưng mà con đường sau này, ngay cả chính cô cũng cảm thấy mờ mịt, ông Hà hỏi cô vấn đề này, cô thật sự không trả lời được.

“Hương Nhụy là bạn của con, lớn hơn so với con hai tuổi, nhưng lại có thể dựa vào năng lực của mình mà bỏ từ vị trí một nhân viên hạng bét lên tới trưởng bộ phận, ba vẫn rất thích cô ấy, nếu như con cũng có khả năng như cô ấy, ba cũng yên tâm hơn nhiều.” Ông Hà thở dài, “Dù sao tập đoàn Hà Thị, toàn bộ ba sẽ để lại cho con, nhưng nhất định con phải cố gắng, ba mới yên tâm được.”

Hà Phỉ Phỉ hơi cúi thấp đầu xuống.

Cô vẫn rất khâm phục Hương Nhụy, nhưng mà cô không có khả năng quả lý, nếu cho cô làm chủ công ty, quản lý mấy trăm nhân viên cô không có chút hứng thú nào.

Ông Hà vỗ vỗ bả vai của cô, “Không biết thì có thể học, con gái của ba thông minh như vậy, không thể thua kém so với người khác được.”

Hà Phỉ Phỉ ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt tha thiết mong chờ của ba mẹ, lời từ chối cô không thể nói ra khỏi miệng được. Cuối cùng, cô chỉ có thể vô lực gật đầu, “Dạ được, ba, con sẽ học.”

Ông Hà mừng rỡ, “Được, cứ quyết định như vậy, đợi cùng ba tới công ty một chuyến, để làm quen một chút.”

Hà Phỉ Phỉ gật đầu một cái, đột nhiên nhớ ra cái gì, vội nói, “Nhưng mà con có một yêu cầu, con có thể tới công ty, nhưng mà

ba mẹ phải đồng ý với con, không được tìm đối tượng cho con nữa, con thật sự không chịu nổi.”

“Chuyện nhỏ, ba đồng ý với con.”

Phu nhân Hà sau khi suy nghĩ một chút, cũng miễn cưỡng gật đầu, nhưng mà vẫn âm thầm hỏi Hà Phỉ Phỉ nhiều lần là cảm thấy Lý Thành Hạo như thế nào, Hà Phỉ Phỉ dứt khoát lấy hình của một người đàn ông cơ bắp trên mạng, sau đó nói với phu nhân Hà: Mẹ, đây mới là hình mẫu người yêu lý tưởng của con, người mẹ tìm cũng quá tiểu bạch kiểm (mặt trắng nhỏ).

Phu nhân Hà trầm mặc.

Trên đường đi tới công ty, Hà Phỉ Phỉ không khỏi kể khổ với Hường Nhụy.

Hà Phỉ Phỉ: bạn thân yêu, mình tới để chịu khổ đây.

Hường Nhụy: ha ha ha, ngày hôm qua đã bị mình nói trúng rồi mà.

Hà Phỉ Phỉ: có phải cậu đã sớm biết rồi không!!!

Hường nhụy: không sai, cậu tới đánh mình đi ~ chú đã sớm nói với mình chuyện này, nói muốn đưa cậu tới đây học tập một chút, mình biết cậu không thích kinh doanh, cho nên mới kéo dài tới bây giờ, nhưng mà xem ra không kéo dài nổi nữa rồi.

Hà Phỉ Phỉ: ...

Con đường phía trước trở nên ảm đạm.

Hà Phỉ Phỉ ngồi yên như một đứa trẻ, thấy còn cách công ty cả một đoạn đường dài nữa, cô liền nhàm chán mở Microblogging ra, vừa đúng mở ra hình manga mà Kiều Hoa mới cập nhật.

Thời gian cập nhật là hơn hai giờ sáng, đã trễ như thế, mà vẫn còn vẽ à? Hà Phỉ Phỉ vội vã để lại một bình luận ở phía dưới Microblogging, bảo anh phải ngủ sớm, nếu không sau này sẽ hư thân, sẽ không tìm được người con gái tốt.

Viết xong bình luận, cô kéo xuống phía dưới, thấy có một bình luận cô không khỏi ngây ngẩn cả người.

Gió thổi mây trôi trên sông v: chưa từng đi xem mắt, nên không biết gặp phải mối tình đầu sẽ có tâm trạng như thế nào. Nhưng mà tôi vẫn luôn nhớ tới người kia, và cũng không có ý định quên// Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: nếu như vào lúc đi xem mắt mà gặp phải mối tình đầu, tâm trạng như thế nào mới được xem như là hoàn toàn quên đi mối tình đầu?

Mẹ..... Mẹ nó!! Đột nhiên lại gây ra chuyện bát quái gì thế này!!! Đây chính là mấy vạn người trên mạng quan tâm tới bình luận của Kiều Hoa! Hà Phỉ Phỉ định thần nhìn lại, bình luận ở phía dưới quả nhiên nhiều hơn bình thường gấp ba lần, đều do người mọi người muốn tìm hiểu biết rõ tình hình về tình sử của Kiều Hoa.

Lúc này, đột nhiên Hà Phỉ Phỉ đọc tới một bình luận của một người hoàn toàn xa lạ.

Ngậm trầm cự | cây: chỉ có một mình tôi phát hiện thôi sao? Trong Tứ Thần Thú, chỉ có Kiều Hoa và Vương Bát là hỗ trợ lẫn nhau 【doge】 thường chỉ thấy Kiều Hoa bình luận bài viết của

Vương Bát, Lão Xuân Ca và A Đại đang choáng váng ở trong toilet 【 cười cry 】 chẳng lẽ Kiều Hoa và Vương Bát có □□ 【 suy tư 】

Em, em gái à! Cứt có thể ăn lung tung, nhưng lời nói thì không thể nói lung tung được!!!!

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 5: Công ty

Em, em gái à! Cút có thể ăn lung tung, nhưng lời nói thì không thể nói lung tung được!!!!

Hà Phỉ Phỉ trơ mắt nhìn cái bình luận giữ vị trí đứng đầu kia, mà dở khóc dở cười. Cái gì gọi là “Gian tình”? Baidu đưa ra giải thích là: là bao gồm tất cả những hành động không chính đáng trong quan hệ giữa nam và nữ, nam và nam, nữ và nữ, nhưng rõ ràng là quan hệ giữa Kiều Hoa và cô là quan hệ chính đáng mà, có được không! Bình thường nick chính của cô không tương tác với Kiều Hoa nhiều lắm, thỉnh thoảng chỉ đưa ra một vài bình luận, điều này cũng được gọi là gian tình?

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, bắt đầu có những người bạn mạng bắt đầu giải thích giúp bọn họ.

Phía trên thú vị lắm, Vương Bát và Kiều Hoa vừa nhìn là đã biết không thích hợp rồi, Vương Bát đen tối như thế nào, Kiều Hoa đẹp để ra sao, không phải là phải có khung hình thích hợp thì mới khiến cho bức tranh đẹp hơn sao 【 hình động vẩy tay 】

Vương Bát rõ ràng nhìn rất cô đơn mà 【 mỉm cười 】

Quý gói van xin mọi người tìm ra tình sử của Kiều Hoa!!!

Nếu như nói đúng ra, tôi cảm thấy Kiều hoa và “Thím ba bạn tìm đàn ông” này cũng có một chân, Kiều Hoa cũng thường đưa ra bình luận trong bài đăng của cô ấy mà, viết lách và vẽ vời phối hợp nhịp nhàng, cảm giác có gì đó phát sinh!!!

Thật ra thì từ lần trước Kiều Hoa cả đêm vẽ truyện tranh toàn tập tặng cô ấy, thì tôi đã cảm thấy Kiều - Thím cp tràn đầy sự thần bí 【 hình động vẩy tay 】 đồng hồ nước đã bị hủy rồi, chớ đọc. leê quý d0n9.

Nhà trên đừng đi, lần trước tôi đã đọc qua truyện đồng nhân cao H của Kiều - Thím cp rồi!! Phun máu mũi đó!!!

Hà Phỉ Phỉ lặng lẽ nuốt một ngụm máu trong lòng xuống. Hiển nhiên Kiều - Thím cp đúng là chỉ Kiều Hoa và cô, bút danh của cô là tam phục, độc giả cũng gọi cô là thím ba.....

Nhưng mà Kiều - Thím cp là cái gì quý vậy! (ノ`□')ノ ㄣ┐┐┐
quả thực là tà giáo, tà giáo!

“Phỉ Phỉ, đã đến công ty rồi.”

Hà Phỉ Phỉ cắt điện thoại di động đi, rồi đi theo ông Hà xuống xe.

Đứng ở trước toà nhà, trong lòng Hà Phỉ Phỉ ngũ vị tạp trần.

Quả thực, cô không thích kinh doanh, không hiểu được những âm mưu quỷ quyết trên thương trường, cũng không biết quản lý đám nhân viên cấp dưới như thế nào. Đã sống hai mươi lăm năm, cô chỉ trải qua một cuộc sống đơn thuần, trước kia ở bên cạnh ba mẹ, cô thoải mái tự nhiên làm bậy, khi trưởng thành đã biết hơn nhưng bởi vì hoàn cảnh gia đình tốt nên chưa bao giờ phải trải qua chuyện gì quá cực khổ, đột nhiên bắt cô học hỏi rồi từ từ đón nhận

lấy công ty, trong lòng không tránh khỏi có tâm trạng thấp thỏm. Một mặt là không thích, một mặt lại sợ ba mẹ thất vọng, nhưng nếu như cô đã đồng ý với ông Hà, như vậy thì chỉ còn cách kiên trì đi về phía trước thôi.

Hà Phỉ Phỉ từ từ thở ra một hơi, đi vào cánh cửa kính xoay tròn.

Ông Hà không cho cấp dưới biết thân phận của Hà Phỉ Phỉ, cho nên khi đi ngang qua khu làm việc thì các nhân viên chỉ tò mò liếc nhìn cô gái trẻ tuổi đi theo phía sau chủ tịch, cũng không bàn luận quá nhiều.

Leê quý d0n9. Vào phòng làm việc của Hướng Nhụy, Hướng Nhụy ngoắc trợ lý rót cho hai người ly trà nóng, cười nói: “Chủ tịch Hà, sớm như vậy đã tới rồi, cháu còn tưởng rằng Phỉ Phỉ sẽ dậy muộn đấy!”

Hà Phỉ Phỉ bĩu môi, “Làm gì có, mình vẫn luôn rèn luyện mà, mỗi ngày đúng sáu giờ rưỡi sáng đã dậy chạy bộ rồi.”

“Còn không phải là do lúc mới về nước thì mình đã nói cậu mập hơn trước mười cân sao.”

Hà Phỉ Phỉ nói không lại cô, không thể làm gì khác hơn là tự mình uống trà, nghe ông Hà và Hướng Nhụy nói chuyện.

Ông Hà liếc nhìn Hà Phỉ Phỉ, lại nhìn Hướng Nhụy, nụ cười đầy trong ánh mắt, “Phỉ Phỉ ra nước ngoài mấy năm, tình cảm của các cháu lại không thay đổi chút nào, vẫn tốt như trước. Đến bây giờ, chú vẫn còn nhớ rõ ngày đó, Phỉ Phỉ lôi kéo cháu tới trước mặt của chú, chỉ vào cháu nói với chú: ba, đây là bạn của con, tương mạo hơn người, năng lực rất tốt, khí thế rất mạnh, cô ấy không tới làm

việc cho công ty nhà chúng ta, tuyệt đối là một tổn thất lớn. Cũng đã mấy năm trôi qua rồi, Tiểu Hường, quả nhiên cháu đã không cho cho chú Hà của cháu thất vọng.”

Hường Nhụy cười cười, “Chuyện này cháu còn phải cảm ơn chú Hà đã cất nhắc, nếu không chỉ bằng bản lĩnh của một mình cháu, thì sẽ không đứng vững ở Hà Thị được.”

Ông Hà cười lên ha hả, “Đừng khiêm tốn quá, bây giờ chú đưa Phỉ Phỉ tới là muốn bàn với cháu chuyện quan trọng, trong lòng cháu chắc cũng đã dự đoán được rồi chứ?”

Hường Nhụy thu lại nụ cười, gật đầu một cái.

Ông Hà thở dài, “Chú chỉ có một đứa con gái này thôi, mỗi ngày hết ăn lại nằm, nhưng mà chúng ta là ba mẹ lại không thể đánh chửi nó, nhưng cũng nhìn ra là chúng ta sắp già rồi, Phỉ Phỉ lại không thể cứ không hiểu chuyện như vậy được? Tiểu Hường, cháu và Phỉ Phỉ quen biết nhiều năm như vậy, tình cảm sâu nặng, nếu như để cho nó theo cháu học tập, chú cũng cảm thấy yên tâm.”

Hường Nhụy suy nghĩ một chút, “Chú, không phải cháu muốn trốn tránh trách nhiệm, nhưng mà cháu và Phỉ Phỉ đã quá quen thân rồi, cháu cũng hiểu tính cách cô ấy như vậy, chuyện kinh doanh cô ấy lại không cảm thấy hứng thú, cháu lo là cháu sẽ buông lỏng cô ấy... ..”

Chân mày ông Hà khẽ nhú lại, “Nói cũng phải. Nhưng mà ngoài cháu ra, quả thật chú không tìm được người nào thích hợp, mặc dù cô là đưa nó tới để học tập, nhưng cũng không thể quá phóng túng, nhưng mà chú vẫn lo lắng nó bị những người nhân viên khác bắt nạt.....”

Đôi mắt của Hà Phỉ Phỉ đảo mấy vòng, thấy hai người rơi vào trầm tư, vì vậy đã phá vỡ cục diện bế tắc, “Không bằng..... Trước tiên con sẽ đi lên từ công việc của dì quét dọn vệ sinh?”

Ông Hà trừng cô, “Câm miệng!”

“.....”

Hương Nhụy nhàm chán nhìn chăm chăm vào ly trà đang bốc hơi, bất chợt ánh mắt sáng lên, khoé môi cũng nở ra nụ cười không rõ ý vị, “Chú, đột nhiên cháu nghĩ tới một người, có lẽ rất thích hợp để dạy cho Phỉ Phỉ.”

“Người nào?”

Hương Nhụy nở nụ cười như có như không nói, “Cố An Thành.”

Lộp bộp —— Hà Phỉ Phỉ ngây ngẩn.

Mẹ. .... Mẹ Kiếp! Hương Nhụy, cậu cố ý muốn lừa mình đúng không! Hà Phỉ Phỉ đang muốn nổi giận lật bàn lên, thì bị ông Hà trợn mắt lên nhìn, “Ngồi đằng hoàng một chút! Ở đây không có chỗ cho con lên tiếng!”

Hà Phỉ Phỉ hậm hực ngồi trở lại trên ghế sa lon, ánh mắt không ngừng trừng về phía Hương Nhụy. Hương Nhụy vẫn ngồi vững như bàn thạch, vẫn không chút nhúc nhích, hoàn toàn không quan tâm tới ánh mắt oán hận của Hà Phỉ Phỉ.

“Cố An Thành? Tại sao lại cảm thấy cậu ấy sẽ thích hợp?”

Hương Nhụy uống một hớp trà, sắp xếp lời nói lại một chút, “Nếu như cháu đoán không nhầm, Cố An Thành ít ngày nữa sẽ nhận

quyền quản lý một nửa chi nhánh, cá nhân cháu rất khâm phục năng lực của anh ấy, nhân viên trên dưới trong công ty cũng rất phục, cháu cảm thấy anh ấy sẽ có đủ tư cách để dạy dỗ cho Phỉ Phỉ. Hơn nữa, chắc là chú Hà đã không biết chuyện này, Cố An Thành từng là bạn học cấp hai của cháu và Phỉ Phỉ, chúng cháu biết nhau, cho nên vấn đề chú Hà đang lo lắng Phỉ Phỉ sẽ bị bắt nạt sẽ hoàn toàn không còn tồn tại, hơn nữa.....” Cô chế nhạo nhìn Hà Phỉ Phỉ, “Nếu như có thể khiến cho Phỉ Phỉ nhìn trúng, cũng không cần giải thích rõ về sự kiên nhẫn và năng lực của anh ấy nữa, sau này chú Hà dùng người sẽ càng yên tâm hơn.”

Ông Hà suy nghĩ một lát, “Tên nhóc Cố An Thành này quả thực là không tệ.....”

Hà Phỉ Phỉ vội nói, “Ba, không được, con không quen anh ấy, hơn nữa hồi học cấp hai con đã từng đánh anh ấy, ba mà giao con cho anh ấy, nhất định anh ấy sẽ nhân cơ hội này mà trả thù!!!”

Ông Hà nhìn cô chằm chằm, quát, “Đánh người mà không biết xấu hổ còn nói ra nữa! Ba cũng cảm thấy xấu hổ thay con rồi! Nào có đứa con gái nhà nào như con chứ!”

Hà Phỉ Phỉ cũng sắp khóc, “Ba, ba không thể ác với con như vậy được, con chính là con ruột mà.....”

Hương Nhụy ở bên cạnh cười đắc ý cũng sắp bị nội thương luôn rồi, chỉ có thể uống trà để che giấu.

Ông Hà đối với sự cầu khẩn của Hà Phỉ Phỉ thì không thêm quan tâm, ông nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị của Hương Nhụy, cảm thấy vấn đề cũng không lớn, tên nhóc Cố An Thành kia ông cũng rất coi trọng, làm người thì kín kẽ ổn thoả, làm việc thì không nóng

không vội, nếu như Hà Phỉ Phỉ có thể học được nửa khả năng của cậu ấy, ông cũng đã mãn nguyện rồi.

Sau khi đưa ra quyết định hậu, ông vỗ đùi, “Được. Vậy thì cứ giao Phỉ Phỉ cho cậu ấy dạy dỗ, nhưng mà Tiểu Hường à, chuyện này giao cho người ngoài chú cũng có chút không yên tâm, cháu thỉnh thoảng quan tâm tới một chút nhé.”

“Dạ được, chú Hà, cháu sẽ biết chừng mực.”

Hà Phỉ Phỉ ngồi yên ở trên ghế sofa, đôi mắt vô hồn, vừa nghĩ tới lại lần nữa phải đối mặt với Cố An Thành, cô đã cảm thấy muốn chết rồi rồi.

Thật vất vả cô mới quen với cuộc sống không có anh, tại sao lại đi tới bước ngoặt này! Không sai, trong lòng của cô không bỏ được anh, nhưng mà điều đó cũng không có nghĩa là cô hoàn toàn nguyện ý đuổi theo anh chạy trốn! Chó liếm thấy nước nóng còn biết không nên mạo hiểm nữa, cô đã không giống như trước kia một mực khẳng định không chịu thay đổi nữa rồi, cuộc sống của cô không thể thoát ra khỏi cái tên Cố An Thành này sao?

Ông Hà đi ra ngoài nhận một điện thoại, Hà Phỉ Phỉ vẫn ngồi ở chỗ đó, không hề nhúc nhích, trong mắt của Hường Nhụy không khỏi có chút lo lắng, cô bắt đầu suy nghĩ có phải mình đã đi nhầm bước rồi hay không.

Hường Nhụy ngồi vào bên cạnh của Hà Phỉ Phỉ, khẽ nói, “Phỉ Phỉ, đang suy nghĩ gì vậy?”

Hà Phỉ Phỉ sâu xa nhìn cô một cái, “Đang suy nghĩ có phải kiếp trước mình đã đào mộ tổ tiên nhà cậu rồi hay không, mà cậu lại lừa

mình như vậy.”

Hương Nhụy nhìn thấy cô thực sự không tức giận, vì vậy nín cười nói: “Về phương diện khách quan mà nói, quả thật Cố An Thành thích hợp dạy cậu hơn mình.”

“Từ phương diện cá nhân?”

Hương Nhụy nhìn cô hồi lâu, nói thật, “Từ phương diện cá nhân..... mình không muốn bạn mình bị cô đơn.”

Hà Phỉ Phỉ: “.....”

“Cậu xem, mình vừa đưa ra một đề nghị, vừa có thể thay cậu giải quyết chuyện học tập phiền phức, lại có thể thay ba mẹ cậu giải quyết chuyện đau đầu vì tìm đối tượng cho cậu, có phải rất hoàn mỹ hay không?”

“Cậu đi chết đi.”

Ông Hà rút cuộc đã gọi điện thoại xoay quay trở lại, sau đó nói trợ lý gọi Cố An Thành tới đây.

Cả người Hà Phỉ Phỉ cứng ngắc lại, chỉ có thể không ngừng uống trà để duy trì vẻ trấn tĩnh ở bên ngoài.

Cô liều mạng nhớ lại những kinh nghiệm mà những người bạn trên mạng đã bình luận, biểu hiện như thế nào mới được xem là hoàn toàn quên mọi tình đầu? Thong dong, bình tĩnh, trong đôi mắt hiện ra vẻ kinh ngạc, hơn nữa con có thể thoái mái với người bên cạnh: đây là bạn học cũ của tôi, thật là trùng hợp, lại gặp nhau ở chỗ này.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài có người gõ cửa đi vào.

Hà Phỉ Phỉ không tự chủ được ngẩng đầu nhìn về phía người tới.

Bộ quần áo vest bao quanh vóc người cao lớn, mái tóc được cắt tỉa gọn gàng và chiếc nơ tinh tế để lộ ra chiếc cổ đẹp đẽ, hơi thở nho nhã, ngũ quan không thể nói là rất đẹp mắt nhưng lại rất hấp dẫn, khiến cho người ta không nhìn được mà phải nhìn lại lần nữa, nhưng mà vẻ bình tĩnh gần như lạnh nhạt của anh khiến cho cả người anh tăng thêm chút cảm giác xa cách.

Bỗng chốc Hà Phỉ Phỉ đứng lên, “A, đây không phải là bạn học cũ của mình sao, thật là trùng hợp, lại gặp nhau ở đây.”

Hương Nhụy: “.....” Cậu ngu ngốc quá, Hà Phỉ Phỉ, khiến mình xấu hổ không dám nói gì.

Hiện trường có năm giây tẻ ngắt, nhưng mà rất nhanh, Cố An Thành đáp lại lời nói của Hà Phỉ Phỉ.

“Là bạn học cũ, đã lâu không gặp, Hà Phỉ Phỉ.”

Giọng điệu không cao không thấp, giọng nói của người thanh niên này so với người thiếu niên khi đó có chút không giống, nhưng lại có chỗ giống nhau y hệt——, giọng nói của anh vừa vang lên, Hà Phỉ Phỉ lại nhìn không được muốn đi lên ôm chặt lấy anh.

Giống y như trước đây, ôm thật chặt, mặc kệ anh uy hiếp, tức giận, thoả hiệp, đều không buông tay.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 6: Thận tốt

Hà Phỉ Phỉ lẳng lặng ngồi yên ở trên ghế sofa, trong lòng đang giấu cọt hành động ngu xuẩn của mình, chỉ mong thời gian trôi qua thật nhanh, cho tới khi ông Hà và Cố An Thành nói chuyện xong, một chữ cô cũng không nghe lọt, chỉ mơ hồ nghe được câu trả lời cuối của Cố An Thành.

”Chỉ tịch Hà, nhiệm vụ mà ngài giao cho cháu, cháu nhất định sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành.”

Ông Hà đứng lên, vỗ vỗ vào bả vai của Cố An Thành, “Có những lời này của cậu, tôi cũng yên tâm rồi. Còn nữa, Phỉ Phỉ chưa từng học qua kiến thức nào liên quan tới kinh doanh, cho nên khi mới bắt đầu không nên từ quá cao, bắt đầu từ trợ lý là được rồi. Sau này trong công việc nếu nó phạm sai lầm, Tiểu Cố, cậu đừng cố kị nó là con gái của tôi, cứ việc dạy dỗ nó cho tốt, dù sao da mặt nó cũng dày, mắng cũng không sao. À đúng rồi, thân phận của nó cũng đừng để cho người khác biết, tôi muốn đưa nó tới học tập trải nghiệm, không phải tới nghe người khác thổi phồng, trong lòng cậu tự tính toán là được.”

Cố An Thành gật đầu, “Cháu hiểu rồi ạ.”

Ông Hà hài lòng gật đầu, “Được, vậy trước tiên cậu đưa Phỉ Phỉ đi làm quen với công việc trợ lý đi, chờ khi cậu tới chi nhánh công ty

nhận chức, thì nó sẽ chính thức đi làm.” Sau khi ông Hà nói xong, trợ lý liền đi vào nhắc nhở ông, “Chủ tịch Hà, ngài và giám đốc lý hện nhau đi chơi bóng, cũng sắp tới giờ rồi ạ.”

”Vậy thì tôi không tiếp tục ở lại đây nữa, các người đi làm việc đi.”

Hà Phỉ Phỉ trơ mắt nhìn ông Hà không chút lưu luyến rời đi, khóc không ra nước mắt.

Nửa đời sau của cô cứ bị quyết định qua loa như vậy sao! Không đúng, không phải nửa đời sau..... Mà là khoảng thời gian thanh xuân của cô cứ như vậy mà bị lãng phí trên người của Cố An Thành sao! Cô không phục đầuuuuu!

Hương Nhụy trù mền nhìn Hà Phỉ Phỉ ở phía trước, sau đó vô tình nói, “Tôi phải chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp, Cố An Thành, anh mang Phỉ Phỉ tới phòng làm việc làm quen một chút đi, cậu ấy rất ngốc không biết chút kiến thức cơ bản nào vềSoftware cả.”

”Ừ.” Ánh mắt của Cố An Thành rơi vào trên người của Hà Phỉ Phỉ, “Hà Phỉ Phỉ, đi theo tôi.”

”Hả..... Được.”

Phòng làm việc của Cố An Thành ở trên lầu, hai người một trước một sau đi tới cửa thang máy, không nói một lời đứng chờ thang máy.

Hà Phỉ Phỉ không thích nhất là loại tình cảnh như thế này, lúng túng khiến cả người khó chịu, vì vậy không thể làm gì hơn và vắt hết óc, tìm một đề tài nói chuyện, “Anh..... Anh vẫn luôn làm việc ở Hàng Châu à?”

Cố An Thành giống như từ trong suy nghĩ tỉnh lại, dừng lại mấy giây sau đó ừ một tiếng, “Chỗ này rất tốt, tôi cũng đã thành thói quen rồi.”

Hà Phỉ Phỉ à một tiếng, đang không biết làm sao nói tiếp thì Cố An Thành chủ động hỏi cô, “Em thì sao? Sống ở nước ngoài có tốt không?”

Cô cười cười, “Vô cùng tốt, nhưng vẫn không quen bằng ở nhà, nước ngoài không quen biết nhiều người, hơi cô đơn.” Diễ.ễầ.à
Lê.êQu,y.yĐồ ôn

Khoé môi của Cố An Thành khẽ giật giật, giống như là muốn nói cái gì, rồi lại cố đè nén lại.

Nếu cảm thấy cô đơn, tại sao lại ở nước ngoài lâu như vậy mới nghĩ tới việc quay về? Anh không hỏi ra khỏi miệng.

Cửa thang máy mở ra, bên trong có mấy người đứng, hai người do dự có chút lúng túng không biết làm sao.

Đi tới cửa phòng làm việc, Cố An Thành gõ một cái lên bàn của trợ lý, “Abby, chuẩn bị một cái bàn làm việc và máy vi tính, cho người mang vào phòng làm việc của tôi.”

"Được."

Hà Phỉ Phỉ ngẩn người, “Tôi..... đi vào phòng làm việc của anh?”

”Ừ. Tôi sẽ phải tới chi nhánh công ty ngay thôi, ở đây mà sắp xếp chỗ làm việc cho em thì hơi phiền toái, cho nên tạm thời em cứ làm việc trong phòng làm việc của tôi mấy ngày là được, để chi nhánh công ty thì sẽ sửa sang lại.”

Nói thật thì không có lời nào phản bác.....

Chưa được vài phút, Hà Phỉ Phỉ đang ở trong phong làm việc của Cố An Thành. Cô cũng không biết nên làm gì, đành nhìn chăm chăm vào máy tính ngẩn người.

Cố An Thành vào phòng làm việc thì bắt đầu chuẩn bị tài liệu đi họp, Hà Phỉ Phỉ cũng nghiêm chỉnh không quấy rầy anh, phải cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại. Chờ Cố An Thành đi họp, trợ lý Abby của anh đẩy cửa đi vào, “Hắc, cô là người mới tới à?”

Hà Phỉ Phỉ đứng lên, “Ừ, tôi là người mới tới công ty.”

Abby có thân người cao lớn, tướng mạo có chút giống con lai, ngũ quan sâu sắc mê người, nụ cười cũng như ánh mặt trời, “Cố tổng giao cho tôi dạy cho cô những kiến thức cơ bản. Xin chào, tôi là Abby, mọi người trong công ty đều gọi tôi như vậy, bởi vì tên tiếng Trung của tôi rất khó nghe, gọi là Vương Lệ, cho nên cho tới bây giờ tôi vẫn không nói cho người khác biết. Cô có thể gọi tôi là chị Abby, cô tên gì?”

Hà Phỉ Phỉ:..... Mới vừa rồi chẳng lẽ cô không có nói tên cô là Vương Lệ sao..... Cái này gọi là vẫn không nói cho người khác biết?

Cô nhin cười, “Chị Abby, Xin chào, em tên là Hà Phỉ Phỉ.”

”Oa, tên của em nghe hay hơn của chị nhiều.” Abby đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, “Phỉ Phỉ, chị có thể tám chuyện với em chút được không, em có quan hệ gì tới Cố tổng của chúng ta à?”

”Quan hệ?” Hà Phỉ Phỉ mờ mịt lắc đầu, “Không có đâu.”

”Có thật không?” Vẻ mặt của Abby hoài nghi, “Cố tổng vốn là người rất nghiêm khắc, làm sao có thể cho một người không biết cả những thao tác căn bản tới làm trợ lý được? Không sao, em cứ nói đi, là anh chị em họ? Người tình?”

Hà Phỉ Phỉ dờ khóc dờ cười, “Thật sự không có.”

”Vậy thì nhất định em là sinh viên có năng lực? Đã từng đi du học?”

”Em từng đi du học ở Canada hai năm.....” Nhưng mà cũng giống như đi chơi, không liên quan gì tới chuyện du học cả.

Hai mắt Abby hai mắt sáng lên, “Ba chị là người Canada! Nhưng mà ông đã sớm đi theo mẹ chị tới Trung quốc, hiện tại đang mở một lớp dạy múa ở quảng trường, em nói cho chị biết một chút những chàng trai đẹp trai bên Canada đi.”

Hai mắt Hà Phỉ Phỉ sáng lên, “Trai đẹp à, em biết!”

Sự thật chứng minh, tình hữu nghị giữa phụ nữ có lúc rất đơn giản chỉ là như vậy, cùng hứng thú, chọn đúng đề tài, lăm nhăm nói đủ chuyện lớn nhỏ quên cả uống nước. Cho nên thẳng cho tới khi Cố An Thành đi họp xong quay trở về, hai người mới giật mình, thì ra đã tới lúc ăn cơm trưa rồi.

Abby vừa nhìn thấy Cố An Thành liền khôi phục vẻ mặt nghiêm túc chính tề, vẻ mặt đau lòng nhìn Hà Phỉ Phỉ nói, “Hà Phỉ Phỉ, em thật sự là tiếp thu không tốt rồi, công việc đơn giản như vậy, chị cũng đã nói lâu như vậy, làm sao mà em nghe vẫn chưa hiểu thế?”

Hà Phỉ Phỉ mặt cứng đờ lại. Ôi trời, con mẹ nó, diễn viên xuất sắc quá đi hừ hừ.

Abby quay đầu, “Cố tổng, thật xin lỗi, tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

Cố An Thành ừ một tiếng, “Cô đi ăn cơm trưa được rồi.”

”Được.”

Abby trước khi ra khỏi cửa, hướng về phía Hà Phỉ Phỉ lén làm cái mặt quỷ, Hà Phỉ Phỉ nhất thời hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Mẹ nó, cô cũng đói, cô cũng muốn ăn cơm trưa rồi! Vì vậy Hà Phỉ Phỉ liếc về phía Cố An Thành, “Cái đó.....Phòng ăn của công ty nằm ở đâu?”

”Trước tiên em hãy ở lại. Học xong rồi mới được ăn.” Cố An Thành vừa nói vừa đi đến bên cạnh bàn của Hà Phỉ Phỉ, chống một tay lên bàn, một ngón tay chỉ chỉ vào máy vi tính, “Học excel trước, tôi sẽ dạy cho em.”

Áp sát quá gần rồi, Hà Phỉ Phỉ không nhìn được cứng ngắc cả người lại, cuối cùng đứng bật dậy, “Tôi... tôi... tôi thật sự đói bụng, không thể nào suy nghĩ được.....”

Cố An Thành từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp hơi híp lại một chút, giọng điệu không nhanh không chậm, nhưng lại có loại cảm giác bị áp bức, “Bây giờ tôi là cấp trên của em, ở trong công ty, em phải nghe tôi.”

Nếu như là người khác nói như vậy với Hà Phỉ Phỉ, Hà Phỉ Phỉ đã sớm lật bàn không làm, chỉ tay vào ai đó, nói cút ngay, nhưng mà người nói chuyện lại là Cố An Thành, thì cô tự động giống như cô dâu nhỏ ngoan ngoãn ngồi xuống.

Mẹ nó, nếu không phải là ông già để cho anh ta dạy mình, mình mới không để bụng đố mà nghe anh ta nói. Hà Phỉ Phỉ cảm giận tìm lý do tốt nhất cho mình.

Ánh mắt Cố An Thành liếc nhìn vẻ mặt bất mãn của cô nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, khoé miệng thoáng xẹt qua nụ cười rất nhanh, rồi lại nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa. Anh mở một file tài liệu excel ra, làm mẫu những thao tác đơn giản một lần, nhìn vẻ mặt mờ mịt của Hà Phỉ Phỉ, lại kiên nhẫn làm lại một lần nữa.

”Hiểu không?”

Hà Phỉ Phỉ vẫn chăm chú nhìn màn hình.

Hình như Cố An Thành khẽ thở dài, mặc dù giọng nói rất nhỏ, nhưng Hà Phỉ Phỉ vẫn nghe rất rõ ràng anh nói một câu, “Làm sao mà vẫn đàn giống như trước vậy.”

Hà Phỉ Phỉ nóng nảy, suy nghĩ không thông qua não đã bật thốt lên, “Cái này không giống như công thức toán học còn lưu lại quá trình, ngay cả hàm số tôi cũng không nhìn thấy rõ ràng, anh đã làm xong rồi, tôi vừa mới kịp tiêu hoá được, thì anh đã làm xong thao tác tiếp theo rồi, làm sao mà tôi theo kịp được chứ.” Giọng nói giống ý đức trong trí nhớ, mang theo một chút oán giận, ngẫu nhiên..... Còn có chút thân mật.

“.....”

Trong nháy mắt không khí trở nên ngưng trệ.

Cố An Thành đứng thẳng người, “Tốt lắm, vậy em làm thử làm một lần đi, cũng không khó, ở đại học cũng đã học qua rồi, thực

hành nhiều thêm mấy lần, thì sẽ thành thạo thôi.” Nói xong, anh liền lấy điện thoại di động ra, đi ra khỏi phòng làm việc gọi điện thoại.

Hà Phỉ Phỉ ảo não chống tay lên chán, đột nhiên sao cô có thể quên, cô và Cố An Thành đã sớm trở thành người xa lạ.

Cô thở dài một hơi, đem sự chú ý tập trung lên màn hình máy vi tính.

Qua không bao lâu, Cố An Thành đã trở lại, lần này anh không có tự mình làm mẫu thao tác, mà đứng ở sau lưng của Hà Phỉ Phỉ, im lặng nhìn.

Cuối cùng Hà Phỉ Phỉ cũng nắm vững được thao tác căn bản, vừa nhìn thời gian, cũng đã hơn mười hai rưỡi rồi, nhà ăn không biết có còn thức ăn hay không. Cô vừa mới đứng lên, cửa phòng làm việc đã bị đẩy ra, “Cố tổng, phần cơm anh kêu, tôi đã đóng gói xách về rồi.”

”Mang lại đây.”

Abby đem hai phần đặt lên trên bàn, Hà Phỉ Phỉ trừng mắt nhìn, nhìn về phía Cố An Thành, “Có phần của tôi?”

Cố An Thành gật đầu một cái, sau đó tùy tiện cầm một phần, ngồi vào ghế sa lon bắt đầu ăn.

Trong lòng của Hà Phỉ Phỉ không biết là tư vị gì, dứt khoát không suy nghĩ nhiều, mở hộp cơm ra ăn.

Lúc này, tiếng chuông báo của điện thoại di động vang lên mấy tiếng, Hà Phỉ Phỉ lấy qua di động lên vừa nhìn tới, mẹ nó, trời ơi, trên đó có rất nhiều tin tức. Cô vừa mở ra xem, mới phát hiện ra

trong lúc cô đang học vi tính, thì Lão Xuân Ca và A Đại đã nói chuyện có 99+ tin nhắn rồi.

Cô nhìn một lúc lâu không hiểu gì, không thể làm gì khác là trượt lên phía trên cùng bắt đầu xem.

Lão Xuân ca: Mẹ nó!! Đồ dê con Vương Bát!!! Cô và Kiều Hoa thông đồng ở cùng một chỗ với nhau từ khi nào!!

A Đại: tình huống ra sao.

Lão Xuân ca: Em gái Đại, em xem Microblogging đi, Tiểu Vương Bát đã bình luận trên Microblogging của Kiều Hoa quảng cáo quả thận quý giá ha ha ha ha ha bức tranh khiến người ta tò mò!!

A Đại: mẹ nó, để tôi đi xem đã.

A Đại: trời ạ!!! Bát bát, từ khi nào thì cô có quan hệ với Kiều Hoa tốt như vậy? Gian tình, quả thật là có gian tình, cô cũng đã quan tâm tới quả thận của người ta có tốt hay không rồi, đồ dê con Vương Bát, cô có cần đói khát như vậy không!!

Hà Phỉ Phỉ không hiểu chân tướng như thế nào, mở Microblogging ra, trực tiếp tới trang đầu Microblogging của Kiều Hoa, lúc này mới phát hiện ra cái bình luận trên bức vẽ manga kia của Kiều Hoa, bình luận của cô có hơn tám ngàn người thích, hoàn toàn trở thành đề tài nóng hổi.....

Mẹ nó tình hình này là sao đây!!

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: Kiều Hoa sao mà hơn hai giờ anh vẫn còn vẽ! Như vậy không tốt cho thận của anh!!!! Để bảo vệ quả thận quý giá, ông chồng có quả thận tốt, để cho vợ

không chạy mất, Kiều Hoa nhớ mua nhiều thuốc bổ một chút, không được rồi, tôi sẽ gửi cho anh. 【doge】

A a a!!!

Hà Phỉ Phỉ hiểu ra rồi.

Sáng sớm hôm nay, cô đã quên đổi thành nick phụ, cho nên mới nhắn lại cho Kiều Hoa như vậy.

Haizzz.

Tôi!

Ngày!!!!!!

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 7: Bao lì xì

Editor: Táo đổ phổ núi

Hà Phỉ Phỉ cũng có thể tưởng tượng ra phản ứng của mọi người ở trên mạng, ánh mắt khế liếc một cái, quả nhiên, vẫn đang là đề tài nóng hổi, mười bình luận thì có tám cái là bàn luận về vấn đề này.

Ông xã có thận tốt, bà xã mới không bỏ chạy..... Vương bát đây là cô đang ra ám hiệu với Kiều Hoa sao, mắt tôi chớp chớp bị đui luôn rồi. 【 Hình động vẩy tay 】

Mẹ nó chán động tinh thần!!!! Cp Bát Kiều này phát triển rồi!!! Tôi còn tưởng rằng cả đời này chỉ có thể tự cắt thịt đùi của mình mà ăn!!! Yêu chết mất thôi: Có rất nhiều truyện đồng nhân cao H chỉ ba mươi giây đã đạt tới cao trào 【 mỉm cười 】

Mẹ nó Bát Kiều là cái gì quỷ vậy 2333, tôi đây còn Cửu Quý đây này 【 cười cry 】

Tại sao là “Bát Kiều” mà không phải là “Kiều Bát”!! Cái gì! Bạn dám nói Vương Bát là công, còn Kiều Hoa là thụ?! Kiều Hoa là tổng công, bang hội bày tỏ sự không phục 【 mỉm cười 】

Có phải mọi người đều cảm thấy Vương Bát và Kiều Hoa có mờ ám? Có phải mọi người đều cảm thấy bọn họ mặc dù không thân

thiết lắm nhưng cp này có gì đó là lạ? Hừ, mấy người thật ngu xuẩn, tôi nói cho mấy người biết, tôi cũng cảm thấy như vậy 【 mỉm cười 】

Kiều Hoa, cậu còn nhớ thím ba bên Đại Minh Hồ không 【 mỉm cười 】

Kịch vừa chiếu một cái, phía trước đã bán hạt dưa, bắp rang, bong bóng.

Hà Phỉ Phỉ: _(:3” ∠)_ các người sao lại quan trọng hoá lên như vậy! Buổi sáng không phải tôi đã giải thích rõ chuyện tôi và Kiều Hoa rồi sao!!

Cô phản hồi lại, gửi một cái biểu tượng hình đầu lâu.

A Đại: Hàng phía trước xin phỏng vấn, xin hỏi là hai người cầu kết với nhau từ khi nào 【 mỉm cười 】

Vương bát Chi Khí: thật ra thì, đây là một hiểu lầm. Tôi bị trộm số.

Lão Xuân ca: giả bộ, tiếp tục giả bộ đi.

Vương bát Chi Khí: không tin thì cậu có thể hỏi Kiều Hoa, tôi với Kiều Hoa chỉ hỗ trợ phần đăng bài truyền bá, chưa từng gửi bình luận đó. Nhất định là có người muốn quảng cáo thật tốt đã trộm tài khoản của tôi.

Nick chính của cô cũng không liên hệ với Kiều Hoa nhiều lắm, Hà Phỉ Phỉ cũng không hi vọng nick phụ và nick chính bị biết đến quá nhiều, dù sao nick phụ đa số là độc giả, cô muốn giữ một khoảng không gian yên tĩnh cho mình, cho nên lúc này chỉ có thể nhắm mắt

không thừa nhận. Nhưng mà nếu như Kiều Hoa hỏi, có lẽ cô sẽ trả lời thật. Kiều Hoa đối với cô mà nói, cũng không đơn giản chỉ là một người nói chuyện phiếm đở buồn, anh đã cho cô sự khích lệ và cảm động, cô vĩnh viễn sẽ không quên.

Lão Xuân ca: Được. Vậy thì hỏi Kiều Hoa. Tôi kéo anh ấy vào hội.

Vương bát Chi Khí:!!!

A Đại: mẹ nó, làm sao anh biết được số của Kiều Hoa, không phải anh ấy không công khai thông tin cá nhân sao?

Lão Xuân ca: nửa tháng nữa có tổ chức họp mặt ở Bắc Kinh, tôi và Kiều Hoa đều có tên trong danh sách, nên tôi gửi tin nhắn riêng xin số anh ấy, đến lúc đó tới Bắc Kinh có thể hỗ trợ lẫn nhau. Anh ấy đồng ý, nên cho tôi.

A Đại: mẹ nó tổ chức họp mặt gì, sao tôi lại không biết!!!

Lão Xuân ca: vợ vẫn không được tham gia, chỉ mời những người có sự nghiệp lớn, A Đại em suốt ở nhà vọc máy vi tính chơi game, dĩ nhiên sẽ không được mời 【 mỉm cười 】

A Đại: anh có tin là tôi sẽ đăng tin về chuyện thời gian anh bắn ra ngoài cho mọi người biết không 【 mỉm cười 】 Bát bát, mình nói cho cậu nghe, lần trước mình đang nói chuyện dở với người này, anh ta lại nói mình là đi chơi với bạn gái, kết quả là mình vừa mới mở trò chơi ra, anh ta đã trở lại, nói là đã thỏa mãn được bạn gái rồi 【 Hình động vẩy tay 】

Lão Xuân ca: dầu gì cũng kiên trì đạt kỷ lục vượt rào một trăm mét rồi, không tính thời gian bắn, cảm ơn.

Vương bát Chi Khí: mười hai giây Bát Bát! Lão xuân ca đã ghi chép lại rồi! Anh ấy đã đạt mức xuất sắc!!!

Hà Phỉ Phỉ cười đến mức run rẩy lên, rất nhanh, cô nhận thấy Cổ An Thành đang liếc mắt qua nhìn, vì vậy cố nhin lại, xúc miếng cơm cho vào miệng, nhưng mà vì quá gấp gáp, cho nên đã bị sặc, liên tục ho khục khục.

Cổ An Thành nhìn cô bị ho sặc tới mức mặt đỏ bừng, giống như suýt chết ngạt vậy, vì thế nhanh chóng đi lại bình nước nóng, lấy một ly nước đưa tới cho cô, chân mày cũng nhíu lại, “Ăn từ từ thôi.”

Hà Phỉ Phỉ khó khăn lắm mới ngừng ho khan lại, đột nhiên lỗ mũi cảm thấy nhột nhột, sau đó nháy mũi một cái.

Kèm theo đó là hạt cơm từ trong lỗ mũi của cô bay ra, rơi tán loạn trên bàn, Hà Phỉ Phỉ cảm giác hình tượng ưu nhã dịu dàng ở bên ngoài của cô đã sụp đổ rồi, ngay cả cận bã cũng không sót lại.

bạn đã từng trải qua sự tuyệt vọng chưa

bạn đã từng ở trước mặt mối tình đầu mà bị mất hết hình tượng

Cô trầm mặc.

Hình như Cổ An Thành cũng im lặng mấy giây một cách kỳ lạ, sau đó, anh rút khăn giấy ra, lau đi những hạt cơm ở trên mặt bàn của cô.

”Lần sau chú ý một chút, lúc ăn cơm đừng để cơm rơi lên bàn.”

Cố An Thành trở về ngôi rồi, Hà Phỉ Phỉ mới có cảm giác sống lại. Cô lừa mình dối người mà nghĩ, có lẽ Cố An Thành đã thật sự không thấy cơm bay ra từ trong mũi cô ($\geq \nabla \leq$)/.

Sau đó cô ăn thêm một chút, nhìn lại điện thoại di động thì Lão Xuân ca đã kéo Kiều Hoa vào nhóm rồi.

Hà Phỉ Phỉ và Kiều Hoa đều liên lạc với nhau qua tin nhắn riêng, số cũng không add, nhất thời tò mò mở danh sách bạn bè của Kiều Hoa lên, lại phát hiện trống trơn.

Có lẽ không thường dùng nick ảo đúng không? Vì để tránh những phiền phức không cần thiết, người bình thường đều tách riêng cuộc sống thực tế mà mạng internet riêng ra, cũng giống như Phỉ Phỉ, bên ngoài cô thường add thêm những người quen trên mạng, còn một danh sách khác thì cô thêm vào những người cô quen biết thực tế.

Tiếng gõ cửa vang lên, Abby cầm tài liệu đi tới, “Tổng giám, đây là hai bộ hồ sơ đề án mà lúc sáng ngài muốn có.”

Cố An Thành đẩy hộp cơm qua một bên, “Đưa cho tôi.”

Hà Phỉ Phỉ liếc mắt nhìn hộp cơm của Cố An Thành mới ăn được một nửa, đã bắt đầu làm việc rồi, sau đó cô cũng nhanh chóng ăn hết phần cơm còn lại của mình, chỉ sợ Cố An Thành nói một câu thì cô cũng phải bắt đầu làm việc luôn.

Đem hộp cơm ném vào thùng rác, Hà Phỉ Phỉ liền đang cầm điện thoại di động lên xem tin tức.

A Đại: hi, rốt cuộc cũng được ở cùng một nhóm với đại thần Kiều Hoa một lần, tôi muốn chụp màn hình để up lên!

Lão Xuân ca: vào nhóm phát lì xì 【 mỉm cười 】

Vương bát Chi Khí: xin chào Kiều Hoa xd (nó cũng là một biểu tượng mặt cười hay dùng trong online)

Ba người ồn ào mấy câu, nhưng Kiều Hoa cũng không trả lời lại câu nào, Hà Phỉ Phỉ không khỏi suy nghĩ ở trong lòng, tên nhóc này không phải bị sợ người lạ đấy chứ (ノ ▽ ノ)

Sau một lát nữa vẫn là không có động tĩnh gì, bọn họ liền cho rằng Kiều Hoa đang bận chuyện khác rồi, nên tự mình tán gẫu với nhau.

Chớp mắt một cái đã tới một giờ rưỡi.

Cổ An Thành khép văn kiện lại, gọi điện thoại nội bộ nói hai quản lý bộ phận tới để xử lý công việc, rồi nói sơ qua những sơ suất nhỏ của bản đề án.

Sau khi hai quản lý bộ phận rời khỏi phòng làm việc xong, Cổ An Thành thở dài, liếc nhìn về phía người nào đó còn đang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động cười khúc khích, trước mắt bỗng hiện lên một bóng dáng của nhiều năm trước cũng cười không tim không phổi như vậy. Không khỏi thở dài một cái.

Cô, vẫn không thay đổi chút nào.

Anh cầm điện thoại di động lên muốn nhìn thời gian một chút, kết quả nhìn thấy rất nhiều thông báo chưa đọc.

A Đại: lại nói Lão Xuân, lúc anh đi Bắc Kinh có thể chụp nhiều hình một chút hay không! Đi họp mặt được gặp nhiều người như vậy tôi cũng muốn đi gào khóc, gào khóc

Vương bát Chi Khí: nhóm thành công trên mạng tổ chức gặp mặt
ha ha ha ha ha ha có kịch hay

A Đại: Vương bát, cậu cũng không nhận được lời mời?

Vương bát Chi Khí: không có, mình cũng là người ăn no chờ
chết, làm sao lại có thể có thể diện lớn như vậy chứ.

A Đại: nếu không, vậy chúng ta hẹn nhau đi! Chủ nhật nửa tháng
sau, chúng ta cùng nhau đi Bắc Kinh!!! Lặn vào trong đám fan hâm
mộ, để nhìn những đại thân vang dội xem hình dáng họ ra sao.

Vương bát Chi Khí: đừng nói nữa, mình cũng có chút động tâm
rồi này 【 cười cry 】

Lão Xuân ca: rõ ràng là muốn nhìn xem hình dáng của Kiều Hoa
như thế nào 【 mỉm cười 】

Hà Phỉ Phỉ nâng cằm lên, ở trong ấn tượng của cô, Kiều Hoa là
một người tương đối kín kẽ, vừa gầy vừa cao, đeo mắt kiếng, dáng
người đầy vẻ thư sinh lịch sự. Có lẽ dáng người khó coi một chút,
nhưng lại rất hiền lành và tốt bụng.

Nếu như thật sự có thể trở thành bạn bè, thì đó cũng là một
chuyện tốt.

Lúc này, Kiều Hoa vẫn không nói lời nào bỗng lên tiếng.

Cha Đạt: xin chào mọi người.

A Đại: a a đã nhận được một tin nhắn của Kiều Hoa! Chụp màn
hình, chụp màn hình.

Vương bát Chi Khí: chào nam thắng đại thần, ba của Đạt Ca, Đạt Muội sao 【 cười cry】

Lão Xuân ca: lần đầu tiên bốn người chúng ta lập nhóm, để ăn mừng, Kiều Hoa, phát một bao tiền lì xì đi 【 mỉm cười 】

A Đại: bao tiền lì xì, bao tiền lì xì!

Kiều Hoa cũng không còn nhẫn nại, trực tiếp quăng bao tiền lì xì lên.

Hà Phỉ Phỉ mở ra, sừng sốt.

..... Hai phân.

Đi nhìn xem tình hình của hai người kia.

Lão Xuân ca: 46. 34 đồng

A Đại: 53. 64 đồng

Nói cách khác, Kiều Hoa gửi đi 100 đồng, cô cướp được hai phân (10 phân bằng 1 xu, 10 xu bằng 1 đồng).

A a, cuộc sống thật tàn khốc.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 8: Đỏ mặt

Vương Bát Chi Khí: hai, hai phân.....

A Đại: qua màn hình máy tính cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt tuyệt vọng của bát bát ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Lão Xuân ca: vận may này, nói không chừng đi sờ banh nhiều màu cũng có thể nhặt được cúrt chó.

Vương Bát Chi Khí: 【 Hình động vẩy tay 】 Sao lại xui xẻo như thế này chứ.

A Đại: đợi đợi đợi đợi để chị đây an ủi tâm hồn bi thương của em một chút, tôi sẽ gửi bao lì xì cho bát bát, hai người đàn ông các người không được tranh giành đây đâu, nếu tranh thì cái đó sẽ ngắn hơn mười centimét, cảm ơn.

Lão Xuân ca:..... Mẹ nó!!! Cái người phụ nữ độc ác này, cô muốn tôi từ 15 biến thành 5 sao 【 mỉm cười 】

Đạt Ca: tuyệt đối không giành.

Hà Phỉ Phỉ khoa tay múa chân, chiều dài năm phân, thiếu chút nữa cười ngất đi.

A Đại ném lên một bao lì xì, Hà Phỉ Phỉ hỉ hớn hở mở ra, vừa nhìn thấy con số ở trong đó, ngay lập tức méo mặt đi.

Vương Bát Chi Khí: ba phân 【 mỉm cười 】 người này đang vũ nhục tình đồng chí cách mạng của chúng ta sao?

A Đại: đều là tiền cả mà 【 mỉm cười 】 mình thích bộ dạng không ưa mình của cậu nhưng lại không thể cùng nhau xây dựng nước Xã Hội Chủ Nghĩa phát triển.

Lão Xuân ca: ghen lời luôn, tiểu Vương bát là cừu non, phải dựa vào người khác, cô vĩnh viễn là người theo chủ nghĩa đầu hàng, phải dựa vào chính mình để đấu tranh vũ trang chứ.

Lúc này, đột nhiên Kiều Hoa lại phát cái bao lì xì, Hà Phỉ Phỉ lanh tay lẹ mắt mở ra, sau khi nhìn thấy con số xong, không nhin được nhảy dựng lên muốn chạy vòng quanh phòng làm việc mười vòng.

Vương Bát Chi Khí: ha ha ha ha 96. 32!! Lão xuân 3. 18 ha ha ha!! A Đại năm xu ha ha ha ha ha ha!!! Không phải tôi ra vẻ, nhưng các người ngồi đây đều là gà cay 【 cười cry 】

Lão Xuân ca: Kiều Hoa thật • là đại gia, không tiếc tiền mua tiếng cười của cừu non Vương bát 【 mỉm cười 】

A Đại: vốn là kéo Kiều Hoa vào là vì muốn giải thích, nhưng nhìn xem, giờ thành chứng thực rồi. Tôi không còn lời nào để nói, lặng lẽ.... đi nhóm lửa.

Lão Xuân ca: Bọn họ gọi cái gì, cp Bát Kiều phải không, em gái Đại, nếu không chúng ta thành cp Cừu Quý đi, tốt quá, vậy là Tứ Thần Thú đã thoát khỏi cô đơn rồi 【 Hình động vẫy tay 】

A Đại: ngắn năm phân mau cắt đi

Lão Xuân ca: cô lại còn ghét bỏ tôi!! Cô có biết ở Thượng Hải tôi có bao nhiêu tiền tài và địa vị không, cô có biết có bao nhiêu thiếu nữ xếp hàng muốn tôi không!!

A Đại: 【 Biểu tượng mặt lạnh lùng 】 Tổng giám đốc bá đạo đã không còn thịnh hành nữa rồi.

Lão Xuân ca: chip chip chip đừng ghét bỏ người ta, người ta sẽ rất nghe lời mà.

Hà Phỉ Phỉ cười híp mắt nhìn bọn họ nói chuyện phiếm, sau đó một người bạn mới gửi tin nhắn kết bạn tới. Cô mở ra vừa nhìn, là Kiều Hoa, vội vàng nhấn đồng ý, sau đó gửi một biểu tượng khuôn mặt cười già nua.

Vương Bát Chi Khí: chào bạn •gif

Ba Đạt: gặp lại là duyên •gif

Phốc..... Chuyện này..... Vô cùng trùng hợp là cùng gửi một biểu tượng mặt cười giống nhau hừ hừ ha ha ha ha ha ha ha.

Còn bản khoản mình vẫn đang ngồi cách cấp trên chỉ có năm thước thôi, nên Hà Phỉ Phỉ không dám cười quá lớn tiếng, chỉ có thể cúi đầu cười.

Nick chính của cô và Kiều Hoa không có nhiều giao tình lắm, trong lúc nhất thời Hà Phỉ Phỉ cũng không tìm được đề tài gì để nói chuyện, mà Kiều Hoa cũng không nói chuyện, cô đoán là anh đang thêm ba người bạn họ vào danh sách bạn tốt. Hà Phỉ Phỉ không nói

thêm gì, vừa định chuẩn bị tắt cuộc hội thoại nói chuyện thì Kiều Hoa chủ động hỏi cô. Táo đồ le^e quyỵ do^nn.

Ba Đạt: nghe Lão Xuân nói, em bị người thân tốt trộm nick rồi hả?

Hà Phỉ Phỉ nghĩ thầm, cái gì nên tới vẫn sẽ tới. Bối rối một lát, hay là cô nói thật ra, cô không có lý do gì để lừa gạt Kiều Hoa, dù sao dưới đáy lòng cô, cô vẫn xem anh như một người bạn tốt.

Vương Bát Chi Khí: không phải..... Tôi quên chuyển qua nick phụ thôi, qaq (một biểu tượng cảm xúc). Thật ra thì “Thím ba bạn tìm đàn ông” là nick name của tôi.....

Đạt cha: tôi biết mà.

Vương Bát Chi Khí: cái gì? anh biết?

Đạt cha: đoán được. Giọng điệu giống nhau như đúc.

Hà Phỉ Phỉ gãi gãi đầu, mặc dù cảm thấy lý do này rất gượng ép, nhưng hình như cũng không còn giải thích nào khác.

Vương Bát Chi Khí: không phải tôi cố ý muốn gian lận với anh!! Chỉ là nick phụ của tôi dùng để viết lách, không muốn lẫn lộn với nick chính mà thôi.....

Ba Đạt: ừ. Nhất định là em có lý do của mình, tôi hiểu mà.

Nhất thời Hà Phỉ Phỉ cảm thấy ấm áp trong lòng, quả nhiên Kiều Hoa là thiên thần nhỏ của cô, trao đổi xong hoàn toàn không có chướng ngại gì ($\geq \nabla \leq$)/

Hà Phỉ Phỉ tắt cuộc trò chuyện riêng đi, mở ra cuộc trò chuyện nhóm, lúc này mới phát hiện cuộc đối thoại của A Đại và Lão Xuân ca đã lệch hướng đi tận đâu rồi.

Lão Xuân ca: nhưng mà cừu non Vương Bát mấy ngày trước vẫn còn đi xem mắt mà, sao rồi, lại muốn yêu đương qua mạng sao 【 mỉm cười 】

A Đại: cái người này cũng nhiều chuyện quá đi, nhưng mà, tôi cũng muốn hỏi như vậy 【 mỉm cười 】

Vương Bát Chi Khí: các người giải quyết xong chuyện năm phân rồi sao?

Lão Xuân ca: Đừng lãng sang chuyện khác!!! Quan tâm chuyện tôi năm phân làm gì! Không đúng, ai nói tôi năm phân!!!

Vương Bát Chi Khí: 【 mỉm cười 】 không phải tôi cố làm ra vẻ đâu, nhưng mà năm phân, so với ngón út còn ngắn hơn.

Lão Xuân ca: phụt.

A Đại: phụt.

Hà Phỉ Phỉ thấy mình đã lãng sang chuyện khác thành công thì tự khen trong lòng, lúc này, lại nghe thấy giọng nói trầm trầm của Cố An Thành vang lên.

”Đừng nghịch điện thoại di động nữa, đã qua thời gian nghỉ trưa hơn nửa tiếng rồi. Đem báo cáo quý một ở trên mặt bàn sửa lại cho tốt, rồi gửi lại cho tôi, yêu cầu tôi đã gửi mail vào máy tính của em rồi.”

Hà Phỉ Phỉ vội vàng thu lại nụ cười, ngoan ngoãn mở tài liệu ra, hoa cả mắt sửa sang lại những con số rắc rối.

Đừng cho là tôi không biết mới vừa rồi anh cũng đang nghịch điện thoại di động! Trong lòng Hà Phỉ Phỉ oán thăm một câu, nhưng không dám nói ra khỏi miệng, Cố An Thành nhận lời nhờ vả của ông Hà dạy bảo cô, cô cũng phải cho ông Hà nhà mình chút mũi. Ủhm.

Theo yêu cầu, Hà Phỉ Phỉ khó khăn đem một phần số liệu của bảng báo cáo sửa sang lại cho xong, sau đó gửi mail vào máy tính của Cố An Thành, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Cô vừa nhìn thời gian, cũng đã đến giờ tan làm rồi.

Một buổi chiều vậy mà chỉ sửa lại được một phần số liệu _(:3” ∠)_ Gọi Hướng Nhụy đi ăn cái gì ngon ngon đi, để khao bản thân mình.

Cô vui vẻ háo hức nhét mọi thứ vào giỏ ỏn thoả xong, vừa lúc đứng lên, Cố An Thành gọi cô lại, “Tới đây một chút.”

Hà Phỉ Phỉ không rõ chân tướng mà đi tới, “Sao vậy?”

Cố An Thành chỉ chỉ vào máy vi tính, “Số liệu sửa sai rồi.”

Hà Phỉ Phỉ không nhịn được uất ức, nhẹ giọng vì bản thân cãi lại một câu, “Não của anh chẳng lẽ còn chính xác hơn máy vi tính à? Não của anh còn siêu hơn cả bộ nhớ à?”

Cố An Thành không nói một lời, đôi mắt thâm thúy cứ bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cô.

Cuối cùng Hà Phỉ Phỉ cũng chịu thua, ấm ức giống như cô dâu nhỏ đi tới, “Chỗ nào sai đâu?”

Cố An Thành chỉ ra chỗ sai cho cô, sau đó đưa con chuột của mình cho cô, để cô tự sửa lại.

Hà Phỉ Phỉ nắm lấy con chuột còn dư lại hơi ấm của anh, ngón tay không tự chủ được run lên.

Năm đó khi anh giảng đề cho cô thì cô cũng từng nhận lấy cây bút vẫn còn hơi ấm của anh. Có chút nóng rực, giống như muốn thiêu đốt trái tim.

Cô vội vã ổn định lại tâm trạng một chút, nhưng tay vẫn khẽ run rẩy.

Một lát sau, bàn tay ấm áp của Cố An Thành đặt lên mu bàn tay cô, tự tay dạy cô. Làn da tiếp xúc chỉ có ba giây, nhưng Hà Phỉ Phỉ giống như bị lửa đốt, vội vã giãy ra, “Để tôi tự làm, tôi nhìn đã hiểu rồi! Về nhà tôi sẽ làm xong và gửi lại cho anh lần nữa!”

Không đúng, có cái gì đó đã không đúng, nhịp tim không đúng, nhiệt độ cũng không đúng.

Tất cả đều không đúng.

Cô cầm túi xách lên chạy ra cửa, vừa mới chạm vào tay nắm cửa, Cố An Thành đã vội vã gọi cô một tiếng, “Hà Phỉ Phỉ! Đứng lại!”

Hà Phỉ Phỉ lẩm bẩm trong lòng: tôi không nghe tôi không nghe •gif

Cô chạy chậm tới cửa thang máy, Cố An Thành liền đuổi tới, trên mặt thể hiện sự lo lắng, “Khoan hãy đi!”

Trong đầu Hà Phỉ Phỉ đầy những lời cầu huyết, cuối cùng não chưa kịp suy nghĩ đã bật thốt lên một câu nói kinh điển, “Cố An Thành, anh không nên ép buộc tôi!”

Trong nháy mắt đó, Hà Phỉ Phỉ thề cô nhìn thấy khuôn mặt của Cố An cứng đờ lại.

Giống như vậy, cô cũng bị lời nói của chính mình làm cho hoảng hốt.

Sau khi cùng chết lặng một lúc, Cố An Thành đi tới trước mặt cô, ánh mắt có chút phức tạp, cuối cùng chỉ thở dài một cái. Anh cởi áo khoác ra, buộc vào thắt lưng của Hà Phỉ Phỉ.

Hà Phỉ Phỉ mờ mịt nhìn anh.

Hình như Cố An Thành hơi khó mở miệng một chút, khuôn mặt từ trước tới nay vẫn lạnh lùng bây giờ đã hơi đỏ ửng lên, cuối cùng anh nhỏ giọng nói, “Em..... đã đến kỳ sinh lý.”

Hà Phỉ Phỉ: “.....”

Không đúng mới vừa người ngốc ngếch kia không phải là tôi!!
Không phải!!!

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 9: Canh một

Editor: Táo đỏ phổ núi

Abby tới gõ cửa phòng làm việc, “Tổng giám đốc Cố, đã đến giờ tan sở rồi ạ.”

”Abby, cô đừng vội về, đi mua giúp tôi một chút đồ đã.” Cố An Thành thả chìa khóa xe và ví tiền vào trong tay của Abby, vẻ mặt bình tĩnh nói, “Một chiếc quần thể thao rộng rãi, và cả..... panties. Hãy lấy xe của tôi mà đi.”

Abby trừng mắt lên nhìn, vẻ mặt ngây thơ hỏi, “Là quần lót của phụ nữ sao? Tổng giám đốc, anh cứ nói thẳng tiếng Trung ra cũng được, tôi đã ở Trung Quốc nhiều năm rồi, nghe hiểu từ này mà.”

Khoé miệng của Cố An Thành hơi căng thẳng một chút, giọng nói hơi thấp một chút, “Abby, công ty thuê cô làm trợ lý, chứ không phải phiên dịch.”

Abby nghiêm túc gật đầu, “Dạ được, tôi sẽ lập tức đi mua quần lót mà ngài muốn.”

“.....”

Trước khi rời khỏi phòng làm việc, Abby vẫn không nhận được cổ hủ, “Tổng giám đốc, là mua cho trợ lý Hà sao?”

”Bớt nhiều lời, đi làm đi.”

Lúc Hà Phỉ Phỉ hoảng hoảng hốt hốt từ toilet bước ra, trong đầu vẫn không ngừng hiện ra cảnh tượng mới xảy ra mười phút trước kia.

Sau khi suy nghĩ luẩn quẩn một hồi, trong đầu cô hiện lên hai chữ:

—— đàn độn.

Dường như bây giờ cô có thể tưởng tượng ra lúc đó Cố An Thành đã bị đả kích như thế nào, vẻ mặt anh đã nói lên tất cả rồi!! Được rồi, bây giờ cô hoàn toàn không cần lo lắng việc dây dưa không rõ với anh, đoán chừng lúc này thật sự đã vạch rõ giới hạn rồi, có lẽ Cố An Thành không muốn người khác biết anh đã quen một người hậu đậu như cô đâu 【 Hình động vẩy tay 】

Về mặt xám xịt trở lại phòng làm việc, Hà Phỉ Phỉ sợ hãi cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt của Cố An Thành, cầm lấy túi xách của mình chuẩn bị chuồn lẹ, kết quả lại bị Cố An Thành gọi lại, “Em hãy đợi ở đây một lát đi, tôi đã bảo Abby đi mua quần để em thay rồi..... Em để vậy đi ra ngoài không thích hợp lắm.”

Hà Phỉ Phỉ bối rối cúi xuống, mặc dù muốn rời đi ngay lập tức, nhưng cho dù da mặt cô có dày cũng không thể mặc chiếc quần có vết bẩn như vậy mà đi rêu rao khắp nơi, vì vậy không thể làm gì khác hơn là hậm hực quay trở lại chiếc bàn của mình.

Trong lúc cô vô tình cúi đầu xuống, liếc mắt nhìn thấy vết máu ở trên ghế, nhất thời ảo não không biết làm sao. Tại sao cô không phát hiện ra sớm một chút? Thanh danh một đời của cô đã mất sạch rồi, hơn nữa lại là ở trước mặt của Cố An Thành, quả thật muốn tự sát ngay lập tức mà!

Không khí ngột ngạt lan tràn ra, cũng không lâu lắm, Cố An Thành khẽ ho một tiếng, phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

"Nếu như rảnh rỗi, thì hãy tìm hiểu tình hình phát triển của công ty một chút, trên diễn đàn nội bộ của công ty có tài liệu, có thể lên đó xem. Tôi đã bảo Abby tạo tài khoản của nhân viên cho em rồi, em có thể trực tiếp đăng nhập vào mật khẩu là sinh nhật của em. Chủ tịch Hà kỳ vọng rất lớn vào em, tôi chỉ có thể hướng dẫn em, còn em cần phải chủ động tìm hiểu và học tập, đừng phụ sự kỳ vọng của chủ tịch Hà."

Nói xong, Cố An Thành liền nhấn địa chỉ của diễn đàn nội bộ vào máy tính của Hà Phỉ Phỉ. Hà Phỉ Phỉ ồ lên một tiếng, mở diễn đàn ra, đăng nhập vào rồi cô đi tới phần giới thiệu vắn tắt sơ bộ về công ty. Trong lúc chờ load tài liệu xuống thì cô đi dạo websites một chút, phát hiện ra một nhóm nhân viên thị trường đang trao đổi trong chat room.

Trên thanh công cụ có thể hiện, trong chat room có hơn ba mươi người cùng online, náo nhiệt như vậy sao, chẳng lẽ đang nói tới chủ đề thú vị nào sao? Đang nhàn rỗi và nhàm chán nên Hà Phỉ Phỉ cũng tham gia vào, đúng lúc thấy một đoạn chat nói chuyện phiếm.

Baby: tám cho mọi người biết một chuyện cực kỳ xác thực! Bây giờ tôi đang ở cửa hàng Ngân Thái mua quần lót giúp cho boss
233333

Bạn muốn lên trời: mẹ nó thiệt hay giả, người boss kia sao?
Người cấm dục kia sao?

Baby: không sai, hhhh nhưng mà mua quần lót cho phụ nữ, các người nói xem ý này là ý gì! A ha ha ha ha ha ha tôi cười đã, không trả lời được! Có lẽ chúng ta đã đoán đúng, người ta thật sự là người yêu, cũng chơi trò ân ái trong phòng làm việc ha ha ha

Chú chó mạnh mẽ: kịch liệt như vậy sao, xé nát hết sao 23333
nhìn không ra à nha, vị kia thường ngày nhìn áo mũ chỉnh tề có
dáng vẻ rất nghiêm trang cơ mà.

Hà Phỉ Phỉ thấy tám chuyện như vậy, thì không dờ mắt nổi rồi, tò mò chờ đợi tiếp tới đoạn sau. Cũng không biết là vị quản lý cao cấp nào, sao lại xui xẻo như vậy, dẫn theo cả tình nhân về play ở trong phòng làm việc lại bị cấp dưới phát hiện, cô cho anh ta một trăm điểm luôn.

Nhưng mà.. .... Quang minh chính đại thảo luận chuyện riêng như vậy thật sự không có chuyện gì chứ? Không lo lắng lỡ như cấp trên nhìn thấy sao?

Hà Phỉ Phỉ tùy tiện đổi một username, sau đó lên tiếng.

Lão bát xinh đẹp không vương bản: chat room này thật sự thú vị 2333 bị cấp trên nhìn thấy thì phải làm sao! Sẽ không bị mời tới phòng làm việc uống trà chứ _(:3” ∠)_

Baby: sẽ không, Tiểu Trần trong bộ phận trước kia là, đã xoá chat room trong máy vi tính của các sếp lớn rồi, x

Hà Phỉ Phỉ chắc chắc mấy tiếng, trong lòng cảm thán đây thật sự là những người phụ nữ nhàm chán và nhiều chuyện, cô chú ý tới địa

chỉ của chat room này. Cô nghiêm chỉnh suy nghĩ, chờ gom lại hết các chứng cứ, cô sẽ tố cáo với ông Hà về cái chat room này, vì nề nếp của công ty, diệt sạch các loại play! Ừ, chính nghiêm khắc và chính trực ($\geq \nabla \leq$)/

Anh chàng tương tư: đúng rồi Abby, trên đường về nhớ mua giúp tôi ly cà phê tám gram, hôm nay có dự án phải làm thêm giờ, cảm ơn nhiều.

Baby: ok

Hà Phỉ Phỉ liếc mắt nhìn về hai câu này, trong lòng chợt loé lên cảm giác quái lạ. Abby? Cấp trên của Abby không phải.....

Mẹ nó, là Cố An Thành mà!!!

Anh lại có thể play ở trong văn phòng! Hôm nay cô ở trong văn phòng cả một ngày, sao cô lại không biết vậy!!!

Đợi chút, đầu óc của Hà Phỉ Phỉ khựng lại trong chốc lát, đột nhiên nhớ lại hai mươi phút trước Cố An Thành có nói —— tôi đã bảo Abby đi mua quần để em thay rồi

.....

Anh không nói là anh nhờ Abby đi mua quần lót mà!!

Hà Phỉ Phỉ cảm giác mình không thể hiểu nổi Cố An Thành rồi, mua quần thì mua quần đi, tại sao lại còn muốn mua thêm cái quần lót? Khiến cho người ta hiểu lầm như vậy!! Cô lặng lẽ nuốt một ngụm máu vào lòng, cũng không thể nhìn thẳng lên màn hình xem cuộc nói chuyện phiếm nữa rồi. Cái gì mà “xé nát”, cái gì mà “play trong phòng làm việc”..... Cô không hiểu chút nào hết! Hơn nữa

bình thường không phải suy nghĩ đầu tiên của con gái khi đi cả tới không phải là cần thay quần sao? Trong đầu Abby nghĩ bậy gì vậy, cô ấy nhìn mà không hiểu sao 【 Hình động vẩy tay 】

Vừa nghĩ tới việc trong suy nghĩ của nhân viên bộ phận thị trường cô trở thành nữ chính có cảm xúc mạnh mẽ trong phòng làm việc, Hà Phỉ Phỉ liền muốn xông ra và hét lên một tiếng “Tôi là do đi cả tới, là đi cả tới mà thôi” để lấy lại sự trong sạch. Bàn tay cô run run thoát ra khỏi chat room đó, đồng thời trong đầu có suy nghĩ, có nên nói với ông Hà nhà mình một chút là có nên đổi công ty khác để học tập không.

Sau khi tỉnh táo lại một chút, Hà Phỉ Phỉ như đang đứng trên đồng lửa. Cô coi như xong, dù sao da mặt cô cũng dày, bị dựng chuyện thì dựng chuyện đi, nhưng mà vừa nghĩ tới Cố An Thành cũng bị một đám phụ nữ ăn no rửng mỡ bình phẩm như vậy, trong lòng cô cảm thấy không thoải mái chút nào. Không hề suy nghĩ nhiều, Hà Phỉ Phỉ liền gọi một cú điện thoại cho ông Hà, nghiêm túc nói, “Chủ tịch Hà, con muốn đưa ý kiến, diễn đàn của công ty có một số tài liệu không tìm thấy, con nghi ngờ đã bị xoá mất rồi, xin hãy nói nhân viên kiểm tra lại trang web xem có vấn đề gì không, nói không chừng trang web đã bị hacker xâm nhập rồi.”

Ông Hà: “Cái gì?? Ba con bây giờ đang ở bên ngoài nghe ca nhạc, không nghe thấy gì hết, về nhà lại nói tiếp!”

Hà Phỉ Phỉ thính tai nghe thấy đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng hát đinh tai nhức óc của tiếng hát Phượng Hoàng trong truyền thuyết, trầm mặc một lúc, sau đó cúp điện thoại.

Cô cũng không từ bỏ, mà trực tiếp ẩn danh đi tố cáo chat room.

Cô còn chưa bao giờ nói Cố An Thành thế này thế kia như vậy đâu ㄟ(͡° ^ ͡°)

Rất nhanh, Abby đã trở lại. Sau khi Hà Phỉ Phỉ thay quần xong, nhìn thấy Cố An Thành vẫn đang bận rộn với công việc, do dự một chút, vẫn nên nói một tiếng hẹn gặp lại. Cố An Thành gật đầu, giọng nói nhàn nhạt nói: “Đi đường cẩn thận.”

Hà Phỉ Phỉ chuẩn bị đi tìm Hướng Nhụy, kết quả đi tới nửa đường bị Abby gọi lại, “Hà Phỉ Phỉ đợi chút, tôi còn mua cho cô hai miếng dán giữ nhiệt nữa.”

Hà Phỉ Phỉ quay đầu, nghi ngờ nói, “Mua cho tôi miếng dán giữ nhiệt? Hôm nay cũng không lạnh tới mức đó mà.”

Abby cười hì hì nói, “Không phải là dì cả tới à, dán lên sẽ tốt hơn một chút.”

Hà Phỉ Phỉ ngẩn người, “Cô không phải là.....”

”Tổng giám đốc Cố bảo tôi đi mua quần thì tôi đã đoán ra ngay..., sau đó tôi còn cố ý nói đùa cùng với các đồng nghiệp.” Abby nở nụ cười rục rịch, “Nhân viên phòng thị trường đều thích tám chuyện về tổng giám đốc Cố, bởi vì người ta vừa đẹp trai lại có tiền, thoả mãn tất cả những ảo tưởng của phụ nữ mà. Nhưng mà mọi người chỉ nói giống một chút thôi, sau này cô có nghe thấy cái gì, ngàn vạn lần đừng tin là thật đó, tổng giám đốc Cố của chúng ta giữ mình rất trong sạch, tôi làm trợ lý cho anh ấy hơn một năm rồi, chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy dây dưa không rõ ràng với phụ nữ.”

Thì ra là chỉ là nói giống..... Mẹ nó một mình cô cười nói giống y như thật vậy, tôi đã đem tất cả các người tố cáo rồi 【Hình động vậy

tay ❶

Hà Phỉ Phỉ về đến nhà, thu dọn đơn giản một chút rồi đi xuống dưới lầu ăn cơm tối. Dieinn damn leie quyýdon.

Hiển nhiên hôm nay ông Hà đi chơi rất vui vẻ, lúc ăn cơm còn ư ử hát theo giọng ca Phượng Hoàng trong truyền thuyết.

”Bà xã ~”

Hà phu nhân ngược mắt lên mí mắt vén lên, “Ừ hử?”

Hà Phỉ Phỉ cười thiếu chút nữa thì bị sắc. Cô che miệng lại, rất vất vả mới nuốt xuống rồi bắt đầu vỗ bàn mà cười, “Ba mẹ, hai người ăn ý một trăm phần trăm luôn, con không sợ hai người kiêu ngạo đâu, thật đó.”

Hà phu nhân cau mày, “Con gái con đứa, lúc cười mà đập đập bàn, không ra dáng con gái gì hết.”

Lão Hà cười híp mắt nhìn Hà Phỉ Phỉ, “Con gái, hôm nay ở trong công ty như thế nào? Tiểu Cố có chăm sóc cho con không?”

Hà Phỉ Phỉ nói qua loa: “Rất chăm sóc.”

Hà phu nhân nói trúng tim đen, “Con gái ông khi nào thì cần người khác chăm sóc, nó không khiến cho người khác nổi nóng là đã mừng làm rồi.”

Hà Phỉ Phỉ vừa nghe, bất mãn nói, “Làm gì có ai nói con gái nhà mình như vậy, mẹ, đến cuối cùng thì con là cái gì của mẹ?”

”Mẹ kiếp đầu óc tối dạ quá.”

Hà Phỉ Phỉ:..... (#'')凸

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 10: Canh hai

Editor: Táo đỏ phổ núi

Ăn xong cơm tối, một giờ sau mỗi người đi một ngả. Sau khi về phòng, Hà Phỉ Phỉ nằm ở trên giường quẹt quẹt vào Microblogging nửa tiếng, sau đó dậy đi tắm, chuẩn bị bắt đầu nhiệm vụ gõ chữ ngày hôm nay.

Bởi vì sợ mình phân tâm, cho nên lúc cô đánh máy đèn tắt máy đi. Hôm nay cô làm cái gì cũng không được thuận lợi, ngay cả viết văn cũng gặp khó khăn, hơn mười giờ rưỡi khó khăn lắm mới viết xong chương một, cô đăng bài lên, lúc này mới thả lỏng, thở ra một hơi.

Cô mới khai hồ cho truyện này, thành quả cũng không tệ, khoảng năm vạn chữ, số lượt xem đã được hơn bốn ngàn rồi, kết quả như vậy đã là không tệ rồi. Hà Phỉ Phỉ định dùng nửa tiếng còn lại để nhắn trả lời độc giả, đến mười một giờ thì bắt đầu đề tài tình cảm ngày hôm nay.

Từng cái từng cái kéo xuống, cô nhìn muốn ngất xỉu, ngay sau đó có một comment khiến cô chú ý, làm cho tinh thần cô chấn động.

Nhận xét rất dài xoay quanh “Văn thói nát, tác giả thói nát” đã phát động một cuộc thảo luận rất nghiêm túc, câu văn hùng hồn hơn

ngàn chữ, giọng văn lưu loát, từ ngữ chau chuốt. Hà Phỉ Phỉ kéo xuống, cái bình luận dài kia đã kéo dài hơn ba mươi lượt trả lời, cô không khỏi sững sờ một chút, dù là một bình luận rất tẻ, độc giả cũng sẽ không cao hứng như vậy chứ? Cô nhìn kỹ lại, thậm chí còn phát hiện ra bóng dáng của Kiều Hoa xinh đẹp ở trong đó.

Bình luận thứ 4 【 Gió thổi mây trôi trên sông 】 : chủ thớt có ý một chút, đừng viết những lời nhục mạ tác giả, cũng không thể thay đổi được sự thật tác giả viết rất tốt. Đi tắm rửa, ngủ sớm một chút đi.

Tự nhiên khiến các độc giả nổi hứng lên bình luận ở phía dưới.

Bình luận thứ 4 【 Ta sợ ba 】 : mẹ nó, giờ đã kinh động tới Kiều Hoa rồi! Không nhịn được nghĩ tới Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát

Bình luận thứ 8 【 vương bát bát khóc choáng váng tại nhà cầu 】 : Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát, Kiều Hoa thể hiện tình yêu đối với thím ba, xin hỏi cô cảm thấy như thế nào 【 mỉm cười 】

Bình luận thứ 13 【 kiều thẩm vương đạo 】 : các người thấy cao trào của Bát Kiều rồi chứ? Rõ ràng là Kiều Hoa thích thím ba, từ khi thím ba còn là một nhân vật nhỏ bé không ai biết tới đã ở bên cạnh thím ba rồi, mỗi lần xuất hiện những bình luận chê bai, Kiều Hoa sẽ đứng ra phản bác lại, rõ ràng là mỗi ngày đều âm thầm chú ý tới thím ba, tình yêu sâu sắc như vậy, các người mắt bị mù mới không nhìn ra? 【 mỉm cười 】

Bình luận thứ 19 【 Kiều Hoa tôi yêu anh 】 : ha ha ha ha ha ha câu nói của Kiều Hoa trong nháy mắt đã giết chết chủ thớt, mơ mộng hão huyền Kiều Hoa vỗ vỗ tay, sau đó cười khe khẽ, nói, dám

chê vợ ta, này thì đàn độn nè. Ha ha ha ha ha ha cười té đái luôn rồi!!!!

Bình luận thứ 21 【gió thổi lạnh cái mông】: lại trình diễn một cái luân thường đạo lý của năm, bát kiêu vs thím kiêu, xin mời về đội 【doge】

Bình luận thứ 22 【thiếu niên gà quay】: bình luận phía trên để cp ngược rồi, Kiều Hoa là tổng công, xin cảm ơn.

.....

Hà Phỉ Phỉ trợn mắt lên một cái, nhảy vọt qua bình luận này, đem những bình luận còn lại đọc cho hết, vừa nhìn thời gian, đã hơn mười một giờ rồi.

Không còn kịp thời gian để nghĩ một đoạn ngắn, trong đầu Hà Phỉ Phỉ hiện lên đoạn nói chuyện phiếm lúc ban ngày, vì vậy vừa cười khúc khích vừa đăng lên Microblogging.

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: có một gương mặt dịu dàng chính trực, nhưng bất đắc dĩ lại bị nói thành một người đàn ông xấu, đó là một loại trải nghiệm như thế nào?

Đăng lên Microblogging xong, Hà Phỉ Phỉ đi uống nước mật ong mà dì Trần đưa tới, đột nhiên cô nhớ tới vẫn chưa mua đồ chơi cho Đạt ca và Đạt muội, vì vậy vào cửa hàng đồ chơi, nghiêm túc và cẩn thận lựa chọn.

Sau khi mua xong, Hà Phỉ Phỉ lướt qua một số bình luận, suýt chút nữa cười đến tắt thở. Hiển nhiên chủ đề đen tối luôn có thể đưa tới những chủ đề đen tối ở trên mạng.

Ta biết ngay vương bát không chịu được cô đơn mà, mấy hôm trước đăng lên chủ đề mới lạ, rốt cuộc hôm nay cũng khôi phục lại phong cách trước kia 【doge】 không thể không nói, tôi rất thích cô như vậy 【mỉm cười】

Thử nghiệm chính là chỉ có thể nhìn vẻ mặt cao trào của anh ta 【Hình động vẩy tay】

Gió thổi mây trôi trên sông, Kiều Hoa, chẳng lẽ anh thật sự xấu 【mỉm cười】

Nội bộ của Gió thổi mây trôi trên sông, Kiều Hoa mâu thuẫn rồi, mau ra đây nói cho mọi người biết, người anh yêu rất cực là người nào 【mỉm cười】

Thất bại gần đây, có phải vương bát không tìm được lời văn phù hợp, cho nên với đăng lên Microblogging lời văn trống rỗng như vậy 【Hình động vẩy tay】

Vương bát đang suy nghĩ nếu như Kiều Hoa xấu như vậy thì nên làm gì bây giờ 【cười cry】

Nếu Gió thổi mây trôi trên sông kém, thì đổi lại cô hãy chỉ đạo anh ta, hội bát kiều bày tỏ Kiều Hoa sẽ không bao giờ dám thô bạo lại bạn đâu 【doge】

Hà Phỉ Phỉ không nhịn được suy nghĩ tới bộ dạng tái mặt của Kiều Hoa khi thấy những lời này, nhất thời cười đến mức không ngừng được.

Dường như cùng lúc đó, Kiều Hoa cũng gửi đi một bình luận.

Gió thổi mây trôi trên sông v: cái đề tài này, cảm xúc của A Đại tương đối sâu. Mười dặm gió xuân không bằng em, Lắm tiền nhiều của có phục hay không. // Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: có một gương mặt dịu dàng chính trực, nhưng bắt đắc dĩ lại bị nói thành một người đàn ông xấu, đó là một loại trải nghiệm như thế nào?

Mẹ nó!! Kiều Hoa anh thật là thâm hiểm đó!!! Câu nói đầu tiên đã chuyển chủ đề sang người của Lão Xuân và A Đại rồi, Hà Phỉ Phỉ không nhận được bày tỏ sự khâm phục.

Quả nhiên, đám người trên mạng lập tức bị dòi đi sự chú ý.

Mẹ nó nếu như mà giáo viên ngữ văn của tôi còn sống, thì ý tứ của những lời này có phải là: Lão xuân rất lắm tiền, nhưng khả năng lại kém; A Đại đã thử qua, hết sức hối hận 【 cười cry 】

Ha ha ha ha ha ha bí mật đen tối của Lão Xuân đã không che giấu được nữa rồi, nhanh chóng đi nhìn lại những vụ cưỡng gian trên Microblogging của anh ta đi 2333333

Đồng thời đưa bình luận lên, hoặc là Kiều Hoa coi trọng bình luận của Vương Bát, hoặc là đặc biệt quan tâm, hơn nửa đêm, các người ngọt ngào chết mất 【 Hình động vẫy tay 】

Những người cao sang thật loạn, các người định cả bốn người cùng thoát khỏi nhóm sao 【 mỉm cười 】

Kiều Hoa, vương bát không chịu được cô đơn, anh biết phải làm như thế nào sao 【 doge 】

Ít sáo rỗng một chút, chân thành nhiều hơn một chút. Kiều Hoa nói mau, thím ba và vương bát cùng rơi xuống nước thì anh sẽ cứu

người nào 【 mỉm cười 】

Hà Phỉ Phỉ không nhịn được đọc những bình luận khen, sau đó lướt qua một lượt trên Microblogging di dời sự chú ý.

Mười dặm gió xuân không bằng em v: tôi không phục 【 mỉm cười 】 các người cưỡng ép tôi sao!! Hơn nữa em gái Đại đã thử qua khi nào!!! // Lắm tiền nhiều của có phục hay không v: Lão xuân rất lắm tiền, nhưng khả năng lại kém; A Đại đã thử qua, hết sức hối hận. Nhìn tới nhìn lui, tôi quyết định loại trừ câu này 【 mỉm cười 】 // Gió thổi mây trôi trên sông v: cái đề tài này, cảm xúc của A Đại tương đối sâu. Mười dặm gió xuân không bằng em, Lắm tiền nhiều của có phục hay không. // Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: có một gương mặt dịu dàng chính trực, nhưng bất đắc dĩ lại bị nói thành một người đàn ông xấu, đó là một loại trải nghiệm như thế nào?

Dường như Hà Phỉ Phỉ có thể tưởng tượng ra vẻ mặt hồng bét của Lão Xuân, bị một đám người hâm mộ bình luận là “Bí mật của Lão Xuân đã bị bại lộ, tất cả chúng tôi đều biết khả năng của anh rất kém”, cô không nhịn được mà cảm thấy đau lòng cho Lão Xuân.

Lúc này, tin nhắn mới lập tức hiện lên.

Hà Phỉ Phỉ mở nhóm lên, vừa đúng lúc nhìn thấy Lão Xuân đang phát điên.

Lão Xuân ca: vương bát! Kiều Hoa! Em gái Đại! Tất cả đều ra đây cho tôi!! ! Khốn kiếp, tôi đang tức sôi ruột sôi gan lên rồi đây, các người phơi bày bí mật kém cỏi của tôi ra, sau này sao tôi có thể trêu chọc mấy em gái được nữa!! Không đúng, căn bản khả năng của tôi

không hề kém cỏi!! Điều là mấy người nói lung tung! Mấy người vu oan cho tôi!!!

Sau lại còn kèm theo mấy hình động dậm chân và khuôn mặt khóc lớn.

Vương Bát Chi Khí: một tên đàn ông con trai mà giữa đêm khuya la lớn như vậy, lại còn dậm chân khóc rống lên như vậy, giống như là đang phát bệnh thần kinh, làm hàng xóm thức giấc. Rốt cuộc thì anh ta đã xảy ra chuyện gì? Anh ta có thể nào người ta mới biết chuyện cũ chứ? Hoan nghênh ghi lại sự thật, rồi cùng nhau đi vào thế giới nội tâm của người bệnh thần kinh. 【 mỉm cười 】

A Đại: này, thần linh ơi, chỗ này có người bị phát bệnh, mau đưa đi nhanh một chút. Đừng bỏ qua điều trị, chúng tôi sẽ tự chăm sóc mình thật tốt, an no uống say, anh cứ yên tâm ở lại bệnh viện đừng suy nghĩ cho chúng tôi xd

Ba Đạt: đồng ý.

Lão Xuân ca: 【 Hình động vẩy tay 】 Kiều Hoa, anh lại có thể đứng cùng một phe với bọn họ, anh không thể vì nàng dâu của mình mà chơi xấu anh em chứ!!!!

A Đại: ơ ơ ơ thể diện lớn quá nhỉ, anh em có thể đổi, nàng dâu có thể đổi sao 【 mỉm cười 】

Vương Bát Chi Khí: làm sao mà tôi lại trở thành nàng dâu của Kiều Hoa vậy, tôi vẫn là cô gái chưa chồng đó nha 【 cười cry 】

Ba Đạt: đừng nghe bọn họ nói lung tung.

Lão Xuân ca: Hey hey hey, đừng có mà ân ái trắng trợn như vậy, loá mắt chết mắt thôi, tôi đây vẫn chưa tính toán sổ sách rõ ràng với các người đâu! !

A Đại: người chỉ có năm phân thì không có quyền nói gì cả.

Lão Xuân ca: mẹ kiếp, tôi đây có tiền!

A Đại: anh chỉ có năm phân.

Lão Xuân ca: ông đây có dáng vẻ rất đẹp trai!

A Đại: anh chỉ có năm phân.

Lão Xuân ca: Ông đây dáng dấp cao lớn! Nụ hôn đầu tiên vẫn còn tồn tại!!

A Đại: anh chỉ có năm phân.

Lão Xuân ca: cô dám nói câu khác không 【 mỉm cười 】

A Đại: đàn ông Trung Quốc trung bình đều là mười ba phân.

Lão Xuân ca trầm mặc một lát, sau đó, gửi một tin nhắn bằng giọng nói tới.

Mặc dù bọn họ ồn ào náo động lâu như vậy, nhưng mà cũng chưa bao giờ nói chuyện bằng giọng nói, Hà Phỉ Phỉ không nhận được tò mò muốn biết giọng nói của Lão Xuân ca như thế nào, vì vậy điều chỉnh âm thanh lớn lên, mở giọng nói lên.

“Em gái Đại, cô thật sự đáng bị đánh đòn, sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi sẽ cho ba người biết tay.”

Giọng nói kia trầm thấp mà dồi dào từ tính, hơi khàn khàn nhưng lại rất hấp dẫn. Mang theo chút dở khóc dở cười và giọng nói có chút cứng chiều, khiến cho Hà Phỉ Phỉ không nhịn được mà đỏ lỗ tai lên, A Đại thì lại càng mất một lúc lâu cũng không phản ứng kịp.

Vương Bát Chi Khí: mẹ nó!! giọng nói của Lão xuân vô cùng dễ nghe!!! Tôi thấy có lỗi vì những điều đã nói ra trước đó, tôi hoàn toàn tin tưởng anh chính trực ngay thẳng!!! 【 hoa hồng 】

Lão Xuân ca: 【 Đắc ý 】 【Đắc ý】 【Đắc ý】

Ba Đạt:..... Đắc ý cái gì? 【 xem thường 】

Nói xong, Kiều Hoa cũng gửi một đoạn giọng nói lên.

“Ai mà không có giọng nói hay chứ.”

Sự trầm thấp và chính chắn không thể so với Lão Xuân, giọng nói của Kiều Hoa trong trẻo dễ nghe, giọng nói bình thản lại nhẹ nhàng như gió xuân hiu hiu thổi, nhưng mà vì chất lượng âm thanh không tốt, lại cộng thêm giọng nói của anh không lớn, cho nên nghe không được rõ lắm.

Hình như nghe có chút quen tai..... Chẳng lẽ những giọng nói dễ nghe đều na ná giống nhau? Hà Phỉ Phỉ cũng không để ý nhiều, chỉ lẩn qua lộn lại nghe lại giọng nói của hai người rất nhiều lần.

Vương Bát Chi Khí: mẹ nó, nghe các người nói chuyện đều rất kiên định, làm thế nào đây 【 cười cry 】

Lão Xuân ca: Kiều Hoa có ý gửi giọng nói để quyến rũ cô đó, anh ta đang chờ cô thưởng anh ta 【 mỉm cười 】

A Đại: trong lòng của Kiều Hoa muốn nói là: không nên bởi vì tôi là Kiều Hoa mà thương tiếc tôi, cứ mạnh tay mà bẻ hoa đi 【 mỉm cười 】

Lão Xuân ca: quần đã cởi, chờ phát trực tiếp.

Hà Phỉ Phỉ cười đến mức không ngừng được, muốn trêu chọc Kiều Hoa, vì vậy cũng xuôi theo lời của hai người kia.

Vương Bát Chi Khí: Kiều Hoa, anh đồng ý ở dưới người của tôi ư, hội Bát Kiều đang chờ phát trực tiếp kìa 23333

Qua một lúc lâu, Hà Phỉ Phỉ cũng có chút buồn bực vì lần này hình như đã đùa giỡn quá trớn rồi, chẳng lẽ đã khiến Kiều Hoa tức giận cho nên Kiều Hoa mới không trả lời lại.

Ba Đạt: đồng ý.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 11: Ký ức

Editor: Táo đỏ phổ núi

Ba Đạt: đồng ý.

Hai chữ ngắn ngủi nhưng Hà Phỉ Phỉ nhìn đi nhìn lại rất nhiều lần, sau đó đùa giỡn với anh.

Vương Bát Chi Khí: Cái này là Kiều Hoa định cắt tiểu Kiều Hoa sao 【 cười cry 】

Lão Xuân ca: trả lời thay cho Kiều Hoa: vì em, cho dù có cắt trăm ngàn lần anh bằng lòng 【 mỉm cười 】

A Đạt: trả lời thay Kiều Hoa: Tiểu Kiều Hoa thì có là gì, trái tim của anh cũng có thể moi ra đưa cho em bất cứ lúc nào, anh muốn cho em tất cả thế giới của anh 【 mỉm cười 】

Vương Bát Chi Khí: 【 mỉm cười 】 vậy hãy chuẩn bị sẵn hết đi nha.

Lão Xuân ca: mẹ kiếp đúng là đầu óc tối dạ, những lời này tôi muốn rút lại, 【 Hình động vẫy tay 】 tôi muốn tố cáo giáo viên dạy ngữ văn của cô, tại sao lại có thể để cho một đứa tối dạ như cô tốt nghiệp được chứ.

Ba người nói chuyện phiếm một lúc, nhưng vẫn không thấy Kiều Hoa xuất hiện, vì vậy chuyển qua nói xấu anh.

A Đại: chẳng lẽ bị kích động tới mức rơi điện thoại vào bồn cầu rồi.

Lão Xuân ca: cô cho rằng ai cũng như cô sao, đi vệ sinh mà còn mang theo điện thoại di động.

Vương Bát Chi Khí: Tôi. Sao nào, anh dám lớn lối không phục Long Ngạo Thiên tôi sao? 【 mỉm cười 】

Lão Xuân ca: nói ra có thể các người không tin, nhưng Triệu Nhật Thiên là cháu của tôi, tôi là Triệu Thượng Thiên 【 mỉm cười 】

A Đại: các người cứ tiếp tục chiến đấu, được rồi, tôi tiếp tục làm trọng tài 【 Hình động vẫy tay 】

Cố An Thành thu dọn đồng dơ bẩn ở dưới đất xong, một lần nữa cầm điện thoại di động lên, thì thấy cuộc trò chuyện đã im lìm, chắc là đã đi ngủ hết rồi. Mới vừa rồi đột nhiên Đạt Muội lại bị ới mưa, anh vừa an ủi Đạt Ca, vừa chăm sóc cho Đạt Muội, thỉnh thoảng lại phải cho Lộ Mao ăn cỏ đêm khuya, sau một hồi bận rộn mới trở lại ngồi trên ghế sa lon.

Đã mười hai giờ. Cố An Thành xoa xoa đôi mắt hơi cay cay, không nhắn tin lại sợ quấy rầy người khác đang nghỉ ngơi, mà mở laptop ra, cẩn thận xem xét lại các nghiệp vụ mua bán của chi nhánh công ty với các doanh nghiệp khác.

Anh tốt nghiệp đại học, với tấm bằng xuất sắc, sau đó vào thực tập trong Hà Thị, trong hai năm ngắn ngủi, phấn đấu ngày đêm, liều mạng cố gắng bò lên trên, trong khoảng thời gian đó gặp phải bao

nhieu khó khăn, trắc trở, anh cũng không nhớ rõ nữa. Anh đã sớm học được thói quen bất cần và liều mạng, bây giờ vị trí Phó tổng giám đốc của công ty đã ở trước mắt anh, dễ như trở bàn tay, không thể nghi ngờ gì, bây giờ anh chính là ngôi sao mới trẻ tuổi được chú ý nhất ở thành phố Hàng Châu này, nhưng trong lòng của anh lại không có cảm giác mừng rỡ như điên giống như trong tưởng tượng.

Có lẽ khi anh học trung học, sự thành công và tiền bạc đối với một người nghèo rất mừng tơi như anh mà nói thì rất quan trọng, lúc trẻ tuổi anh đã rất không cam lòng vì hoàn cảnh gia đình của mình nghèo mà bị mọi người khinh khi ghẻ lạnh, vô số đêm anh đã đổ mắt thề, sau này anh nhất định dựa vào năng lực của bản thân mà xây dựng cơ nghiệp. Nhưng mà sau khi lớn lên, từ từ anh cũng hiểu ra, đã từng coi trọng, có lẽ một phần cũng không đáng giá, đã từng xem thường..... Có lẽ cho dù anh có bỏ ra cái giá cao hơn nữa cũng không bù đắp nổi.

Vì vậy trong lúc vô tình, khi anh đứng ở chỗ cao nhất của ước nguyện ban đầu thì đã thay đổi.

Anh muốn bù lại những thiếu sót mà anh đã mắc phải, anh nghĩ mình có đủ tư cách và khả năng, khi người đó trở về, sẽ chính miệng nói ra câu đó với cô, câu nói mà nhiều năm trước đây chưa từng mở miệng——

Quay lại là tốt rồi? Anh vẫn luôn rất nhớ em.

Cố An Thành đắm chìm trong ký ức mơ hồ, một lát sau, anh đóng laptop lại, lấy chiếc gối ở sau lưng dựa vào, thở dài một hơi.

Đạt Ca đi từ trong ổ ra, quán lấy chân của anh, rõ ràng là rất buồn ngủ nhưng vẫn tròn tròn đôi mắt lên nhìn Cố An Thành. Cố An

Thành khom người xuống, ôm nó lên, xoa xoa bộ lông mềm mại của nó, nhỏ giọng nói, “Đi ngủ ngay bây giờ đây, mày cũng về ổ mà ngủ thôi.”

Đạt Ca liếm liếm lòng bàn tay của anh, lúc này mới nhảy xuống ghế sa lon trở về ổ của mình.

Cố An Thành thu dọn đồ đạc một chút, thì đột nhiên hiện lên một tin nhắn.

Anh mở ra vừa nhìn, thì thấy một cái tên quen thuộc, bàn tay đang thu dọn đồ cũng dừng động tác lại.

Vương Bát Chi Khí: Kiều Hoa, đã ngủ chưa?

Ba Đạt: mới vừa rồi đang bận, lúc xong thì không thấy mọi người nói chuyện nữa, nên không trả lời lại.

Vương Bát Chi Khí: oh oh oh là vậy sao, chúng tôi còn tưởng rằng anh bị lọt hầm cầu 23333, đúng rồi, tôi chỉ muốn nói là, Lão Xuân Ca và A Đại hay nói giỡn, ba người chúng tôi hay trêu đùa như vậy, hy vọng anh sẽ không bị dọa cho sợ xd

Ba Đạt: Không sao. Rất thú vị mà.

Vương Bát Chi Khí: ha ha ha vậy sao, vậy thì tốt, tưởng tượng ra cảnh tượng dơ bẩn của anh một chút, không khỏi có chút kích động ($\geq \nabla \leq$)/

Khoé môi của Cố An Thành khẽ nâng lên thành một đường cong, dường như có thể tưởng tượng ra người kia đang ôm điện thoại cười khúc khích như thế nào.

Ba Đạt: đã muộn rồi, đi ngủ sớm một chút thôi.

Vương Bát Chi Khí: tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh đó. Gần đây trên web tà giáo quá nhiều, cái gì mà Bát Kiêu, Thím Kiêu..... Có lúc tôi sẽ hùa theo nói giỡn với họ, anh đừng cho là thật nha, tôi không có tư tưởng không an phận với anh đâu!!! Mặc dù tôi biết là anh sẽ không để trong lòng, nhưng tôi vẫn lo lắng khi nói chuyện với nhau anh sẽ cảm thấy lúng túng, cho nên tôi nói rõ ràng ra luôn xd

Ba Đạt: tôi hiểu mà, cô không cần phải lo lắng. Được rồi, mau đi ngủ đi. Ngủ ngon.

Vương Bát Chi Khí: ngủ ngon

Cổ An Thành để điện thoại di động xuống, đi tới trước cửa sổ sát đất, chăm chú nhìn vào ánh đèn rực rỡ về đêm của thành phố, trong mắt mơ hồ hiện lên một lớp sương mù giống như hoảng hốt, một lát sau đã khôi phục lại vẻ lạnh nhạt trong suốt.

Anh cúi đầu thở dài.

Vốn anh muốn nói với Hà Phỉ Phỉ, câu nói “Đồng ý” kia của anh, không phải là nói giỡn hay là hùa theo cp.

Ở cùng một chỗ với cô, anh rất nghiêm túc, rất nghiêm túc muốn nói đồng ý.

Mấy năm trước cũng vậy, bây giờ cũng như vậy.

*****

Sáng sớm Hà Phỉ Phỉ đã tỉnh, sau khi chạy bộ xong tâm tình rất tốt đi vào phòng bếp, chuẩn bị tự tay làm bữa sáng cho hai vợ chồng già.

Tài nấu nướng của cô là do lúc ở Canada đã học được, khi đó có một mình cô ở đó, không thích đồ ăn ở bên ngoài, đành phải tự mình học nấu ăn, sau khi luyện hai năm, cuối cùng cũng luyện được tay nghề nấu ăn ngon. Ngay cả ba Hà đã từng ăn qua biết bao sơn hào hải vị cũng phải giơ ngón cái lên khen cô.

Ông Hà và Hà phu nhân đi xuống dưới lầu thì đã thấy Hà Phỉ Phỉ chuẩn bị mâm cơm xong rồi, ông Hà không khỏi cười nói, “Xem ra giao Phỉ Phỉ cho Tiểu Cố dạy dỗ là đúng rồi, mới một ngày, đã hiểu chuyện hơn rồi.”

Hà Phỉ Phỉ = =||, căn bản không liên quan tới anh ta mà!

Hà phu nhân gật đầu một cái, “Vậy hôm nào mời Tiểu Cố tới nhà ăn bữa cơm đi, vừa bận chuyện của công ty lại phải dạy thêm cho Phỉ Phỉ, chúng ta phải cảm ơn người ta thật nhiều vào.” Die^ndan&le^ê quy/ do^nn.

Hà Phỉ Phỉ vừa nghe vậy, vội la lên, “Mẹ, không được!!”

Ông Hà cười ha hả nói, “Được chứ!! May có bà xã đưa ra ý kiến, nếu không tôi cũng không nghĩ tới chuyện này.”

Hà phu nhân suy nghĩ một chút, “Ngày mai, hỏi thử xem tối ngày mốt Tiểu Cố có rảnh không, để tôi bảo dì Trần chuẩn bị.”

. .... Vì vậy hai vợ chồng già này không thèm quan tâm tới ý kiến của cô sao? Hà Phỉ Phỉ hậm hực ngồi dựa vào ghế, vừa mới nhấp một ngụm sữa tươi thì nghe thấy tiếng nhắc nhở trên Microblogging.

Cô cài đặt lưu ý cho Lão Xuân ca, A Đại và Kiều Hoa, khi bọn họ đăng bài, thì ngay lập tức cô sẽ nhận được thông báo nhắc nhở. Hà Phỉ Phỉ mở ra xem, thì là A Đại đã cắt ghép cuộc nói chuyện tối qua, đăng bài lên.

Lắm tiền nhiều của có phục hay không v: Tin mừng bất ngờ cho hội Bát Kiều 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát và Gió thổi mây trôi trên sông, nhưng mà không dám truyền hình trực tiếp 【 mỉm cười 】

Đoạn ảnh ghép của A Đại vừa đúng đoạn Kiều Hoa nói đồng ý, có thể tưởng tượng ra, hội Bát Kiều trong nháy mắt sẽ trở nên sôi nổi.

Tôi là cỏ non: Vương Bát vậy mà lại muốn cắt tiểu Kiều Hoa của Kiều Hoa 【 mỉm cười 】 vậy sau này ai sẽ thỏa mãn đói khát của Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát. Die6n da29n le6 quy1 d9o^n.

Gió thổi mây trôi trên sông, Tiểu Kiều Hoa vẫn còn chứ, anh có khỏe không 【 doge 】

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát, Vương Bát cô đừng ép buộc Kiều Hoa nhà tôi, muốn lên thì lên đi, vì bảo toàn sự nhu nhược của Kiều Hoa, tôi đồng ý hy sinh mình một chút để thỏa mãn dục vọng của cô 【 Hình động vẫy tay 】

Tứ thần thú trên Microblogging, vương bát là xấu nhất. Đem động phòng cũng không ai muốn, còn muốn đè Kiều Hoa. 【 doge 】

Gió thổi mây trôi trên sông, Kiều Hoa, sao mà anh phải sợ!!! Yêu cô liền làm cho cô ấy phải khóc luôn!!! 【 doge 】

Mẹ kiếp, hai người này còn không có phản hồi lại, vẫn còn nằm trên giường sau một đêm kích tình sao 【 Hình động vẩy tay 】

Hà Phỉ Phỉ nhìn những bình luận chế nhạo, mỗi lần xem là cười như rút gân, khiến cho Hà phu nhân hơi nhú mày lại, “Nhìn cái gì vậy, buồn cười như vậy à?”

Hà Phỉ Phỉ nhún vai, nói đứt quãng, “Rất buồn cười, cười té đài luôn ha ha ha.”

Chân mày của Hà phu nhân càng nhú sâu hơn, “Tại sao lại không cẩn thận như vậy? Cái con bé này, tè ra quần mà vẫn còn cười?”

Hà Phỉ Phỉ:..... Mẹ, ở trong lòng của mẹ, con thật sự là một đứa có đầu óc ngu ngốc, đúng không?

Đúng là không đáng yêu chút nào mà.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 12

Editor: Táo đỏ phổ núi

Cả buổi sáng, Hà Phỉ Phỉ sắp xếp kế hoạch lịch trình trong vòng nửa tháng của Cố An Thành, rồi in ra để vào trên bàn, trong lúc vô tình, ánh mắt lướt qua một hàng chữ ở phía dưới thì không khỏi mở miệng hỏi, “Cố An Thành, nửa tháng sau anh sẽ đi Bắc Kinh?”

Cố An Thành không ngẩng đầu, đôi tay vẫn đánh chữ thật nhanh ở trên bàn phím, trả lời lại cô, “Ừ. Đi công tác.”

Con người của Hà Phỉ Phỉ đảo đảo. Nửa tháng sau, ở Bắc Kinh có buổi gặp mặt, Kiều Hoa và Lão Xuân ca cũng nhận được lời mời, còn cô và A Đại đã lén lút thoả thuận với nhau, cùng đóng giả làm người hâm mộ trên Microblogging chen vào xem phong thái của người nổi tiếng, nếu đúng lúc Cố An Thành cũng muốn đi Bắc Kinh, không bằng lấy thân phận trợ lý đi công tác theo anh, lại có thể tiết kiệm được tiền vé máy bay.

Hai mắt cô toả sáng nhìn Cố An Thành, vẻ mặt tràn đầy mong đợi hỏi, “Có thể đưa tôi đi cùng không? Tôi cũng muốn đi.”

Động tác đánh máy của Cố An Thành dừng lại, khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt bình thản khẽ nhìn lướt qua khuôn mặt của cô, rồi nhanh chóng nhìn về màn hình.

“Có thể, nhưng mà không được chạy lung tung.”

Hà Phỉ Phỉ sợ anh đổi ý, vì vậy vội vàng nói một tiếng đồng ý, nhưng trong lòng khẽ hừ một tiếng, dù sao thì cô có chạy lung tung anh cũng sẽ không bắt được cô ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)

Cô mở tin nhắn ra, gửi riêng cho A Đại.

Vương Bát Chi Khí: A Đại, mình có thể đi Bắc Kinh rồi..., chúng ta hẹn gặp nhau chứ $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$

A Đại: hẹn gặp chứ, buổi gặp mặt là ngày 21, vậy ngày 20 chúng ta tới Bắc Kinh, rồi sẽ liên lạc với nhau, được không?

Vương Bát Chi Khí: được, thời gian như vậy là hợp lý rồi 23333

A Đại: trước tiên đừng đem chuyện chúng ta muốn đi Bắc Kinh nói với Kiều Hoa và Lão Xuân, chúng ta lén lút đi, mình cũng muốn nhìn xem Lão Xuân có đẹp trai giàu có như lời mà anh ta đã khoe khoang không, nếu như anh ta đầu hói thô lỗ thì mình sẽ cho anh ta vào sổ đen 【 cười cry】

Vương Bát Chi Khí: ha ha ha ha ha ha nếu quả thật là con nhà giàu lại đẹp trai thì sao, cậu tính lấy thân báo đáp sao 2333

A Đại: thú vị lắm, con nhà giàu và đẹp trai làm sao mỗi ngày không đi cua gái mà suốt ngày chỉ biết khoe khoang trên Microblogging 【 mỉm cười 】

Vương Bát Chi Khí: nói như vậy cũng đúng, dù sao thì mỗi phú nhị đại (nhà giàu đời thứ hai ở Trung Quốc) đều trắng hoa giống nhau, sẽ đan díu với thư ký 【 cười cry】

Buổi trưa, Hà Phỉ Phỉ và Abby cùng nhau đi tới căng tin.

Thức ăn của căng tin công ty cũng rất ngon, nhưng mà hình như đầu bếp đặc biệt thích hành lá cắt nhỏ và cà rốt thái sợi, mỗi một món ăn nếu không có cà rốt thái sợi thì sẽ có hành lá cắt nhỏ, mà hai thứ này Hà Phỉ Phỉ đều không thích, vì vậy khi Abby ăn được một nửa rồi, mà cô vẫn đang kiên nhẫn lựa hành lá trong thức ăn để gấp ra ngoài.

Thấy thế, Abby có chút hoài nghi nhìn đồ ăn của mình một chút, không chắc chắn hỏi, “Hành lá cắt nhỏ này..... Có độc à?”

Hà Phỉ Phỉ ngẩn người, “Có..... Sao?”

“Vậy tại sao cô lại lọc nó gấp ra ngoài? Không ăn được nó à? Không phải là người Trung Quốc được xưng là không gì không thể ăn sao?”

Đối diện với ánh mắt chân thành và hiếu kỳ của Abby, Hà Phỉ Phỉ cảm thấy không biết làm sao, “Không phải là không thể ăn, mà là không thích ăn thôi.”

Abby vẻ mặt không đồng ý lắc lắc đầu, ý vị sâu xa nói, “Hà Phỉ Phỉ, phụ nữ kén ăn thường có tính dục lạnh nhạt, khó trách, mỗi sáng sớm Cố tổng giám đều có bộ dạng chưa được thoả mãn dục vọng.”

Hà Phỉ Phỉ: thức ăn vừa đưa vào trong miệng, quả thật cô không biết làm sao để nhả ra!!

Tính dục lạnh nhạt của cô và việc Cố An Thành chưa thoả mãn dục vọng có liên quan gì chứ? Phi phi! Đứa chết tiệt nào nói ăn

kiêng thì tính dục lạnh nhạt, rảnh quá không biết làm gì mới đi nghiên cứu chuyện vợ vắn này sao!!

Đang lúc Hà Phỉ Phỉ vô cùng nghi ngờ trong đầu của Abby có bình thường không thì đột nhiên Abby đứng dậy vẩy vẩy tay về một hướng khác, “Cố tổng giam, tới đây ngồi nè! Tôi ăn xong rồi, chỗ này không có ai ngồi.”

“Này!” Hà Phỉ Phỉ kéo kéo quần áo của Abby, trong lòng suy sụp: cái quỷ gì vậy, ngồi cùng một bàn với chị đã đáng ghét rồi mà lại còn lừa tôi một cú nữa!! Tôi và Cố An Thành không có liên quan gì cả, cô thật sự cho rằng mình là người hiểu hết mọi chuyện sao!!!

Abby nháy nháy mắt mấy cái với cô, sau đó bưng khay thức ăn lên, uốn éo bước từng bước rời đi.

Hà Phỉ Phỉ cúi đầu, tiếp tục lựa hành lá cắt nhỏ ra, coi như người đang ngồi ở trước mặt không hề tồn tại.

Lúc này, đột nhiên Cố An Thành cầm lấy khay cơm của cô đi, rồi đặt khay cơm của mình ở trước mặt của cô.

Căng tin được chia làm hai lầu, lầu một là nhà ăn dành cho nhân viên bình thường, lầu hai là nhà ăn dành cho quản lý các cấp, cho nên thức ăn ở lầu hai sẽ ngon hơn ở lầu một một chút. Hà Phỉ Phỉ nhìn khay thức ăn không hề có chút hành lá và cà rốt cắt nhỏ nào, lý trí mách bảo cô nên đẩy khay thức ăn này trả lại cho Cố An Thành, nhưng cơ thể lại thành thực hạ đũa xuống.

Cố An Thành thấy cô không từ chối, mà lại lặng lẽ ăn, đuôi mắt hiện lên một nụ cười, rất anh đã bị lông mi rũ xuống che lại.

Sau khi Hà Phỉ Phỉ gấp mấy đũa, thuận miệng hỏi, “Sao anh lại xuống lầu một ăn cơm? Lầu một nhiều người như vậy.”

Cố An Thành dừng lại, rất nhanh đã trả lời, “Lầu hai cũng không còn chỗ.”

“Ồ.” Hà Phỉ Phỉ vốn chỉ tùy tiện hỏi một câu, nên câu trả lời của anh cô cũng không hề để trong lòng, “Đúng rồi, anh.....”

Đột nhiên Cố An Thành cắt ngang lời của cô, “Đừng ồn nữa, mau ăn đi, ăn xong chuẩn bị một số tài liệu để chuyển tới chi nhánh công ty.”

Hà Phỉ Phỉ: “.....” Cô quệt quệt khóe môi, trong lòng thầm mắng anh bóc lột sức lao động, nhưng mà tốc độ ăn cơm cũng đã nhanh hơn.

Đồ mà Cố An Thành muốn dời đi cũng không nhiều, trong phòng làm việc đều đã sắp đồ mới tinh, chỉ cần sắp xếp lại một số tài liệu giấy tờ là được.

Buổi chiều đi đàm phán một thương vụ hợp tác, Cố An Thành dẫn theo Abby đi vào trong phòng họp, còn Hà Phỉ Phỉ là loại gói thù hoa chỉ có thể ở lại làm mấy việc lặt vặt và lướt Microblogging.

Đúng lúc cô vừa sửa sang xong một tập tài liệu, đột nhiên liếc nhìn thấy một đề tài nóng hổi ở trên Microblogging.

một bóng hồng bất ngờ tung ảnh thật của mình lên mạng

Mẹ nó? Bao dạn như vậy? Hà Phỉ Phỉ vội vàng nhảy vào xem, càng xem càng thấy có gì đó không đúng, hừ hừ sao cô lại có cảm

giác..... Cô chính là cái bóng hồng đó vậy!! Nhưng người đăng hình này lên rõ ràng không phải là cô mà!!!!

Trong hình chỉ có một bóng lưng mờ nhạt và một phần của gò má, nhưng mà đập vào mắt người ta là cảm giác mệt mỏi khó chịu. Vóc người bị biến dạng, một mái tóc thì bóng loáng, chiếc cổ ngắn tới mức sắp không nhìn thấy..... Hừ hừ cái này không phải là cố ý bôi nhọ cô sao!!!

Hà Phỉ Phỉ lập tức gửi tấm hình kia cho một cao thủ đồ hoạ trên Microblogging.

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát: Mông Mông, mau nhìn giúp tôi một chút, tấm hình này có phải có người cố ý chơi tôi không.

Mông xinh đẹp của đại sư đồ hoạ: mẹ nó, rốt cuộc cô cũng xuất hiện rồi, trên Microblogging đang nháo nhào lên rồi kìa.

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát: tôi đang vội thu dọn đồ đạc, vừa mới rảnh liếc mắt lên Microblogging một chút, ai ngờ đâu lại nhìn thấy cái này qaq

Mông xinh đẹp của đại sư đồ hoạ: tôi đã xem qua tấm hình này rồi, không phải là hình chỉnh sửa, mà là hình thật, cô mau tìm người gửi hình kia đi, có thù oán gì vậy, thật là

Hà Phỉ Phỉ lướt nhìn những bình luận trên Microblogging của mình, mặc dù đại đa số mọi người đều nói là không tin, nhưng lại có một số người xen vào bình luận, một mực cho rằng, “Mấy năm rồi mà Vương Bát không chịu post hình lên, nói không chừng là vì do bề ngoài quá xấu xí.”

Hà Phỉ Phỉ vẫn hiểu rất rõ, Internet có mặt tốt, nhưng cũng có một mặt hại, tấm hình này còn chưa được chứng thực, trên Microblogging của cô đã xuất hiện rất nhiều những lời nói bạo lực. Cô cào tóc, nhất thời không biết có nên coi như không biết gì hay là nên làm sáng tỏ ở trên Microblogging, tài khoản chính của cô từ trước tới giờ chỉ đăng lên những chuyện vui vẻ, cô tuyệt đối không muốn để cho những thứ này ảnh hưởng tới cuộc sống thường ngày của mình.

Cô còn chưa nghĩ ra phải làm như thế nào, Lão Xuân ca và A Đại đã lên Microblogging mắng chửi người đăng hình rồi.

Lắm tiền nhiều của có phục hay không v: tôi thật sự cảm thấy có một số người rất buồn cười, cho dù đây thật sự là Vương Bát đi nữa, đến lượt các người khoa chân múa tay ở đây sao, thân thể là do ba mẹ ban cho, cả thế gian này chắc chỉ có dáng vẻ của mấy người là đẹp nhất sao? Người xấu xí khó coi một chút liền bị mắng, không có tư cách sống sao? Không biết Vương Bát đã làm chuyện xấu xa gì, mà khiến các người phải nhao nhao lên như vậy, tôi khuyên một câu, hãy dừng lại ở đây đi 【 mỉm cười 】 【 mỉm cười 】 // Mươi dặm gió xuân không bằng em v: người nào đó dựa vào chút thủ đoạn mà đăng lên như vậy, đừng ép tôi phải dùng thủ đoạn, có tin là tôi chỉ cần gọi một cú điện thoại cho người trong nghề là có thể lấy được tên họ và địa chỉ của mấy người không, rồi đưa mấy hình mặt người dạ thú của mấy người đăng lên Microblogging, làm cho mọi người trên mạng nhìn đều muốn mù con mắt không 【 mỉm cười 】

Hà Phỉ Phỉ cảm thấy ảm áp, mở tin nhắn ra, gửi một icon có hình hoa hồng vào trong nhóm.

Vương Bát Chi Khí: rất cảm động, Lão Xuân ca, A Đại, lần đầu tiên tôi cảm nhận được nguồn năng lượng mạnh mẽ mà các người đã truyền cho tôi 【 cười cry 】

A Đại: trời ạ, cậu vẫn còn có tâm trạng để cười nữa sao 【 Hình động vẫy tay 】 mình đã tức tới mức sắp điên lên rồi đây này, những người đó cũng quá đáng lắm rồi, có phải cậu đã đắc tội với nhà quảng cáo nào rồi hay không, bay giờ mấy tên lưu manh kia khi không hài lòng thì không có chuyện gì là không thể làm.

Vương Bát Chi Khí: không biết. Mới vừa rồi, lần đầu tiên nhìn thấy như vậy thì cũng cảm thấy rất tức giận, nhưng sau đó lại thấy Lão Xuân ca mắng chửi và uy hiếp như vậy thì quên mất tiêu rồi
2333

Lão Xuân ca: 【 lạnh lùng 】 lão tử không có uy hiếp có được không!!! Tại sao các người lại không tin lão tử đây là một người đẹp trai và giàu có chứ!!!!

A Đại: lại nói Kiều Hoa đâu mất rồi, tại sao không thấy anh ấy ra mặt? Chăm sóc nàng dâu kiểu gì thế! Kém cỏi!!

Không hiểu sao trong lòng Hà Phỉ Phỉ có chút mất mát, có chút bất ngờ.

Có lẽ..... là do thói quen cô luôn được Kiều Hoa che chở?

Nghĩ như vậy, Hà Phỉ Phỉ cảm thấy có chút buồn cười, từ khi nào thì cô lại lệ thuộc vào sự che chở và quan tâm của một người không có thật rồi. Dù sao, trong thực tế bọn họ là hai người không có liên quan gì tới nhau.

Đúng lúc này, Microblogging lại có âm báo có thông báo mới.

Gió thổi mây trôi trên sông v: Vương Bát là người lạc quan, cười mở và thẳng thắn, tôi cũng vậy, cho nên bất kể dáng vẻ của cô ấy có như thế nào, cũng không phải là điều mà người hâm mộ cần quan tâm, xin mọi người đừng để cho người có lòng riêng lợi dụng, không nên dùng những lời lẽ khắc nghiệt để làm tổn thương một cô gái mà mỗi ngày đều đem lại niềm vui cho mọi người, xin cảm ơn. // Lắm tiền nhiều của có phục hay không v: tôi thật sự cảm thấy một số người rất buồn cười, cho dù đây thật sự là Vương Bát đi nữa, đến lượt các người khoa chân múa tay ở đây sao, thân thể là do ba mẹ ban cho, cả thế gian này chắc chỉ có dáng vẻ của mấy người là đẹp nhất sao? Người xấu xí khó coi một chút liền bị mắng, không có tư cách sống sao? Không biết Vương Bát đã làm chuyện xấu xa gì, mà khiến các người phải nhao nhao lên như vậy, tôi khuyên một câu, hãy dừng lại ở đây đi 【 mỉm cười 】 【 mỉm cười 】 // Mười dặm gió xuân không bằng em v: người nào đó dựa vào chút thủ đoạn mà đăng lên như vậy, đừng ép tôi phải dùng thủ đoạn, có tin là tôi chỉ cần gọi một cú điện thoại cho người trong nghề là có thể lấy được tên họ và địa chỉ của mấy người không, rồi đưa mấy hình mặt người dạ thú của mấy người đăng lên Microblogging, làm cho mọi người trên mạng nhìn đều muốn mù con mắt không 【 mỉm cười 】

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 13

Editor: Táo đỏ phổ núi

Hà Phỉ Phỉ nhìn mấy chữ ở trên màn hình, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua. Chưa từng gặp mặt nhau, chính bọn họ cũng không biết là hình thật hay giả, nhưng vẫn có thể quả quyết bảo vệ cô, điều này khiến cho Hà Phỉ Phỉ lần đầu tiên cảm nhận được sự an ủi rất lớn của thế giới ảo này.

Cô trở lại trang Microblogging của mình, cạch cạch đánh mấy dòng chữ, sau đó đăng lên Microblogging.

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: cảm ơn mọi người quan tâm, hôm nay, người đăng hình lên mạng không phải là tôi, xin mọi người đừng để cho người ta lợi dụng, cũng mong người gây nên chuyện này có chừng mực một chút, nếu như bị vạch mặt, thì mọi người đều không hay ho gì 【 mỉm cười 】

Vương Bát tôi tin tưởng cô!! Giả bộ thành người trong sạch để hại người khác, không khó để nhận ra đang có mục đích xấu xa là để mọi người phải chê cười em gái! Die6n da29n le6 quy1 d9o^n.

Vương Bát, nếu cô nói một câu, ngay bây giờ tôi sẽ tìm ra danh tính của người đăng hình ra ánh sáng, để cho mọi người trên đây đi qua cười nhạo cái bản mặt xấu xa đó 【 mỉm cười 】

Hôm nay chúng ta đều là những con rùa rụt đầu, gọi tắt là khốn kiếp 【doge】

Vương Bát cô mau tới coi Kiều Hoa Gió thổi mây trôi trên sông tỏ tình kìa!!! ! Kiều Hoa ra tay rồi!!! Kiều Hoa nhân lúc rối loạn đã thổ lộ rồi!! Mọi người mau tới xem, đừng bỏ qua cho anh ấy 【cười cry】

Kiều Hoa vừa ra tay, ngược chết mấy tên xấu xa kia 【doge】

Vương Bát đừng để ý tới tám hình kia làm gì, mau trả lời lại cho Kiều hoa đi! Chúng tôi thất tình nên không cần gấp gáp!! Quan trọng là tính phúc của các người thôi!!! 【doge】

Chắc là người đăng ảnh không thể ngờ là làn sóng này lại nhanh chóng bị hội Bát Kiều nhanh chóng bỏ qua như vậy....Muốn bôi nhọ khiến cô đau lòng một chút. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ⁿ.

Tin nhắn nhóm không ngừng hiện lên.

A Đại: ha ha ha ha ha ha ha quả thật là một bước ngoặt lớn ha ha ha ha ha ha cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của người đăng hình lên đang bất mãn với hội Bát Kiều như thế nào 【chuyện này phát triển có chút sai sai thì phải】

Lão Xuân ca: nói tới chiến thuật, quả là Kiều Hoa rất thâm thúy, thằng em xin bội phục 【mỉm cười】

Ba Đạt: khách khí.

Vương Bát Chi Khí: 【cười cry】 Kiều Hoa, Microblogging của anh chắc là đang bùng nổ rồi.

Hà Phỉ Phỉ mở bình luận phía dưới trên Microblogging Kiều Hoa lên, quả nhiên, một đám người trong hội Tám Kiều đang kêu gào ầm ĩ lên ở trong đó.

Lướt Microblogging hơn nửa tiếng đồng hồ, cho tới khi Cố An Thành trở lại phòng làm việc thì cô vẫn chưa có sắp xếp tài liệu xong, thậm chí hai chân còn đang để ở trên bàn, tư thế ngồi vô cùng mất lịch sự ở trên ghế của anh.

Lúc Cố An Thành đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy một cảnh như vậy, hai người ngạc nhiên nhìn nhau mấy giây, sau đó Hà Phỉ Phỉ lập tức thu lại, vẻ mặt cười khúc khích, đứng lên, “Cái này, tôi dọn dẹp cũng sắp xong rồi, anh xem lại xem có cái gì muốn sắp xếp lại nữa không?”

Cố An Thành đi tới trước bàn, để tài liệu xuống, ánh mắt như tìm tòi nghiên cứu nhìn cô một lượt, sau đó hỏi, “Cô không sao chứ?”

Hà Phỉ Phỉ ngẩn người, giống như tỉnh lại từ trong tầng sương mù, “Tôi không sao. Anh ngồi đi, tôi đi xem tài liệu một chút.”
Dienxdandf Kê quyu dong.

Cố An Thành gạt đầu một cái, “Văn thư tài liệu ở trên giá sách tầng thứ ba trở lên, đều sẽ mang đi hết. Nếu với không tới thì cứ để đó, tôi sẽ lấy xuống.” Nói xong anh ngồi xuống ghế dựa, mở laptop ra bắt đầu lạch cạch đánh chữ.

Hà Phỉ Phỉ ở trong phòng làm việc cùng với anh hai ngày, dường như không thấy anh rảnh rỗi chút nào, không thấy mệt sao?

Trên giá sách, tư liệu được xếp thành từng chồng dày, Hà Phỉ Phỉ bê mấy lần tay cũng đã có chút mỏi, không khỏi lẩm bẩm nói, cũng

không phải là người chuyên dọn đồ mà, tại sao lại bắt một người yếu đuối mỏng manh như cô làm việc nặng nhọc này chứ, mặc dù hồi học trung học cô có học võ và đánh nhau với những tên côn đồ, nhưng mà bây giờ cô cải tà quy chính trở thành một bông hoa xinh đẹp rồi.

Cô mới vừa oán than xong, giọng nói đều đều của Cố An Thành vang lên trả lời câu hỏi của cô, “Bởi vì cô đang rất rảnh rồi mà.”

“.....”

Đúng là không có lời nào để phản bác lại 【 Hình động vẩy tay 】

Hà Phỉ Phỉ sắp xếp những tài liệu thật ngăn nắp vào trong một thùng giấy, sau đó nhón chân lên kệ cao nhất để lấy tài liệu xuống. Vất vả lắm mới rút được tập tài liệu rất dày ra, nhưng mà vì ngón tay của cô cũng không có nhiều sức lực, cho nên không nắm chặt được tập tài liệu nặng khoảng chừng một cân, khiến cho tập tài liệu rơi thẳng xuống đất, đập vào đầu khiến cô nỗ đom đóm mắt.

Giấy tờ ở bên trong bay ra tán loạn, Hà Phỉ Phỉ vẫn còn hoa mắt chưa kịp phản ứng.

Nghe được tiếng động Cố An Thành quay đầu lại, vẻ mặt lập tức thay đổi, anh đứng lên, khẽ vịn vào cánh tay của cô, “Bị rơi trúng à?”

Hà Phỉ Phỉ lắc đầu, vẫn còn hơi choáng đầu một chút, hơn nữa chỗ bị đập vào cũng hơi đau, “Không sao, trước kia còn bị những tên côn đồ ném đá vào đầu cơ mà.”

Cố An Thành nhăn trán nhíu mày, “Cô hãy ngồi xuống trước đã, để xem cái trán đã nào.” Dienxdandf Kê quyú d0ng.

Hà Phỉ Phỉ ngồi xuống, bỏ cái tay đang xoa trán xuống, Cố An Thành nhìn thấy một vết đỏ ở trên cái trán trắng tinh, chân mày càng nhíu chặt hơn, “Tại sao lại không cẩn thận như vậy.”

Hà Phỉ Phỉ bấu môi, không nói gì.

“Tôi đi làm cho cô một túi đá để chườm, cô ở đây chờ một lát.”

“Hả.....”

Hình như trên trán bị góc của tập tài liệu đập vào tạo thành vết xước chảy máu..... Hà Phỉ Phỉ sờ lên chỗ bị đập vào, có chút đau, cô xuýt xoa hít hà một hơi, sau đó mở điện thoại di động lên, mở camera trước ra, xem vết xước có sâu hay không. Sau khi xem xong, nhân tiện cô đăng một bài, nói là cấp trên mới bóc lột sức lao động, vừa mới thoát ra khỏi Microblogging, đột nhiên ánh mắt của cô liếc nhìn lên chiếc điện thoại đang nằm ở trên bàn cũng báo có thông báo mới trên Microblogging.

Đó là điện thoại của Cố An Thành đúng không? Thì ra cũng chơi Microblogging. Cô vừa định dời mắt đi, đột nhiên lại dừng lại, ngay sau đó có chút tò mò cầm chiếc điện thoại lên.

Trên màn hình điện thoại rõ ràng hiện lên cái bài đăng trên Microblogging không lâu. Mà bất ngờ là cái thông báo này chính là bài đăng của Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát.

Táo đỏ le^e quyỵ do^nn.

Cái gì thế này..... Vậy là Cố An Thành theo dõi cô?!! Về mặt của Hà Phỉ Phỉ ngây ngẩn, vừa nghĩ tới tất cả nội dung những bài đăng của mình đều bị Cố An Thành nhìn thấy, nhất thời cảm thấy không tốt.

Không đúng, Cố An Thành lại không biết Vương Bát Bát chính là cô! Đúng, đúng vậy! Cô không cần phải xấu hổ!!!

Trên Microblogging Cố An Thành sẽ lấy tên là gì? Có phải đại loại là “Cố An Thành của tập đoàn Hà Thị”, “Cố An Thành nghiêm túc và thành thật”, “Cố An Thành là người đàn ông chính trực”? Trên trán của Hà Phỉ Phỉ hiện lên ba đường vạch đen, ma xui quỷ khiến, cô định mở khoá màn hình, nhưng khi thấy phải nhập mật mã vào cô lại thấy bối rối.

Ừm..... Nhìn lên bí mật của người khác, có phải là không được hay lắm không?

Nhưng mà bây giờ chỉ có một mình cô, không có ai biết mà.

Không đúng, Hà Phỉ Phỉ, tại sao mày lại quan tâm tới Cố An Thành làm gì? Đã nói là hãy cho cọng cỏ đuôi chó này đi gặp quý đi rồi mà?

Con người đều có lòng hiếu kỳ mà, liếc mắt nhìn một chút sẽ không sao đâu, nhìn một chút rồi tắt ngay, thật mà.

Hà Phỉ Phỉ nín nhịn sự dẫn dắt của lương tâm, nhập ngày sinh nhật của Cố An Thành vào, không đúng mật khẩu. Cô gãi gãi đầu, sau bốn lần thử, cuối cùng cũng không thành công.....

Màn hình đã bị vô hiệu, hãy thử lại sau một phút nữa.

.....

Hà Phỉ Phỉ nhanh chóng đặt điện thoại di động trả lại trên bàn giống như ném đi một củ khoai lang hỏng tay, đúng lúc này Cố An Thành đẩy cửa đi vào, Hà Phỉ Phỉ nghĩ tới Cố An Thành thấy thông

báo đã đọc rồi sẽ đoán được là mình đụng vào điện thoại của anh, nhất thời bối rối, cầm lấy điện thoại của Cố An Thành, nhét xuống dưới mông mình. Táo đồ le^e quyỵ do^nn.

..... Mẹ nó, Hà Phỉ Phỉ sao mà lại ngu xuẩn như vậy chứ!!! Nhét vào trong túi là được rồi, tại sao lại nhét xuống dưới mông đây!!! Trong lòng Hà Phỉ Phỉ lo lắng, nếu như Cố An Thành tìm điện thoại di động, thì chẳng lẽ cô lại phải móc điện thoại ở dưới mông mình đưa cho anh sao!! Anh sẽ nghĩ như thế nào đây!! Thật xin lỗi, hoàn cảnh quá trớ trêu cô cũng không dám mơ tới viễn cảnh đẹp đẽ kia 【 quá gian xảo không thể yêu •jpg】

Cố An Thành cầm băng keo cá nhân và một túi đã để chườm đi lại trước bàn, thấy vẻ mặt đang cứng ngắc của Hà Phỉ Phỉ, không khỏi nhíu mày lại, “Sao vậy, đau lắm à?”

Hà Phỉ Phỉ nhìn anh với vẻ mặt ngây thơ và đáng thương, “Đau.....”

“Ráng chịu.” Giọng điệu của Cố An Thành cứng rắn, mặc dù giọng nói không nặng, nhưng vẫn nghe ra sự trách cứ ở trong đó, “Không phải đã nói là những kệ ở phía trên, cứ để tôi lấy cho sao. Nhắm mắt lại.”

Hà Phỉ Phỉ ngẩng đầu lên, hơi nhắm mắt lại, Cố An Thành đang lau lau vết thương bị xước của cô, hết sức chăm chú. Cô lặng lẽ lấy tay sờ xuống dưới mông, sờ tới chiếc điện thoại lạnh lẽo, từng chút từng chút gạt nó ra bên ngoài, đột nhiên Cố An Thành lên tiếng, làm cho cô hoảng sợ giật mình một cái.

“Có phải cô có chuyện đã quên nói với tôi rồi không?”

Hà Phỉ Phỉ đỏ mồn hôi lạnh, mẹ kiếp, bị anh nhìn thấy cô đang sờ dưới mông rồi hả? Phi phi.

“Cái... cái gì?” Táo đỏ l^e quyỵ do^nn.

Cố An Thành cầm túi đá để chườm, toàn tâm toàn ý chườm lên chỗ bị sưng, “Quầy tiếp tân nói hôm nay cô không bấm thẻ, bên kế toán đã đưa cho cô sổ chấm công rồi, tiếp tân đã nhắc nhở cô rồi, tại sao cô lại không đi bấm thẻ?”

Thì ra là cái này, Hà Phỉ Phỉ thở phào một hơi, “Không sao, trừ tiền lương thì trừ thôi, ngày mai tôi sẽ nhớ đi bấm thẻ.”

Cố An Thành hơi bất mãn với thái độ tùy tiện này của cô, “Nếu như Chủ tịch Hà cắt tiền tiêu vặt của cô, thì cô còn có thể coi như không sao cả không? Nếu muốn học tập từ cấp bậc nhỏ nhất, thì thái độ không nên qua loa như vậy, phải giống như một người nhân viên bình thường, tuân thủ đầy đủ những quy định của công ty.”

Từ trước tới giờ mỗi lần Cố An Thành dạy dỗ cô, Hà Phỉ Phỉ đều nghe tai trái rồi ra tai phải, ừ ừ mấy tiếng rồi sau đó đầu lại vào đấy.

Cố An Thành cũng biết là cô không nghe lọt tai, trong lòng bất đắc dĩ, âm thầm suy tính làm sao để thay đổi thái độ qua loa lấy lệ này của cô.

Rốt cuộc Hà Phỉ Phỉ cũng lấy điện thoại di động ra được, lén lén lút lút đặt lại trên bàn, vì vậy cố gắng phân tán sự chú ý của Cố An Thành, “Đúng rồi, ba mẹ tôi nói ngày mai muốn mời anh tới ăn cơm, anh có rảnh không?”

“Ừ, hôm nay Chủ tịch Hà đã gọi điện nói với tôi rồi. Tôi sẽ đi.”

“À.....”

Cố An Thành đang chườm đá giúp cô, Hà Phỉ Phỉ nhanh chóng đặt chiếc điện thoại trở lại trên bàn, lúc này mới thở phào một hơi, thật hú vía.

Lòng hiếu kỳ có thể hại chết con mèo đúng là một chân lý, nếu như để cho Cố An Thành biết cô đã đặt điện thoại của anh dưới móng mình..... Không cần nghĩ cũng biết hậu quả thương tâm như thế nào mà _(:3” ∠)_

Chườm được một lúc lâu, Cố An Thành nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Được rồi, đã đến lúc tan việc rồi, bây giờ cô hãy đi về đi. Sau khi về tới nhà thì tự mình xử lý cho tốt, sẽ hết sưng rất nhanh.”

“À, được.”

Hà Phỉ Phỉ đứng lên, nhanh chóng cầm chiếc túi xách lên, “Vậy tôi đi trước.”

“Chờ một chút,” Cố An Thành cầm chiếc điện thoại di động ở trên bàn lên, “Cô quên mang theo điện thoại rồi.”

Hà Phỉ Phỉ sờ túi một cái, đúng là không có, chắc là vừa rồi để trên bàn mà quên cầm rồi. Cô nhận lấy điện thoại di động rồi bỏ vào trong túi, nói một câu cảm ơn rồi nhanh chóng biến mất khỏi phòng làm việc.

Sau khi về đến nhà, Hà Phỉ Phỉ nằm ở trên giường chờ cơm tối, lúc lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra để chơi, đột nhiên phát hiện..... Chiếc điện thoại này không phải của cô.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cô và Cố An Thành cùng dùng một kiểu điện thoại, cũng đều không có ốp lưng, nói cách khác.....

Hừ hừ cầm nhầm rồi!!!

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 14

Editor: Táo đỏ phổ núi

Hà Phỉ Phỉ lập tức đi xuống dưới lầu, dùng điện thoại bàn trong nhà gọi vào số điện thoại di động của mình, “À lô, Cố An Thành?”

“U”

“Cầm nhầm điện thoại di động rồi..... Ngày mai sẽ đổi lại, anh nhớ sac điện thoại giúp tôi, cảm ơn nhiều nhé.”

“Đu’o’c.”

Hà Phỉ Phỉ cúp điện thoại, trong lòng có chút thấp thỏm. Cổ An Thành.... .. Cũng sẽ không đoán được mật mã chính là sinh nhật của cô chứ.... .. Anh là người chính trực như vậy chắc sẽ không xem điện thoại di động của người khác đâu nhỉ! DiễẽđầnlêQuýđôn

Ăn cơm tối xong, Hà Phỉ Phỉ ngồi trước máy vi tính, làm thế nào cũng không tập trung suy nghĩ được, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại đang sạc ở một bên.

Gào khóc, thật sự rất tò mò trong Microblogging Cổ An Thành có cái gì nhĩ (:3" ∠)

Đấu tranh viết được mấy trăm chữ xong, Hà Phỉ Phỉ không nhận được lòng hiếu kỳ của mình nữa, cầm điện thoại kia lên, tiếp tục thử nhập mật mã khác vào.

Có phải là..... Sinh nhật của cô không? Hà Phỉ Phỉ không tự chủ được tim đập mạnh, mặt đỏ lên, trong lòng có một giọng nói đang cười nhạo cô tự luyến, nhưng mà ngón tay vẫn nhập sinh nhật của mình vào theo bản năng.

..... Vẫn sai mật khẩu.

Hà Phỉ Phỉ không biết là thất vọng hay thở phào nhẹ nhõm, ném luôn điện thoại sang một bên.

Gõ chữ xong, Hà Phỉ Phỉ duỗi lưng một cái, xuống dưới lầu tìm một ít thức ăn để lấp đầy bụng, sau đó định về phòng tắm một cái rồi đi ngủ.

Đến mười một giờ, Hà Phỉ Phỉ vào Microblogging bằng máy vi tính, định viết một chủ đề, thì đột nhiên nhận được rất nhiều thông báo nhắc nhở. Mẹ nó, lúc cô không vào, đã xảy ra chuyện lớn gì sao! Cô nhanh chóng vào trang chủ của mình, trong nháy mắt đơ người ra.

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: 【 Trái tim 】 // Gió thổi mây trôi trên sông v: Vương Bát là người lạc quan, cởi mở và thẳng thắn, tôi cũng vậy, cho nên bát kể dáng vẻ của cô ấy có như thế nào, cũng không phải là điều mà người hâm mộ cần quan tâm, xin mọi người đừng để cho người có lòng riêng lợi dụng, không nên dùng những lời lẽ khắt nghiệt để làm tổn thương một cô gái mà mỗi ngày đều đem lại niềm vui cho mọi người, xin cảm ơn.

1w lượt chia sẻ, 3w lượt bình luận, 10w lượt thích. (W là 1 vạn đó ạ.)

Mẹ nó, lại có nhiều người vào thích như vậy..... Nhưng mà cô đang như vậy lúc nào chứ!? Cô vừa mới mộng du sao! Không đúng cô vẫn chưa đi ngủ mà!!!

Hà Phỉ Phỉ chạy xuống dưới lầu gọi điện thoại vào di động của mình, một lúc lâu sau Cố An Thành mới nghe máy, “A lô?”

Giọng điệu bình thản, nhưng lúc lọt vào tai lại có một cảm giác mê hoặc vô hình, Hà Phỉ Phỉ bối rối hai giây rồi mới nhớ tới điều mình muốn hỏi, “Anh... Anh có động vào điện thoại của tôi không?” Giọng nói càng lúc càng thấp, không giống như đang chất vấn, ngược lại lại giống như cô dâu nhỏ bị uất ức. Hà Phỉ Phỉ muốn tát cho mình một cái, tại sao mỗi lần ở trước mặt của Cố An Thành thì cô đều có bộ dạng sợ hãi như vậy!

“Tôi sạc điện thoại giúp cô xong, cũng không hề đụng vào nó nữa.”

“À. .... Vậy không có chuyện gì nữa rồi.” Cô cúp điện thoại, trong lòng mắng người trộm nick một trăm lần. điểnn dần nên quýndon. Cô bị trộm nick không phải là chuyện một, hai lần, trước kia chỉ bị gửi quảng cáo thôi, hôm nay bị trộm nick tại sao lại rảnh rỗi không có chuyện gì làm tới mức gửi bình luận lại cho Kiều Hoa, thật là không chút chuyên nghiệp mà 【 Hình động vẫy tay 】

Cô quay trở lại ngồi vào máy vi tính xóa đi bình luận, sau đó đổi mặt khẩu, gửi bình luận giải thích.

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: nói ra có thể mọi người không tin, nhưng mà tên trộm số lại ra tay, tôi bị trộm! số! rồi! _(:3" ∠❀)_

Vương bát đừng e thẹn mà, chúng tôi biết, người trộm số là thật tốt 【 mỉm cười 】

Bát kiều vừa ra tay, ngược chết những người độc thân 【doge】

Xem như cô đang có chút xấu hổ, coi như cô nói đúng đi 【 cười cry 】

Nói nhiều như vậy, chính là vì cô muốn thương Kiều Hoa 【 mỉm cười 】 che giấu thì có ích lợi gì, thật ra cô hắc hắc he he Kiều Hoa!

Nói thay lời trong lòng của Gió thổi mây trôi trên sông Kiều Hoa: nghe nói cô muốn thương tôi? Vậy chúng ta lên giường nói chuyện một chút (///w///)

Vương bát xấu hổ đồng thời còn không quên vấy bẩn một chút, cô mau giải thích một chút _(:3" ∠❀)_ cái nét mặt này là biểu cảm gì 【 mỉm cười 】

Vương bát, đề tài tối nay không cần gửi nữa, Kiều Hoa đang ở trên giường chờ cô, mau đi đi, nhớ dịu dàng với Kiều Hoa một chút 【doge】

Tôi cũng vì tứ thần thú các người mà tan nát cõi lòng, bây giờ Vương Bát và Kiều Hoa đã ở chung một chỗ, còn A Đại và Lão Xuân ca thì sao đây, công phu của Lão Xuân ca không thoả mãn được A Đại 【doge】 Mười dặm gió xuân không bằng em, Lắm tiền nhiều của có phúc hay không

Hà Phỉ Phỉ quả thật là dở khóc dở cười. điễn dần nên quýndon.

Vừa nhìn thời gian đã qua thời gian gửi chủ đề mới, cô liền dứt khoát tắt máy vì tính đi, lên giường đi ngủ.

Cố An Thành thăng chức về chi nhánh của công ty làm Phó tổng, Hà Phỉ Phỉ cũng phải theo anh đi tới chi nhánh của công ty, bởi vì chi nhánh của công ty ở xa nhà, phải lái xe mất một tiếng đồng hồ, vì vậy mỗi ngày cô đành phải dậy sớm sớm nửa tiếng.

Đến chi nhánh công ty, cô có bàn làm việc riêng, ngồi đối mặt với Abby, rốt cuộc cũng không cần chen chúc trong cùng một phòng làm việc với Cố An Thành nữa, quan trọng hơn là không phải suốt ngày nhìn thấy mặt của Cố An Thành nữa, điều này khiến cho được thả lỏng hơn rất nhiều, cho nên tâm tình cũng chuyển biến tốt hơn.

Mỗi ngày khi rảnh rỗi Abby sẽ dạy cô xử lý các loại tài liệu giấy tờ, ghi chú lại tất cả những công việc mà trợ lý cần phải làm dán lên trên bàn của cô, dưới sự chỉ dạy nhiệt tình của Abby, rốt cuộc cũng khai thông được kỹ năng trợ lý của Hà Phỉ Phỉ.

Về phần chuyện ồn ào nóng hổi Vương Bát đáp lại lời thổ lộ của Kiều Hoa hai ngày trước, bởi vì sau lần đó Hà Phỉ Phỉ cũng không nó tiếng nào nữa, mà Kiều Hoa cũng thần bí biến mất hai ngày, nên chuyện này khiến cho những người hâm mộ nghi ngờ là một vở kịch tình yêu, sửa đổi lại một chút là có thể xuất bản rồi, tên gọi là 《 yêu xa: tiểu thư bá đạo yêu thiếu niên yếu đuối》.

Ngày hôm nay, bởi vì buổi tối phải dẫn Cố An Thành về nhà ăn cơm, Hà Phỉ Phỉ vội vàng làm xong tất cả mọi chuyện, sau đó đến giờ đi lại gõ cửa phòng làm việc của Cố An Thành, “Cố tổng, đã đến giờ tan việc rồi.”

Hình như Cố An đang nghiên cứu hạng mục, chân mày nhíu lại, “Ừ, cô đi về trước đi, đi đường cẩn thận.” SSdienng dānlew quy9on.

Hà Phỉ Phỉ nhắc nhở anh, “Anh đã đồng ý là tối nay sẽ tới nhà của chủ tịch Hà ăn cơm.”

Lúc này Cố An Thành mới ngẩng đầu lên, dừng lại một chút, “Được, tôi biết rồi.”

Hà Phỉ Phỉ thu dọn đồ đạc xong xuôi, đi tới bãi xe dưới tầng hầm chờ Cố An Thành. Rất nhanh sau đó Cố An Thành đã cầm cặp sách đi xuống, nhìn vẻ mặt anh không tốt, vừa mới nhận chức Phó tổng, trên dưới công ty đều có rất nhiều việc, Hà Phỉ Phỉ thấy thái độ làm việc vô cùng nghiêm túc của anh, trong lòng có chút không hài lòng, công việc quan trọng nhưng mà cơ thể không quan trọng sao?

“Anh ngồi ghế sau nghỉ ngơi một chút đi, để tôi lái xe cho.”

Cố An Thành ừ một tiếng, ném chìa khóa xe cho cô, nhưng mà không ngồi vào ghế sau, mà lại ngồi ghế phụ.

Hà Phỉ Phỉ vừa lái xe ra khỏi bãi đậu xe, thì điện thoại di động liền vang lên, cô liếc nhìn điện thoại, thấy người gọi tới là Lý Thành Hạo? Sao đột nhiên anh ta lại gọi điện thoại cho cô chứ? Kể từ khi cô từ chối lời mời đi xem anh ta chơi bóng, hai người đã không còn liên lạc gì nữa, không phải dạng người cố chấp, cô tưởng thử một lần không được, thì trong một khoảng thời gian ngắn bọn họ sẽ không liên hệ nữa.

Cứ ngỡ người suy nghĩ, điện thoại cũng không nhận, sau mấy giây, tiếng chuông điện thoại lại vang lên tiếp. Hà Phỉ Phỉ nhìn Cố An

Thành đang ngồi ghế bên cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi, không thể làm gì khác hơn là tắt xe vào bên lề, nhận điện thoại.

“A lô?”

Giọng nói của Lý Thành Hạo ấm áp và lịch sự, “Tiểu thư Hà, có tiện nghe điện thoại không ạ?”

“Vâng, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Là như vậy, nghe Hà phu nhân nói bây giờ cô đang đi làm ở bên Thành Tây này, đúng lúc tôi cũng đi ngang qua đây, cho nên tôi muốn hỏi là cô có tiện không tôi đưa cô về nhà luôn.”

“Cám ơn ý tốt của anh, nhưng mà không cần, tôi đang lái xe về nhà.”

“Thật sao? Vậy thì tốt, đi đường cẩn thận. À đúng rồi, bây giờ trên đường đang tắc đường rất nghiêm trọng, cô nên đổi đường khác mà đi.”

“Được, tôi biết rồi, cám ơn.” SSdienng dānlew quy9on.

Cúp điện thoại, Hà Phỉ Phỉ thở phào một hơi thật dài, ném điện thoại di động qua một bên, đang chuẩn bị cho xe chạy thì đột nhiên ánh mắt không chút gợn sóng của Cố An Thành liếc qua, ánh mắt âm u thâm thúy, khiến cô sợ hết hồn.

Hừ hừ mở mắt từ khi nào vậy, làm hết hồn.

“Cái đó..... Đánh thức anh à?”

Cố An Thành không nói gì, ánh mắt chuyển sang nhìn về phía trước, trên gương mặt xám xịt lại, nhìn không rõ vẻ mặt của anh.

Hà Phỉ Phỉ chạy ra tới đường lớn, đột nhiên anh khẽ mở miệng, “Lý Thành Hạo là bạn trai mới quen của em à?”

“Không phải.”

“Vậy mấy năm nay, em có quen người bạn trai nào không?”

Hà Phỉ Phỉ trầm mặc một chút, sau đó cười khan nói, “Hỏi, hỏi vấn đề này làm gì, anh còn kiêm thêm chức quân sư tình cảm nữa sao.”

Cổ An Thành nhắm mắt lại, giọng nói thật thấp, “Chỉ muốn biết một chút mà thôi, xem mấy năm qua em đã trải qua như thế nào.”

“Giống như trước thôi, không tìm không phôi, được chăng hay chớ.....”

Sau đó bầu không khí trầm mặc, có chút đè nén, chứng lúng túng của Hà Phỉ Phỉ lại tái phát, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tìm đề tài nói chuyện, “Vậy còn anh? Anh có thể nói cho tôi biết mấy năm nay anh đã cố gắng trong công việc như thế nào không, để cho tôi có thêm chút động lực.”

Cổ An Thành yên lặng một lát, Hà Phỉ Phỉ cho là anh sẽ không nói chuyện thì đột nhiên anh lại kể lại sự phấn đấu của anh trong mấy năm qua. Mới vào trong công ty thì anh là người không có bối cảnh gì, chỗ nào cũng phải nhìn sắc mặt của người ta, bụng trà rót nước cho người ta, đến bây giờ tiền lương đã hơn năm trăm vạn (năm triệu), địa vị xuất chúng, sự gian khổ ở trong đó đâu thể nào chỉ một hai câu là có thể nói hết được, Hà Phỉ Phỉ chưa từng trải qua, nhưng mà có thể hiểu được, giọng nói của anh rất bình tĩnh,

nhưng mà ẩn giấu rất nhiều sự chua xót mà không muốn cho người khác biết.

Hà Phỉ Phỉ nghe xong, rốt cuộc không nhịn được đã hỏi ra một vấn đề đã cất giữ trong lòng từ rất lâu rồi, “Anh rõ ràng là học bên y, thành tích cũng rất tốt, tại sao lại tới Hà Thị làm bắt đầu lại từ đầu?” Tao do lê quý dđono.

Cố An Thành thở dài thườn thượt một hơi, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía cô, trong mắt như có tia sáng lưu chuyển, “Hà Phỉ Phỉ, em thật sự ngốc, hay là giả bộ ngốc, em thật sự không biết sao?”

Hà Phỉ Phỉ im lặng.

Chạy thẳng về nhà họ Hà, hai người cũng không hề mở miệng nói chuyện câu nào nữa.

Xe dừng ở trước cửa, Hà Phỉ Phỉ muốn rút chìa khoá xe ra, thì đột nhiên Cố An Thành vươn tay ra, nắm lấy cổ tay của cô. Bàn tay của anh hơi lạnh, khiến cho cô không tự chủ được run lên một cái.

Cô ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt âm u như đầm nước của anh, hơi sững sờ.

Một lát sau, Cố An Thành bắt đầu dĩ nhẹ giọng hỏi cô, “Hà Phỉ Phỉ, em có nghĩ tới tôi không? Có nghĩ tới chuyện tới tìm tôi không?”

Trong một thời gian ngắn, Hà Phỉ Phỉ không biết trả lời như thế nào.

Ban đầu vì không để cho cô dây dưa với anh nữa, rõ ràng là thì đại học được ở Hàng Châu lại nói dối cô là ở Hạ Môn, hại cô nói dối ba mẹ, lén lén lút lút ngồi xe buýt hai mươi tiếng đi một chuyến

không vô ích, chẳng lẽ không phải là anh sao? Mặc dù cô biết là tự cô làm, tự cô vui lòng lấy mặt nóng đi dán mông lạnh, nhưng lúc cô một mình đứng ở đầu đường của một thành phố lớn tiếng khóc lóc, cô đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi, người này lòng quá cứng rắn và lạnh lẽo, cho dù cô có ấp ủ như thế nào, cũng không thể ủ nóng lên được.

Nhưng mà bây giờ tại sao anh lại còn xuất hiện trước mặt của cô? Còn hỏi cô có nghĩ tới anh hay không?

Cô rút tay về, trực tiếp đẩy cửa xe ra, đi ra ngoài. Cố An Thành trầm mặc chốc lát, chậm rãi nắm chặt bàn tay rơi voà khoảng không lại, rồi xuống xe theo.

Xe do quản gia lái vào trong gara, Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành một trước một sau đi vào cửa chính. Tao do lê quíy dđono.

“Thành Hạo à, lần này có phải là nếu dì không mời cháu tới nhà chơi, thì cháu sẽ không nghĩ tới sẽ đến nhà dì chơi có đúng không?”

“Dì à, dì cũng biết rồi đó, gần đây thị trường chứng khoán có sự thay đổi rất lớn, cháu cũng rất bận, người xem, không phải cháu cũng tới rồi sao.”

Hà Phỉ Phỉ vốn có chút không yên lòng, vừa nhìn thấy người đang ngồi trên sofa thì càng thêm bối rối.

Lý Thành Hạo? Tại sao anh ta lại tới nhà cô?

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 15: Trái tim

Editor: Táo đỏ phổ núi

Lý Thành Hạo? Tại sao anh ta lại ở nhà cô?

Hà Phỉ Phỉ nghi ngờ nhìn về phía mẹ già nhà mình, bà Hà lại còn vui vẻ ra mặt ngoắc ngoác tay về phía Hà Phỉ Phỉ, “Phỉ Phỉ, trở về rồi à, mau tới đây ngồi, hôm nay mẹ đặc biệt mời Thành Hạo tới nhà làm khách. Mấy ngày nay cậu ấy rất bận chuyện của công ty, các con không có thời gian liên lạc, nhân dịp này hãy nói chuyện nhiều một chút.”

Hà Phỉ Phỉ im lặng không nói gì, rõ ràng là bà Hà đã đồng ý với cô chỉ cần tới công ty thì sẽ không bảo cô đi xem mắt nữa, kết quả là đây, kiên trì không quá năm ngày (#’)

Cô lẽ mề đi lại ngồi xuống ghế sofa, đối mặt với ánh mắt và nụ cười chúm chím của Lý Thành Hạo, cô có chút xấu hổ, “Chào anh.”

“Xem ra tiểu thư Hà cũng chỉ bị tắc đường một chút thôi, tôi cũng đi từ bên Thành Tây qua, nhưng mà tới sớm hơn cô hai mươi phút.”

“Vâng, Die enda anl eequ uyd onn, hôm nay là thứ sáu, trong thành phố có hơi tắc đường một chút.”

Hà Phỉ Phỉ không tự chủ được liếc nhìn Cố An Thành một cái, anh cứ như vậy không chút nóng vội, đứng yên tại chỗ, biểu tình vẫn rất bình thản đến mức gần như lạnh nhạt, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác giống như đang mờ mịt hoảng hốt. Trong lòng Hà Phỉ Phỉ giống như là bị kim đâm, không đau nhưng hơi nhói nhói, lúc cô đang muốn mở miệng giới thiệu với bà Hà một chút, thì ông Hà đi từ trên lầu xuống, “Phỉ Phỉ và Tiểu Cố tới rồi à?”

Cố An Thành hướng về phía ông Hà gật đầu một cái, “Chủ tịch Hà.”

Ông Hà cười ha hả đi lại gần, “Tiểu Cố, đừng khách sáo, ngồi xuống đi, hôm nay chúng ta tụ tập lại, cứ thoải mái đi.”

“Được.”

Đúng lúc ấy thì quản gia đi tới, “Phu nhân, tiểu thư Hương Nhụy đến ạ.”

Ông vừa dứt lời, Hương Nhụy liền bước vào cửa, “Ôi, sao hôm nay trong nhà náo nhiệt thế này, sớm biết như vậy con đã tới sớm hơn rồi.”

Hà Phỉ Phỉ hỏi cô, “Sao hôm nay lại muốn tới nhà mình vậy hả? Cũng không nghe thấy cậu nói gì mà.”

Hương Nhụy đi thẳng lại ngồi xuống sô pha, ôm bả vai của bà Hà, “Nhớ dì mà, lâu lắm rồi không gặp dì, đúng không dì?”

Bà Hà cười rất vui vẻ, “Đúng vậy, Tiểu Nhụy cũng lâu rồi không tới, vừa đúng dịp hôm nay trong nhà có nhiều người, mẹ chỉ muốn nhà càng thêm đông vui hơn nữa, cho nên đã gọi Tiểu Nhụy tới dùng cơm luôn.”

Hà Phỉ Phỉ không khỏi oán thầm, nhớ mẹ cô? Là muốn xem kịch vui cùng với mẹ cô thì có? 【 Hình động vẫy tay 】 Die enda anleequ uyd onn.

Về phần mẹ cô, có thể lý giải là được Hương Nhụy tặng bốc như vậy nên mới cao hứng như thế 【 Hình động vẫy tay 】

“Á, tổng giám đốc Cố cũng ở đây.” Hương Nhụy hướng về phía Cố An Thành chào một tiếng, sau đó đảo mắt một vòng, cười nói với bà Hà, “Dì ơi, vị này chính là tổng giám đốc Cố của công ty chúng ta, năng lực rất giỏi.”

Lúc này bà Hà mới cẩn thận nhìn lại Cố An Thành, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng, “Tôi cũng hay nghe ông Hà khen cậu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên là thanh niên có tài, anh tuấn bất phàm. Tiểu Cố, cậu đã có bạn gái chưa? Cậu cảm thấy Hà Phỉ Phỉ nhà tôi như thế nào?”

Hà Phỉ Phỉ: “.....”

Lý Thành Hạo: “.....”

Cố An Thành: “.....”

Hương Nhụy không nhịn được, bật cười.

Hà Phỉ Phỉ không chịu được khả năng nói chuyện vô vị của bà Hà nữa, vội đứng lên nói, “Cái đó, mọi người cứ nói chuyện đi, con đi vào bếp xem có thể giúp dì Trần cái gì không.”

Nói xong cô vội chạy đi.

Ông Hà nhìn bà Hà với vẻ trách cứ, “Nói chuyện này làm gì, làm cho con gái xấu hổ rồi kìa.”

“Cái này có gì phải xấu hổ chứ, tôi còn lo người khác nhìn con gái ông thấy chướng mắt nữa kìa.” Bà Hà liếc xéo ông Hà một cái, sau đó lại nở nụ cười với lý Thành Hạo nói, “Thành Hạo à, cháu đi vào phòng bếp xem một chút đi, tay chân của Phỉ Phỉ rất vụng về, luôn không phụ giúp được gì cả.”

Lý Thành Hạo cười cười, “Được ạ. Vậy cháu xin phép đi vào trong.”

Ánh mắt của Cố An Thành nhìn theo bóng lưng của Lý Thành Hạo, chân mày hơi nhíu lại, mặc dù bên ngoài thì đang nói chuyện cùng với ông Hà, nhưng tâm trí của anh đã sớm ở chỗ khác. Còn Hướng Nhụy thì vừa ngồi uống trà ở bên cạnh, vừa nở một nụ cười sâu *dyan(lee^qu.donnn).

“Tiểu Cố à, ở công ty Phỉ Phỉ vẫn phối hợp làm việc với cháu chứ? Có gây ra phiền toái gì cho cháu không?”

“Không có, tiểu thư Hà rất phối hợp, cũng cố gắng hoà nhập vào bầu không khí của công ty, quan hệ với các đồng nghiệp cũng rất tốt.” Cố An Thành trả lời đâu ra đấy xong, đột nhiên như nhớ tới chuyện gì, hơi nhíu mày lại nói, “Xin phép cho cháu nói thẳng, tiểu thư Hà cũng không có thực hiện đúng theo nội quy của công ty, khó tránh khỏi sau này làm việc sẽ không được nghiêm túc.” Sau đó, anh liền kể lại chuyện cô ở công ty cứ một hai ngày lại không thêm bấm thẻ chấm công.

Ông Hà thở dài, “Từ nhỏ Phỉ Phỉ đã không chịu được sự gò bó rồi, cái gì cũng đều làm ẩu hết, nghe nó nói, lúc học cấp ba còn đánh nhau với cậu? Cậu có thể không tính toán chuyện cũ, mà tận tâm chỉ dạy cho nó, tôi rất thích sự rộng rãi đó của cậu, nhưng mà đứa con gái này đã bị chiều hư rồi, không có khái niệm về tiền bạc,

tôi cũng không trông mong gì vào việc nó sẽ lập tức thay đổi được thói xấu này.”

Đôi mắt của Hương Nhụy đảo lòng vòng, “Đừng mà chú, nếu muốn cho Phỉ Phỉ noi theo gương tốt, dĩ nhiên không thể cưng chiều cô ấy nữa, cháu thấy hay là để cho Phỉ Phỉ dọn ra ngoài, ở chỗ của cháu cũng rất tốt. Có mình cháu ở, phòng cũng rộng rãi, nhiều người hơn cũng không sao, hơn nữa chỗ của cháu tới Thành Tây cũng gần, mỗi ngày Phỉ Phỉ sẽ không cần phải lái xe hơn một giờ mới tới nơi, rất mệt. Về phần tiền tiêu vặt, cũng đừng cho cô ấy quá nhiều, như vậy thì từ từ cô ấy sẽ biết bản thân tự kiếm ra tiền sẽ khó khăn như thế nào.”

Ông Hà và bà Hà cũng có chút do dự.

Hà Phỉ Phỉ ra nước ngoài hai năm, vừa mới quay về được hơn hai tháng, dĩ nhiên hai vợ chồng già không nỡ để cô đi ở trọ ở bên ngoài.

“Chú dì à, chỗ của cháu rất tiện lợi, hơn nữa.....” Hương Nhụy cười cười, liếc về phía Cố An Thành, “Tổng giám đốc Cố cũng ở khu chung cư đó, hai người có thể hỏi tổng giám đốc Cố một chút, chỗ đó ở có thuận tiện hay không.”

Đối mặt với ánh mắt của hai người, Cố An Thành nghiêm mặt nói, “Cháu thấy lời nói của Hương Nhụy cũng rất có lý. Hơn nữa khu chung cư xx cũng ở gần gần chi nhánh của công ty, lái xe chỉ mất hai mươi phút là tới rồi, rất thuận tiện.”

Ông Hà suy nghĩ nghiêm túc một chút, vỗ đùi, “Vậy cũng được. Bản thân Phỉ Phỉ đồng ý là được, dù sao hai ngày nghỉ nó có thể về nhà, hơn nữa ở cùng chỗ với hai người, thì ba người chăm sóc lẫn

nhau, thì tôi cũng không cần phải lo lắng cho nó nữa.”*dyan(lee^qu.donnn).

Hương Nhụy liếc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cố An Thành, nhin cười nói, “Cố tổng, hay là anh đi xem mấy người Phỉ Phỉ một chút đi, sao lâu như vậy bọn họ còn chưa ra, tôi ở lại đây nói chuyện riêng với dì một chút.”

Cố An Thành đứng lên, sửa sang lại tây trang, nói tiếng xin lỗi không tiếp chuyện được, sau đó đi thẳng vào nhà bếp.

Trong phòng bếp, mấy người giúp việc đang đứng ở một bên, yên lặng nhìn ba người ở phía trước đang xếp thành một hàng đang làm rau nấu đồ ăn, không biết phải làm sao đây.

Hà Phỉ Phỉ cũng không nói gì, chỉ có hai người bên cạnh cô đang ồn ào cả lên!

Lý Thành Hạo: “Phỉ Phỉ, cà rốt này thái sợi hay cắt miếng?”

Cố An Thành: “Ha ha, cô ấy không ăn cà rốt.”

Lý Thành Hạo: “Phỉ Phỉ, em xem rau này có cần rửa thêm một lần nữa không?”

Cố An Thành: “Để tôi rửa cho, cậu rửa không sạch.”

Lý Thành hạo: “..... Cố tổng, hình như anh có thành kiến với tôi.”

Cố An Thành: “Ha ha, không dám.”

Hà Phỉ Phỉ: “.....” Các người đủ rồi đấy!

Hai người này, bên trái một câu bên phải một câu khiến cho cô đau đầu, không chú ý một chút, lúc cắt dao xuống cắt phải ngón tay, một lát sau máu đã rỉ ra. Cô lắc lắc tay, không chút để ý, ánh mắt của Lý Thành Hạo lại phát hiện ra, vội vàng nắm lấy cổ tay của cô, khẽ cau mày lại, “Chảy máu rồi, tại sao lại không cẩn thận như vậy?” Nói xong, anh ta liền kéo tay của cô lại để dưới vòi xả nước, sau đó bảo Cố An Thành, “Cố tổng, làm phiền anh hãy đi lấy thuốc sát trùng giùm.”

Ánh mắt của Cố An Thành dừng lại ở chỗ tay hai người đang giao nhau một chút, sau đó xoay người đi ra ngoài. Một lát sau, anh cầm bông và thuốc sát trùng quay trở lại, “Lý thiếu, chủ tịch Hà có chuyện muốn tìm anh.”

Lý Thành Hạo nghe vậy, hơi nhíu mày lại, Cố An Thành đã cầm lấy tay của Hà Phỉ Phỉ bắt đầu tiến hành sát trùng. Anh ta chỉ có thể rời đi.

Hà Phỉ Phỉ nhìn cúi đầu nhìn Cố An Thành đang nghiêm túc khử trùng cho mình, vốn định giật tay về, nhưng mà không hiểu vì sao lại không hề nhúc nhích.

Rõ ràng chỉ bị cắt một vết nhỏ, cũng không sâu.điên điên lie qiu doon

Bữa cơm tối, Hà Phỉ Phỉ ngồi đối diện với Lý Thành Hạo, Cố An Thành ngồi đối diện với Hướng Nhụy. Trên bàn cơm, ba người đàn ông thảo luận về tình hình kinh tế hiện tại, gần đây tập đoàn Hà Thị và nhà họ Lý có hạng mục hợp tác với nhau, vừa hay lại do Cố An Thành phụ trách. Hà Phỉ Phỉ cúi đầu ăn cơm, Hướng Nhụy ghé sát vào bên tai của cô, nói là ông Hà đã đồng ý để cô chuyển tới nhà của Hướng Nhụy.

Hà Phỉ Phỉ hơi ngoài ý muốn. Ban đầu muốn đi ra nước ngoài, ông Hà còn khóc lóc ầm ĩ không nỡ cho cô đi, bây giờ lại có thể đồng ý cho cô dọn ra ngoài.

Khu chung cư xx..... Cô nhớ là hình như Kiều Hoa cũng sống ở đó thì phải? Nghĩ tới chuyện không chừng có thể gặp được Kiều Hoa, cô có chút mong đợi.

Ăn cơm tối xong, Hà Phỉ Phỉ tiễn ba người ra cửa.

Hương Nhụy nói với Cố An Thành, “Cố tổng, cho tôi quá giang về nhà đi, xe của tôi đã đưa đi bảo dưỡng, nên không thể lái xe tới.”

“Được, thuận đường mà.”

Hà Phỉ Phỉ trừng mắt nhìn, “Các người ở gần nhau?”

Hương Nhụy cười sâu xa nói, “Cậu không biết gì à, Cố tổng cũng ở khu chung cư xx.”

“.....”

Lý Thành Hạo khẽ ho một tiếng, “Phỉ Phỉ, thật ra thì ở Thành Tây tôi có một căn phòng nhỏ, không có ai ở, hoàn cảnh cũng rất tốt, cô có muốn ở đó không?”

Cố An Thành cười khách sáo, nói: “Không cần Lý thiếu phải quan tâm, Phỉ Phỉ không dám ở một mình, ở chung với Hương Nhụy là được rồi.”

Hà Phỉ Phỉ im lặng nhìn trời, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy.....

Thật vất vả mới tiễn ba người đi khỏi, Hà Phỉ Phỉ vươn vai một cái, quay trở về phòng khách, bà Hà giữ cô lại, “Tới đây, nói cho mẹ

nghe, con chăm người nào?”

Hà Phỉ Phỉ thật sự muốn liếc mắt xem thường, “Mẹ, không phải mẹ đã đồng ý với con là không nói con đi xem mắt nữa ư, làm gì có chuyện nói một đằng làm một nẻo như vậy, hơn nữa hôm nay ba muốn với Cố tổng tới nhà ăn cơm, mẹ mời Lý Thành Hạo tới ngày nào không được mà lại đi mời vào hôm nay.”

“À.....”

Hà Phỉ Phỉ nghe giọng điệu của mẹ cô xuống thấp, còn tưởng rằng mình khiến bà đau lòng, vội vàng nói, “Nhưng mà cũng không sao.....”

“Nói như vậy, là con chăm tiểu Cố rồi đúng không?”

“.....”

Hà Phỉ Phỉ liền quay đầu trở về phòng.

Vội vàng viết một chương dài xong, Hà Phỉ Phỉ lên cập nhật thông báo, mấy giây sau, Kiều Hoa đã vào bình luận.

Gió thổi mây trôi trên sông v: chăm chỉ quá, cố gắng lên.

Hà Phỉ Phỉ cười cười, nhấn tin trả lời lại anh.

Thím ba bạn tìm đàn ông: truyện tranh đã cập nhật được hơn phân nửa rồi. Đừng thức đêm nhiều quá $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim//$ Gió thổi mây trôi trên sông v: chăm chỉ quá, cố gắng lên.

Hà Phỉ Phỉ tắm rửa sạch sẽ, lên xem lại lần nữa, phát hiện Kiều Hoa đã trả lời bình luận.
dfien ddn lie qiu doon

Gió thổi mây trôi trên sông v: 【 Trái tim 】 Lão Vương sát vách
tên gọi là bát bát // Lắm tiền nhiều của có phục hay không v: ơ ơ ơ
mặt lớn quá nhỉ, là súng hay là pháo, mau móc ra cho mọi người
thấy mới tin 【 mỉm cười 】 // Mùìi dậm gió xuân không bằng em v:
lại nói Kiều Hoa, có ý gì đây, Vương Bát đã thổ lộ với anh mà anh
còn không đáp lại là sao chứ, Vương Bát không lựa chọn người giàu
có như tôi mà lại chọn anh, anh còn khiến cho con gái người ta phải
chờ đợi vậy à 【 doge 】 // Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v:
đoạn này đã được xoá bỏ trên Microblogging.

.....??? Về mặt của Hà Phỉ Phỉ mờ mịt.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 16: Mỗi tình đầu

Editor: Táo đổ phổ núi

Mẹ nó, cái tình huống quỷ quái gì vậy!!

Cô mở những bình luận ở phía dưới ra, thiếu chút nữa bị những lời như “Chúc các người hạnh phúc” làm cho mù mắt.

《 Tình yêu tưởng tượng 》 đã kết thúc, tiếp theo sẽ xuất bản 《 cương chiêu 》, nhân vật chính vẫn như cũ là Vương Bát và Kiều Hoa, xin mọi người ủng hộ nhiều hơn, cảm ơn 【 mỉm cười 】, chúc mừng Vương Bát sắp thoát khỏi thân phận bà cô già xử nữ 【 cười cry 】

Vương Bát, nếu như Kiều Hoa của chúng ta ở trên giường không được, xin hãy bao dung 【 doge 】 SSdienng dānlew quy9on.

Hợp thành thận tốt, ông xã có thận tốt, thì bà xã không chạy, hoan nghênh mua thuốc tráng dương, chiến đấu mạnh mẽ kéo dài trong tám tiếng đồng hồ, ngày hôm sau không xuống giường được 【 trái tim 】

Tất cả những người hâm mộ xin chú ý, sau đây Kiều Hoa và Vương Bát sẽ biến mất trong vòng ba ngày, xin mọi người không

cần phải đăng báo tìm kiếm, xin mọi người đừng đăng báo tìm kiếm 【doge】

A lô, khách sạn Yêu Yêu sao, tối nay sẽ có hai người mờ ám tới khách sạn đặt phòng, đúng vậy, nữ tên là Vương Bát, nam gọi là Kiều Hoa, nếu như cô nhìn thấy bọn họ, thì đừng ngăn cản bọn họ, mà hãy trực tiếp mời vào, cảm ơn 【mỉm cười】

Không phải tôi khoác lác đâu, nhưng mà Kiều Hoa của chúng ta có thể làm cho 【doge】 Vương Bát lần thứ nhất vừa lòng, lần thứ hai mãn nguyện, lần thứ ba muốn ngừng mà không được 【mỉm cười】

Bao cao su Kiệt Bảo, dù to hay nhỏ, dù ngắn hay dài, cả đêm chiến đấu mạnh mẽ kéo dài trong tám giờ 【trái tim】

Nghe nói chiến đấu vào ban đêm, bao cao su thì phải có chất bôi trơn, mở đường để chiến đấu mạnh mẽ trong tám tiếng đồng hồ, nếu như thấy dùng tốt thì hoan nghênh quay lại mua 【trái tim】

Xuất sớm? Bát lực? ed? Anh “yêu” mà không làm cho vợ thoả mãn được, vợ chồng nhà người ta đồng sàng dị mộng tới mười năm, kể từ khi dùng xxx, lưng cũng không đau, chân không còn run nữa, mạnh như hùm như hổ, khiến cho vợ phải rửa mắt mà nhìn!

【cười cry】mẹ kiếp năm mươi ngàn bình luận thì ít nhất có mười ngàn bình luận là quảng cáo rồi ha ha ha ha ha ha Hai người Bát Kiều khiến cho những dụng cụ phụ trợ có cơ hội kiếm tiền rồi!!!

Hà Phỉ Phỉ dở khóc dở cười, cô mở tin nhắn nhóm ra, kết quả là A Đại và Lão Xuân cũng đang âm ỉ ở trong đó. SSdienng dānlew

quy9on.

A Đại: ui chao ơ ơ ơ ơ ngọt chết mắt thôi, 【 trái tim 】 cơ đấy, bằng tôi ăn cả cân hot dog rồi

Lão Xuân ca: 【 trái tim 】 【 trái tim 】 【 trái tim 】

A Đại: cú! Mau cú đi!

Lão Xuân ca: cùng là kiếp độc thân trong trời đất này, cần gì phải chó mèo cắn nhau 【 mỉm cười 】

A Đại: cho anh một quả đại bác bay lên trời, để anh cùng sánh vai với mặt trời 【 Hình động vẫy tay 】

Lão Xuân ca: tới làm nhục tôi đi! Tới làm nhục tôi đi! Em gái Đại mau tới đi! A ~~~

A Đại: 【 nôn mửa 】

Vương Bát Chi Khí: 【 xem thường 】 các người nhân dịp không có mặt tôi ở đây nói bậy sao, cũng không chờ tôi nữa.

A Đại: ha ha ha ha ha sao lại không biết điều đi quấy rối cậu và Kiều Hoa được chứ, lại nói sao mà nhanh như vậy, Kiều Hoa xong rồi?

Lão Xuân ca: ha ha ha không phải tôi ra vẻ đâu, nhưng mà Kiều Hoa cũng chưa lâu bằng tôi nữa 【 mỉm cười 】 anh ấy chỉ một lát, còn tôi là một xú 【 ngượng ngùng 】

A Đại: anh biến đi, anh còn không giương lên cao được ấy chứ

Lão Xuân ca: ai nói lão tử không giương lên cao được! Em gái Đại muốn kiểm chứng lời nói của cô không, tôi rất vui lòng hiến thân 【 mỉm cười 】

A Đại: đi chết đi

Mấy giây sau, tin tức nhắc nhở tin nhắn nhóm đã đổi thành “Một quả pháo xoá hết mọi ân oán” (“Một pháo mẫn ân cừu”).

Vương Bát Chi Khí: đối với cái tên đầy vẻ đen tối này, tôi từ chối 【 mỉm cười 】

Lão Xuân ca: tất cả các fans hâm mộ đã nghĩ ra một câu đối tặng tân hôn của các người, ha ha ha ha ha ha để tôi đọc cho các người nghe.

Qua mấy giây, Lão Xuân gửi một tin nhắn thoại lên, Hà Phỉ Phỉ mở âm thanh lớn lên, sau đó mở ra.

“Vế trên: Tứ thần thú trên Microblogging, Vương Bát thả rắm thối nhất. Vế dưới: Nhưng mà nếu nói x dài, thì Kiều Hoa là trâu bò nhất. Sau đó Lão Xuân tôi đây đưa ra một nhận xét —— “Một quả pháo xoá hết mọi ân oán”. Như thế nào, có phải là rất chuẩn không ha ha ha ha ha ha.”

Vương Bát Chi Khí:..... 【 Hình động vẫy tay 】 mẹ kiếp, các người đủ độc.

A Đại: mình làm chứng, là những người bạn trên mạng nghĩ ra, ha ha ha ha ha ha mọi người đều có tài lẻ 【 cười cry】

Lão Xuân ca: ha ha ha tài lẻ có thể gây sóng gió mấy ngày luôn.

Ba Đạt: có ý chính, nhưng mà ý nghĩa thì chưa đủ hay.

Lão Xuân ca: nhân vật chính của phim tình cảm đã xuất hiện 【doge】

A Đại: Kiều Hoa, Vương Bát đã bày tỏ sự không hài lòng đối với anh rồi, xin hỏi anh có ý kiến gì không?

Vương Bát Chi Khí: ngày quý gì vậy, tôi cũng không nói cái gì mà 【Hình động vẫy tay】 Diễng đáng ele quý don.

Kiều Hoa trầm ngâm một lát: có chút không hài lòng, tôi sẽ cố gắng học.

A Đại: ha ha ha ha ha ha bộ dạng rất nghiêm túc 23333 chụp màn hình đăng lên, đây chính là cơ hội tốt để nổi tiếng ha ha ha ha ha ha

Lão Xuân ca: hoan nghênh bất cứ lúc nào cũng có thể gặp Lão Xuân để tìm cố vấn, mặc dù kinh nghiệm thực tế không có, nhưng mà kiến thức lý luận thì hết sức phong phú.

Hà Phỉ Phỉ dở khóc dở cười, không tiếp tục tin nhắn nhóm nữa, mà nhắn tin riêng cho Kiều Hoa.

Vương Bát Chi Khí: Kiều Hoa nói ra có thể anh không tin, nhưng mà hôm đó tôi thực sự bị hack nick _(:3" ∠)_

Qua một lúc lâu, Kiều Hoa mới trả lời cô.

Ba Đạt: nhưng mà tôi lại rất nghiêm túc.

Vương Bát Chi Khí:.....

Hà Phỉ Phỉ kinh hãi, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời Kiều Hoa như thế nào.

Cô đối với anh chỉ là đơn thuần là tình bạn mà thôi.

Vương Bát Chi Khí:..... Kiều Hoa tôi vẫn luôn rất thích anh, cũng rất muốn làm bạn với anh, nhưng mà không phải là loại tình cảm kia.....

Ba Đạt: em không cần phải thấy có áp lực ở trong lòng, tôi giúp em, đến gần em không có mưu đồ gì hết, nhưng chỉ cần em không muốn thì tôi cũng không ép buộc.

Hà Phỉ Phỉ cào tóc, tiếp theo không biết nên làm như thế nào. Yêu qua mạng? Đối tượng lại là Kiều Hoa? Mẹ kiếp, cô nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Ba Đạt: đã không còn sớm, đi nghỉ sớm một chút đi.

Vương Bát Chi Khí: vậy..... Ngủ ngon.

Hà Phỉ Phỉ ném điện thoại qua một bên, nhìn ánh đèn đến gần người.

Đầu óc trống rỗng, một lát sau, lại có chút nhức đầu. Cô xoa xoa đầu, đứng lên rót ly nước, sau đó bê ly nước đi ra ban công. Diếng đáng ele quý don.

Đã sắp vào đông, nhưng mà mùa đông năm nay ở Hàng Châu cũng không quá lạnh, gió đêm thổi cũng không có cảm giác lạnh thấu xương, mà ngược lại làm cho người ta có cảm giác được giải thoát ra từ chỗ mông lung mờ mịt. Tay cô vuốt ve lên vách tường ấm

áp, không ngừng nhớ lại những lời nói mà Kiều Hoa đã nói, trong đầu chợt hiện lên một bóng người mơ hồ.

Thật ra thì mấy năm nay, cô cũng không còn thường xuyên nhớ về chuyện quá khứ nữa. Quá khứ đã trôi qua rồi, dù sao cũng không thể quay ngược trở lại, tại sao phải tự hành hạ lòng mình, tại sao không khiến bản thân mình thấy dễ chịu hơn. Nhưng mà lý trí luôn không chiến thắng được tình cảm, mỗi khi cô nghĩ tới, những ký ức kia lại như thủy triều cuốn cô vào trong đó, sau đó chìm đắm trong quá khứ không cách nào tự kiềm chế được.

Lần đầu tiên gặp Cố An Thành thì cô vẫn còn là một cô gái quậy phá vô pháp vô thiên. Lúc đó cô đối với hội trưởng hội học sinh vô cùng ưu tú là Cố An Thành vừa gặp đã yêu, rốt cuộc thì cô cũng đỡ quậy phá hơn một chút, nhưng mà trong lúc theo đuổi Cố An Thành thì càng lúc càng không kiêng nể gì.

Mỗi sáng sớm cô sẽ dậy sớm hơn nửa tiếng đồng hồ để mua bữa sáng mới ra lò cho Cố An Thành, sẽ ở lại phòng tự học vào buổi tối để học cùng với Cố An Thành đang chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học, thậm chí để có chung nhiều đề tài nói chuyện với anh, cô bắt đầu chăm chỉ học tập hơn, lúc đó Hướng Nhụy chuyên câu kết cùng làm chuyện xấu với cô cũng sợ ngáy người.

Vì muốn có nhiều cơ hội nói chuyện với Cố An Thành hơn, dường như mỗi tiết học cô đều cố gắng nghĩ ra một số vấn đề, sau đó chạy như điên đến khu lớp học mười hai anh học để hỏi anh. Vào lúc đó, cô hoàn toàn không thêm để ý tới những lời từ chối nhã nhặn của anh, cô rất vui vẻ, mỗi khi giúp Cố An Thành làm được chút gì đó, cô đều vui mừng không chịu nổi.

Cô còn nhớ rõ, lúc gần tới kỳ thi tốt nghiệp trung học thì giáo viên chủ nhiệm lớp của Cố An Thành tới tìm gặp cô, ý tứ sâu xa muốn khuyên cô, không nên quấy nhiễu Cố An Thành nữa. Có khả năng anh sẽ thi đậu đại học lớn, có thể sẽ làm cho cả trường được vẻ vang, tất cả những giáo viên không hi vọng anh vì yêu sớm mà ảnh hưởng tới thành tích thi tốt nghiệp trung học.

Hà Phỉ Phỉ đã hiểu rõ, Cố An Thành vẫn muốn thi ở Hạ Môn, cô biết nặng nhẹ, vì vậy đi tìm Cố An Thành nói cho anh biết trước khi thi tốt nghiệp xong, cô sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh. điễn dần nên quýndon.

Khi đó Cố An Thành trầm mặc rất lâu, sau đó thở dài thườn thượt một hơi, xoa xoa mái tóc của cô.

Sau đó anh nói, sau khi thi tốt nghiệp trung học xong, anh có chuyện muốn nói với cô.

Lúc nói những lời này, khóe miệng của anh nở một nụ cười mê người đến nỗi mà mấy năm sau mỗi khi nằm mơ Hà Phỉ Phỉ đều mơ thấy nụ cười ngọt ngào chết người đó của anh.

Cho tới bây giờ, cô còn có thể nhớ rõ trong đầu từng vẻ mặt của anh lúc đó, mỗi một đường nét, giống như được tạc ở trong đầu, cho dù như thế nào cũng không xóa mờ được.

Vậy mà khi thi tốt nghiệp trung học xong, cho dù bằng cách nào đi nữa cô cũng không liên lạc được với anh. Khi đó học sinh cấp ba vẫn chưa sử dụng điện thoại di động, hướng chi là người có hoàn cảnh khó khăn như Cố An Thành, cho nên Hà Phỉ Phỉ đi tới trước cửa nhà anh đợi anh. Nhưng mà cũng không đợi được. Cô lại gõ

cửa để hỏi, nhưng mà trong nhà lại có một người phụ nữ trung niên với khuôn mặt hung thần ác sát tới đuổi cô đi.

Sau đó, vì cô cúp học hai ngày không có lý do, nên bị mời phụ huynh lên. Ông Hà và bà Hà từ Hàng Châu chạy tới, nghe chủ nhiệm lớp cảm râm hai tiếng đồng hồ, khi đó cô đứng ở một bên, còn đang mãi suy nghĩ làm thế nào để liên lạc với Cố An Thành.

Sau đó, cô liền bị ông Hà đưa về Hàng Châu, cho vào học cấp ba ở Hàng Châu.

Được nghỉ hè sau một học kỳ mới, cô hỏi thăm xung quanh, cuối cùng lấy được số điện thoại của nhà Cố An Thành từ bạn học của anh, vì vậy vội vàng gọi điện thoại tới. Mấy ngày trước vẫn luôn không có ai nhận, cho đến sau này, người phụ nữ trung niên hung dữ đó mới nhận điện thoại. Bà nói cho Hà Phỉ Phỉ biết, Cố An Thành thi đại học ở Hạ Môn.

Hà Phỉ Phỉ len lén trốn khỏi trường học, bắt xe đi Hạ Môn. Ngồi xe hai mươi tiếng, lúc xuống xe hai chân muốn sưng lên, nhưng mà nghĩ tới chuyện được gặp Cố An Thành, thì cô lại cảm thấy vui vẻ.

Cho đến sau này, khi biết Cố An Thành thật ra là thi đại học ở Hàng Châu, bỗng nhiên cô mới tỉnh người lại. điễn dần nên quýndon.

Đó là lần đầu tiên cô khóc dữ như vậy, muốn dừng lại cũng không dừng được, ở một thành phố xa lạ, trên đường người đi qua người đi lại.

Sau đó học xong hai năm trung học, cô thi đại học ở nơi khác, rồi học thêm hai năm, cô liền nghe theo ông Hà, đi ra nước ngoài.

Cô không tiếp tục liên lạc với Cố An Thành nữa, cho tới thời gian trước đây không lâu, anh xuất hiện ở trước mặt của cô.

Ly nước cũng đã nguội ngắt rồi, Hà Phỉ Phỉ không uống tiếp nữa..., mà xoay người đi vào phòng, đóng chặt cửa sổ sát đất lại.

Buổi tối cô nghĩ thật lâu để viết một chủ đề, cảm thấy cần phải viết một cái gì đó mới mẻ để tẩy sạch đầu óc đen tối.

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: bạn và mối tình đầu đã trải qua những kỷ niệm như thế nào mà khiến cho bạn nhớ mãi không quên?

Chỉ tiếc là, cô cũng không thể nào tẩy sạch được đầu óc đen tối của đám bạn trên mạng.

Vương Bát, đáng lẽ cô nên viết về chủ đề“Lần đầu ấy ấy thì nên lưu ý điều gì” mới đúng chứ 【doge】

Đeo bao, đeo bao 【 mỉm cười 】

Nghe nói Bát Kiều sắp viên phòng, người dân thủ đô gửi điện mừng tới.

Mẹ kiếp đã trẻ thế này còn đăng bài, tôi cho là đại Kiều Hoa đã kết thúc mà cô còn chưa có bắt đầu!

Gió thổi mây trôi trên sông, anh có phát hiện vợ của anh đã lén xuống giường đăng bài không 【 mỉm cười 】

Đột nhiên bắt đầu hoài niệm mối tình đầu, theo chúng tôi thấy thì đã không hòa hợp với Gió thổi mây trôi trên sông Kiều Hoa sao 【 mỉm cười 】

Hà Phỉ Phỉ nhìn bình luận cười cười, tâm tình vốn đang lo lắng cũng được thoải mái hơn một chút. Cô vươn vai một cái, quên đi tất cả những chuyện phiền lòng, không tim không phổi đi ngủ.

Hai ngày nghỉ lễ, Hà Phỉ Phỉ dọn toàn bộ hành lý của mình tới nhà Hướng Nhụy. Khu chung cư xx đều là những căn hộ cho thuê cao cấp, chỗ của Hướng Nhụy có ánh sáng chiếu vào, phong cảnh cũng không tồi, Hà Phỉ Phỉ sắp xếp đồ đạc ổn thoả xong thì ra ban công ngắm cảnh, gió thổi từng cơn khiến cho cả người thư giãn. Táo đồ le^e quyỵ do^nn.

Hướng Nhụy bê hai ly nước mặt ong tới, nhét một ly vào trong tay của cô, “Sao rồi, đang ở biệt thự, giờ chuyển qua nhà cao tầng cũng không tồi đúng chứ.”

“Đương nhiên là tốt rồi, vậy thì cậu đúng là người biết hưởng thụ, một mình mà ở toà nhà có hai trăm phòng.”

“Lớn thì có tác dụng gì chứ, không có ai nói chuyện cùng cũng không có ý nghĩa gì, cũng may là mình đã thuyết phục được chú, nếu không thì mình phải cô đơn ở một mình rồi.”

Hà Phỉ Phỉ cười cười, “Đúng rồi..... Cố An Thành cũng ở đây?”

“Ừ, đi khoảng năm phút đồng hồ là tới.” Hướng Nhụy ôm lấy cánh tay của cô, cười mập mờ nói: “Nếu không, hẹn anh ấy ra ngoài, bà người chúng ta đi ăn trưa?”

“Thôi đi.” Hà Phỉ Phỉ quệt quệt khóe môi, “Ai muốn đi ăn trưa cùng với anh ấy. Cậu không biết là mình làm việc cùng anh ấy một tuần, thì chết sớm mười ngày, khó khăn lắm mới có hai ngày nghỉ, mình không muốn lại phải nhìn thấy mặt của anh ấy nữa đâu.”

Hương Nhụy cười ha ha, “Cậu có bản lĩnh thì cứ ghét bỏ anh ấy mãi đi, đừng dừng lại.”

Hà Phỉ Phỉ lười phải đôi co với cô ấy, cho nên quay về phòng dọn dẹp một số thứ lặt vặt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hà Phỉ Phỉ và Hương Nhụy không cùng đường, cô vốn định bắt taxi đi tới công ty, nhưng lại nhận được điện thoại của Cố An Thành.

“Em đang ở đâu?”

“Tôi..... đang ở trạm xe buýt ở cửa Bắc.”

“Chờ tôi một chút, tôi qua đó đón em.”

..... Được rồi, được ngồi xe miễn phí cũng rất tốt, hơn nữa tài xế lại là cấp trên của mình.

Cố An Thành nhanh chóng tới trạm xe, Hà Phỉ Phỉ ngồi lên xe, lúc thắt dây an toàn anh hỏi cô, “Đã ăn sáng chưa?”

“Vẫn chưa kịp ăn.” Táo đỏ le^e quyy do^nn.

Anh ừ một tiếng, “Vậy đi tới căn tin của công ty mua thôi.”

Sau đó không nói một lời nào trên đường đi, giống y như lần trước đi chung xe cũng vậy, nhưng mà đối với Hà Phỉ Phỉ mà nói, cô tình nguyện cùng im lặng như vậy, cũng không muốn đối mặt với vấn đề “Em có từng nghĩ tới anh không” của Cố An Thành.

Sắp tới công ty thì đột nhiên Cố An Thành phá vỡ bầu không khí trầm mặc, lời Hà Phỉ Phỉ đang để đầu óc phiêu du ở tận đâu về.

“Hà Phỉ Phỉ, mặc kệ em có tin hay không, mấy năm nay, tôi vẫn luôn nhớ về em.”

Giọng nói của anh thật thấp, nhưng mà lại giống như tiếng sấm rền vang.

Hà Phỉ Phỉ đờ đẫn nhìn anh, giống như mỗi câu mỗi chữ anh nói cô phải nghiền ngẫm cho thật kỹ.

Cố An Thành tự giấu giật giật khóe miệng, “Chẳng lẽ em chưa từng nghĩ tới, tại sao mỗi tiết học em tới tìm hỏi tôi các vấn đề thắc mắc, tôi luôn ở trong phòng học?”

Hà Phỉ Phỉ im bật.

Anh cũng không tiếp tục nói chuyện, sau khi tới công ty, anh thả cô xuống ở cổng công ty, “Nếu như đi tới căng tin công ty, thì mua giúp tôi một phần sữa bò tươi.”

Cô gật đầu một cái, “..... Được.”

Hà Phỉ Phỉ đi tới căn tin mua sữa và đồ ăn sáng, đưa tới phòng làm việc của Cố An Thành thì Cố An Thành họp video với nhà cung cấp. Cô để sữa ở bên cạnh anh, sau đó muốn yên lặng đi ra ngoài, nhưng Cố An Thành lại gọi cô lại, “Giúp tôi lấy file tài liệu màu đỏ ở trên kệ sách thứ ba xuống đây.”

Hà Phỉ Phỉ lấy file tài liệu xuống đặt lên bàn, Cố An Thành đưa tay lấy tài liệu, trong lúc vô tình đã làm bịch sữa rơi xuống đất. Hà Phỉ Phỉ thấy anh chăm chú dò tài liệu, giống như không phát hiện ra, thì lại cam chịu số phận đi tới phía sau bàn làm việc, ngồi chồm hổm xuống nhặt bịch sữa lên giúp anh.

Mẹ kiếp thề này mà là trợ lý cái quỷ gì, làm những việc không khác gì bảo mẫu —^—

Sau đó đột nhiên xảy ra biến chuyển lớn.

Đang lúc cô chuẩn bị cầm lấy bịch sữa thì Cố An Thành không biết tại sao lại tự nhiên đứng dậy, một cước dẫm lên bịch sữa.

Bịch sữa nhỏ bé không chịu nổi sức nặng đó.

“Bốp——” một tiếng.

Hà Phỉ Phỉ nhắm chặt mắt lại, mùi sữa bò nồng nặc quanh quẩn ở nơi chóp mũi của cô.

Mẹ kiếp! Cô bị sữa tươi bắn mặt rồi!!!!

Cố An Thành cũng phát hiện, vội vàng lấy mấy tờ khăn giấy ở trên bàn, muốn lau sữa tươi ở trên mặt của cô, sau đó lại có một sự cố lớn hơn xảy ra.

Đột nhiên Abby mở cửa đi vào, “Cố tổng, đây là báo cáo của phòng nhân sự.....”

Lời nói của cô chợt im bật lại khi thấy tình hình ở bên trong phòng làm việc.

Cố An Thành đang nửa ngồi, nửa đứng cầm khăn giấy lau vết bắn màu trắng đục không biết là cái gì ở trên mặt của Hà Phỉ Phỉ.

Trong đầu của Abby chợt có hàng ngàn suy nghĩ chợt loé lên, cô bịt mũi lại, chỉ sợ phun máu mũi ra, “Thực sự xin lỗi!! Tôi đã quấy rầy hai người!! ! Xin hai người cứ tiếp tục!!!!” Nói xong, cô che mặt chạy ra khỏi phòng làm việc, còn rất giữ ý khép cửa lại giúp bọn họ.

Hà Phỉ Phỉ: (ノ`□')ノ へ

Mau đứng lại! Nhất định là chị đã hiểu lầm cái gì đó rồi!! Chị đứng lại đó cho tôi!!!

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 17

Editor: Táo đỏ phổ núi

Công việc bắt đầu từ từ trở nên nhiều hơn, Hà Phỉ Phỉ cũng không dám làm qua loa lấy lệ nữa, mà bắt đầu trở nên bận rộn. Mặc dù trên danh nghĩa cô là trợ lý của Cố An Thành, nhưng mà mỗi khi Cố An Thành nhận một hạng mục nào thì cũng sẽ gửi một phần qua máy tính của cô, rồi cầm tay chỉ dạy cô những lỗi hổng của bản hợp đồng và cách tính toán tỷ lệ lợi nhuận.

Trừ những người trong công ty nhìn cô và Cố An Thành bằng ánh mắt ngày càng mờ ám ra, thì tất cả mọi chuyện đều phát triển bình thường.

Hôm nay, Hà Phỉ Phỉ và Abby đi tới căn tin ăn cơm trưa, nhân tiện cũng lấy một phần mì xào về cho Cố An Thành, bỏ vào phòng làm việc của anh.

“Để đó đi.” Cố An Thành ngẩng đầu lên, “Tối mai Bất động sản An Đạt mở tiệc rượu mừng ba mươi năm thành lập, em hãy đi cùng tôi.”

“Tôi?” Hà Phỉ Phỉ kinh ngạc nói, “Trợ lý cũng có thể đi cùng?”

Cố An Thành kiên nhẫn giải thích, “Có thể, những tình huống này rất có ích cho em phát triển các mối quan hệ, nếu không có việc gì gấp, thì tốt nhất là không nên bỏ qua.”

“A, vậy cũng được.” Cô khẽ lẩm bẩm, “Vậy tôi còn phải đi mua lễ phục nữa.....”

Cố An Thành khẽ ho một tiếng, “Tối nay có rảnh không? Nếu rảnh, tôi sẽ đi mua cùng với em.”

“Không cần, tôi sẽ nói Hương Nhụy đi cùng tôi, cô ấy thích đi dạo phố.”

Cố An Thành gạt đầu một cái, “Đúng rồi, vé đi Bắc Kinh ngày mai đã đặt xong hết rồi chứ?”

“Xong rồi, thời gian bay và số phòng khách sạn đã được gửi tới số điện thoại di động của anh rồi, anh có thể xem bất cứ lúc nào.”

“Được rồi, không còn chuyện gì nữa, em cứ đi làm việc đi.”

Hà Phỉ Phỉ đi ra khỏi phòng làm việc, thở phào một hơi, vừa mới ngồi lại chỗ ngồi, Abby liền bổ nhào tới, “Phỉ Phỉ, mau xem điện thoại di động!!”

Hà Phỉ Phỉ như rơi vào trong sương mù, ngờ ngác mở điện thoại di động xem, thì thấy bên trong có một tin nhắn được gửi tập thể, công ty có hệ thống gửi tin nhắn nội bộ miễn phí phục vụ cho công tác, có chuyện gì quan trọng đều gửi tin nhắn tập thể. Cô mở tin nhắn ra, trong hình hiện lên ba con gián nằm trong đĩa mì xào, chết rất thê thảm, dường như ở bên ngoài màn hình nhưng có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người nhận tin.

“Hôm nay, ngàn lần đừng có ăn mì xào!!!! Có độc!! Không nói nữa tôi đi ói cái đã!!”

Mì xào..... Hà Phỉ Phỉ cùng Abby đồng thời sắc mặt trắng bệch.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhảy dựng lên chạy về phía phòng làm việc của Cố An Thành, hét lớn, “Cố An Thành / Cố tổng!!!!”

Nhưng mà lại không cẩn thận, nên hai người đạp chân lên nhau, ngã vào phòng làm việc, đầu chúi xuống đất.

Cô An Thành hơi nhú mày lại, “Các người đang ồn ào cái gì?”

Hà Phỉ Phỉ ngẩng đầu, nhìn thấy anh đã cầm đĩa gấp mì xào lên rồi, vội vàng bò từ dưới đất bò dậy, “Đừng ăn! Mì xào này có độc!!” Nói xong, cô lấy tư thế đại bàng giang cánh, cầm lấy bát mì xào lật ngược lên, sợi mì bóng nhẫy bay lên không trung, rồi rơi vào giữa mặt của Cố An Thành đang ngơ người ra.

Nửa cọng rau cải rơi từ trên đầu của anh xuống, sợi mì quần tít đang run rẩy ở trên mặt của anh.

Abby nằm dưới mặt đất, trợn mắt há hốc mồm.

Cố An Thành nâng đĩa lên, khuôn mặt lạnh lùng.

Hà Phỉ Phỉ do dự một lát, “Tôi..... Giúp anh lau một chút?”

Dĩ nhiên cuối cùng thì Hà Phỉ Phỉ và Abby cũng bị đuổi ra khỏi phòng làm việc.

Buổi tối Hà Phỉ Phỉ và Hương Nhụy cùng đi ăn đồ nướng, sau đó lại đi dạo một vòng ở Tây Hồ để đặt may mắn. Nhưng mà đặt

may không kịp nên Hà Phỉ Phỉ không thể làm gì khác hơn là phải mua loại may sẵn, bộ lễ phục màu lam được thiết kế rất đơn giản và trang nhã, làm nổi bật dáng người và khí chất điềm tĩnh, khiến cho cô vô cùng hài lòng, vì vậy móc thẻ ra để mua.

Kết quả là nhân viên bán hàng quay trở lại, nói là trong thẻ không đủ số dư.

Hà Phỉ Phỉ sửng sờ, bộ lễ phục này chỉ có hai ngàn, sao trong thẻ của cô không có đủ hai ngàn được chứ?

Hương Nhụy đưa thẻ của mình cho nhân viên bán hàng, “Lấy thẻ của tôi mà thanh toán.”

“Được.”

Hà Phỉ Phỉ cảm thấy kỳ lạ, “Tại sao lại không đủ tiền, chẳng lẽ thẻ của mình bị lỗi à?”

Hương Nhụy nén cười, “Cậu vẫn chưa biết gì à, mình và Cố An Thành cùng hợp lại lừa cậu một vỏ, về sau mỗi tháng chú chỉ có cậu một ngàn tiền sinh hoạt thôi, còn lại thì phải dựa vào lương hàng tháng của cậu rồi.”

Hà Phỉ Phỉ há hốc miệng ra, “Cậu đang nói đùa với mình sao, lương trợ lý của mình chỉ có ba ngàn rưỡi!”

“Vậy một tháng cũng có bốn ngàn rưỡi rồi, cậu xem cậu không phải trả tiền thuê phòng, không phải trả tiền điện nước, tiền cơm, tiết kiệm được bao nhiêu rồi, như vậy cũng đủ rồi. Còn bộ lễ phục này, chị tặng cho em, đừng cảm ơn chị.”

“..... Mình thật sự phải cảm ơn con cháu trên dưới mười tám đời tổ tông nhà cậu thật tốt mới được.”

Bắt xe trở về khu chung cư xx, hai người ngồi một lúc ở dưới vườn hoa, đúng lúc này, có một ông lão nhìn rất khoẻ mạnh, bước chân vững vàng dắt hai con gấu chó trắng như tuyết đi lại. Từ nhỏ Hà Phỉ Phỉ đã thích động vật nhỏ, nhìn thấy mèo hoặc thấy chó là không dời mắt nổi, vì vậy ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào hai con gấu chó, càng nhìn càng cảm thấy y..... Tại sao nhìn lại có chút giống Đạt ca và Đạt muội vậy?

Kiều Hoa sợ Đạt ca, Đạt muội đi lạc, cho nên đã đeo vào cổ của chúng một chiếc vòng cổ có kiểu dáng giống nhau, một cái màu hồng, một cái màu xanh lam, phía trên có móc một miếng gỗ có khắc tên của chúng và cả số điện thoại của anh nữa. Hà Phỉ Phỉ nhìn từ xa đã thấy trên cổ chúng có đeo cái vòng cổ, suy đoán ở trong lòng đã được chứng thực hơn phân nửa.

Mặc dù bây giờ quan hệ của cô và Kiều Hoa có chút lúng túng, nhưng mà cô vô cùng thích Đạt ca, Đạt muội, cho nên Hà Phỉ Phỉ vô cùng hứng thú hơn hờ chạy tới.

“Ông ơi, bọn chúng là do ông nuôi à?”

Cô ngồi chồm hồm xuống muốn xoa xoa cái đầu trắng như tuyết của Đạt ca, Đạt muội, hai con cũng không hề sợ hãi, một trước một sau đi lại gần đầu gối của cô, do cô vừa xoa đầu, vừa gọi tên của bọn chúng, cho nên bọn chúng rất vui vẻ ngoe nguẩy cái đuôi.

Ông cụ trả lời cô, “Không phải là vật nuôi của ta, chủ nhân của chúng vừa có chuyện phải đi ra ngoài, ta tiện tay trông giúp cậu ấy thôi.”

“Cậu ấy” trong miệng của ông cụ chắc là Kiều Hoa rồi. Hà Phỉ Phỉ không khỏi cảm thán một câu thế giới này quả thật rất nhỏ, vội vàng lấy điện thoại ra, chụp mấy tấm hình cho Đạt ca, Đạt muội, càng nhìn càng thấy thích, nhìn không được lại sờ mấy cái.

Hương Nhụy cũng đi tới, ồ lên một tiếng, “Cái người này, sao thích này hai con chó nhỏ này như vậy chứ, vậy thì thường ghé nhà Cố An Thành chơi là được rồi, hình như anh ấy còn nuôi một con thỏ đấy.”

Hà Phỉ Phỉ sững sờ, bỗng dưng có chút không kịp phản ứng, “Cái gì, Cố..... An Thành?”

Đúng lúc này, ông cụ nhìn về phía xa xa gào lớn một tiếng, “Tiểu Cố, ở đây.”

Hà Phỉ Phỉ quay đầu lại, nhìn thấy Cố An Thành thì đại não như bị chết máy.

Cố An Thành? Cố An Thành!!!

Khu chung cư xx, họ Cố..... Kiều Hoa = Cố An Thành? Trong nháy mắt đó, Hà Phỉ Phỉ cảm giác như thế giới ở trước mắt bỗng dưng tan vỡ ra.

Mẹ kiếp, Kiều Hoa, đó là người đã vẽ những bức tranh manga từ truyện của cô sao, là người đã thức cả đêm để vẽ tranh tặng cô sao, là Cố An Thành!?

wtf!!

Cố An Thành mặc bộ quần áo thoải mái, không có ăn mặc nghiêm trang như thường ngày, nên nhìn cả người nhanh nhẹn

thoải mái hơn nhiều. Anh đi tới, gật đầu với Hà Phỉ Phỉ và Hương Nhụy một cái, sau đó cúi người xuống cho Đạt ca, Đạt muội uống nước, bàn tay to của anh vuốt ve cái đầu lông xù của nó, “Ông Trần, đã làm phiền ông rồi.”

Ông cụ xua xua tay cười ha hả, “Không sao, hai con chó này cũng ngoan ngoãn, cậu xem, hai cô gái này cứ nhìn chúng chăm chăm.”

Cả người Hà Phỉ Phỉ cứng ngắc, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, trong đầu lại hiện lên vấn đề “Anh ấy có biết mình chính là Thím ba và Vương Bát không”.

Chắc là anh vẫn chưa biết đúng không? Cô thê thảm nghĩ lại, cô chỉ tiết lộ cô cũng ở Hàng Châu, còn lại cô không tiết lộ bất cứ tin tức nào khác..... A không đúng, cô còn nói cho anh biết sinh nhật của cô 【 Hình động vẫy tay 】

Cố An Thành nhìn về phía bọn họ, “Mới đi ăn ở bên ngoài về sao?”

Hương Nhụy gật đầu một cái, “Nhân tiện đi mua bộ lễ phục, không phải ngày mai các người muốn đi chúc mừng ngày thành lập bất động sản An Đạt sao.

Suy nghĩ của Hà Phỉ Phỉ đã chệch đường ray, cho tới khi Hương Nhụy gọi cô hai tiếng, cô mới phục hồi tinh thần. Cô chỉ chỉ vào Đạt ca, Đạt muội, khóe miệng cứng ngắc, trong lòng ôm chút chờ mong vào vận may hỏi Cố An Thành, “Bọn chúng..... Là anh nuôi?”

Cố An Thành ừ một tiếng, nhìn ánh mắt của cô có chút thâm trầm.

“.....” Hà Phỉ Phỉ muốn bỏ chạy, “Cái đó, bụng của tôi hình như có chút không thoải mái, chắc là do đồ ăn không được tươi, Hương Nhụy, chúng ta đi về trước đi.”

“Hả? Không phải đã nói là muốn đi tản bộ sao.”

“Đi mau thôi!”

“.....” Hương Nhụy nhún vai một cái, đuổi theo bước chân đi nhanh như chạy trốn của Hà Phỉ Phỉ.

Trở về phòng, Hà Phỉ Phỉ nhào lên trên giường, đầu óc rối tung rối mù lên.

Tại sao, tại sao, tại sao Kiều Hoa lại là Cố An Thành!! Lại nói Cố An Thành là người ngay thẳng và rất nghiêm túc, làm sao có liên quan tới Kiều Hoa thích vẽ truyện tranh manga được chứ! Hai phong cách hoàn toàn khác nhau mà!! Cô vừa nghĩ tới chuyện cô ở trước mặt của Cố An Thành đã mất hết mặt mũi, trong nháy mắt muốn tìm cái hố để chôn mình xuống.

Cô lấy điện thoại di động ra, mở tin nhắn nhóm ra, tay run run trượt lên, nhìn từng đoạn lịch sử tin nhắn thì tay của cô lại càng run.

Mẹ kiếp những thứ này là cái quỷ gì đây! Người xấu mặt như vậy không phải là cô!!

Đúng vào lúc này, có một tin nhắn mới hiện lên.

A Đại: tan việc rồi thật nhàm chán, Bát Bát, cậu hãy kể lại chuyện của cậu và Kiều Hoa một chút xem sao, mình sẽ chỉnh sửa lại một chút rồi xuất bản để bán 【 mỉm cười 】

Vương Bát Chi Khí: À, sao Lão Xuân lại không lên nhỉ

A Đại: đừng lãng sang chuyện khác

Lão Xuân ca: ôi em gái Đại có nhớ tôi không, tôi vừa thoát thân khỏi mấy người phụ nữ, lập tức sẽ tìm cô chơi

A Đại: đã nói bao nhiêu lần rồi, không ai thèm tới gần mấy người có cái đó ngấn đâu 【 Tiểu S vẽ mặt lạnh lùng 】

Hà Phỉ Phỉ nhân dịp hai người đang bắt đầu liếc mắt đưa tình thì vội vàng bỏ chạy, sau đó cả buổi tối làm bất cứ việc gì cũng không thuận lợi, gõ chữ hơn hai tiếng mà chỉ được có ba trăm chữ, cô chỉ đành thở dài một cái, đăng nhập vào nick ảo, thông báo một tiếng với mọi người là hôm nay không có chương mới rồi.

Ở phía dưới các độc giả gào khóc, rồi rít nhảy vào bình luận đã hiểu do cô bị “đau”.

Hà Phỉ Phỉ dở khóc dở cười.

Quỷ thần xui khiến, cô mở Microblogging Cố An Thành ra, tin tức mới nhất vừa đăng lên là hai bức ảnh của Đạt ca, Đạt muội và Lộ Mao, giống y chang như mới vừa rồi cô mới nhìn thấy. Hà Phỉ Phỉ hoàn toàn không có lý do để lừa mình dối người nữa.

Cô phiền não gãi gãi đầu, nhớ tới tin nhắn lúc trước mà Kiều Hoa đã nói với cô, đầu như to ra.

Nghiêm túc? Cô không biết tìm lý do gì để khiến mình có thể tin tưởng anh đây.

Cô thu dọn đồ lại rồi đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó lên sân thượng hóng mát, bình tĩnh suy nghĩ một chút rồi mới trở về phòng.

Thông báo nhắc nhở trên điện thoại di động liên tục vang lên, cô cầm lên liếc nhìn một cái, phần lớn là thông báo nhắc nhở trên Microblogging, cũng cố một số thông báo là tin nhắn chưa đọc. Trong đó có một tin nhắn do Kiều Hoa gửi tới, Hà Phỉ Phỉ do dự một lúc lâu mới mở ra.

Chỉ có mấy chữ ngắn ngủn.

Đạt cha: Phỉ Phỉ, tôi không có lừa gạt em, tôi rất nghiêm túc.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 18

Editor: Táo đỏ phổ núi

Hà Phỉ Phỉ nhìn chằm chằm vào dòng chữ đó thật lâu, trong đầu thoáng hiện lên vô số nhưng nghi ngờ, chất vấn, khinh thường trả lời, cuối cùng cô không nhập một chữ nào, tắt máy luôn.

Cô không biết Cố An Thành biết Microblogging của cô rồi mới theo dõi cô, hay là theo dõi cô rồi mới biết cô là Hà Phỉ Phỉ, tóm lại những thứ này không còn quan trọng nữa, cô không muốn mình lại xúc động mà làm những việc ngu xuẩn nữa, lúc học cấp ba cô có thể tự dối gạt bản thân mình, cô có thể non người trẻ dạ không hiểu chuyện, nhưng mà bây giờ, cô không có lý do gì để Cố An Thành kéo mũi dắt đi nữa.

Cả buổi tối cô mơ rất nhiều giấc mơ, rất ly kỳ và cổ quái, nhưng ngày hôm sau mơ màng tỉnh lại, thì cô lại không nhớ đêm qua mình đã mơ thấy gì nữa. Để tránh thời gian đi làm của Cố An Thành, cô cố ý tới công ty sớm hơn nửa giờ, chuẩn bị cố gắng làm việc để kiếm tiền nuôi sống mình.

Hơn một tuần cô đều không quẹt thẻ chấm công, coi như mỗi ngày đều không có làm việc, nghĩa là bị trừ lương..... Hà Phỉ Phỉ cảm thấy vi tính, lạch cạch lạch cạch tính toán, nhìn thấy con số cuối

cùng thì cảm thấy chua xót, tâm tình có chút bi thương. Táo đồ le^e quyỵ do^nn.

Cô gục đầu xuống bàn, hận không thể cắn đứt cổ của Cố An Thành và Hướng Nhụy. Từ nhỏ cô tiêu tiền đã không phải bán khoản chút nào, ông nội và bà nội mặc kệ cô, ông Hà và bà Hà lại rất cưng chiều cô, bình thường cũng để cho cô xài tiền ào ào không quản tới, đột nhiên lại giảm tiền sinh hoạt lại, thật sự là cô có chút cảm thấy không quen.

May mắn là ban ngày Cố An Thành cũng không tìm cô gây phiền toái, giống như là không hề có chuyện gì xảy ra, nhưng mà sai Hà Phỉ Phỉ bụng trà rót nước nhiều hơn so với bình thường. Abby nhạy cảm phát hiện ta không khí giữa hai người hình như không được bình thường, sờ sờ cảm của mình, không phải hai người này lại gây gổ chứ? Vì muốn chiếm tiện cảm của boss, nhân dịp Hà Phỉ Phỉ đi vào phòng làm việc, Abby mon men đi vào văn phòng làm việc của anh, không chút vòng vèo, đi thẳng vào vấn đề.

“Cố tổng, tôi thấy hôm nay tâm trạng của Phỉ Phỉ không được tốt lắm, các người cãi nhau?”

Cố An Thành biết Abby thích nhiều chuyện, nhìn cũng không nhìn cô một cái, “Bớt nhiều chuyện đi, nếu không sẽ bị trừ lương.”

“Đừng không có tình người như vậy chứ, Cố tổng ngài không dỗ được cô ấy, tôi sẽ nghĩ kế cho ngài.”

Cố An Thành từ từ ngẩng đầu lên, sau khi suy tính một hồi lâu, mới nghiêm túc nói, “Abby, nếu sắp tới cô lập được công trạng, tôi sẽ suy nghĩ để tăng lương cho cô.”

Buổi chiều Hà Phỉ Phỉ đi theo phòng thị trường thăm dò một số hạng mục, trở về công ty thì phát hiện trên bàn mình có mấy cái bánh ngọt MJ.

“Oa “ hai mắt cô sáng lên, “Cái này ai mua vậy?”

Abby trả lời cô, “Cố tổng mua đồ ăn ngoài cho mọi người, mấy nam đồng nghiệp không thích đồ ăn ngọt, cho nên tôi đã lấy về cho cô, hôm qua không phải cô mới nói MJ quá đông người xếp hàng, cho nên không mua được hay sao.”

“Oa, quá là may mắn rồi.” Hà Phỉ Phỉ chấp tay về phía mấy người đồng nghiệp, “Đa tạ các vị tráng sĩ đã không ăn.”

Những vị nam đồng nghiệp cười rất rộng rãi, “Ha ha ha cô ăn đi, cứ ăn đi.” Quay lưng đi, vẻ mặt của mỗi người càng lúc nhăn nhó, mẹ kiếp, bánh ngọt MJ đó, đó là thứ mà có tiền nhưng mà không nhất định sẽ mua được, bọn họ cũng muốn ăn, muốn ăn! Nhưng mà..... Ha ha, suy nghĩ cũng được rồi.

Hà Phỉ Phỉ cảm thán một câu mấy người đồng nghiệp thật là tốt, sau đó vui vui vẻ vẻ bắt đầu ăn. Táo đỏ le^e quyỵ do^nn.

Abby nhìn đám mây đen trên khuôn mặt cô đã trở nên quang đãng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cô chưa kịp vui vẻ ba phút vì chuyện sắp được tăng lương thì Cố An Thành đi từ trong phòng làm việc ra, đi ngang qua bàn làm việc của trợ lý thì anh dừng bước.

“Hà Phỉ Phỉ.”

Hà Phỉ Phỉ cho là có chuyện phải làm, vội chùi miệng, đứng lên, lại không nghĩ rằng vẻ mặt của Cố An Thành nghiêm túc hỏi cô, “Bây giờ em đã chịu để ý đến tôi rồi sao?”

Hà Phỉ Phỉ: “.....”

Abby ngã xuống đất, lão bản yêu dấu của tôi à, ngài có thể có kiên nhẫn và có chút khí phách tí được không!!

Sau khi tan việc, Cố An Thành dẫn Hà Phỉ Phỉ đi tới một nhà hàng có món cay Tứ Xuyên ở gần đó để ăn tối. Hà Phỉ Phỉ ăn được cay, cho nên gọi không ít món ăn, lúc thức ăn bê lên cũng có thể khiến người ta chảy nước mũi. Mặc dù ngồi đối mặt với Cố An Thành, nhưng mà tinh thần tham ăn của cô cũng không bị ảnh hưởng, hoàn toàn xem Cố An Thành giống như người tàng hình, tự mình ăn rất vui vẻ.

Tướng ăn của Cố An Thành tốt hơn Hà Phỉ Phỉ rất nhiều, hơn nữa anh cũng không phải rất thích món cay, cho nên cũng không hạ đĩa nhiều, nhưng mà ánh mắt thì thường xuyên dừng lại ở trên mặt của Hà Phỉ Phỉ.

Cuối cùng, Hà Phỉ Phỉ lúng túng đành phải giải cứu không khí yên lặng này, “Đến lúc đi tiệc rượu, có cần phải lưu ý cái gì không?”

Cô không thích những trường hợp như vậy lắm, cho nên căn bản sẽ không tham gia, mặc dù trong nhà có tổ chức tiệc rượu, trên căn bản cô cũng nấu ở đâu đó ngồi quẹt quẹt điện thoại di động, phải tham gia giao lưu trong những buổi tiệc thối nát như vậy, cô cũng không vui vẻ chút nào.

“Đi theo tôi là được rồi, không được đi riêng lẻ một mình.” Cố An Thành suy nghĩ một chút, nhấn mạnh, “Không được đi ra ngoài một mình với Lý Thành Hạo.”

Bất động sản An Đạt cũng là tài sản dưới trướng của nhà họ Lý, trong trường hợp như vậy, thái tử như Lý Thành Hạo đương nhiên phải ra sân. Chuyện này không cần Cố An Thành phải nhấn mạnh, Hà Phỉ Phỉ cũng không muốn đi cùng với Lý Thành Hạo, nếu không tất cả các tế bào cũng cảm thấy gượng gạo.

Nơi ở của nhà họ Lý ở lưng chừng núi, phong cảnh thì tươi đẹp, không khí thì trong lành, cảnh đêm càng đặc biệt thú vị hơn.

Bên trong phòng khách của biệt thự sáng như ban ngày, giữa không khí ăn uống linh đình, hình như có chút thấp thỏm, tụ tập ở chỗ này đều là những thương nhân muốn kết giao với nhà họ Lý, là những nhân vật nổi bật, mà những trường hợp như thế này, rất thích hợp để thiết lập mối quan hệ, lôi kéo người.

Cố An Thành xuống xe, phục vụ mở cửa xe ghế lái phụ ra, Hà Phỉ Phỉ cầm chiếc túi da nhỏ màu đen, đi ra khỏi xe. Diễn đáng ele quý don.

Cố An Thành đi tới trước mặt cô, cong lên cúi chào, chờ cô khoác tay vào. Hà Phỉ Phỉ nhìn chằm chằm vào cánh tay của anh, Cố An Thành không thể làm gì hơn là nhẹ giọng giải thích, “Đây là lễ nghi, đi vào rồi thì có thể thả ra.”

Hà Phỉ Phỉ cong cúi chào lên, “Vâng cho anh khoác tay đi.”

Cố An Thành: “.....”

Nhân viên phục vụ kinh ngạc liếc mắt nhìn vị khách quý kỳ lạ này, ngại vì phép lịch sự cho nên cố nhịn không dám cười.

Cố An Thành bắt đầu dĩ khoác vào cánh tay của cô, “Như vậy có thể rồi chứ?”

Trong lòng Hà Phỉ Phỉ thầm cảm thấy dễ chịu, khẽ hừ một tiếng, “Tiểu Cố, hôm nay gia dẫn anh đi mở rộng hiểu biết.”

Cố An Thành: “.....”

Nhân viên phục vụ rót cuộc cũng không nhin cười nổi nữa.

Đi vào lễ đường, hai người liền buông tay ra, Hà Phỉ Phỉ bước chậm nửa bước đi theo sát Cố An Thành, dù sao thì cô chỉ cần mỉm cười lúc Cố An Thành giới thiệu là được, Cố An Thành giao thiệp với người ta thành thạo hơn cô gấp trăm lần, chỉ cần anh uốn ba tấc lưỡi, chết rồi cũng bị anh nói cho sống lại, mới vào hội trường không tới nửa tiếng, anh đã lừa gạt được hai nhà kinh doanh bất động sản động lòng muốn hợp tác với Hà Thị. Dĩ nhiên Hà Phỉ Phỉ cũng không hề nhàn rồi, vụng trộm nhớ kỹ bộ dạng lừa gạt người khác kia của Cố An Thành.

Dù sao thì cũng dùng sức để khoác lác, quan tâm hạng mục này có thành hay không thành làm gì, cứ khoác lác đã rồi nói sau.

Đến tám giờ, chủ nhà ra sân, Hà Phỉ Phỉ thoáng nhìn về phía xa xa, khẽ thở dài. Ở đây mới có chút phong phạm của đại gian thương, ông Hà nhà cô, thoát nhìn giống như người ăn không ngồi rồi, mỗi ngày không phải là đi đánh golf thì chính là xem đua ngựa, giống như không hề lo lắng về tình hình kinh doanh của công ty, cô cũng như vậy. Diễng đáng ele quý don.

Thật ra bữa tiệc rượu rất nhàm chán, mắt thấy thời gian đã đến mười giờ, mà vẫn chưa hề thấy ý định tan tiệc, cô cũng ngáp chảy nước mắt rồi. Sau đó, trước mặt cô liền xuất hiện một ly nước trái cây, cô ngẩng mắt lên nhìn, là Cố An Thành đưa tới, miệng anh vẫn

còn đang bàn bạc tình hình gần đây với người bên cạnh, giọng nói rất nghiêm túc, không hiểu sao lại phát hiện ra cô ngáp.

Sau khi uống vài hớp, Hà Phỉ Phỉ tỉnh táo hơn một chút, vì vậy chọc chọc vào lưng của Cố An Thành, nhỏ giọng nói, “Tôi đi ra bên ngoài hóng gió một chút, rồi sẽ trở lại ngay.”

Cố An Thành hơi nhú mày lại, cười cười xin lỗi với đối phương, sau đó quay lại, “Đi chỗ nào?”

“Tôi thấy phía sau có một vườn hoa lộ thiên, sẽ trở lại nhanh thôi, nhiều nhất là mười phút.”

Cố An Thành gạt đầu một cái, nhỏ giọng nói, “Chú ý an toàn, đừng chạy lung tung khắp nơi. Còn nữa, không được đứng cùng một chỗ với Lý Thành Hạo.”

“..... Tôi biết rồi.”

Hà Phỉ Phỉ đi tới vườn hoa, ngồi xuống chiếc ghế dài, cả người mới mới đỡ tê nhức hơn một chút. Cô đứng cả đêm, chân đã tê cứng lại, vì vậy dứt khoát cởi giày cao gót ra, thả lỏng những ngón chân.

Móc chiếc điện thoại từ trong túi xách nhỏ ra, muốn lướt xem Microblogging một lát, đột nhiên lại có một giọng nói ấm áp vang lên trên đỉnh đầu của cô, “Phỉ Phỉ?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, “A..... Lý thiếu?”

Mẹ kiếp, cô cũng không hề đi tìm anh ta cái này không hề liên quan tới cô 【 Hình động vẫy tay 】

Lý Thành Hạo cười cười rồi ngồi xuống bên cạnh cô, “Nhìn thấy cô đi ra một mình, tôi đang nghĩ có phải cô không thoải mái không, cho nên mới đi theo xem như thế nào.”

“Tôi không sao..... Chỉ là thấy bên trong có hơi bức bối một chút.”

“Không sao là tốt rồi.”

Gió đêm thổi qua, khiến cho cánh tay nổi lên một lớp da gà, Hà Phỉ Phỉ muốn tìm lý do để đi trước thì đột nhiên Lý Thành Hạo lại hỏi cô, “Không biết tôi có thể mạo muội hỏi một câu hay không, quan hệ của cô và Cố tổng có phải.....?”

Hà Phỉ Phỉ lắc đầu, “Không phải.”

Lý Thành Hạo: “.....”

Hà Phỉ Phỉ suy nghĩ một chút, “Nói cho chính xác thì là quan hệ làm thuê, anh ấy thuê tôi... ba tôi thuê anh ấy.”

Lý Thành Hạo không hỏi tiếp nữa, mà chuyển đề tài khác, “Thật ra thì, Phỉ Phỉ, tôi rất có thiện cảm với cô. Cô cho tôi có cảm giác không giống với những người khác, cũng không biết vì sao nữa, nghĩ đến cô, thì tôi sẽ liên tưởng tới cảm giác vui mừng khi lần đầu tiên nhìn thấy tuyết, hoặc giống như lần đầu tiên nhìn thấy cầu vồng... Cái này cũng không diễn tả rõ ràng được, cảm giác của cô so với tôi, có giống như vậy không?”

Hai con mắt sáng người cứ nhìn cô chăm chú, khẽ loé lên một tia sáng yếu ớt, nhìn rất dịu dàng động lòng người.

Hà Phỉ Phỉ tỉnh táo nói, “Nếu như tôi là tuyết, vậy cũng chỉ có thể là bão tuyết thôi, lúc mới bắt đầu anh sẽ cảm thấy vui mừng, nhưng

sau một thời gian, anh chỉ cảm thấy kinh sợ mà thôi.”

“.....”

Lý Thành Hạo nghẹn họng.

Bong bóng màu hồng trong nháy mắt đã biến mất không còn chút dấu vết.

Hà Phỉ Phỉ thăm thở dài ở trong lòng, thật ra thì cô rất hâm mộ con người của Lý Thành Hạo, bộ dạng của anh so với những phú nhị đại khác thì khác nhau rất nhiều, thỉnh thoảng còn đưa ra những câu đầy tính văn học và triết học, nhưng mà thật đáng tiếc, cô hoàn toàn không có cảm giác đối với anh ta, nếu không thì nói là “Cảm giác hoàn toàn không giống nhau”.

“Ngại quá xin lỗi không tiếp chuyện được, bên ngoài hơi lạnh một chút.”

Hà Phỉ Phỉ cười cười xin lỗi anh ta, sau đó đi giày vào, đi về phía hội trường.

Vừa mới đi ngang một bụi cây thấp um tùm thì đột nhiên có một bóng đen kéo cô qua, cô kinh hoảng, còn chưa kịp thét chói tia thì đã bị một bàn tay có lực kéo vào trong bụi cây. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Rất nhanh, bàn tay nóng hổi kia đã che miệng của cô lại, “Đừng kêu lên, là tôi.”

Hà Phỉ Phỉ căm tức nhìn anh, gạt tay của anh ra, “Anh làm cái gì mà đột nhiên lại tập kích!”

Hình như Cố An Thành uống nhiều rượu, Hà Phỉ Phỉ cũng ngửi thấy mùi rượu trên người của anh, “Này, không phải anh nên đi hồ nhân tạo để cho tỉnh rượu à?”

Ánh mắt của Cố An Thành giống như vì sao, sáng ngời một cách doạ người, Hà Phỉ Phỉ vừa mới có một cảm giác không ổn thì người kia đã nghéo người ngã xuống, cả người đè cô ở phía dưới.

Hà Phỉ Phỉ thiếu chút nữa nôn ra một ngụm máu. Mẹ nó, một người nặng 140~150 cân mà đè lên người của cô, nhịp tim của cô căn bản không hề rung động lấy nửa nhịp, mà cô có cảm giác tim của mình sắp ngừng đập luôn rồi!

“Cố An Thành, tôi cho anh biết, anh mà không đứng lên là tôi hô cứu mạng đó!” Hà Phỉ Phỉ cắn răng, khó khăn rút tay ra ngoài, vô vớ lên cái đầu đang chôn chặt ở hõm vai của cô, “Tỉnh, tỉnh lại, anh say chết rồi à!”

Hơi thở nặng nề của Cố An Thành phả vào cổ của cô, một lát sau, anh vươn tay, ôm chặt lấy cơ thể của cô, đôi môi dán chặt lên vai cô.

Cả người Hà Phỉ Phỉ cứng ngắc lại, sau đó tức giận tới mức phát run lên.

Lúc này, đột nhiên Cố An Thành nói, giọng nói có chút mơ hồ, “Phỉ Phỉ, tôi uống say rồi, để cho tôi nằm một lát, chỉ một lát.....”

Hừ hừ anh say khướt thì tự nằm xuống đất đi, kéo tôi vào làm gì chứ!!

Hà Phỉ Phỉ không đẩy được anh, không thể làm gì khác hơn là đành buông tha, thật may là chỉ một lát thì Cố An Thành đã xê dịch

sang bên cạnh, cô mới nghẹn chết.

Nhưng mà cánh tay vẫn ôm rất nhiệt tình không hề buông lỏng, hơn nữa còn ôm chặt gấp đôi, giống như chỉ sợ cô mặc kệ mà bỏ anh lại.

Hà Phỉ Phỉ nhìn thấy anh thật sự say tới bất tỉnh nhân sự, cũng không tiếp tục nói chuyện làm ầm ĩ đến anh, đang suy nghĩ xem làm thế nào để đưa anh về, thì đột nhiên Cố An Thành lại ghé sát vào bên cạnh lỗ tai của cô, không sợ chết mà cắn vào vành tai của cô.

Hà Phỉ Phỉ tức giận lật ngược anh lại, “Cố An Thành, cái tật xấu gì vậy!”

Cố An Thành bị cô đẩy nhích sang bên, bộ quần áo nghiêm trang đã dính một ít lá cây khô. di1en d2na le3 quy4 don5

Hà Phỉ Phỉ không nhịn được nghĩ, làm như vậy đối với một người say rượu, có phải là không được tốt hay không.....

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại di động reo lên, cô cầm điện thoại di động lên nhìn, là Hướng Nhụy gọi tới.

“A lô, Nhụy à.”

“Sao vậy, giọng nói yếu ớt như vậy, tại sao giờ này mà vẫn chưa về, cũng giải tán được rồi.”

“Không biết giải tán hay không giải tán, nhưng mà Cố An Thành uống say, mình đang nghĩ là có nên gọi người tới chở dùm hay không.”

“Hả? Cố An Thành uống say? Đùa gì thế, anh ấy là người uống ngàn chén không say ở trong công ty mà, cuối năm nogái, tất cả nhân viên nam đều ngã xuống mà mặt của anh ấy còn không đỏ cơ mà.”

“.....”

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 19

Editor: Táo đỏ phổ núi

Giọng nói của Hương Nhụy không nhỏ, hơn nữa bầu không khí ở xung quanh lại rất yên ắng, nên Cố An Thành đang nằm dưới đất tắt nhiên cũng nghe thấy rất rõ. Chân mày của anh run lên, lông mi cũng run run khẽ hé ra, quả nhiên đập vào mắt là gương mặt tức giận của Hà Phỉ Phỉ.

Hà Phỉ Phỉ cúp điện thoại, cười ha ha, “Ngàn chén không say? Cố Tổng thật lợi hại, sao lúc này lại say khướt ngã xuống dưới đất vậy chứ? Có muốn gọi một thùng nước lạnh vào cho tỉnh táo một chút hay không?”

Cố An Thành biết đã không lừa cô được nữa, âm thầm thở dài, có chút tiếc nuối mới vừa rồi được ôm người đẹp ở trong lòng. Anh ngồi dậy, hạ giọng xuống, chỉ sợ người khác càng tức giận hơn nữa, “Tôi thật sự có chút không thoải mái, nhiệt độ trên núi thấp, uống rượu vào thì đầu bắt đầu đau.”

Hà Phỉ Phỉ cười lạnh một tiếng, “Vậy anh muốn như thế nào? Hôn một chút, ôm một chút sẽ dễ chịu hơn sao?” Tao

Cố An Thành nghiêm túc nhìn cô, nghiêm mặt nói, “Có thể thử xem sao.”

“Anh cứ ở đó mà mơ đi.”

Hà Phỉ Phỉ đứng dậy, phúi phúi bụi và lá cây dính ở trên quần áo, sau đó không nhìn được trọn mắt lên với Cố An Thành đang nhìn cô nói, “Còn không mau đứng dậy? Quần áo đã bẩn hết rồi không thể trở lại buổi tiệc nữa rồi, đi thẳng về nhà thôi.”

Cố An Thành thở dài, đứng lên, muốn giúp Hà Phỉ Phỉ gạt đi những lá cây khô dính trên bộ lễ phục, nhưng mà lại bị Hà Phỉ Phỉ né tránh giống như là tránh thú dữ vậy.

Hà Phỉ Phỉ từ trong bụi cây đi ra ngoài, trở lại con đường rải những viên đá nhỏ, mượn ánh đèn đường chiếu sáng, lúc này cô mới phát hiện bộ lễ phục của mình đã có mấy vết rách, chắc là mới vừa rồi bị kéo vào bụi cây đã bị cành cây cào rách. Mẹ nó chứ, hai ngàn của cô đã bị thả trôi sông rồi, Hà Phỉ Phỉ vô cùng đau lòng, vì vậy tức giận nhìn chằm chằm người đã gây ra chuyện này.

Cố An Thành cũng phát hiện ra bộ lễ phục của cô bị rách, thấp thoáng có thể thấy da thịt trắng nõn của cô, ánh mắt nhìn đi chỗ khác, ngay sau đó cởi áo vest ra, lúc đang muốn khoác lên người của cô, thì đột nhiên giọng nói của Lý Thành Hạo vang lên. Tao

“Các người.....”

Lý Thành Hạo đứng cách đó năm bước, vẽ mặt kinh ngạc nhìn trên người của hai người dính đầy lá cây, hơn nữa còn liếc nhìn thấy bộ lễ phục trên người của Hà Phỉ Phỉ còn có mấy lỗ hổng lớn thì ánh mắt càng trở nên phức tạp hơn. Anh ta vốn nghe thấy tiếng động nên mới đi về hướng bên này, không ngờ lại nhìn thấy Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành một trước một sau đi từ trong rừng cây rậm rạp đi ra...

Cố An Thành phát hiện ánh mắt của anh ta đang nhìn chỗ nào, sắc mặt tối sầm lại, sau đó nhanh chóng che kín lại cho Hà Phỉ Phỉ.

“Lý thiếu, thật khéo.” Giọng nói không hề gợn sóng, giống như là gặp nhau trong giữa buổi tiệc nên tiến lên chào hỏi nhau vậy.

Ánh mắt Lý Thành Hạo phức tạp nhìn hai người, giống như sử dụng ánh mắt ý muốn nói “Cái gì tôi cũng nhìn thấy hết rồi, các người không cần giả bộ thản nhiên như không có chuyện gì như vậy.”

Nhưng mà Lý Thành Hạo được giáo dục rất tốt và cũng rất có phong độ không hề luống cuống, anh ta khẽ mỉm cười, “Mặc dù không khí bên ngoài rất tốt, nhưng mà dù sao nhiệt độ cũng thấp, nếu bị bệnh thì không tốt, chúng ta mau chóng trở vào bên trong hội trường thôi.”

Cố An Thành cũng rất có phong độ, “Lý thiếu, bộ dạng bây giờ của chúng tôi không tiện quay lại hội trường, hơn nữa Phỉ Phỉ cũng mệt rồi, chúng tôi xin phép về trước, ngày mai tôi sẽ đích thân tạ lỗi với chủ tịch Lý.”

Hà Phỉ Phỉ: rõ ràng lời giải thích của anh không sai, nhưng tại sao nghe lại có gì đó không được ổn lắm!

Sắc mặt của Lý Thành Hạo cứng ngắc lại trong chốc lát, sau đó miễn cưỡng cười cười, “Vậy các người đi đường cẩn thận, đường núi lái xe không được tốt lắm.”

Nói xong, anh ta cũng không đợi bọn họ trả lời, đã nhanh chóng xoay người rời đi.

Hà Phỉ Phỉ nhìn bóng lưng của anh ta, không nhìn được nói, “Không phải anh ta đã hiểu làm cái gì rồi chứ.....”

Cô cúi đầu nhìn bộ lễ phục bị rách của mình, nhìn lại chiếc áo sơ mi dơ bẩn của Cố An Thành, sau đó lại liên hệ với câu nói của Cố An Thành... Mẹ nó, bộ dạng này thật sự giống như đã xảy ra chuyện kia vậy!

“Có phải anh cố ý hay không!”

Cố An Thành nhìn cô một cái, làm như không hiểu cô đang muốn nói tới cái gì, sau đó mở miệng nói, “Cậu ta sẽ không hiểu làm, từ lúc hai người tách ra tới giờ cũng chỉ mới hơn mười phút, tôi cũng không phải là Lão Xuân.” Giọng nói vẫn đều đều như trước, giống như là đang nói chuyện thời tiết.

Lão Xuân vô tội năm cũng dính đạn.

Hà Phỉ Phỉ nhớ tới mình đã từng nói nếu như thấy Kiều Hoa nói những lời tục tĩu thì sẽ kích động như thế nào, bây giờ nghĩ lại một chút, ha ha, nào có mỗi kích động không, mà còn chấn động tinh thần nữa chứ 【 Hình động vẩy tay 】

Rất nhanh cô liền nắm được trọng điểm, “Sao anh biết tôi và anh ta đi cùng nhau?”

“Mất nhìn thấy.”

“.....”

“Được rồi, trở về thôi, coi chừng bị cảm lạnh đó.”

Trở lại trên xe, Cổ An Thành mở máy sưởi lên, Hà Phỉ Phỉ vốn đã mệt mỏi rồi, gió ấm vừa thổi lên, rất nhanh đã cảm thấy buồn ngủ. Kỹ thuật lái xe của Cổ An Thành cũng không tệ, rất êm, Hà Phỉ Phỉ ngủ một lúc tới khi tỉnh lại thì phát hiện mình đã tới dưới lầu rồi.

Cô ngáp một cái, “Tại sao không gọi tôi? Máy giờ rồi?”

Cổ An Thành nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Mười hai giờ, nhìn thấy em ngủ ngon quá nên không nỡ gọi dậy.”

“Ồ.” Hà Phỉ Phỉ cởi áo khoác ngoài của anh ra, chuẩn bị xuống xe, Cổ An Thành mở đèn trong xe lên, cô thoáng liếc nhìn thấy khoe miệng anh có dấu son môi.

Cô ngẩn người, ngay sau đó không biết nên tức giận hay chạy trốn, anh ... anh... anh... vậy mà lại cùng với cô gái khác..... Nhưng mà màu son môi kia sao nhìn giống màu son hôm nay cô tô vậy? Cô bối rối cúi đầu xuống, theo bản năng lau môi của mình.....

Mẹ kiếp, khó trách tại sao anh không chịu gọi mình dậy! Hà Phỉ Phỉ tức giận tới phát run, người kia lại cố tình tỏ ra thản nhiên như không có gì, “Mau về nhà ngủ đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon cái em gái anh á!”

Hà Phỉ Phỉ vừa tức vừa thẹn, gương mặt hơi đỏ ửng lên một chút. Cô suy nghĩ không biết nói gì nữa, nên dứt khoát mở cửa xe ra, để bày tỏ sự tức giận của mình

Cổ An Thành nhìn cô đi vào thang máy, lúc này mới hơi lộ ra nụ cười tươi tắn. Anh mím môi, cảm xúc mềm mại đó hình như vẫn còn lưu lại trên môi.

..... Nhưng mà chỉ là đụng chạm rất khẽ, nhưng lại khiến cho anh có cảm giác muốn nguyền, không ngừng muốn nữa.

Hà Phỉ Phỉ về đến nhà, đèn trong phòng khách vẫn sáng, Hương Nhụy nằm trên ghế sa lon đắp mặt nạ dưỡng da, thấy cô trở về liền giơ tay lên chào, “Về rồi à, mau tới nhặt giúp mình cái nắp của chai sữa rửa mặt ở trên bàn trà đưa cho mình với.”

Hà Phỉ Phỉ đặt túi xách xuống, đi tới cầm cái nắp của bình sữa đưa cho Hương Nhụy, “Đã trễ thế này sao vẫn còn chưa ngủ?”

“Chờ cậu chứ sao, một cô gái xinh đẹp như cậu ở bên ngoài một mình, lại đi cùng với một người cả đời chưa từng ăn thịt bao giờ, đương nhiên là mình rất lo lắng rồi.”

“.....”

Hương Nhụy cười ha ha ha mấy tiếng, “Nhìn cái bản mặt của cậu kìa, hôn nay có xảy ra chuyện gì không, mau nói cho chị đây nghe chút xem nào.”

Hà Phỉ Phỉ tức giận lườm một cái, “Hãy bảo dưỡng cho cái mặt của cậu trước đi đã, mình đi tắm, cả người đều dính bụi bẩn hết rồi.”

“Đi đi, đi đi.”

Hà Phỉ Phỉ tắm rửa sạch sẽ, lau khô hơi nước trên gương, muốn bôi sữa rửa mặt thì lại liếc nhìn đôi môi hồng hồng của mình, không tự chủ lại nghĩ tới vệt son môi của Cố An Thành, nhất thời khuôn mặt nóng bừng lên.

Thật là, về mặt đó, sao lúc học cấp ba, ánh mắt của cô lại kém tới mức thích người như vậy chứ!!

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 20

Editor: Táo đổ phổ núi

“Phỉ Phỉ à, ngày mai đi Bắc Kinh rồi, lúc về có thể mua cho chị một ít đặc sản được không?”

Hà Phỉ Phỉ ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt đầy chờ mong của Abby, sau đó gật đầu một cái, “Chị ghi lại những thứ mà chị muốn mua đi, khi rảnh em sẽ đi mua giùm cho.”

“Oa em tốt bụng quá đi mất!” Abby nhào tới ôm lấy cô, hôn một cái lên mặt của Hà Phỉ Phỉ.

“Tất nhiên rồi, bây giờ chị mới biết sao!”

Có Abby dẫn đầu, các đồng nghiệp còn lại cũng ríu rít bày tỏ muốn ăn đặc sản, Hà Phỉ Phỉ vung tay lên, đồng ý hết luôn, dù sao cô cũng chỉ tới đó gặp mặt một chút rồi thôi, cũng không có chuyện gì làm nữa.

“Cái này, là chuyển phát nhanh của Ba Tôi, ai là Ba Tôi?”

Mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn về nhân viên chuyển phát nhanh xuất hiện ở cửa, vẻ mặt như rơi vào tầng sương mù.

Abby đẩy Hà Phỉ Phỉ ra, “Của tôi đấy, của tôi.”

Hà Phỉ Phỉ phản ứng kịp, sau đó nói: “Khi ký nhận người nhận phải viết... Ba tôi?”

Abby cười ha ha ha mấy tiếng, “Tôi như vậy vẫn còn tốt chán, phòng marketing ở bên cạnh, có nhiều người còn gọi bà Cố, bạn gái của Cố Tổng, tình nhân bí mật của Cố Tổng.”

“.....”

Abby ký nhận xong liền ôm một cái thùng giấy không lớn không nhỏ quay trở lại, lăm bằm một câu, “Tại sao lại đóng kín như vậy, lỡ chết thì phải làm sao.”

“.....” Hà Phỉ Phỉ không nhịn được hỏi cô, “Rốt cục thì chị đặt mua cái gì vậy?”

Abby đặt thùng chuyển phát nhanh lên trên bàn, lúc này, đột nhiên chiếc hộp bằng giấy lại động đậy. Hà Phỉ Phỉ chột giật nảy mình lên, “Mẹ nó, rốt cuộc thì chị đã mua cái quỷ gì vậy! Còn có thể cử động được?!”

Cố An Thành đi họp, mọi người làm việc cũng không nghiêm túc, muốn nghe ngóng xem có chuyện gì xảy ra, lập tức nhào qua, quây cái bàn thành một vòng tròn.

“Thật sự có thể cử động được này, ôi chao!”

“Abby, cô mua thứ này mà lại còn lấy địa chỉ của công ty, không sợ Cố tổng biết sẽ trừ tiền lương của cô à?”

Abby liếc mắt, “Đây là tôi mua tặng cho Cố tổng!”

Mọi người: “.....”

Một nhân viên nữ thực tập sinh khẽ hỏi, “Tại sao..... Cố tổng lại muốn thứ này?”

Hà Phỉ Phỉ cố gắng ngó đầu vào xem, nhìn không hề có chút hình tượng nào, “Rốt cuộc thì chị đã mua cái gì vậy?”

Abby mở chiếc hộp giấy ra, sau đó xách chiếc lồng tre ở bên trong ra, “Con thỏ ư.”

“..... Cô tặng thỏ cho Cố tổng?”

“Đúng vậy, mấy ngày trước trong lúc vô tình tôi có nghe Cố tổng nhắc tới thỏ tới kỳ động dục rất ồn ào, tôi liền ám chỉ cho Cố tổng là nên mua thỏ tình nhân cho nó. Mấy người có cảm thấy Cố tổng thấy tôi có lòng, có thể lên lương cho tôi không?”

Hà Phỉ Phỉ nâng chiếc lồng tre lên, nhìn rất cẩn thận, “Đây là thỏ đực à?”

“Đúng vậy.”

“Nhà Cố tổng cũng có thỏ đực, hơn nữa còn là thỏ cụp tai, chị cũng phải mua loại thỏ cái cụp tai mới đúng chứ. Hai con đực thì giải quyết vấn đề động dục như thế nào đây?”

Abby nghi ngờ nhìn cô một cái, “Làm sao mà em lại biết rõ chuyện trong nhà của Cố tổng như vậy?” Rồi một lúc sau cô như chợt hiểu ra, “À đúng rồi, em và Cố tổng là loại quan hệ đó mà.

“.....”

Nghe thấy được phong phanh chuyện hơi mờ ám, các đồng nghiệp ríu rít nhào lên hỏi, “Quan hệ gì, quan hệ như thế nào vậy?”

Hà Phỉ Phỉ cố gắng chuyển chủ đề, “Vậy con thỏ này làm thế nào? Nếu Cố tổng không nhận, chị cho em nuôi nó có được không?”

“Các người đang làm gì? Bây giờ vẫn đang là giờ làm việc mà.”

Giọng nói lạnh nhạt của Cố An Thành vang lên, tất cả các đồng nghiệp ào ào tản ra hết, ai về nhà nấy, cũng không dám xem náo nhiệt nữa. Cố An Thành đi tới, nhìn thấy chiếc lồng thỏ ở trong tay của Hà Phỉ Phỉ, vì vậy nhíu nhíu mày, “Vật nuôi không thể mang đến công ty, trừ em ba trăm tiền lương.”

Trừ cái đầu anh á! Hà Phỉ Phỉ nhin không được muốn nói tục ra khỏi miệng, sau đó nói, “Đây là con thỏ Abby mua để làm bạn với con thỏ Lộ Mao đang động dục ở nhà anh.”

Cố An Thành liếc nhìn về phía Abby, Abby vừa nghe thấy bị trừ tiền lương vì vậy liên tục lắc lắc đầu, “Không, không, không, tôi đã đưa con thỏ này cho Phỉ Phỉ rồi, đây là thỏ của Phỉ Phỉ.”

Hà Phỉ Phỉ: = =!

Cố An Thành nhận lấy lồng thỏ, sau đó liếc nhìn Hà Phỉ Phỉ, giống như muốn nói “Tôi cũng sẽ không ghét bỏ mà sao em lại ngại đưa cho tôi chứ”. Hà Phỉ Phỉ tức không chịu được, không thêm giải thích nữa, đặt mông xuống tiếp tục ngồi làm việc.

Cố An Thành giơ chiếc lồng tre lên chuẩn bị quay trở về phòng làm việc, đi vài bước lại xoay người lại, nói với Hà Phỉ Phỉ, “Nếu muốn em muốn thăm nó, có thể tới nhà tôi.”

Hà Phỉ Phỉ: tôi cự tuyệt 【 Hình động vẩy tay 】

Mọi người: chà mẹ nó thì ra bọn họ thực sự có gian tình!!

Đến bốn giờ chiều, Cố An Thành từ trong phòng làm việc đi ra, một tay cầm chiếc cặp đựng giấy tờ, một tay xách chiếc lồng thỏ, nhìn muốn bao nhiêu quái dị thì có bấy nhiêu.

“Hà Phỉ Phỉ, hôm nay em tan làm sớm chút, đi cùng tôi tới một chỗ.”

Hà Phỉ Phỉ cho là phải đi dự thính dự án hợp tác, vì vậy vội vàng tắt máy tính, thu dọn đồ đạc xong, đi theo ở phía sau của Cố An Thành.

Lúc đi tới cửa, Cố An Thành dừng lại, “Abby, cô mau dọn những thứ mà con thỏ đã bài tiết ra ở trong phòng làm việc đi, nếu đã mua thỏ thì phải chịu trách nhiệm thu dọn.”

Abby: “..... Được.”

Hà Phỉ Phỉ hả hê, trong lòng thầm cảm thấy dễ chịu.

Ngồi vào trong xe, Hà Phỉ Phỉ cài dây an toàn xong hỏi, “Chúng ta đi đâu đây?”

“Trước tiên tới nhà tôi đã, sắp xếp cho con thỏ này xong, nhân tiện đi ăn cơm tối.”

Nghe giọng anh nói rất nghiêm túc, Hà Phỉ Phỉ thật sự cho là có chuyện quan trọng gì, vì vậy cũng không có giận nữa, mà im lặng lướt weibo.

Đột nhiên, cô nghĩ tới cái gì, “Lần trước khi chúng ta cầm nhầm điện thoại di động đó, có phải là anh đã len lén dùng tài khoản của tôi để đăng lên weibo không?”

Ánh mắt của Cố An Thành vẫn nhìn về phía trước, thản nhiên thừa nhận, “Ừ.”

“..... Vậy tại sao tôi hỏi anh có động tới điện thoại của tôi không, anh lại nói là không có!”

“Tôi chỉ nói là sau khi sạc điện thoại thì tôi không động tới, không có nghĩa là trước đó không động tới, tôi không nói dối em mà.”

“.....” Hà Phỉ Phỉ tự nhận mình xui xẻo, “Làm sao anh biết được mật khẩu mở khóa màn hình?”

“Chỉ thử ngày sinh của em một chút, không ngờ đã mở ra được.”

Hà Phỉ Phỉ: _(:3” ∠)_ tại sao cô nhập mãi mà không vào điện thoại của anh được!!

Không nhận được hiệu kỳ, cô cố tỏ ra bình tĩnh hỏi, “Chẳng lẽ mật khẩu điện thoại di động của anh không phải là sinh nhật của anh?”

Cố An Thành nghiêng mắt qua nhìn, như cười như không nhìn cô một cái, “Em đoán xem.” Hà Phỉ Phỉ không trả lời lại, Cố An Thành nói tiếp, “0439.”

0439? Hà Phỉ Phỉ ngẩn người, cảm thấy bốn con số này không hiểu sao lại quen tai như vậy, một lát sau, mới nhớ tới, đây là con số mà khi cô học lớp mười..... lớp A4, số thứ tự 39.

Cô hơi hoảng hốt, những trí nhớ xa lạ đột nhiên ủa về trong đầu, khiến cho người ta không kịp chuẩn bị. đienn

Qua một lúc lâu Cố An Thành mới lạnh nhạt nói tiếp, “Tôi còn nhớ lần đó có người bị tôi bắt được đang bắt nạt bạn học, chẳng

những không hề biết hỏi cái, lại còn rất hùng hồn nói cho tôi biết — tôi là Hà Phỉ Phỉ học lớp 10A4, số thứ tự là 39! Những người khác khi bị bắt quả tang đang đánh nhau thì sẽ chạy trốn ngay lập tức, chỉ có người này, chẳng những không chạy, lại còn sợ tôi không nhớ nổi cô ấy. Lúc ấy tôi liền có suy nghĩ, có khi nào cô bé này..... bị đàn độn không.”

Hà Phỉ Phỉ: “.....”

Hình như có chuyện này thì phải.

Chính là lần đầu tiên Hà Phỉ Phỉ bị Cố An Thành nhìn thấy cô và Hướng Nhụy đang dạy dỗ ba nữ sinh ở trong ngõ hẻm, vừa lúc bị hội trưởng hội học sinh là Cố An Thành bắt được. Cô cũng không chạy trốn, ngược lại còn gấp gáp khai báo hết thông tin của mình ra với Cố An Thành, còn hận không khai hết mười tám đời tổ tông nhà mình ra một lượt, chỉ sợ Cố An Thành không nhớ được cô.

Khi đó..... Về mặt Cố An Thành nhìn cô, hình như đúng là có chút tế nhị.

Cô không nhịn được cười tự giễu, “Đúng là ngu, ngu hết chỗ nói.”

Không khí trầm mặc lại, Hà Phỉ Phỉ nhìn ngoài cửa sổ, “Nhưng mà, bây giờ tôi cũng không ngốc như vậy nữa, anh cũng không có tư cách để cho tôi vờ ngờ ngẩn như vậy nữa.”

Đột nhiên bàn tay nắm tay lái của Cố An Thành nắm chặt lại, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi lên.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 21

Editor: Táo đỏ phổ núi

Trên đường không ai nói lời nào nữa.

Xe lái vào bãi xe dưới tầng hầm, hai người lần lượt xuống xe, sau đó đi vào thang máy đi lên lầu.

Khu chung cư XX là những căn nhà cho thuê giống y chang nhau, Cổ An Thành ở một nơi có hướng rất tốt, đông ấm hạ mát. Hà Phỉ Phỉ đứng ở cửa sổ hành lang nhìn ra bên ngoài, cảnh vật đẹp mắt của hồ nhân tạo hiện ra trước mắt, khiến cho lòng người càng thêm vui vẻ và thoải mái.

“Vào đi.”

Cổ An Thành mở cửa, hai con vật trắng như tuyết chạy quanh người của anh, cái đuôi vui mừng vẫy vẫy. Cổ An Thành ngồi chồm hổm xuống, sờ sờ đầu của bọn chúng, vẻ mặt bình thường vẫn xa cách giờ hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, nét mặt trở nên dịu dàng hơn, nhìn rất đẹp mắt, Hà Phỉ Phỉ cởi giày ra vô tình nhìn nét mặt của anh, hơi sững người lại, rồi nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác.

Đạt Ca, Đạt Muội nhanh chóng phát hiện ra còn có người khác nữa, nhưng mà không hề sợ người lạ đi vòng quanh chân của Hà

Phỉ Phỉ.

Cố An Thành đứng lên, “Bọn chúng không sợ người lạ, em có thể sờ chúng nó một chút.”

Hà Phỉ Phỉ ngồi chồm hồm xuống, một tay một ôm lấy hai con luôn, tâm trạng đang mây đen ùn ùn đột nhiên trở nên tươi sáng.

“Lại ghé sa lon ngồi đi, tôi làm cơm một chút là xong thôi.”

Hà Phỉ Phỉ đi dép vào rồi lại ghé sô pha ngồi xuống, “Anh..... Làm cơm tối?”

“Ừ”. Anh đáp lại một tiếng, sau đó mở tủ lạnh ra lấy thực phẩm ra, rồi đeo tạp dề vào, sau đó lại xoay người đi vào bếp.

Hà Phỉ Phỉ nhìn chung quanh một lượt, chỗ ở của Cố An Thành rất đơn giản nhưng ngăn nắp và sạch sẽ, trang trí theo tông màu trầm, bởi vì không trang trí nhiều nên nhìn hơi trống rỗng. Chỉ có ba con vật nuôi này, khiến cho căn phòng trở nên sống động, nên không có cảm giác trầm lặng.

Cô không nhịn được suy nghĩ, chẳng lẽ chỉ có một mình Cố An Thành sống ở đây? Ba mẹ anh ấy đâu?

Lúc cô ngẩn người, Đạt ca, Đạt muội vẫn luôn quán ở chân của cô, đột nhiên lại trở nên nóng nảy, sau đó Đạt Ca bắt đầu đuổi theo Đạt Muội đang chạy. Hà Phỉ Phỉ cho rằng bọn chúng sắp đánh nhau, vội vàng chạy theo sau Đạt Ca muốn tách chúng nó ra, nhưng không ngờ một giây sau, Đạt Ca đã gác lên nửa người sau của Đạt Muội, bắt đầu làm loại vận động hài hoà nào đó.....

Hà Phỉ Phỉ đàn ra.

Chẳng lẽ cả ba con vật trong nhà của Cố An Thành đều phát tình.....? Khó trách, mấy ngày nay hình như Cố An Thành cũng có cái gì đó không đúng, luôn vô tình hay cố ý đụng vào người cô..... Thì ra là cả nhà này đã tiến vào mùa xuân 【 Hình động vẫy tay 】

Hà Phỉ Phỉ ngồi xuống tại chỗ, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Đạt Ca và Đạt Muội đang cố gắng tạo ra chó con, lẳng lẽ tính toán xem Đạt Ca có thể kiên trì trong bao lâu.

Đang lúc nhàm chán, cô liếc mắt về phía chiếc điện thoại di động của Cố An Thành đang đặt trên bàn trà, sau đó ánh mắt cô không dứt ra được.

Cô muốn báo thù 【 mỉm cười 】

Hà Phỉ Phỉ cầm chiếc điện thoại di động lên, nhập mật mã vào, sau đó chụp tấm hình Đạt Ca Đạt Muội đang cố gắng tạo chó con, đăng lên Weibo.

Vừa nghĩ tới phản ứng của đám bạn trên mạng, cô không nhịn được mà lại cảm thấy buồn cười, trên thực tế cô cũng đã bật cười rồi.

Mẹ nó, Kiều Hoa có phải anh đã bị trộm số rồi không! Anh làm ô uế trang đầu của tôi rồi!!!!

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát, Kiều Hoa đang ám chỉ cô đó Bát Bát, Kiều Hoa muốn nhìn Đạt Ca và Đạt Muội “í é í é này kia” để thỏa mãn dục vọng 【 Hình động vẫy tay 】

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát Vương Bát, có phải cô không chịu cho Kiều Hoa lên giường hay không 【 mỉm cười 】

Tôi nhìn không hiểu gì hết, tôi chỉ là đứa trẻ ba tuổi 【 mỉm cười 】

Kiều Hoa muốn sung huyết lên rồi 【 mỉm cười 】 chỉ cần ba mươi giây là đạt tới 【 mỉm cười 】

Đợi đã nào...!! Hình như tôi mới phát hiện ra một chi tiết!! Mọi người nhìn kỹ tấm hình đi, phía trên của bên phải tấm hình chính là tủ giày nhà Kiều Hoa, bên trong đó lại có một đôi giày cao gót của phụ nữ!

Có cái này làm chứng, Vương Bát cũng có một đôi giống y như vậy 【 hình ảnh 】 đây là tấm hình mà Vương Bát đăng lên trước đây không lâu, lúc vừa mới mua đôi giày này về!

Kiều Hoa của chúng ta mới không đen tối như vậy, chỉ có Vương Bát mới có phong cách như vậy thôi, nhất định là Vương Bát đã lên lút đăng bằng tài khoản của Kiều Hoa 【 mỉm cười 】 ở trong tài khoản của Kiều Hoa đang ám chỉ Vương Bát, rõ ràng là Vương Bát đang đói khát mỉm cười 】

Chỗ nào cũng nhúng tay vào được ha ha ha ha ha ha. Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát Vương Bát cô còn lời nào để nói nữa không! Mau nói cho tôi biết địa chỉ của Kiều Hoa đang sống được không! Bao nhiêu cm! Một! Đêm! Máy! Làn!

..... Hà Phỉ Phỉ tái mặt luôn.

Muốn đào hố để đạp Cố An Thành xuống không ngờ kết quả lại là mình té xuống, cảm giác này thật là... chuyện gì đang xảy ra vậy....

Vừa đúng lúc này, Cổ An Thành bưng đồ ăn đi ra, cô có chút chột dạ, liền xoá bài đăng trên Microblogging đi, xoá xong lại hồi hận, mẹ kiếp, mấy người bạn trên mạng khẳng định là càng bám lấy không buông cho xem

Cổ An Thành bình tĩnh liếc mắt nhìn Đạt ca Đạt muội đang tình tứ, giống như đã quen rồi vậy, “Ăn cơm thôi.”

“Ồ.”

Cô để điện thoại di động xuống, ngồi vào bàn. Trên bàn những món mặn đơn giản và một món canh, mùi thơm xông vào mũi, khiến cho người ta thèm thuồng, Hà Phỉ Phỉ cắn chiếc đũa, liếc Cổ An Thành đang ngồi ở đối diện một cái, nhìn vẻ mặt của anh vẫn hiền lành như vậy.....

. “Nhanh ăn đi, còn phải dẫn em tới một nơi nữa.”

Nhớ tới có việc quan trọng, Hà Phỉ Phỉ vội vàng bắt đầu động đũa. Vừa mới bỏ miếng sườn vào trong miệng, cô liền hận không thể nuốt cả lưỡi mình xuống luôn.

Hừ hừ sao lại ăn ngon như vậy!! Anh đã phủ cái gì ở bên ngoài vậy!

Mặc dù Đạt Ca và Đạt Muội thay đổi đủ các tư thế này kia ở trên sàn nhà, nhưng mà không hề ảnh hưởng tới khẩu vị ăn uống của Hà Phỉ Phỉ một chút nào, cô không khách khí vét sạch sẽ đồ ăn, lúc đặt đũa xuống mới nhìn thấy ánh mắt có chút kỳ lạ của Cổ An Thành, lúc này cô mới hơi xấu hổ một chút, “Cái đó..... Cơm trưa chưa ăn no, nên hơi đói.”

Cố An Thành thu hồi ánh mắt, để đưa xuống, “Vậy bây giờ đã ăn no chưa?”

“Rồi.”

“Ăn no rồi thì chúng ta đi thôi, muộn quá thì không tốt lắm.” Nói xong anh liền cầm lấy chiếc áo khoác mặc vào, Hà Phỉ Phỉ chỉ Đạt Ca và Đạt Muôi đang ở dưới đất, “Vậy bọn chúng.....”

“Không sao, bọn chúng xong chuyện sẽ tự về ổ ngủ thôi.”

“.....”

Không biết vì sao, đoạn đối thoại này luôn có chút cảm giác quỷ dị

Lái xe ra khỏi cửa chính của khu chung cư thì sắc trời đã tối đen rồi. Hà Phỉ Phỉ hỏi Cố An Thành, “Là khách hàng quan trọng và lớn như thế nào, mà phải đi gấp gấp như vậy?” Gần đây cô có nghiên cứu hết các hồ sơ, không có cái nào gấp gấp như vậy, cô cũng không nghĩ ra Cố An Thành muốn đưa cô đi đâu nữa.

“Đến nơi em sẽ biết.”

Cố An Thành lái xe ổn định, Hà Phỉ Phỉ ngồi một lát cảm thấy hơi mệt, nhưng mà bởi vì nhớ lại chuyện hôm trước xảy ra lúc cô ngủ, cho nên cô không dám lơ là chút nào, cố gắng duy trì sự tỉnh táo, thật may là lái xe chỉ hết hơn nửa tiếng là đã tới nơi rồi.

Hà Phỉ Phỉ xuống xe, có chút mờ mịt nhìn vào viện điều dưỡng ở trước mặt, không biết Cố An Thành đưa cô tới nơi này để làm gì.

“Vào đi thôi.”

Quang cảnh trong viện điều dưỡng thanh tịnh, phong cảnh rất dễ chịu, trời vừa tối, những ngọn đèn nhỏ bên những phiến đá ven đường liền đồng loạt sáng lên, cả viện điều dưỡng như chìm trong ánh đèn mờ lung, yên tĩnh và yên bình. Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành đi lên con đường đá, thỉnh thoảng sẽ gặp những người bệnh nhân mặc đồng phục màu lam đang đi tới, nhưng mà nhìn tinh thần có vẻ rất sung mãn, không khác gì so với người bình thường, cũng không giống như người bị bệnh.

Hai người vừa đi vào cửa chính, một vị bác sĩ trẻ tuổi mặc áo choàng trắng đi tới tiếp đón, “Cố tiên sinh, anh đã tới rồi à. Vị này là.....”

Hà Phỉ Phỉ vừa định nói chuyện, Cố An Thành đã cắt ngang lời của cô, “Đây là bà xã tôi.”

Hà Phỉ Phỉ: “.....” Bà xã là cái gì quý?! Cô ngẩng đầu, trừng mắt nhìn về phía Cố An Thành, Cố An Thành cũng không nhìn cô, Hà Phỉ Phỉ không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ nuốt xuống lời chất vấn sắp buột ra khỏi miệng. Thứ nhất nơi này là viện điều dưỡng, không thích hợp để nói chuyện lớn tiếng với nhau, thứ hai là cô đã đi theo Cố An Thành hơn nửa tháng rồi, biết anh là người nói chuyện luôn đúng mực, anh nói như vậy nhất định là có lý do riêng, làm một người trợ lý có cốt cách, không thể phá hỏng vào lúc này được.

Vì vậy, cô nở nụ cười tươi tắn, “Xin chào, tôi là..... Bà Cố.”

Nghe vậy, đáy mắt của Cố An Thành thoáng xẹt qua một nụ cười không dễ nhìn thấy.

Nét mặt của bác sĩ cứng ngắc lại một chút, sau đó miễn cưỡng cười nói, “À, là như thế này ạ, bởi vì mỗi lần Cố tiên sinh đều tới đây

có một mình, cho nên tôi thấy hơi lạ một chút.....”

“Bác sĩ Từ, dẫn chúng tôi đi qua đó đi.”

Bác sĩ Từ nhanh chóng thu hồi lại cảm xúc của mình, khôi phục lại thái độ nghiêm túc như thường ngày, “Mời đi bên này, bệnh tình của dì Chu đã ổn định hơn nhiều rồi, bệnh viện đang giảm lượng thuốc dần dần xuống cho dì ấy rồi, nếu như liều lượng thuốc giảm xuống mà trong ba tháng bệnh của dì không tái phát nữa thì dì có thể về nhà tĩnh dưỡng được rồi, lúc đó bệnh viện sẽ thông báo cho Cố tiên sinh tới đón.”

Vẫn còn đang nói chuyện, bọn họ đã đi tới một gian phòng, bác sĩ Từ gõ cửa, “Dì Chu, Cố tiên sinh tới thăm ngài.”

Rất nhanh, cửa đã được mở ra, lộ ra một khuôn mặt của người phụ nữ trung niên có dấu vết năm tháng khắc sâu.

Hà Phỉ Phỉ giật mình, đây không phải là..... mẹ của Cố An Thành sao? Bởi vì lúc còn đi học cấp ba cô đã đi tìm Cố An Thành nên thường bị mẹ anh bày ra đủ loại vẻ mặt, cho nên cô có ấn tượng khắc sâu với bà ấy.

Chu Như vừa nhìn thấy Cố An Thành, vẻ mặt liền hiện lên sự vui sướng, “Tiểu Thành, con đã tới rồi.”

Bác sĩ từ nhắc nhở thời gian nghỉ ngơi của Chu Như một chút, sau đó xoay người đi mất.

Chu Như vui vẻ ra mặt, “Tiểu Thành, vào đây ngồi đi.” Nói xong, bà dọn dẹp mấy thứ lộn xộn ở trên ghế đi, để chừa chỗ cho bọn họ ngồi.

Hà Phỉ Phỉ có chút do dự, cô không biết vì sao sao Cố An Thành lại muốn dẫn cô đi tới chỗ này, cho nên không đi vào bên trong, lúc này đột nhiên Cố An Thành nắm chặt lấy tay của cô, theo bản năng cô muốn giật ra, nhưng mà anh vẫn không hề nhúc nhích.

Cô nhỏ giọng nói, “Anh làm gì thế? Anh tới thăm mẹ mình, còn kéo tôi tới làm gì?”

Cố An Thành không lên tiếng, lôi kéo cô đi vào trong, ngồi xuống ghế dựa.

Hà Phỉ Phỉ đối mặt với nụ cười hiền lành của Chu Như, như đứng trên đồng lửa, trong trí nhớ Chu Như chưa bao giờ có sắc mặt tốt với cô, chứ đừng nói là nở nụ cười.

Chu Như tỉ mỉ quan sát cô, “Tiểu Thành, cô gái này có phải.....? Làm sao mà nhìn lại quen mắt như vậy nhỉ?”

Cố An Thành nắm lấy tay của bà, nghiêm túc nhìn Chu Như, “Mẹ, cô ấy là Hà Phỉ Phỉ, mẹ còn nhớ không?”

Chu Như sửng sốt, kinh ngạc nhìn Hà Phỉ Phỉ, sau một lúc mới rụt rụt bả vai, nhỏ giọng trả lời, “Nhớ chứ, nhớ chứ, thì ra các con đều đã lớn như vậy rồi..... Ở chung một chỗ được, Tiểu Thành, cuối cùng mẹ cũng không làm liên lụy tới con, không khiến cho con bị chậm trễ.....”

Chẳng biết tại sao, nghe giọng nói của Chu Như, lỗ mũi của Hà Phỉ Phỉ chợt cảm thấy chua xót.

Cô nhẹ nhàng kéo kéo tay của Cố An Thành hỏi, “Cái gì gọi là..... Liên lụy, làm chậm trễ anh vậy?”

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 22

Editor: Táo đỏ phổ núi

Chu Như lôi kéo tay của hai người, nói thao thao bất tuyệt, bất tri bất giác, kim đồng hồ đã chỉ tới số chín. Viện điều dưỡng đã có quy định chín giờ rưỡi sẽ phải tắt đèn đi nghỉ, Cố An Thành và Hà Phỉ Phỉ không tiếp tục ở lại nữa, rất nhanh sẽ có y tá tới giục bọn họ rời khỏi.

Đi ra khỏi viện điều dưỡng, gió lạnh thổi vù vù, Hà Phỉ Phỉ lạnh run người. Cố An Thành vòng tay qua, ôm chặt lấy bả vai của cô, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, cũng không hề đẩy anh ra.

Không biết có phải do tác dụng của tâm lý hay không, nhưng mà cô có cảm giác ấm lên rất nhiều.

Ngồi vào trong xe, Cố An Thành mở máy sưởi lên, sau đó lấy chiếc thảm ở sau xe, đặt vào chân của Hà Phỉ Phỉ.

Hà Phỉ Phỉ do dự một lát, mới hỏi anh, “Sao dì lại ở viện điều dưỡng? Dì ấy..... Bị bệnh sao?”

Cố An Thành khẽ ừ một tiếng, sau đó lặng lẽ bổ sung thêm, “Bệnh tâm thần. Mấy năm nay thỉnh thoảng cũng có phát bệnh, chỉ lúc ở trong viện điều dưỡng mới có thể ổn định lại.”

Hà Phỉ Phỉ nghẹn lời, không biết nên nói gì tiếp. Nhớ lại nụ cười hiền lành trên khuôn mặt tang thương của bà mới vừa rồi, trong lòng dâng lên niềm chua xót, “Tôi nhớ lúc gặp dì, nhìn dì vẫn rất khỏe mạnh mà, làm sao lại.....”

“Chính trong khoảng thời gian anh thi tốt nghiệp trung học xong, anh mới phát hiện ra thần kinh của bà có vấn đề, hành động cũng có chút thất thường.”

Xe lặng yên không một tiếng động chìm vào trong bóng đêm, đèn đường từng lớp từng lớp chiếu vào trong cửa xe, làm nổi bật lên khoé môi mím chặt và gò má lạnh lùng của Cố An Thành, “Em cũng biết, lúc anh học cấp ba điều kiện kinh tế trong nhà cũng không được tốt lắm, ba anh mất chỉ còn mẹ anh cố gắng gom góp những đồng tiền lương ít ỏi lo cho anh ăn học, áp lực của bà rất lớn, điều mong đợi duy nhất là anh có thể thi đậu đại học. Anh cũng không hiểu sự khó xử của bà, sau khi tốt nghiệp, thì thi vào đại học Hàng Châu, chứ không thi vào đại học Hạ Môn như bà mong muốn. Lúc đó bà ấy rất tức giận cũng rất thất vọng, thường khóc tỉnh giấc vào lúc nửa đêm, anh cũng cảm thấy rất áy náy, cho nên nhân dịp nghỉ hè đã đi làm thêm ở khắp nơi, hy vọng có thể kiếm thêm chút tiền phụ giúp trong nhà được một chút.”

Hà Phỉ Phỉ khô khốc hỏi, “Tại sao lại muốn tới Hàng Châu? Điểm của anh hơn hai mươi dư sức vào đại học Hạ Môn.....”

Một suy đoán hình thành ở trong đầu, cô không nhịn được có chút mong đợi câu trả lời của Cố An Thành, nhưng lại có chút sợ hãi.

Cố An Thành không nhìn cô, giọng nói bình thản giống như đang thờ dãi, “Nếu như không phải đã hứa sau khi thi xong sẽ nói một

chuyện với cái kẻ gốc nào đó, anh làm sao mà ở sau lưng của mẹ anh, lén điền nguyện vọng như vậy.”

Trong lòng Hà Phỉ Phỉ có chút buồn buồn, cụp mắt xuống nhìn dưới chân của mình, “Vậy..... Sau đó thì sao?”

“Anh đi ra ngoài làm thêm từ sáng tới tối, cho tới một ngày nào đó về tới nhà, mới được thông báo là mẹ anh cầm dao chém người ta, đã bị cảnh sát bắt về đồn.”

Hà Phỉ Phỉ ngậy người ra.

Cố An Thành mày nhíu lại, đắm chìm trong trí nhớ, “Sau đó anh mới biết, trải qua một thời gian dài với áp lực nặng nề và buồn phiền đã khiến tinh thần của bà có vấn đề, ôm oán hận ở trong lòng với tất cả mọi người, thật ra bà là một người rất dịu dàng và lương thiện, bấy giờ lại thường xuyên mắng nhiếc người khác, gặp ai cũng nói anh đi Hạ Môn..... Anh cho là bà ấy đang tức giận, nếu như anh phát hiện sự khác thường của bà ấy sớm hơn một chút, có lẽ bà sẽ không bị cưỡng chế nhập viện và cách ly một tháng.”

Nghe Cố An Thành kể lại, lúc này Hà Phỉ Phỉ mới hiểu, thì ra Chu Như nói qua điện thoại là Cố An Thành đi thi đại học ở Hạ Môn không phải là cố ý muốn gạt cô.....

“Phỉ Phỉ, thời gian đó quả thật rất khó khăn. Mỗi ngày anh đều đau khổ tự trách, anh cố gắng đi tìm em, nhưng lại không tìm được, anh không thể làm gì khác hơn là cố gắng dành thời gian đi làm thêm để kiếm tiền đóng học phí. Sau đó cũng tới thời gian được phép đi thăm mẹ của anh, bà đã khóc rất nhiều, một mực lảm nhảm là đã làm hại anh. Sau này từ bác sĩ anh mới biết được, bệnh của

mẹ anh chưa xác định được là do di truyền hay là sau này mới bị, cũng có khả năng sẽ di truyền sang cho anh.”

Di truyền..... Thật sự giống như có một bàn tay đang bóp chặt trái tim của cô, Hà Phỉ Phỉ theo bản năng kéo tay áo của anh lại, tất cả lời nói giống như mắc nghẹn ở cổ họng.

Cố An Thành buông một tay ra, nắm lấy bàn tay cô an ủi, nhiệt độ ấm áp khiến cho sự lo lắng của cô thoáng được thả lỏng hơn một chút. Anh hoàn hảo không chút tổn hại gì ở trước mặt cô, như vậy thì nhất định là không có chuyện gì nữa rồi, đúng không?

Cố An Thành dừng xe lại ở ven đường, trên đường lớn dòng xe chạy nườm nượp, bên trong xe lại yên tĩnh tới mức nghe thấy cả tiếng hít thở.

Anh quay đầu, nhìn cô thật sâu, trong đôi mắt kia có cái gì đó nặng nề khiến cho tim cũng quặn thắt lại, “Cho nên anh không tiếp tục đi tìm em nữa, Phỉ Phỉ, anh không muốn liên lụy em. Bốn năm học đại học, anh đã đi tới rất nhiều bệnh viện tâm thần, cũng từng điều tra xem người thân bên nhà mẹ anh có ai bị bệnh này không, Phỉ Phỉ, khi đó anh đã chuẩn bị xong để đời này không còn gặp lại em nữa, anh suy nghĩ rất kỹ, nếu như anh thật sự bị di truyền căn bệnh này, anh sẽ dẫn mẹ anh về nhà của ông bà, sau đó ở nhà chăm sóc bà ấy.”

Giọng điệu của anh bình tĩnh như vậy, giống như là đang nói chuyện của người khác, nhưng mà ai có thể tưởng tượng nổi, khi đó anh đã phải trải qua những khó khăn như thế nào. Hà Phỉ Phỉ cảm thấy chua xót, không dám ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của anh.

“Điều trị rất nhiều lần, căn bệnh của mẹ anh mới từ từ ổn định lại, bác sĩ cũng đã đưa ra chẩn đoán chính xác về căn bệnh này, bệnh của mẹ anh là bệnh sau này mới phát bệnh chứ không phải bẩm sinh, bệnh phát là do bị ức chế thần kinh lâu ngày. Khi đó đã bốn năm anh chưa từng gặp em, nhưng lại có chút buồn cười là anh lại không dám đi tìm em, bốn năm, đủ để thay đổi rất nhiều thứ, có lẽ em cũng không còn thích anh nữa, có lẽ bên cạnh em đã có người khác, những điều này anh cũng không biết được. Sau này mẹ anh nói anh đi tìm em, anh cũng nghĩ đủ mọi biện pháp, cũng đã từng liên lạc với Hướng Nhụy người đã từng rất thân với em, để nghe được tin tức của em, thì lại nhận được tin tức là em đã xuất ngoại.” Nói xong anh cong miệng lên, cười khỏ một tiếng, “Nói thật ra thì anh là người được lợi hơn, em chờ anh từ hồi học lớp mười còn anh học lớp mười hai, bốn năm, còn anh chỉ chờ em có hai năm. Hai năm, Phỉ Phỉ, em sống có tốt không?”

Tất cả những lo lắng của nhiều năm đều nói hết ra khỏi miệng, Hà Phỉ Phỉ cũng không còn duy trì được sự bình tĩnh ở bên ngoài nữa, cô che miệng, nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt, dường như là khóc không thành tiếng, “Tại sao anh lại không nói với em, tại sao anh lại lừa gạt em, anh có biết là mấy năm nay em đã khổ sở như thế nào không, em hận không thể treo anh lên để đánh anh tám trăm lần.....”

Cố An Thành khẽ thở dài, ôm cô vào trong lòng mình, nước mắt kia nhanh chóng thấm ướt vai áo của anh, “Được rồi, đừng khóc nữa, sau này sẽ cho em cơ hội treo anh lên mà đánh.”

Hà Phỉ Phỉ dùng sức đánh vào bụng anh một cái, trút tất cả những uất ức mấy năm nay sang người của anh, “Anh khiến cho em chờ lâu như vậy, không chỉ là bốn năm trời, mà là sáu năm, mỗi

ngày em đều đợi anh tới tìm em, nhưng mà cho tới bây giờ anh cũng không tới.....”

Cố An Thành cầm tay của cô, nhỏ giọng nói, “Là lỗi của anh, sau này anh sẽ không dám nữa.”

Hà Phỉ Phỉ không nhịn được cười rộ lên, ngay sau đó có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống, không dám để cho anh thấy khuôn mặt lem luốc nước mắt của mình, cô lau nước mắt đi, rồi nhanh chóng sừng mặt lên, “Anh giấu giếm em lâu như vậy, em cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh nhanh như vậy đâu!

“Không sao, em muốn tức giận bao lâu thì tức.” Cố An Thành một lần nữa ôm đầu của cô chạm vào cái của mình, khẽ nói, “Nhưng mà đồng ý với anh, quay lại, có được không?”

Trán của Hà Phỉ Phỉ chạm vào vai của anh, chớp mũi có thể người thấy hơi thở thơm mát khoan khoái của anh, nhớ tới cảm giác trước đây rất lâu rồi. Cô nhắm chặt mắt lại, nén sự chua xót trong lòng lại, “Ngốc thật, em đã quay lại rồi mà.”

Ngủ ngốc, em có rời đi lúc nào đâu, rõ ràng là anh đã không tìm được em thôi mà.

Yên lặng ôm nhau một lát, Hà Phỉ Phỉ như nhớ ra cái gì đó, lại tránh thoát ra, “Nói mau, anh vốn định nói gì với em?”

Cố An Thành trừng mắt lên nhìn, giống như không hiểu, “Nói gì?”

Hà Phỉ Phỉ cả giận nói, “Đừng giả bộ ngu! Anh đã nói sau khi thi tốt nghiệp xong sẽ nói với em một chuyện mà, cũng đã kéo dài bao nhiêu năm rồi, anh lại kéo dài nữa đi.”

Cố An Thành khẽ mỉm cười, đôi mắt của anh chứa đầy hình bóng của cô, “Anh muốn nói là, Hà Phỉ Phỉ, thật ra thì em rất ngu ngốc.....”

Hà Phỉ Phỉ tức giận tới mức muốn đánh anh, đợi nhiều năm như vậy, chờ tới bây giờ để anh chơi cô như vậy?

“Nhưng mà anh rất thích.” Anh giơ tay ra, khẽ ôm lấy khuôn mặt của cô, sau đó cúi đầu, mũi chạm vào mũi cô dịu dàng nói, “Rất rất thích.”

Hà Phỉ Phỉ im lặng, khẽ thở ra, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói, “Vậy..... Sau này em sẽ cố gắng học để thông minh hơn một chút?”

Cố An Thành không khỏi cười cười nói, “Không cần, cứ như vậy đi.” Dù sao cũng không thông minh hơn được bao nhiêu.

Hà Phỉ Phỉ chỉ cảm thấy trong lòng rất ấm áp, chưa từng có cảm giác như vậy, cả người cũng mềm nhũn ra, càng trở nên tham lam hơi ấm của anh.

“Cố An Thành..... Sau này, em với anh cùng chăm sóc cho dì.”

“Được. Mẹ anh rất thích em... Em sẽ là một người con dâu tốt.”

“.....”

Lái xe đến dưới lầu, Hà Phỉ Phỉ không nỡ đi lên, trợn mắt lên nhìn Cố An Thành.

Cố An Thành vươn tay ra, cởi ra dây an toàn của cô ra, nhân tiện khẽ vuốt mái tóc của cô, “Mau về ngủ đi, sáng sớm mai bay rồi.”

“Ồ.” Hà Phỉ Phỉ có chút thất vọng, mới vừa đẩy cửa xe ra thì đột nhiên Cố An Thành lại giữ tay của cô lại, không nói một lời chào người qua, hôn lên môi cô.

Hà Phỉ Phỉ: “!!!!” Chờ em một chút, em còn chưa chuẩn bị tâm lý cho thật tốt mà!

Hình như Cố An Thành cũng đã nhẫn nhịn rất lâu rồi, chỉ một đốm lửa nhỏ giờ đã cháy lan ra đồng cỏ, anh nâng mặt của Hà Phỉ Phỉ lên, hôn càng sâu hơn, dường như muốn đoạt hết không khí của cô đi vậy. Môi lưỡi nóng bỏng giao nhau, hơi thở hoà vào nhau, quần quýt và ngọt ngào.

Anh hôn không biết mệt hết cái hôn này nối tiếp cái hôn kia, giống như là bị nghiện vậy. Hà Phỉ Phỉ đỏ bừng mặt lên, mẹ kiếp, kỹ thuật hôn tốt như vậy, hay là hưởng thụ thêm một lát nữa?

Cuối cùng bị nụ hôn siêu lâu của Cố An Thành làm cho sợ, Hà Phỉ Phỉ vội đẩy người anh ra, “Em phải đi lên rồi..... Không phải nói là ngày mai còn phải bay nữa hay sao.....”

Ánh mắt của Cố An Thành tối sầm lại, cuối cùng gặm thêm mấy cái lên cánh môi ướt át của cô rồi mới thoả hiệp, “Ừ, ngủ sớm một chút.”

Vốn là giọng nói trong trẻo rất dễ nghe nhưng mà bị nhiễm một chút ham muốn mà trở nên khàn khàn, vô cùng hấp dẫn.

Hà Phỉ Phỉ bị anh đầu độc nên trong đầu sinh ra loại ý nghĩ “Ngủ mẹ gì nữa, làm đã rồi lại nói”, sau đó lại bị suy nghĩ này của mình dọa cho sợ, nhanh chóng xuống xe phi lên lầu.

Cố An Thành nhìn bóng lưng chạy trốn chết của cô, không nhịn được nở nụ cười, ngay sau đó sờ sờ lên đôi môi của mình, nụ cười lại càng trở nên tươi hơn.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 23

Editor: Táo đỏ phố núi

Ngày hôm sau, đúng sáu rưỡi đồng hồ báo thức của Hà Phỉ Phỉ bắt đầu vang lên, cô vẫn còn buồn ngủ nên đã ấn nút tắt đồng hồ báo thức. Khuya hôm qua vì quá hưng phấn nên rạng sáng hôm nay mới ngủ được, bây giờ mí mắt không mở ra nổi.

Ngủ thêm một phút nữa cũng hạnh phúc lắm rồi..... Hà Phỉ Phỉ yên tâm ngủ tiếp, đang muốn trở lại trạng thái ngủ say một lần nữa thì báo thức của điện thoại di động lại vang lên, cô kéo chăn lên trùm đầu, một lát sau, Hướng Nhụy với mái tóc rối như cái tổ quạ đẩy cửa đi vào, quát, “Hà Phỉ Phỉ, có phải cậu lại tắt đồng hồ báo thức không hả! Hôm nay không phải sẽ đi Bắc Kinh sao!”

Nói xong Hướng Nhụy liền nhảy lên trên giường, hai lần ba lượt kéo hết chăn của Hà Phỉ Phỉ đi, Hà Phỉ Phỉ bị lạnh lập tức tỉnh lại, “Được, được rồi, mình dậy ngay đây.....”.

Sau khi đánh thức Hà Phỉ Phỉ dậy, Hướng Nhụy liền chui vào trong chiếc chăn, “Lúc đi nhớ xách rác đi bỏ luôn, còn nữa, nhớ mua đồ ăn sáng mang về cho mình.”

Hà Phỉ Phỉ vừa mặc quần áo vào vừa làm mặt quỷ với cô ấy.

Xách được chiếc va li đi xuống dưới lầu thì cô nhìn thấy Cố An Thành đã đứng chờ ở trước cửa rồi, anh mặc áo sơ mi quần jean, cách ăn mặc rất thoải mái khiến cho anh bớt nghiêm túc hơn so với khi anh mặc đồ vest. Cố An Thành dựa vào cửa xe, giơ tay lên nhìn đồng hồ, rồi ngẩng đầu lên nhìn thấy Hà Phỉ Phỉ, vì vậy nhanh chóng đi lại, rất tự nhiên nhận lấy hành lý trong tay của cô, “Nhanh lên một chút, sắp không kịp giờ nữa rồi.”

Xe rất nhanh đã lái ra ngoài đường lớn, hoà nhập vào trong dòng xe cộ đông đúc.

Thỉnh thoảng Hà Phỉ Phỉ liếc nhìn gương mặt của anh, muốn nói chuyện, nhưng lại không biết nói gì, quan hệ của hai người đã không giống như trước, mỗi lần gặp nhau có phải cũng nên thay đổi rồi không? Làm một người độc thân quen rồi, Hà Phỉ Phỉ vẫn chưa biết cách chung sống khi có bạn trai, cảm giác sao thấy rất kỳ lạ, ôi cào tường ینگ.....

Có lẽ Cố An Thành đã phát hiện ra ánh mắt của cô, “Có phải muốn hỏi anh chuyện gì không?”

Hà Phỉ Phỉ vội vàng tiếp lời, “Đúng vậy..... Cái đó, ngày mai đi giao lưu, anh có thể dẫn em và A Đại đi vào cùng được không?”

“Không phải hai người đã hẹn với nhau là cùng hoà vào những fans hâm mộ rồi sao?”

Hà Phỉ Phỉ lẩm bẩm một câu, “Nhưng mà đứng ở xa như vậy, không nhìn thấy rõ được..... Không thể lấy thân phận người thân đi vào cùng được à?”

Cố An Thành nở nụ cười như có như không, “Em muốn nhìn rõ ai chứ?”

Theo trực giác vấn đề này có hơi nguy hiểm, Hà Phỉ Phỉ mở to đôi mắt chân thành, “Nhìn thấy rõ anh... Anh nhất định là người đẹp trai nhất trong đó.” Bây giờ có rất ít trai đẹp không đi tán gái mà chơi weibo..... Được rồi, Cố An Thành đã cua cô ở trên mạng.

Cố An Thành hài lòng gật đầu. “Trước tiên hai người cứ đi vào hội trường cùng với những fans hâm mộ đã, sau đó anh sẽ tìm cách đưa hai người vào phía sau hội trường, như vậy đã được chưa?”

“Quá được, quá được rồi.”

Lúc Hà Phỉ Phỉ đặt vé cho Cố An Thành đã mua khoang hạng nhất, còn mình thì khoang phổ thông, cô vừa mới ngồi xuống, Cố An Thành đã thương lượng đổi vị trí với người ngồi bên cạnh cô. Hà Phỉ Phỉ nổi nóng, mẹ kiếp, thằng nhóc này quá là lãng phí tiền của rồi, ông chú trung niên ngồi cạnh cô dĩ nhiên là rất vui vẻ đi tới khoang hạng nhất ngồi rồi, Hà Phỉ Phỉ cau mày nhìn Cố An Thành, “Anh có biết là đã lãng phí bao nhiêu tiền không! Một phần ba tiền lương của em đó!”

“Đây là tiền chi phí đi công tác,” Cố An Thành cầm tay của cô, “Em không kiếm được nhiều tiền cũng không sao, sau này anh sẽ nuôi em. Em tiêu tiền như nước như vậy, ngoại trừ anh ra, còn ai dám nuôi em nữa.”

Hà Phỉ Phỉ: “.....” Nói rất có lý, quả thật là không còn lời nào để cãi lại.

Người này, cố ý bày cho cô không có tiền tiêu vặt, chẳng lẽ đã tính tới nước này rồi sao! Quá đáng sợ 【 Hình động vẫy tay 】 Hà Phỉ Phỉ càng ngày càng có cảm giác mình đã lọt vào cái hố sâu thăm thẳm do anh đào _(:3” ∠)_

Tay của anh rất có lực lại ấm áp, bao bọc lấy bàn tay của cô, không hiểu sao khiến cho người ta có cảm giác vô cùng yên tâm. Hà Phỉ Phỉ thử thăm dò nghiêng đầu của mình qua, dựa vào bờ vai của anh, Cố An Thành giơ tay lên gạt mấy sợi tóc rơi trước mặt của cô ra sau tai, “Ngủ một lát đi, lát nữa tỉnh lại thì đã tới nơi rồi.”

Hà Phỉ Phỉ cũng không buồn ngủ, cho nên bắt đầu nghịch ngón tay của anh. Ngón tay của Cố An Thành vừa trắng vừa dài, Hà Phỉ Phỉ rất thích cho nên nghịch mãi, không ngừng nắn bóp xoa xoa, rốt cục người bị cô nghịch ngợm như vậy không nhịn được nữa nắm lấy bàn tay đang nghịch của cô, “Không ngủ được à? Có muốn làm một chút chuyện có lợi cho việc ngủ không?”

Hà Phỉ Phỉ lập tức nhắm mắt lại, nhưng mà không khỏi có chút mong đợi đối với chuyện có lợi cho việc ngủ trong lời nói của anh, vì vậy ghé đầu sát lại một chút, sau đó len lén mở mắt ra, thì thấy Cố An Thành đặt tờ báo ở dưới mí mắt của cô, “Trước kia mỗi lần em nhìn thấy mấy tờ báo là ngủ gà ngủ gật, bây giờ chắc vẫn còn có tác dụng, thử một chút xem sao.”

Trong giọng nói của anh còn có ẩn chứa ý cười, hình như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô mà còn cố đùa giỡn vậy..

Hà Phỉ Phỉ có chút xấu hổ, nhắm mắt lại không thèm để ý tới anh nữa.

Trong giấc mơ ngắn ngủi, cô lại mơ thấy mình cưỡng hôn Cố An Thành, sau khi tỉnh lại Hà Phỉ Phỉ hoảng sợ, mẹ nó, bị mấy người bạn trên mạng nói trúng rồi, rốt cuộc là cô đã đói khát như thế nào vậy =.=

“Đã tỉnh rồi hả?” Cố An Thành đang xem báo, “Mới vừa nằm mơ thấy gì vậy? Chu môi ra suốt thế.”

Hà Phỉ Phỉ: “.....” Chết cũng không thể nói cho anh biết được!

Cô lảng sang chuyện khác, hỏi vấn đề mà cô đã suy nghĩ rất lâu rồi, “Anh biết weibo của em khi nào?”

Cố An Thành khẽ trả lời, “Vào khoảng một năm rưỡi trước, Hướng Nhụy đã nói cho anh biết. Còn tài khoản phụ của em, là do anh tự tìm ra.”

Thì ra anh đã ở bên cạnh cô sớm như vậy rồi. Hà Phỉ Phỉ nhớ lại, lâu nay Kiều Hoa vẫn ở bên cạnh làm bạn và khích lệ cô, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, vì vậy nắm chặt lấy cánh tay của anh, “..... Cảm ơn anh.”

“Vậy em có thể nói cho anh biết, mới vừa rồi em nằm mơ thấy gì không?”

“..... Không thể!”

“Không sao, anh cũng có thể đoán được sơ sơ.” Nói xong, anh để tờ báo xuống, cúi đầu, khẽ chạm vào bờ môi của cô một cái, rồi nhẹ giọng nói, “Có phải như vậy hay không?”

SSdienng dànlew quy9on. Hà Phỉ Phỉ:

Đến Bắc Kinh, có người tới đón bọn họ rồi đưa tới khách sạn nghỉ ngơi. Thật ra lần này Cố An Thành tới Bắc Kinh là có công việc, đi gặp mặt chỉ là nhân tiện mà thôi, anh đẩy hành lý vào phòng và sắp xếp cho Hà Phỉ Phỉ xong thì đi gặp khách hàng ở Bắc Kinh để đàm phán, Hà Phỉ Phỉ không phải đi theo, sắp xếp hành lý của mình xong thì nhân tiện cũng sắp xếp lại hành lý cho Cố An Thành.

Mở va li hành lý ra, nhìn thấy quần áo và đồ dùng cá nhân được sắp xếp gọn gàng thì Hà Phỉ Phỉ sợ ngây người. Cô cũng không sắp xếp được ngăn nắp như vậy nữa.Ồ, mấy cái nhỏ nhỏ xinh xinh được gấp lại này là cái gì? Cô cầm lên nhìn, quần bốn góc.....

Cô lập tức vứt bỏ miếng vải kia, sau đó đóng nắp va li lại, không muốn xếp nữa.

Hà Phỉ Phỉ đi tới trước cửa sổ sát đất, duỗi lưng một cái, sau đó đi tới tủ lạnh lấy một ly rượu trái cây ra, rồi lên ghế sofa bằng vải bố. Cô nhấp một ngụm rượu trái cây, nhớ tới mình còn chưa nói với A Đại là mình đã tới rồi, vì vậy lấy điện thoại di động ra, mở tin nhắn ra.

Vương Bát Chi Khí: A Đại, tôi đã đến Bắc Kinh rồi

A Đại: đang ở đâu, đang ở đâu, một giờ chiều nay mình mới bay, lúc tới Bắc Kinh chắc cũng khoảng hơn ba giờ, mình tìm khách sạn nghỉ chân và sắp xếp đồ đạc xong sẽ gọi cho cậu nhé? Hay là mai chúng ta gặp mặt luôn?

Vương Bát Chi Khí: Cậu vẫn chưa đặt khách sạn à? Nếu không thì tới chỗ của mình ở đi, để bây giờ mình xin đổi sang phòng có hai giường, vậy thì cậu cũng không cần phải tốn nhiều tiền.

A Đại: Được, cậu nhắn tin địa chỉ qua cho mình đi.

Hà Phỉ Phỉ nhắn tin địa chỉ qua cho A Đại, nhân tiện cũng nhắn tin số điện thoại di động của mình qua, để tránh cho A Đại không tìm thấy cô.

Cô đi xuống dưới lầu, đi lại chỗ quầy lễ tân xin đổi phòng có hai giường, vừa đúng lúc nhìn thấy Cố An Thành và hai, ba người trung niên mặc âu phục đi vào cửa xoay ở đại sảnh.

Có lẽ là đang bàn công chuyện? Hà Phỉ Phỉ cũng không gọi anh, nhưng Cố An Thành lại nhìn thấy cô, nói mấy câu mới mấy người đàn ông kia rồi đi lại phía cô, “Sao vậy?” Diễng đáng ele quý don.

“Em đổi phòng tiêu chuẩn, cho A Đại vào ở cùng với em nữa.”

Cố An Thành hơi nhíu mày lại, “Không an toàn.”

“Nhưng mà em đã nói với A Đại rồi....”

“Vậy đừng đổi nữa, em để phòng đó lại cho cô ấy, em ở cùng phòng với anh.”

“Vậy em đặt thêm một phòng nữa đi, dù sao cũng là chi phí chung.”

“Không được, lãng phí tiền.”

“.....” Vậy không an toàn là đang kiếm có đúng không 【 mỉm cười 】

Cố An Thành không thềm để ý tới ý kiến của cô, rất thoải mái quyết định vấn đề phòng ở, “Trước tiên thu xếp đồ đạc đi đã, hôm nay mấy nhà cung cấp và đối tác ở Thượng Hải và Bắc Kinh có tổ

chức bữa tiệc, em đi theo anh, nhớ là không nên nói nhiều, chỉ cần lắng nghe là được.”

Hà Phỉ Phỉ gật đầu một cái, “À, vậy em đi về phòng lấy túi xách đã.”

Bữa tiệc buổi trưa được tổ chức ở một nhà hàng Trung Quốc trang trí theo kiểu cổ điển và trang nhã, trong phòng ăn rộng lớn như vậy có đốt hương trầm, khiến cho lòng người trở nên thư thái và vui vẻ. Hà Phỉ Phỉ đi theo phía sau Cố An Thành đi vào trong phòng bao, thì đã thấy trên ghế sa lon đã có mấy ông chủ lớn ngồi ở đó rồi, đang vừa uống rượu vừa kể chuyện hài, thấy Cố An Thành đi vào, rồi rít vẩy tay chào hỏi anh, “Đến đây, Cố Tổng, tới đây ngồi.”

Cố An Thành nói chuyện với bọn họ một lúc lâu, sau đó giới thiệu Hà Phỉ Phỉ một chút, mấy vị tổng giám đốc vừa nghe thấy cô là con gái của ông Hà, lập tức bắt đầu nịnh bợ. Có thể nói là lấy tất cả những lời ca tụng như xinh đẹp gì gì đó ra hết, Hà Phỉ Phỉ chỉ mỉm cười chào hỏi bọn họ mấy câu rồi không nói thêm lời nào nữa, yên lặng ngồi bên cạnh của Cố An Thành, nghe bọn họ nói về mấy hạng mục bất động sản hiện nay.

Bọn họ chuyên tâm nói chuyện phiếm, Hà Phỉ Phỉ đối không chịu được, cuối cùng, bụng của cô đã không phụ sự mong đợi của mọi người sôi lên ùng ục một cái, vừa đúng lúc Cố An Thành nghe được. Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, rồi cười nói, “Cũng mười hai giờ rồi, mọi người cũng nên vào tiệc rồi nhỉ?”

Có một người Địa Trung Hải ở trong đó nói, “Phương tổng vẫn còn chưa tới, đường xá Bắc Kinh dạo này kém quá, một giờ trước nói vẫn còn tắc đường khoảng hai ba cây số, đến bây giờ vẫn chưa

thấy bóng người đâu. Phương tổng chưa tới, mọi người cũng không tiện bắt đầu ngồi vào tiệc.” Diễng đáng ele quý don.

Phương tổng? Hà Phỉ Phỉ nhìn ra được mấy ông chủ ở đây đã mơ hồ có sự kính sợ đối với Thẩm tổng rồi, vậy vị Phương tổng này là nhân vật lớn cỡ nào?

Lại mười phút đồng hồ nửa trôi qua, cửa phòng bị đẩy ra, hai phục vụ đi vào cửa, sau đó có một người đàn ông có vóc dáng cao lớn đi vào.

Chiếc áo sơ mi được cắt may thủ công cùng với áo vest bao quanh một dáng người cao to, đi vào như mang theo chút gió. Mái tóc được vuốt keo và chải chuốt gọn gàng, gương mặt anh tuấn mang theo nụ cười nhẹ nhàng, toàn thân toát ra khí chất hấp dẫn của một người đàn ông. Hà Phỉ Phỉ liếc mắt nhìn, không nhìn được suy nghĩ, cô còn tưởng rằng trên thương trường đều là những người đàn ông trung niên Địa Trung Hải, không ngờ còn có nhân vật như vậy, vừa có khí thế, dáng dấp lại rất đẹp trai, khẳng định là đã khiến cho khối phụ nữ phải mê mết?

Mấy ông chủ ở trên ghế sa lon rồi rít đứng lên, “Phương tổng đã tới rồi à.”

Cố An Thành cũng đứng lên, Phương Dịch bắt tay với mấy ông chủ xong, sau đó anh mắt của anh ta nhìn sang Cố An Thành, cười nói, “Vị này chắc là Cố tổng của Hà Thị, hân hạnh.”

Cố An Thành nghe vậy, đột nhiên nhú mày lại, khóe môi không khỏi nở ra một nụ cười, cùng bắt tay với anh ta, “Phương tổng, hân hạnh.”

Không hiểu sao Hà Phỉ Phỉ cảm thấy giọng nói này nghe rất quen tai.

Đã từng nghe thấy ở đâu rồi? Nhưng mà cô nghĩ mãi cũng không ra.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 24

Editor: Táo đỏ phổ núi

Một bữa tiệc mà tất cả khách hàng đều vui mừng, người làm ăn có hai loại trường hợp nói chuyện tốt nhất, một loại là nói chuyện ở trên bàn rượu, còn một loại nữa là trong chỗ ăn chơi, cho nên chỉ một lát sau, tất cả những hạng mục đều được nói ra. Hà Phỉ Phỉ ngồi vừa ăn vừa dự thính, đối với khả năng nói dối của Cố An Thành cô bội phục sát đất, dĩ nhiên nhà tư bản Phương tổng cũng không phải là người dễ bắt nạt, hai người này hợp tác lại ngồi không hưởng lợi khiến cho những ông chủ ở Bắc Kinh sửng sốt. Hà Phỉ Phỉ giống như đã nhìn thấy những tờ giấy bạc từ mấy ông chủ Bắc Kinh bay vào trong túi của mình, không biết đã sướng khoái như thế nào.

Cơm cũng ăn no rồi, rượu cũng uống say rồi, nhưng mà mấy ông chủ vẫn còn chưa tận hứng liền đề nghị đo tới chỗ khác tiếp tục vui chơi, giọng điệu của bọn họ rất mập mờ, người bình thường nghe đều hiểu, dĩ nhiên Hà Phỉ Phỉ cũng hiểu ý, vì vậy vội vàng trừng mắt nhìn Cố An Thành. Cố An Thành vốn cũng không có ý định đi tiếp, cho nên cười cười xin lỗi, “Thật ngại, hôm nay uống hơi nhiều, nên giờ hơi đau đầu, cũng không thể đi cùng với mấy vị được rồi, mất công khiến các vị mất hứng.”

“Đừng chứ, lo lắng cho cô Hà đây đi về một mình không an toàn đúng không? Để tôi nói tài xế đưa cô Hà đi về trước, Cố tổng hay đi cùng chúng tôi cho vui, cơ hội tới Bắc Kinh cũng không nhiều lắm, đừng lãng phí như vậy chứ.”

Giọng nói của Cố An Thành rất hoà nhã, nhưng thái độ lại rất kiên quyết, “Thật sự không thể đi được, hôm nay bay chuyển bay rất sớm, bây giờ được rảnh rồi một chút cũng nên về khách sạn nghỉ ngơi một giấc cho khoẻ người. Không bằng..... Kêu Phương tổng đi đi.”

Mấy ông chủ cũng rất tiếc nuối, nhưng lạ nhanh chóng chữa mũi dùi về phía Phương Dịch, “Phương tổng, cậu không thể không nể mặt chúng tôi như Cố tổng được đâu, những chỗ vui chơi ở Bắc Kinh rất nhiều, không thể bỏ qua được đâu.”

Phương Dịch buông tay ra, “Không phải là tôi không nể mặt các anh, nhưng mà tôi chưa bao giờ đi tới... những chỗ kia, thật sự là không thể theo cùng.”

Những người đàn ông trong thương trường có khi nào chưa từng đi vào những nơi như vậy không? Coi như ở nhà có vợ đi nữa, đi ra ngoài tòm tem cũng không phải là chuyện hiếm gì. mấy ông chủ cũng biết lời này của Phương tổng hơn phân nửa là lấy lý do nên cũng không ép buộc, rất nhanh đã giải tán.

Hà Phỉ Phỉ ngồi ở ghế cạnh tài xế, càng nghĩ càng không yên lòng, “Cố An Thành, anh sẽ đi qua đó sao?”

Cố An Thành giả vờ như nghe không hiểu gì hết, “Đi chỗ nào?”

“Đi những chỗ giải trí kia đó.”

“Anh sẽ suy nghĩ.”

Hà Phỉ Phỉ tròn tròn mắt lên, “Anh còn muốn suy nghĩ?”

Khoé mắt của Cố An Thành hiện lên một nụ cười, “Ngu ngốc, lừa em thôi. Tại sao lại dễ bị lừa như thế này, vậy mà sao ở nước ngoài lại không bị người ta lừa bán đi?”

Lúc này Hà Phỉ Phỉ mới không ngừng công kích, “Làm ơn, dù gì khi học cấp ba em cũng là đầu gấu trong trường, làm gì có chuyện dễ dàng bị người ta bắt nạt như vậy.” Đột nhiên, ánh mắt của cô khựng lại, “Ôi trời, này, anh nhìn xem, người đứng ở ven đường có phải là Phương tổng hay không?”

Cố An Thành liếc mắt sang nhìn theo hướng cô chỉ, thì thấy đúng là như vậy.

Xe của Phương Dịch mới chạy mấy phút lại chết máy, tài xế nhăn mặt lại nói cho anh biết xe này chắc lại muốn hư rồi phải gọi người tới kéo xe, Phương Dịch định đi lại bắt xe đi về khách sạn, nhưng mà chưa kịp nhắc chân đi, thì đã có một chiếc xe UV màu đen dừng lại ở trước mặt của anh rồi, sau khi cửa kính xe hạ xuống, lộ ra gương mặt của Cố An Thành.

Phương Dịch nhú mày, mang theo chút ý cười nói, “Cố tổng, trùng hợp vậy.”

Cố An Thành liếc mắt nhìn gương mặt nhăn nhó của tài xế và chiếc xe Volkswagen đang chết máy, “Xem ra Phương tổng đã gặp phải một chút phiền toái, nếu như không ngại, không bằng để tôi đưa Phương tổng đi một đoạn.”

Có người đưa đi miễn phí, dĩ nhiên là Phương Dịch rất vui lòng, “Vậy tôi cũng không khách sáo nữa, cảm ơn Cố tổng.”

Có người lạ ở đây, Hà Phỉ Phỉ không nói gì, bắt đầu cúi đầu xuống chơi điện thoại di động, Phương Dịch và Cố An Thành thì trò chuyện câu được câu mất về thị trường chứng khoán.

Một lát sau, Hà Phỉ Phỉ nhận được tin nhắn của A Đại.

A Đại: mình cũng tới Bắc Kinh rồi nè..., mới vừa xuống máy bay.

Hà Phỉ Phỉ nhìn đồng hồ, cũng đã ba giờ rồi. Vào lúc này sẽ rất khó gọi xe, hơn nữa đường xá cũng kém, tắc đường như vậy cũng phải mất hai ba tiếng đồng hồ, như vậy thì đốt tiền mất, vì vậy cô quay đầu lại nói với Cố An Thành, “A Đại tới rồi, hay là chúng ta đi qua đó đón cô ấy đi, sân bay cách đây không xa đúng không?” Cô nhớ khách sạn và sân bay là hai hướng, đi từ đây tới sân bay mất khoảng hai mươi phút thôi, cũng không nhiều lắm.

Hình như đột nhiên nghe thấy nội dung rất có hứng thú, Phương Dịch ngồi ở đằng sau hơi nhú nhú mày lại, rồi như có điều suy nghĩ nhìn Hà Phỉ Phỉ, rất nhanh, khoé miệng đã nở ra một nụ cười khó hiểu.

Cố An Thành nghiêng đầu, “Phương tổng, không để bụng việc chúng tôi tới sân bay đón bạn chứ?”

Phương Dịch phát tay nói: “Tuỳ, tôi cũng là người rảnh rỗi, không có việc gì gấp.”

Chiếc xe UV chuyển hướng, chạy về hướng sân bay.

Tới cửa đón khách, Hà Phỉ Phỉ cầm điện thoại di động lên, “Em đi xuống tìm cô ấy.”

“Ừ.” Cố An Thành lấy chiếc khẩu trang ở trong hộp tử nhỏ, “Cầm lấy, bây giờ gió lớn, nhiều bụi lắm.”

Sau khi Hà Phỉ Phỉ đi xuống, ngón tay của Cố An Thành khẽ gõ nhẹ lên tay lái, Phương Dịch ngồi ở ghế sau cũng không nói chuyện, cứ im lặng như vậy được một lúc, cuối cùng Phương Dịch cũng không nhịn nổi nữa nói trước. “Cố Tổng, thật là thâm tình nhỉ.”

Cố An Thành nhú mày, “Cũng bình thường.”

Phương Dịch cười cười, “Thế nào, bạn gái đang theo đuổi hả?”

Biết anh ám chỉ chỉ Hà Phỉ Phỉ, Cố An Thành khẽ trả lời, “Không phải đang theo đuổi mà là xa cách từ lâu.”

“Ha ha ha, không nhìn ra, ngoài mặt anh có vẻ lạnh thật thờ ơ, không ngờ trong lòng lại đầy nhiệt huyết như vậy.”

“Nói đến trong ngoài không đồng nhất, thì tôi còn chưa nói là trình độ của Phương tổng cao thâm đâu, nếu như không phải là giọng nói không nguy trang được, thì thực sự là tôi cũng không nhận ra.”

Phương Dịch chuyển mắt nhìn về phía người vừa mới nói, khoé miệng nở nụ cười như có như không.

Hà Phỉ Phỉ gọi điện thoại cho A Đại, đầu bên kia truyền tới giọng nữ du dương, “A lô? Vương Bát hả, cậu đang ở đâu vậy?”

Ngoài đời mà bị người khác gọi là Vương Bát chó chút là lạ..... Hà Phỉ Phỉ nhin cười, “Mình đang đứng ở cửa chính, cậu đi ra đi,

nhìn thấy người nào mặc áo cotton màu đen đeo khẩu trang thì đó chính là mình.”

Chỉ một lát sau, Hà Phỉ Phỉ nhìn thấy một cô gái kéo va li hành lý giờ điện thoại di động lên đi về phía mình, vội vẫy vẫy tay với người đó, sau khi cô ấy nhìn thấy Hà Phỉ Phỉ cũng cúp điện thoại, bước nhanh tới. Lại gần, Hà Phỉ Phỉ mới nhìn rõ, người tới có vóc dáng cao gầy, nhìn rất xinh đẹp với phong thái yếu điệu, trên cổ quấn một chiếc khăn choàng che hết nửa khuôn mặt, cũng khiến cho trực giác nhận ra đó là một cô gái có khí chất của người đẹp.

Lâm Huỷ đi tới trước mặt của Hà Phỉ Phỉ, kéo khăn quàng thấp xuống, “Vương Bát?”

Hà Phỉ Phỉ phì cười một cái, “Đừng gọi mình như vậy, người khác nghe được sẽ không hay lắm. Mình tên là Hà Phỉ Phỉ, gọi mình là Phỉ Phỉ là được rồi.”

Lâm Huỷ cười sáng khoái, khuôn mặt xinh đẹp càng trở nên xinh đẹp hơn, “Được. Mình là Lâm Huỷ, cậu muốn gọi sao thì tùy, nhưng mà Vương Bát à..... Không đúng, Phỉ Phỉ, cậu thật sự rất khác so với sự tưởng tượng của mình, cậu hoàn toàn có thể dựa vào vẻ đẹp của mình mà trở thành hot girl ở trên mạng, đáng tiếc cậu lại bị nói xấu như vậy

“Cậu cũng vậy, ai có thể ngờ một người mỗi ngày đều nói bảy nói bọ lại là một người đẹp như hoa thế này chứ, nếu Lão Xuân mà gặp cậu, nhất định là sẽ sợ té đái luôn ha ha ha ha ha ha.”

Lâm Huỷ hất mái tóc dài, “Tất nhiên, cho dù là một người đàn ông có lòng dạ keo kiệt cũng không thể phủ nhận được chuyện chị

đây là một người vô cùng xinh đẹp, từng phút từng giây treo lơ lửng lên đánh đi vòng qua tám trăm con phố.”

Hà Phỉ Phỉ cười không ngừng, “Được rồi, về khách sạn lại nói chuyện tiếp, lên xe thôi.”

“Được.”

Đi tới trước xe, Hà Phỉ Phỉ vốn là muốn tặng ghế phụ cho Phương Dịch, dù sao Lâm Huỷ cũng không biết Phương Dịch và Cố An Thành, cô nên ngồi ghế sau cùng với Lâm Huỷ là thích hợp nhất. Nhưng mà hình như Phương Dịch lại cảm thấy không có vấn đề gì cả, thậm chí còn chủ động chào hỏi với Lâm Huỷ, thái độ thân thiện dễ chịu, Hà Phỉ Phỉ không biết nói gì. Lèbquydob

Dọc đường đi đều là Hà Phỉ Phỉ và Lâm Huỷ nói chuyện phiếm, hai người cũng là bạn trên mạng gần ba năm rồi, đối với đối phương cũng biết chút chút, nói chuyện mây câu đã trở nên thân thiết hơn rồi, không hề có khoảng cách khi mới gặp nữa.

Một lát sau, đột nhiên điện thoại của Hà Phỉ Phỉ vang lên một tiếng, cô cúi đầu nhìn, lại là tin nhắn của Lâm Huỷ gửi tới.

Cô lập tức để chế độ yên lặng, sau đó mở ra nhìn.

A Đại: mẹ nó, Vương Bát, người đàn ông này ai vậy, dáng dấp tốt, hừ hừ rất đẹp trai đó!! Cậu có biết không!! Mình muốn đuổi theo anh ta!!! 【 sắc 】 【 sắc 】

Vương Bát Chi Khí: Người nào? Đừng nói với mình là người lái xe đó 【 mỉm cười 】

A Đại: không phải, không phải, người ngồi bên cạnh mình ấy, xong rồi, mùa xuân của mình sắp tới rồi!!

Vương Bát Chi Khí: mình cũng không quen anh ta lắm..... Hình như là một tổng giám đốc ở Thượng Hải, công ty rất lớn.

A Đại: ôi..... anh ta ở Thượng Hải à.....

Vương Bát Chi Khí: ở Thượng Hải thì thế nào?

A Đại: mình nghe mấy đứa bạn nói, cũng không biết có thật hay không, nghe nói người Thượng Hải..... Cũng không được lớn lắm.

Vương Bát Chi Khí: 【 cười ry 】 cái người này rõ ràng là kỳ thị vùng miền. A ha ha ha ha ha ha Lão Xuân khóc chết mất.

A Đại: được rồi mình nói giỡn thôi, Thượng Hải ở quá xa chỗ mình, mình không ủng hộ yêu xa, hơn nữa người ta lại là ông chủ, bạn gái chắc chắn sẽ có rất nhiều, mình chỉ yy một cái là được rồi.

Vương Bát Chi Khí: ôi chao, với điều kiện này của cậu thì kiếm người như thế nào mà không được, cứ tìm thoát mái đi, à đúng rồi, người ngồi ở vị trí tài xế cấm không được nằm trong số đó.

A Đại: ha ha ha bạn trai à? Hâm mộ quá đi 【 mỉm cười 】 nhưng mà cậu đã có bạn trai rồi mà trên mạng vẫn còn trêu chọc Kiều hoa, cũng không sợ người đàn ông này ghen sao?

Lúc Hà Phỉ Phỉ đang định nói với cô ấy Cố An Thành chính là Kiều Hoa, thì đột nhiên ở trước mặt đột nhiên có một chiếc xe đâm ra ở đầu đường, ngăn ở trước đầu xe của bọn họ, may mà Cố An Thành phản ứng cực nhanh nên đã đánh tay lái né tránh, cũng may

là, tài xế của chiếc xe kia cũng đánh tay lái, cho nên hai chiếc xe cùng né tránh được không xảy ra chuyện gì.

Theo quán tính, cả người của Hà Phỉ Phỉ cũng dán lên cửa xe, vất vả lắm mới ngồi bình thường trở lại, cô vội vã quay đầu, muốn nhìn xem hai người đằng sau có bị va đập gì không, kết quả nhìn thấy một cảnh tượng mà trọn đời cô khó quên.

Lâm Hủy ngồi bên trái của Phương Dịch bên trái, Cố An Thành đánh tay lái, cả người cô liền nghiêng về một bên, trọng tâm không vững, liền ngã xuống, không những vậy lại còn ngã lên trên đùi của Phương Dịch, hơn nữa lại còn vùi mặt vào bắp đùi của Phương Dịch.

.....

Hà Phỉ Phỉ: = = Cảnh tượng này quá đen tối, không dám nhìn nữa!! Thối đời bạc bẽo!!! Không có đạo đức!!!!

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 25-1

Editor: Táo đỏ phổ núi

Quả thực là có một sự va chạm không hề nhẹ, Phương Dịch cảm thấy có một chỗ nào đó đau nhói, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là: rốt cuộc con nhóc này có thù oán gì với em trai nhỏ của mình? Trên mạng che cười nó còn chưa tình, lần đầu tiên gặp mặt đã muốn mạng của nó nữa.....

Xe vừa ổn định lại, Lâm Huỷ luống cuống tay chân ngồi thẳng dậy, thấy vẻ mặt của Phương Dịch khó dùng lời để diễn tả được, cho là đã đụng khiến anh bị đau, nhất thời đau lòng không nhận được, đưa tay phải ra, “Cái đó, không bị sao chứ?”

Phương Dịch vội vàng gạt tay của cô ra, khép hai chân lại, “Không sao.”

“Ồ..... Thật sự xin lỗi, mới vừa.....”

“Không sao, không sao.” Phương Dịch cười khan một tiếng, “Cố tổng, lái vững một chút, con gái thân thể hơi nhẹ, rất dễ bị đụng đầu.”

Cố An Thành khẽ liếc anh ta qua gương chiếu hậu một cái, không đáp lời.

Hà Phỉ Phỉ hồi phục lại từ trong chấn động tinh thần của Lâm Hủy vẫn lo lắng liếc nhìn Phương Dịch đang lấy tay ôm lấy chỗ kia, không nhìn được mà nở nụ cười, trên thực tế cô nhất quyết quay đầu đi chỗ khác rồi bật cười.

Sau đó cả đường đi mọi người đều im lặng, Cố An Thành đưa Phương Dịch tới khách sạn của anh ta xong, lúc này Lâm Hủy mới thở phào nhẹ nhõm, “Mẹ nó, cậu nói xem người đàn ông kia nghĩ tôi như thế nào đây, ma nữ biến thái à?”

Hà Phỉ Phỉ cố gắng nhìn cười, “Mình tin là anh ta sẽ thông cảm vì cậu ngồi không vững mà thôi.”

Lâm Hủy thả lỏng tay, “Nhất định là hôm nay ra khỏi cửa mình đã không coi hoàng lịch, có lẽ hôm nay mình ra cửa đã kị hoa đào.”

Đến khách sạn mà bọn họ ở, Hà Phỉ Phỉ đưa Lâm Hủy vào trong phòng, chuẩn bị chuyển đồ đạc của mình tới phòng của Cố An Thành.

“Chiếc giường lớn như vậy, mà cậu nhường lại cho một mình mình ngủ à?” Lâm Hủy cởi giày ra, cả người nằm sõng soài trên giường, “Ôi, không khí ở Bắc Kinh cũng không tệ như lời người ta nói, cảm giác cũng được mà.”

“Bởi vì cậu quàng chiếc khăn quàng cổ dày như vậy, nên ngăn hết bụi bặm ở bên ngoài lại rồi.”

Lâm Hủy ngồi dậy, “Tối hôm nay chúng ta cùng đi dạo phố chứ? Mình đặc biệt xin giấy bệnh để nghỉ, không thể lãng phí được.”

“Được chứ, dù sao thì mình cũng rảnh. Cậu cũng nên nghỉ ngơi một lát đi chứ? Trên máy bay cũng mệt rồi, đợi lát nữa tới giờ cơm

tối thì mình sẽ gọi cậu dậy.”

“Được, Thanks, tiểu vương bát, cậu thật tốt bụng.”

Hà Phỉ Phỉ đẩy hành lý của mình tới phòng của Cố An Thành, anh đang ngồi ở trên bàn đàm phán với khách hàng qua video, cô cố gắng đi nhẹ để không ảnh hưởng tới anh. Rất nhanh Cố An Thành đóng máy tính lại, “Đã lấy qua hết rồi hả?”

“Dạ.” Hà Phỉ Phỉ cầm quần áo treo vào trong tủ treo quần áo, “Cơm tối chúng ta ăn cái gì vậy?”

“Lầu hai của khách sạn có nhà ăn, đi tới đó ăn đi.”

“Ừ, cũng được đó.”

Cố An Thành đi tới, cầm lấy mấy cái móc treo quần áo, treo quần áo giúp cô, “Để cho anh, em đi lấy ly cà phê nóng cầm cho ấm tay.”

Hà Phỉ Phỉ cười hắc hắc, cố ý lấy bàn tay lạnh lẽo của mình sờ vào cẳng cổ ấm áp của anh, “Có thích không?”

Cố An Thành liếc xéo cô, nhân dịp cô chưa kịp rút tay về liền nắm lấy tay cô, “Làm chuyện xấu à?”

Tay của anh ấm hơn nhiều so với tay của cô, Hà Phỉ Phỉ dứt khoát không buông tay, “Anh ủ tay cho em.”

“Đi lấy cà phê, cái người này để quần áo lộn xộn ở đây như vậy, anh thấy không thoải mái.” Cố An Thành tiếp tục treo đồ lên giúp cô, rồi đến đồ trang điểm, Đôi mắt của Hà Phỉ Phỉ đảo vòng vòng, nhân dịp anh xoay người, bổ nhào lên ăn vạ trên lưng của anh, hai tay

trực tiếp chui vào trong áo của anh, dán lên làn da ấm áp, “Mẹ nó, tiểu Cố, anh là lò lửa à, có thể làm ấm tay em rất tốt nè.”

Cố An Thành bị người khác quấy rầy không chịu được, dứt khoát xoay người đè cô lên trên tủ quần áo, bắt được bàn tay của cô, đưa xuống phía dưới dây lưng.

Hà Phỉ Phỉ ngu ngu người, nuốt một ngụm nước miếng thật mạnh.

Chân của Cố An Thành đi lại, khẽ cúi đầu, dường như là muốn ghé sát vào mặt của cô, nhỏ giọng nói, “Còn có thứ càng nóng hơn, có muốn sờ thử một chút không?”

Hà Phỉ Phỉ:..... (==

Không đúng!! Hà Phỉ Phỉ làm sao mà có thể bị lò lửa nóng mê hoặc được!!!!

Cô cố gắng tỏ ra tự nhiên, “Cố An Thành, em muốn uống cà phê.”

Cố An Thành giống như thờ dài tiếc nuốt một cái, “Thật sự không muốn thử một chút à?”

Khuôn mặt Hà Phỉ Phỉ nhăn nhó, “Em sai rồi.”

Lúc này Cố An Thành mới buông cô ra, “Ừ, ngoan một chút, đi đi.”

Hà Phỉ Phỉ hậm hực đi lấy lon cà phê để giữ ấm, sau đó nhìn chằm chằm vào bóng dáng cao gầy của Cố An Thành không chớp mắt.

Người này vóc người thật sự rất tuyệt, vai rộng, eo thon, hông hẹp, chiếc áo len ôm lấy đường cong tuyệt hảo trên người của anh, thật sự là rất mê người..... Mới vừa rồi cô nên nhân cơ hội mà chiếm chút tiện nghi mới đúng!!

Cô sợ mình không nhịn được mà nhào vào làm thịt anh, vì vậy tùy tiện tìm một đề tài để nói chuyện, “Đúng rồi tiểu Cố, trước đó chúng ta có từng hợp tác với vị ở Thượng Hải kia sao? Sao em thấy anh ta có cảm giác hơi quen thuộc, không biết đã gặp ở đâu rồi thì phải?”

Vẻ mặt của Cố An Thành rất bình tĩnh cầm chiếc áo ngực của cô bỏ vào trong tủ đầu giường, “Chưa từng hợp tác bao giờ, nhưng mà em biết anh ta.”

Hà Phỉ Phỉ liếc về phía chiếc áo ngực ở trong tay của anh, nhất thời giây nảy lên, cướp lấy, “Anh, anh làm gì thế!”

Cố An Thành rất là vô tội, “Bỏ vào trong ngăn kéo, cho dễ lấy.”

Mặt Hà Phỉ Phỉ hơi đỏ lên, “Chỉ, chỉ ở ba bốn ngày, không cần phiền phức như vậy, để trong va li là được rồi.....”

Cô không thể để cho Cố An Thành nhìn thấy cái áo ngực còn nhỏ hơn cả những cô gái mới trở mã được 【 Hình động vẫy tay 】

Cố An Thành thuận theo ý của cô, không nói lời nào nữa, khép va li lại, kéo tới chỗ trống ở bên cạnh.

Hà Phỉ Phỉ thở ra một hơi, lúc này mới nghĩ đến đề tài mới vừa nói chuyện hồi nãy, “Em biết anh ta? Không có ấn tượng mà.”

Cố An Thành nhìn cô, nghiêm mặt nói, “Không nên hiếu kỳ với người đàn ông khác như vậy.”

Hà Phỉ Phỉ: “.....”

Đến năm giờ, Hà Phỉ Phỉ đi tới phòng kêu Lâm Huỷ dậy, Lâm Huỷ dậy rửa mặt rồi trang điểm lại, sau đó cùng Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành đi tới nhà ăn ở lầu hai.

Lui tới khách sạn này phần lớn là những người trong tầng lớp thượng lưu, bình thường cũng không có nhiều người, cả nhà ăn trang trí màu sắc rực rỡ ở đây cũng chỉ có năm sáu người ngồi. Tiếng đàn violon quanh quẩn ở bên tai, Hà Phỉ Phỉ đảo mắt nhìn thực đơn, chỉ một lát sau, cái ghế bên cạnh có người phục vụ kéo ra, Lâm Huỷ ngồi xuống ở bên cạnh.

“Đến đây, cậu gọi món đi.”

Dáng người của Lâm Huỷ xinh đẹp như tiên nữ, mỗi một cái nhăn mày một nụ cười cũng lộ ra phong thái của người đẹp, không giống như phong cách xinh đẹp dễ nhìn của Hà Phỉ Phỉ, cô thuộc loại người khiến cho người ta phải chú ý, mấy người đàn ông ở bàn bên cạnh thỉnh thoảng vô tình hay cố ý liếc nhìn qua bên này, rục rịch muốn đứng dậy.

Hà Phỉ Phỉ ngắm nghía người đẹp một lúc, sau đó trêu ghẹo nói, “Chúng ta đánh cuộc đi, ngày mai khi chúng ta đi vào hậu trường lúc Lão Xuân nhìn thấy, câu nói đầu tiên của Lão Xuân nhất định sẽ là mẹ nó, cậu có dám cược hay không!”

Sau khi Lâm Huỷ hỏi ý kiến bọn họ đã quyết định gọi món, sau đó trả thực đơn lại cho phục vụ, “Ngày mai chúng ta có thể vào hậu

trường sao?”

“Có thể, tiểu Cố sẽ cho người đưa chúng ta đi vào.”

“Tiểu Cố?”

Hà Phỉ Phỉ nhớ tới còn chưa giới thiệu hai người bọn họ với nhau, “Là anh ấy, bạn trai của mình, tên là Cố An Thành.”

Cố An Thành lịch sự gật đầu với cô một cái, “Chào cô.”

“Ôi, xin chào, tôi tên là Lâm Huỷ.” Lâm Huỷ nhìn về phía Hà Phỉ Phỉ, ngạc nhiên nói, “Bạn trai cậu làm việc ở đó à? Ở trong ban tổ chức à?”

Hà Phỉ Phỉ cười lắc đầu nói, “Không phải. Cậu đoán thử xem?”

“Làm sao mà mình đoán được.....” Đột nhiên, cô dừng lại, tham gia cuộc họp mặt, giọng nói có chút quen thuộc.....

“Mẹ nó, anh là Kiều Hoa!?”

Cố An Thành khẽ nhếch khóe miệng, “Là tôi.”

Hà Phỉ Phỉ phì cười một tiếng, “Ha ha ha vẻ mặt kinh ngạc của cậu nhìn rất buồn cười!”

Vẻ mặt Lâm Huỷ hoảng hốt, “Mẹ nó, thế giới này quả thật là không chân thực tí nào, gian tình của các người cũng phát triển nhanh quá rồi đó, cũng chưa bao lâu mà đã theo đuổi được rồi hả?”

“Gian tình cái quỷ gì, mình và tiểu Cố đã quen biết từ nhiều năm trước rồi.”

Lâm Huỷ kinh ngạc sau đó chặc chặc cảm thán, “Nói thật, nhìn hai người rất xứng đôi, mấy người bạn trên mạng mà biết các người ở ngoài đời cũng là một đôi, hơn nữa lại có nhan sắc như thế này, khẳng định là sẽ xông xáo lên cho mà xem.”

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 25-2

Editor: Táo đỏ phổ núi

Ăn cơm tối xong, Hà Phỉ Phỉ và Lâm Huỷ đi dạo bộ, đi mãi cho tới khi mỗi nhừ hai chân ra mới gọi điện cho Cố An Thành tới đón. Trở về phòng, đã hơn mười giờ, Hà Phỉ Phỉ phi lên giường lớn nằm, ngay cả một ngón tay cũng không muốn đụng, “Tiểu Cố, mau phục vụ bồn cung đi ngủ.....”

Cố An Thành treo túi xách của cô lên, nhìn thấy cô không có chút hình tượng nào mà nằm ườn lên trên giường như vậy, bất đắc dĩ lại kéo cô, “Đi tắm rửa trước rồi mới đi ngủ.”

“Không muốn tắm.....”

Cố An Thành nhướn đuôi lông mày lên, “Có phải muốn được anh phục vụ hay không?” Nói xong, anh cúi người xuống, cởi khoá kéo áo của cô xuống, Hà Phỉ Phỉ bị dọa sợ lập tức nhảy từ trên giường xuống, “Để em tự đi tắm là được rồi, không cần phiền tới anh.....”

Cố An Thành đứng thẳng người lên, mỉm cười, “Thật ra thì anh rất thích, không cảm thấy phiền đâu.”

Hà Phỉ Phỉ vội vàng trốn vào trong phòng tắm.

Cảm giác tắm thật tuyệt, Hà Phỉ Phỉ ngâm nước ấm một lúc lâu mới lưu luyến bước ra.

Mặc chiếc áo choàng tắm rộng lớn vào, Hà Phỉ Phỉ soi gương lau nước ở trên mặt đi, đột nhiên mới nhớ tới một vấn đề nghiêm túc, cô và Cố An Thành cùng phòng cùng giường đó! Nhớ tới chuyện hôm nay Cố An Thành còn cố gắng lôi kéo tay của cô đi xuống chỗ đó..... Nhất thời cả người Hà Phỉ Phỉ cảm thấy không ổn.

Cô vô cùng rối rắm, cởi áo choàng ra cúi đầu nhìn trước ngực của mình, càng thêm rối rắm hơn nữa.

Nhìn không hề có chút cảm giác gì

“Phỉ Phỉ, có phải em đã ngủ quên ở trong đó không?” Cố An Thành gõ cửa phòng tắm một chút, Hà Phỉ Phỉ vội vàng trả lời lại anh một câu, “Xong rồi, em ra ngay đây.” leê quý d0n9.

Cô vội vã mặc áo khoác vào, sau đó đi ra khỏi phòng tắm.

Hà Phỉ Phỉ vừa ra tới, Cố An Thành đã nổi gót đi vào trong nhà tắm, Hà Phỉ Phỉ ngồi ở trên giường, cảm giác mình đã nghĩ quá nhiều rồi, nhìn Cố An Thành không phải là dạng người sẽ nhân cơ hội giờ trò lưu manh với cô đâu. Có hơi thất vọng một chút, lại cảm thấy hơi may mắn một chút, Hà Phỉ Phỉ thay cái áo ngủ mà mình mang theo, sau đó chui vào trong chăn quẹt quẹt điện thoại di động.

Từ hôm qua tới giờ không vào Weibo rồi, cô đăng nhập vào nick chính, thì cảm giác được weibo của mình hơi là lạ sao đó.

Ah.....Weibo của cô biến thành chỗ tụ tập bình luận từ khi nào vậy!!!

Cô mở phân thông báo tin tức ra, xem từng cái một mới biết vấn đề nằm ở đâu.

Trên weibo của cô có một bình luận mới nhất rất nóng hổi, viết như vậy——

Vương bát, chuyện cô vào tài khoản của Kiều Hoa để đăng bài đã bị mọi người phát hiện ra, hơn nữa còn chụp màn hình lại, vậy thì tôi muốn hỏi cô một chút... hai phút sau cô đã xoá bài đăng đi là do bị Kiều Hoa phát hiện và lôi lên giường dạy bảo một trận hay sao 【mỉm cười】

Số lượt like rất cao gần năm ngàn lượt... Mẹ nó, vì sao các người lại biết rõ như vậy!! Tại sao chỉ có một bình luận này mà lại gây được nhiều sự chú ý như vậy hơn nữa ý văn đen tối còn không ngừng tuôn trào! Lại còn người này nối tiếp người kia nữa chứ!!!

Kiều Hoa ôm lấy Vương Bát ném lên giường, sau đó đề lên, dùng giọng nói nguy hiểm nói: “Cô bé, em lại dám lén vào weibo của anh à?”

Vương Bát không dám nói lời nào, đột nhiên Kiều Hoa lại cười rất dối dịu dàng, “Ngốc ạ, tất cả của anh đều là của em, tùy em sử dụng.”

“Nhưng mà, em đã phá huỷ hình tượng của anh ở trong lòng cư dân mạng, em phải bồi thường anh như thế nào?”

Nói xong, Kiều Hoa liên tiếp hôn lên mặt của Vương Bát, hơn nữa kỹ thuật trêu chọc đầu lưỡi Vương Bát cũng rất điêu luyện

Vương bát động tình cởi quần áo ra, “Đừng hôn, trực tiếp lên luôn!”

Sau đó, Kiều Hoa ôm Vương Bát, “Một lần nữa?” “Lại nữa?” “Anh chính là Kiều Hoa mười một lần một đêm, vừa rồi mới có bảy lần, làm sao thoả mãn anh được.” 【

Cô vào weibo của Cố An Thành nhìn xem, cũng nhìn thấy tám hình y chang như vậy, quả thực là tửu bất túy nhân, nhân tự túy (rượu không tự nhiên làm người ta say mà chỉ có con người tự làm mình say qua men rượu). 【 Hình động vẫy tay 】

Đang lúc cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, thì Cố An Thành đi ra. Anh khoác chiếc áo choàng tắm, những giọt nước chảy xuống theo đường cong của khuôn mặt, rồi mất hút ở giữa cơ ngực đẹp đẽ của anh, vẻ mặt tuy không có gì lạ lẫm nữa nhưng mà vào thời khắc này lại rất có sức mê hoặc lòng người, Hà Phỉ Phỉ lén lút nhìn anh thêm vài lần, trong đầu không ngừng nhớ lại những điều mà những người bạn trên mạng đã nói, nhất thời cả khuôn mặt của cô nóng bừng lên.

Mẹ kiếp! Cô bị trúng bùa mê rồi!

Vì không muốn cho Cố An Thành phát hiện ra sự khác thường của mình, cô kéo chăn che kín đầu, giả bộ ngủ say rồi.

Động tác của Cố An Thành rất nhẹ nhàng, Hà Phỉ Phỉ nằm trên giường chỉ cảm thấy ở bên cạnh hơi lồm xồm xuống một chút. Bởi vì chiếc giường cũng rất rộng, khoảng cách hai người lại khá xa, nên cũng không cảm nhận được rõ ràng lắm.

Ngày hôm nay cũng quá mệt mỏi, cho nên chỉ một lát sau Hà Phỉ Phỉ đã ngủ luôn. Nghe tiếng thở của cô dần dần trở nên đều đặn hơn, lúc này Cố An Thành mới xích người về phía của cô, cố gắng khẽ khàng ôm cô vào trong lòng, Hà Phỉ Phỉ tự động ôm chặt lấy lò lửa nóng, càng ngủ ngon giấc hơn.

Ngày hôm sau vừa mới ăn cơm trưa xong, ba người liền đi tới hội trường, Hà Phỉ Phỉ và Lâm Huỷ hoà vào đám fans hâm mộ ở ngoài hội trường, còn Cổ An Thành đi theo sự hướng dẫn của nhân viên ở đó đi vào phía sau hội trường.

Đại hội gặp mặt lần thứ V này do một công ty truyền thông ở Bắc Kinh tổ chức, chủ yếu là vì muốn mở rộng sự ảnh hưởng của internet, hơn nữa để thảo luận về phương hướng phát triển internet trong tương lai. Nói đơn giản đại hội lần thứ V này là để mọi người cùng gặp gỡ với fans hâm mộ và truyền thông trước, sau đó vào khoảng hai, ba giờ thì sẽ họp lại, cuối cùng khi hoàn thành thì đi lên sân khấu để chụp hình lưu niệm, mặc dù chỉ có vậy, nhưng mà những người hâm mộ đứng chờ ở bên ngoài hội trường vẫn vô cùng hưng phấn.

Hà Phỉ Phỉ và Lâm Huỷ mỗi người cầm một ly cà phê nóng, đứng trong những fans hâm mộ nói chuyện phiếm, đột nhiên nghe thấy mấy cô hai khoảng dưới hai mươi tuổi đứng nói chuyện ở bên cạnh.

“Thật sự muốn nhìn thấy Kiều Hoa sớm một chút!! Chàng trai thích động vật nhỏ thì chắc chắn là đáng đáp cũng sẽ không quá xấu xí đâu nhỉ!”

“Ha ha ha nói không chừng lại là một trạch nam mặt rỗ cao không quá một mét bảy, đừng ôm quá nhiều hy vọng, mất công lại thất vọng.”

“Cút, cút, cút đi, cái gì mà mặt rỗ cao không quá mét bảy chứ, Lão Xuân mà cô thích mới không cao như vậy, không chỉ như vậy mà còn có năm phân nữa chứ.”

“Mẹ nó, cô muốn gây gỗ à! Hơn nữa Lão Xuân có năm phân thôi thì liên quan gì tới cô, muốn khóc cũng là A Đại khóc thôi có biết chưa!”

“Thật ra thì tôi muốn gặp Vương Bát xem trông cô ấy như thế nào, lần này cô ấy và A Đại không tới thật sự là rất đáng tiếc..... Các người nói xem tấm ảnh lần trước có phải là thật không?”

“Nếu như dáng vẻ xinh đẹp thì đã nhờ vào khuôn mặt mà trở thành người nổi tiếng trên mạng rồi, khẳng định là hình dáng của cô ta cũng chẳng ra sao, nếu không sao lại không đăng ảnh lên để minh oan cho mình?”

Hà Phỉ Phỉ: mẹ nó hừ hừ lão tử dựa vào khả năng của mình để trở thành người nổi tiếng trên mạng thì có lỗi gì sao!!! Cố gắng chăm chỉ như vậy mà!!!

Lâm Hủy: ha ha cái mà gì muốn khóc thì mình mới là người khóc chứ, chuyện Lão Xuân năm phân thì có liên quan gì tới mình đâu 【
Hình động vẫy tay】

Hai người liếc nhìn nhau một cái, rất sáng suốt lựa chọn đứng xa bọn họ ra một chút, tai không nghe thấy sẽ đỡ phiền hơn.

Đến ba giờ chiều, đám fans hâm mộ và bên truyền thông cùng đi vào bên trong hội trường, ở trên sân khấu ban tổ chức phát biểu hơn mười phút, nói lời cảm ơn tới tất cả những hang truyền thông và nhà tài trợ đã hợp tác cảm ơn một lần, sau đó là những nhân vật có tiếng của đại hội lần V thay nhau lên sân khấu, cùng ký tên lên bảng quảng cáo đề xướng tích cực ủng hộ và phát triển ổn định các tác phẩm cũng như sức ảnh hưởng của internet trong tương lai.

Đại hội lần thứ V này mời toàn những nhân vật có tiếng tăm, ánh đèn flash ở phía dưới không ngừng chớp.

Khoảng năm sáu người lên ký tên xong, thì Hà Phỉ Phỉ tinh mắt nhìn thấy Cố An Thành đi lên sân khấu. Cô lập tức nhón chân lên, cố gắng muốn nhìn rõ hơn một chút.

Cố An Thành mặc bộ tây trang trắng thơm, mỗi một cử chỉ đều rất bình tĩnh và thông dong, trong nháy mắt ở dưới sân khấu trở nên im lặng, sau đó là những tiếng hét chói tai của người hâm mộ. Hơn nữa ở trên màn hình quảng cáo chứng thực weibo của anh thì toàn hội trường cũng trở nên cuồng nhiệt, nhìn cảnh tượng này giống như là những minh tinh bắt đầu biểu diễn vậy.

“Mẹ nó là Kiều Hoa sao!! Hừ hừ quá đẹp trai rồi!! Mau nói cho tôi biết đây không phải là mơ đi!!!”

“Mau mau chụp hình đăng Weibo thôi!! Người nào đăng lên đầu tiên người đó được nhiều người xem!!”

Cố An Thành xoay người ký tên lên tám bảng quảng cáo, rồi khẽ khom người, đã đi xuống dưới sân khấu rồi.

Hà Phỉ Phỉ lưu luyến nhìn bóng lưng của anh, “Ôi..... Tiểu Cố rất đẹp trai, thật sự rất muốn đè anh ấy!”

Lâm Hủy cười xoa xoa đầu của cô, “Thật là ngốc, lại còn lộ ra vẻ háo sắc đối với người đàn ông của mình.”

Hà Phỉ Phỉ cười hắc hắc một tiếng, “Mau nhìn, Lão Xuân xuất hiện rồi! Mình cá là cao một mét bảy!”

“Đầu trọc!”

“Mặt rồi!”

“Chân ngắn! Ba cái chân đều ngắn!”

Hai người không nhịn được cười ha hả, đối với chuyện nói xấu Lão Xuân, đúng là không biết mệt.

Sự kinh ngạc với Kiều Hoa còn chưa nguôi đi, thì trên sân khấu lại xuất hiện một người đàn ông cao lớn mặc đồ tây, cả người toát lên khí thế của một người đàn ông thành đạt, lập tức thu hút mọi ánh nhìn của mọi người.

“Mẹ nó đây lại là người nào vậy!! Trai đẹp sao mà nhiều như thế này!!! Tôi hối hận vì đã có bạn trai, tôi hối hận, đáng lẽ nên đi của người nổi tiếng trên mạng!!!”

“Con nhà giàu lại đẹp trai nữa chứ!”

Mà Hà Phỉ Phỉ và Lâm Hủy cũng trợn tròn mắt vì kinh ngạc, người này không phải là Phương Dịch sao!?

Lâm Hủy nói, “Người đàn ông này cũng chơi Weibo?”

“Mình cũng không biết, đến bây giờ họ tên đầy đủ của anh ta là gì mình cũng không biết.”

Rất nhanh, bọn họ đã tiết tên họ đầy đủ của anh ta. Trên màn hình của bảng quảng cáo đã chứng thực weibo và họ tên của anh ta, lúc này hai người không chỉ kinh ngạc không thôi, mà thật sự phải nói là chấn động mất hồn luôn.

Hừ hừ, Lão Xuân!!!!??

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 26

Editor: Táo đỏ phổ núi

Hà Phỉ Phỉ và Lâm Hủy đi theo sự chỉ dẫn của nhân viên đi vào phía sau hậu trường, mấy người ở đây cũng chưa có giải tán mà đang đứng túm năm tụm ba nói chuyện phiếm, hai người vừa vào cửa đã liếc mắt nhìn thấy Cố An Thành và Phương Dịch đứng ở một góc.

Bởi vì nhìn hai người vô cùng bắt mắt, trong tất cả những người Địa Trung Hải với cái bụng bia thì nhìn hai người rất khác biệt.

Hà Phỉ Phỉ lôi kéo Lâm Hủy đang định đi qua đó, nhưng Lâm Hủy lại không được tự nhiên nói, “Mình không qua đó đâu, ngại lắm...”

“Ngại ngừng cái gì chứ, không phải là cậu chầm trúng Phương Dịch sao, anh ta là Lão Xuân thì cậu nên vui mừng mới đúng chứ.” Hà Phỉ Phỉ cảm thấy mình nói rất có lý, gật đầu một cái.

Lâm Hủy liếc nhìn Phương Dịch mấy lần, sau đó ghé sát vào tai của Hà Phỉ Phỉ nhỏ giọng nói, “Nhưng mình đã nói xấu anh ta rất nhiều ở trên mạng, hơn nữa lại xảy ra chuyện xấu hổ ngày hôm qua...”

Hà Phỉ Phỉ nhớ lại cảnh tượng kia của ngày hôm qua, không nhịn được cười ha ha, Lâm Huye lườm cô một cái, “Cười cái gì! Mau giúp chị đây đưa ra một số ý kiến xem nào!”

“Có gì đâu mà phải sợ, muốn tới thì cứ tới thôi!”

Hà Phỉ Phỉ lôi kéo Lâm Huye đi tới chỗ của bọn họ, sau đó bỏ Lâm Huye chạy lại chỗ của Cố An Thành.

Lâm Huye tức giận nhìn Hà Phỉ Phỉ trợn sắc khinh bạn, đột nhiên lại phải đối mặt với Phương Dịch đang nhìn cô với ánh mắt mang ý cười, nhất thời đầu óc của cô kêu ong ong lên một tiếng, trở nên trống rỗng.

Mẹ kiếp, không có cách nào xem người đàn ông ở trước mặt này thành Lão Xuân chuyên giở trò lưu manh được!!

Cái thế giới này đúng là quá ảo rồi!

Lâm Huye sửng sốt một hồi lâu, sau đó không biết nghĩ tới cái gì, ánh mắt lại nhìn xuống chỗ nào đó, hỏi anh ta: “Hôm qua không khiến chỗ kia của anh bị thương chứ.....”

Ba người còn lại: “.....”

Vẻ mặt của Phương Dịch hơi cứng ngắc một chút, sau đó nở một nụ cười ranh mãnh, “Không đau lắm, vẫn có thể dùng được, muốn kiểm tra một chút không?”

“..... Biến đi.”

Lâm Huye: cái này giọng, quả nhiên là giọng điệu của Lão Xuân 【
Hình động vẩy tay】

Cố An Thành liếc nhìn đồng hồ, “Đến giờ ăn cơm tối rồi, nếu Phương tổng không bận, không bằng đi ăn cơm chung với chúng tôi, rồi lại nói chuyện tiếp.”

Phương Dịch buông tay nói: “Dĩ nhiên có thể, nhưng mà đừng gọi tôi khách sao như vậy, tôi có chút không quen.”

Bốn người tới một nhà hàng Italia để dùng bữa, trong phòng bao trang trí rất trang nhã, khá giống với phong cách trung cổ của Châu Âu.

Nhân viên phục vụ rót cho bốn người bốn ly rượu Bồ Đào thơm ngát và rất tinh khiết, sau đó khom người rời khỏi phòng bao.

Hà Phỉ Phỉ thấy Lâm Huỷ nói cũng không dám nói, đành phải xung phong, “Phương tổng... À không đúng, rất xa lạ, Phương Dịch, hôm qua chắc chắn là anh đã nhận ra chúng tôi rồi, vậy mà anh vẫn bình thản được như vậy.”

Phương Dịch cười cười, “Cái này là do tôi tò mò muốn xem phản ứng của các người, xem hôm nay nhìn thấy tôi sẽ như thế nào, thật đúng là không làm cho tôi thất vọng, tôi ở trên đó nhìn thấy bộ dạng há hốc miệng của hai người, suýt chút nữa thì bật cười.”

“Ha ha ha anh đoán xem trước khi anh lên trên sân khấu, tôi và Lâm Huỷ tưởng tượng anh như thế nào?”

“Tôi còn không biết các người sao, đảm bảo là trong bụng các người sẽ dùng những từ xấu xa nhất để tưởng tượng về tôi.” Sau đó anh ta nhìn về phía Lâm Huỷ, như cười như không, “Lâm Huỷ? Chúng ta cũng chưa chính thức giới thiệu với nhau.”

Lâm Huỷ vô cùng xấu hổ, rốt cục cũng nói, “Tôi tên là Lâm Huỷ, sống ở Trùng Khánh.”

“Tôi tên là Phương Dịch,” anh ta dừng lại một chút, cố ý trêu ghẹo nói, “Là người mà cô luôn nói ở phương diện nào đó không được, tôi là người Thượng Hải.”

“...”

Hà Phỉ Phỉ vừa uống muện ngụm rượu Bồ Đào, nghe thấy câu này suýt chút nữa đã phun ngụm rượu ra. Cố An Thành nhìn chằm chằm vào giọt rượu đang chảy từ khoé miệng của cô khi cô cố gắng nhịn cười, nhăn mày lại, lấy khăn giấy ra lau giúp cô, “Có cần phải lấy chiếc khăn quấn quanh cổ em không?”

Hà Phỉ Phỉ ho khan vài cái, “Em bị sặc rồi. Em đi toilet, Tiểu Cố, đi cùng với em đi.”

Cố An Thành nhìn cô nháy nháy mắt liên tục, biết là cô đang nghĩ gì, đành phải buông chén đĩa xuống, đi theo cô ra khỏi phòng ăn.

“Không thể ngồi yên ăn cơm được à?” Hai tay của Cố An Thành khoanh trước ngực, nhìn Hà Phỉ Phỉ cả người đang ghé sát vào cánh cửa trong phòng, “Còn nữa, em quan tâm chuyện người khác như vậy làm gì?”

“Ngày hôm qua Lâm Huỷ còn có bộ dạng lưu manh như vậy, tại sao hôm nay lại ủ rũ như thế, Cố An Thành, em ở trước mặt anh cũng như vậy sao?” Cô nghe lén một lúc lâu, chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện lẩm bẩm ở bên trong, nhưng nói cái gì thì lại không thể nghe thấy rõ được, đành phải tiếc nuối lui lại, kéo Cố An Thành rời đi chỗ khác.

Đột nhiên ông nói gà bà nói vịt Cố An Thành trả lời cô, “Cụ bà nhà anh sống được chín mươi sáu tuổi rồi mới qua đời.”

“... Có ý gì?”

Cố An Thành khẽ liếc nhìn cô một cái, “Em biết tại sao không? Bởi vì cụ ấy không bao giờ xen vào chuyện của người khác.”

Lúc Hà Phỉ Phỉ hiểu ra được, thì trừng mắt nhìn anh, “Ý anh nói là em đoán mệnh sao!”

“Ngu ngốc,” Cố An Thành không nghiêm túc được nữa, bật cười, búng trán cô một cái nói, “Anh nói em xen vào việc của người khác.”

Hà Phỉ Phỉ bất mãn nắm lấy ngón tay của anh, “Chuyện này sao lại nói là em xen vào chuyện của người khác được, đây gọi là quan tâm bạn bè.” Cô dừng lại một chút, đột nhiên nhớ tới hôm qua Cố An Thành đã nói là cô biết Phương Dịch, “Có phải hôm qua anh đã biết đó là Lão Xuân rồi không? Lại còn thừa nước đục thả câu không chịu nói với em nữa?”

“Em không thấy là anh đang ghen tị sao? Từ hôm qua tới giờ em luôn miệng nhắc cái tên Phương Dịch, anh ta có tốt như vậy không?”

Đôi mắt của Cố An Thành không hề gợn sóng nhìn chằm chằm vào cô, lông tơ của Hà Phỉ Phỉ cũng dựng đứng hết lên, vội vàng cầm lấy cánh tay của anh, vẽ mặt chân thành, “Không ai tốt hơn anh hết. Hơn nữa, em chỉ tò mò thôi mà, lần đầu tiên nhìn thấy người thật mà.”

“Vẫn biết là vậy, nhưng mà anh vẫn ăn giấm chua.”

Hà Phỉ Phỉ nhìn vẻ mặt của anh không nhịn được cảm thấy buồn cười, “Anh đủ rồi nha, nhiều năm như vậy rồi, nếu như em có lòng dạ khác, người bạn gái của anh vừa xinh đẹp lại tài trí vẹn toàn như em, nếu muốn thì đã đi tìm mùa xuân thứ hai từ lâu rồi!”

Những lời này khiến cho trong lòng của Cố An Thành trở nên vui vẻ, ánh mắt anh hiện lên ý cười, “Nói vậy cũng đúng.”

Hai người chờ ngoài hành lang một chút, hơn mười phút sau mới đi vào trong phòng bao.

Bầu không khí giữa Phương Dịch và Lâm Huỷ đã hoà hoãn lại không ít, dù sao bọn họ cũng đã quen biết từ lâu ở trên mạng, chủ đề nói chuyện cũng nhiều, lúc ban đầu còn xấu hổ, sau đó thì đã khôi phục lại bản sắc, cho nên bữa cơm tối này bốn người đã ăn rất vui vẻ.

Sau khi ăn xong thì nhân viên phục vụ bưng đồ ngọt tráng miệng đi vào, Hà Phỉ Phỉ đã ăn no, dựa lưng vào ghế mở máy ra chơi.

Đúng như dự đoán, ảnh của Cố An Thành và Phương Dịch sau khi được đăng lên weibo, giống như là một hòn đá lớn được ném vào trong hồ, bọt nước bắn lên tung toé. Người đăng ảnh lên đầu tiên là một nhân viên của hang truyền thông nào đó có mười ba vạn fans hâm mộ theo dõi, nhưng mà nội dung đăng lên weibo lại giống như của một em gái điên cuồng theo đuổi.

. mẹ kiếp, các người mau xen đi!!! Người trong tấm hình thứ nhất là @ Gió thổi mây trôi trên sông, người trong tấm hình thứ hai là @ Mười dặm gió xuân không bằng em!!!! Giật mình chưa!!! Đẹp trai tới mức khiến cho người ta không thể khép chân lại được 【 sắc 】 【 sắc 】 quả thực là vô cùng hâm mộ Vương Bát và A Đại!!! Nhưng

mà tưởng tượng nếu như cùng nằm với một người như vậy ở trên một chiếc giường là chị đây lại càng kiên quyết hơn QAQ!! # quốc gia nợ tôi một người bạn trai qua mạng #

Bài viết có 13w chia sẻ, 3w bình luận, 17w thích.

Sau hai ba giờ ngán ngủ, con số này... Quả thực là rất đáng sợ.

Hà Phỉ Phỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một đại đội tình địch đang chuẩn bị xuất hiện.

Mở những bình luận ở phía dưới weibo, quả nhiên là giống y hệt sự tưởng tượng của cô.

Thật không ngờ là cô lại là một nhân viên như vậy 【 thủ động gặp lại 】

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát Vương Bát cô ra giá đi, nhường tôi ngủ với Kiều Hoa một tối, tôi cam đoan sẽ không ép khô anh ấy đâu 【 mỉm cười 】

Gió thổi mây trôi trên sông tôi nhất thời mềm lòng nên đã nhường anh cho Vương Bát, rõ ràng là trong lòng anh chỉ có một mình tôi, ngày hôm qua anh còn ôm tôi nói đời này không phải tôi thì nhất định không cưới 【 khóc lớn 】

Kiều hoa là mùa xuân của tôi

Gió thổi mây trôi trên sông, cả đêm vài lần tôi cũng có thể chịu đựng!! Mau tới đây, cửa phòng tôi đã rộng mở ra rồi!!!

Mùi dәм gió xuân không bằng em Lão Xuân tôi sẽ không ghét bỏ anh kém cỏi về khoản đó!!!! Nếu như thật sự không ngóc lên

được thì tôi sẽ giúp anh!! Chúng ta cùng nhau vượt qua!! Tôi tin tưởng tình yêu đích thực sẽ chiến thắng được tất cả

Đầu của Hà Phỉ Phỉ nổi đầy vạch đen, đưa di động cho Lâm Huỷ xem, Lâm Huỷ nhìn thấy dòng bình luận không ghét bỏ Lão Xuân kém cỏi về khoản đó, cười không ngừng được, sau đó cũng gửi một bình luận.

Lắm tiền nhiều của có phục hay không V: em gái, làm ơn cân nhắc cho thật kỹ 【doge】 Lão Lý cách vach tên gọi là Cầu Đản: @ Mười dặm gió xuân không bằng em Lão Xuân tôi sẽ không ghét bỏ anh kém cỏi về khoản đó!!!! Nếu như thật sự không ngóc lên được thì tôi sẽ giúp anh!! Chúng ta cùng nhau vượt qua!! Tôi tin tưởng tình yêu đích thực sẽ chiến thắng được tất cả 【doge】

Hà Phỉ Phỉ cũng cười để lại một bình luận ở phía dưới.

Lão Vương sát vach tên gọi là bát bát V: A Đại đã thử qua, vô cùng hối hận

【doge】

Hai người bắt đầu chơi đùa vô cùng vui vẻ, Cố An Thành và Phương Dịch bắt đầu dĩ thoáng liếc về phía các xô, sau đó cũng ngồi lại nói chuyện phiếm về công việc.

Ăn cơm tối xong, thời gian vẫn còn sớm, bốn người muốn đi ra hồ để chèo thuyền xem cảnh đêm, khó khăn lắm mới đi tới Bắc Kinh một chuyến, cho nên rất quý trọng cơ hội được đi chơi.

Bốn người thuê một chiếc thuyền, ngồi ở trên mũi thuyền vừa nghe người chèo thuyền dùng giọng Bắc Kinh đặc sệt ba hoa khoác lác, vừa ngồi tám chuyện với nhau. Cảnh đêm ở đây rất đẹp, tuy

rằng không lớn chỉ nửa tiếng đã quay trở lại rồi, nhưng mà cũng đã chơi đùa rất vui vẻ.

Lên bờ, Lâm Huỷ muốn đi tới quán bar ở đây chơi, vốn là Hà Phỉ Phỉ cũng muốn đi, nhưng mà Cố An Thành lại dùng lý do buổi tối còn có việc phải làm để ngăn cản cô.

Phương Dịch nói, “Không sao, tôi đi cùng với Lâm Huỷ, công việc quan trọng hơn, các người về trước đi.”

Hà Phỉ Phỉ có chút tiếc nuối, nhưng mà cũng chỉ có thể gật đầu thôi.

Nhưng cuối cùng Cố An Thành cũng không đưa cô về khách sạn, mà lại đi Vương Phủ Tĩnh, đi lên lối đi dành riêng cho người đi bộ, nắm tay của cô từ từ đi dạo bộ. Hà Phỉ Phỉ không nhịn được hỏi anh, “Nếu không có việc gì gấp, tại sao lại không đi tới quán bar chơi? Nơi đó rất náo nhiệt, mà lại có thể chơi cùng với bọn họ.”

“Ngu ngốc, không phải là em muốn cho bọn họ ở cùng một chỗ à.”

Hà Phỉ Phỉ hiểu ra ý định của Cố An Thành. Quán bar... Là một nơi rất tốt, rất thích hợp để phát triển gian tình.

Cô cười ha ha một tiếng, “Anh còn làm ra vẻ nghiêm túc như vậy nữa chứ.”

“Không phải, chủ yếu là anh cũng cảm thấy chúng ta cũng cần ở riêng một chỗ để phát triển tình cảm, em và Phương Dịch chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn như vậy, anh cảm thấy có chút lo lắng.”

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 27

Editor: Táo đỏ phổ núi

Lối đi dành riêng cho người đi bộ trên đường Vương Phủ Tỉnh, ánh đèn sáng như ban ngày, vàng sáng hội tụ thành nước lũ, dung nhập vào trong màn đêm.

Cố An Thành nắm tay Hà Phỉ Phỉ, thong thả đi dạo, đột nhiên cô có ý tưởng muốn chụp một tấm hình đăng lên weibo, để ngược chết những cô nàng độc thân đang nhắm nhe Cố An Thành, vì vậy cô cố ý đi chậm hai bước, giơ tay lên chụp bóng lưng của Cố An Thành và hai bàn tay đang nắm chặt của hai người.

Kỹ thuật chụp hình của cô vốn không tệ, Cố An Thành liếc nhìn, “Chụp rất đẹp.”

“Dĩ nhiên rồi.” Hà Phỉ Phỉ được nước hắt cảm lên tự đắc, “Chờ em đăng lên weibo của anh, phải phản hồi lại, nghe chưa.”

Cô thêm cái gọng hính, sau đó làm mờ phong nền, khi cảm thấy hài lòng mới đăng lên weibo.

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: Chúng tôi đang ở trên đường phố Bắc Kinh 【 trái tim 】 Gió thổi mây trôi trên sông 【 hình ảnh 】

Đăng xong, cô lấy chiếc điện thoại di động ở trong túi của Cố An Thành ra, sau đó nhét chiếc điện thoại của mình vào trong tay của anh, “Em tự trả lời cho, anh cầm cái của em.”

Nhập dòng chữ xong, Hà Phỉ Phỉ cười ha ha hai tiếng, sau đó không cho Cố An Thành xem đã đăng lên weibo rồi.

Gió thổi mây trôi trên sông v: đề anh đi, chờ em 【 đỏ mặt 】 // Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: Chúng tôi đang ở trên đường phố Bắc Kinh 【 trái tim 】 Gió thổi mây trôi trên sông 【 hình ảnh 】

Một lúc sau Cố An Thành mới nhìn thấy, chân mày của anh khẽ nhíu lại, sau đó như không có chuyện gì xảy ra bỏ điện thoại vào trong túi, không hề quan tâm chút nào tới chuyện hình tượng của mình bị sụp đổ trong lòng fan hâm mộ.

Sau khi biểu thị công khai chủ quyền, tâm tình của Hà Phỉ Phỉ rất tốt, dứt khoát đi mua hết những đặc sản mà đã đồng ý với đồng nghiệp trước đó, dĩ nhiên người móc tiền ra là Cố An Thành, bây giờ cô tay trắng nghèo rớt, không có tiền lương lại không có tiền tiêu vặt, có lý do chính đáng để đu bám người giàu có rồi.

Lúc trở về khách sạn đã hơn mười một giờ rồi, Hà Phỉ Phỉ tới gõ cửa phòng của Lâm Huỷ, không có ai, lo lắng lỡ bọn họ gặp chuyện không may, nên bấm số gọi điện cho Lâm Huỷ. Điện thoại reo một lúc lâu sau mới có người bắt máy, là giọng nói của Phương Dịch, “A lô?”

“A lô, là tôi Hà Phỉ Phỉ, sao Lâm Huỷ vẫn chưa quay về vậy?”

“Cô ấy uống say rồi, không sao đâu, tôi sẽ đưa cô ấy về.”

“À, vậy thì tốt.”

Cúp điện thoại, Hà Phỉ Phỉ ngáp một cái, rồi đi thẳng về phòng.

Có thể là vì ban ngày quá mệt mỏi, giấc ngủ này vô cùng ngon giấc, sáng sớm ngày hôm sau, lúc mơ mơ màng màng mở mắt ra, thì nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Cố An Thành. Hình như là anh đã tỉnh từ lâu rồi, luôn nhìn cô như vậy, ánh mắt này so với thường ngày dịu dàng hơn rất nhiều.

Hà Phỉ Phỉ dụi dụi mắt, “Làm gì thế, mới sáng sớm mà nhìn em chăm chăm vậy.”

“Đang suy nghĩ xem em có thể ngủ tới mấy giờ, đã mười giờ rồi.”

Hà Phỉ Phỉ cầm điện thoại di động lên xem đồng hồ, thật sự là mười giờ, liền vội vàng xuống giường, “Buổi sáng không phải còn có việc sao, tại sao lại không gọi em dậy!” Nói xong bắt đầu cầm quần áo chui vào phòng tắm.

Đợi cho cô vào phòng tắm xong, Cố An Thành cũng ngồi dậy, sau đó cầm điện thoại di động lên, chỉnh đồng hồ lại một tiếng, chỉnh đúng với giờ của Bắc Kinh.

Hai người thu dọn xong xuôi, lúc đi xuống tới đại sảnh của khách sạn, thì nhìn thấy Lâm Huỷ đi từ cửa xoay đi vào, bước chân chạy rất nhanh như là đi trên gió vậy, mấy giây sau, Phương Dịch cũng đuổi theo, kéo cánh tay của cô ấy, “Lâm Huỷ! Em nghe tôi giải thích _____”

“Con mẹ nó anh cút đi!”

Hà Phỉ Phỉ, Cố An Thành:.....

Lâm Hủy nhìn thấy Hà Phỉ Phỉ, nhanh chóng chạy lại trước mặt của cô, vội vã chào tạm biệt, “Phỉ Phỉ, mình phải về Trùng Khánh rồi, hẹn gặp lại lần sau nhé!”

Đôi mắt của cô ấy đỏ ửng, trên mặt vẫn còn sót lại phần trang điểm, Hà Phỉ Phỉ kéo cô hỏi cho bằng được đã xảy ra chuyện gì, kết quả là Lâm Hủy im lặng mấy giây, sau đó chợt trở nên tỉnh táo khác thường nói, “Mình đã ngủ với Phương Dịch rồi, mất lần đầu tiên luôn rồi.”

Hà Phỉ Phỉ, Cố An Thành:.....

Wtf (viết tắt của What the [bad word])!! Đây là cái bước ngoặt quái quỷ gì vậy?! Rõ ràng là mỗi từ cô đều nghe và hiểu được, nhưng mà ghép lại thành một câu thì cô lại không thể hiểu được là sao?!

Hà Phỉ Phỉ khó khăn nuốt ngụm nước miếng, “Các người..... Ngủ?”

“Không sai.” Rốt cuộc Lâm Hủy cũng tỉnh táo lại, hất đầu lên, bẻ đốt ngón tay, bộ dạng thong dong, “Ngủ thì ngủ, không có gì phải ngại, coi như tôi ngàn dặm tới Bắc Kinh cho không.”

Hà Phỉ Phỉ: “..... Cái người này tư tưởng như vậy rất nguy hiểm.”

Phương Dịch cũng chạy tới, kéo cánh tay của Lâm Hủy, thở dốc một hơi, “Lâm Hủy, em có thể nghe tôi nói mấy câu được không!”

Lâm Hủy hất tay của anh ta ra, “Có gì hay mà nói, tôi còn chưa ghét bỏ kỹ thuật kém cỏi của anh, sao nào, anh còn muốn tôi chịu trách nhiệm à? Cút ngay đi!”

Vẻ mặt của Phương Dịch ghen đến mức đỏ bừng, cuối cùng cắn răng nói, “Nếu như không phải là do em uống say rồi khóc lóc muốn mở cửa phòng ra đê tôi, thì sao ý chí của tôi có thể không kiên định như thế được!”

Lâm Hủy cười lạnh, “À, tự mình t*ng trùng lên não, lại còn trách người khác quá nhiệt tình sao?”

Phương Dịch cào tóc, thở dài nói, “Chúng ta bình tĩnh lại một chút, nói chuyện lại với nhau, có được không? Tôi cũng chưa nói với em là tôi vui.....”

“Có gì mà nói? Nói là ngay hôm qua anh ngu xuẩn tới cỡ nào sao? Tìm cái lỗ thôi mà cầm đèn pin tìm cả nửa tiếng, tôi phục anh luôn đó!”

Vẻ mặt Phương Dịch thoáng đỏ thoáng xanh, khó coi tới mức khỏi phải nói, “Nếu như không phải em luôn khoa tay múa chân thúc giục tôi... động tác của tôi có thể chậm như vậy sao!”

“Ha ha ha ha, tôi cũng sắp ngủ thiếp đi rồi, anh lại đi vào, cũng không biết dáng dấp của anh ăn cái gì, mà làm bà đây đau chết đi được!!”

“Tôi đã nhẹ nhàng lắm rồi mà em còn quán lấy eo tôi để cho tôi phải dùng sức!!!”

Quần chúng vây xem là Cố An Thành và Hà Phỉ Phỉ cũng ngượng chín mặt.

Này, này, này, chỗ này dù sao cũng là khách sạn, ra vào đều là những người có thân phận có địa vị, các người một người là phụ nữ, một người là ông chủ lớn, có cần phải nói lớn như vậy như thế

sợ người ta không biết các người đã chiến đấu kịch liệt như thế nào sao!!!

Hai người mỗi người kéo một người, cuối cùng cũng kéo được Lâm Huỷ và Phương Dịch thiếu chút nữa đánh nhau tách ra.

Hà Phỉ Phỉ kéo Lâm Huỷ đi lên trên lầu, Cố An Thành và Phương Dịch thì ngồi xuống ghế sa lon ở đại sảnh, tương đối trầm mặc.

Cố An Thành suy nghĩ một chút, không nhin được hỏi, “Con gái uống say sẽ chủ động?”

Phương Dịch: “.....” Này người anh em, trước tiên anh hãy an ủi người anh em của anh là tôi đây đã được không, tôi bị bà xã tương lai nói thành người biến thái cưỡng gian, t*ng trùng lên não rồi kìa!!

Anh ta thở dài, lòng bàn tay chống lên chán, vẻ mặt nghiêm trọng nói, “Tôi cũng chỉ uống một chút, cho nên đã không còn tỉnh táo. Tôi vốn nghĩ là cứ từ từ đi, không ngờ.....”

Cố An Thành trầm mặc, thầm nghĩ, thật ra thì trong lòng anh rất vui vẻ chứ gì 【 mỉm cười 】

Trong phòng, Hà Phỉ Phỉ ngồi trên giường nhìn Lâm Huỷ đi thu dọn hành lý, do dự một lát, “Bây giờ cậu thật sự phải về Trùng Khánh?”

“Ừ, à, mình không phải vì tránh Phương Dịch đâu, chỉ là thời gian xin nghỉ bệnh của mình hết rồi, nếu không về mình sẽ bị trừ lương.”

Hà Phỉ Phỉ thở dài, “Cậu đã có cảm tình với anh ta, thì hãy bình tĩnh lại nói chuyện cho tốt, chúng ta đều hiểu Phương Dịch, anh ta

không phải dạng người đều cáng như vậy, có lẽ nói ra biết đâu lại có tin vui?”

Động tác gấp quần áo của Lâm Huỷ dần dần chậm lại, cuối cùng đặt mông lên ghế so lon, ủ rũ, “Mình thích anh ấy thật, nhưng mà loại phát triển như vậy mình thật sự..... Thật sự không thể tiếp nhận được, mình cũng không muốn sau này anh ấy ôm tâm lý muốn phụ trách với mình, nếu như vậy thì mình thà rằng coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, sau này cả đời cũng không qua lại với nhau.”

Hà Phỉ Phỉ không biết an ủi cô ấy như thế nào, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống bên cạnh cô ấy, ôm lấy cô ấy, “Nếu không, trước tiên cứ tạm xa nhau để bình tĩnh lại một chút? Cậu xem, ngày hôm trước cậu còn mơ ước anh ta, hôm sau đã ngủ với nhau rồi, mọi chuyện đến rất tự nhiên mà.”

Lâm Huỷ không nhịn được nở nụ cười, “Nói vậy cũng đúng, cực phẩm như vậy, cả đời gặp được mấy lần.”

Hà Phỉ Phỉ nhìn thấy vẻ mặt của cô ấy đã nở nụ cười vui vẻ rồi, rốt cuộc cũng yên tâm một chút, “Vậy cậu dọn dẹp hành lý đi, mình gọi xe đưa cậu ra sân bay, chúng ta hẹn lần sau gặp lại.”

“Được, làm phiền rồi.”

Hai người ôm nhau một chút, rồi nói lời tạm biệt.

Tiến Lâm Huỷ lên xe taxi xong, Phương Dịch cũng đuổi theo, cuối cùng có đuổi kịp hay không Hà Phỉ Phỉ cũng không biết, dù sao thì cô vẫn cảm thấy được hai người này sớm muộn gì cũng sẽ thành, vấn đề là thời gian thôi.

Bị trì hoãn một thời gian như vậy, công việc cũng bị lỡ, Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành ở lại Bắc Kinh hai ngày rồi mới trở về Hàng Châu.

Về Hàng Châu đúng vào ngày chủ nhật, vừa mới xuống máy bay, bà Hà đã gọi điện thoại tới, “Phỉ Phỉ hả, về tới Hàng Châu rồi sao?”

Dạ, vừa mới xuống khỏi máy bay, sao vậy ạ?”

“Hôm nay là chủ nhật, con và Tiểu Nhụy về nhà ăn cơm tối đi, con ở trong nhà người ta, đã mang tới không ít phiền toái cho người ta rồi.”

Hà Phỉ Phỉ trả lời một tiếng, “Vâng, con về nhà sẽ nói với Hướng Nhụy, giờ con lên xe, về nhà lại nói chuyện tiếp.”

Cô cúp điện thoại, Cố An Thành hỏi, “Tối hôm nay về nhà ăn cơm à?”

“Ừ, anh cũng đi cùng đi, khẳng định là ba mẹ em sẽ rất hoan nghênh anh.”

“Không, sáng sớm hôm nay viện điều dưỡng có báo cho anh một tin, nói là mẹ anh ngã cầu thang xuống, anh đưa em tới chỗ Hướng Nhụy rồi sẽ đi tới viện điều dưỡng một chút xem sao.”

Hà Phỉ Phỉ vội vàng nói, “Vậy em đi chung với anh đi, ngã từ trên cầu thang xuống, chắc là rất nghiêm trọng à?”

“Viện điều dưỡng báo tin là không nghiêm trọng, anh đi xem là được rồi, em về nhà chơi với ba mẹ đi, hơn một tuần không gặp rồi.”

Hà Phỉ Phỉ nhìn vẻ mặt của anh không giống như đang nói dối, vì vậy liền ừ một tiếng, “Vậy cũng được, nếu cần em giúp, thì cứ nhắn tin cho em, từ nhà em qua viện điều dưỡng đó cũng gần.”

Cổ An Thành khẽ cong môi lên, đưa tay lên vuốt tóc cô, “Đúng là một người con dâu hiếu thảo.”

Tai của Hà Phỉ Phỉ đỏ lên, lẩm bẩm nói, “Ai là vợ của anh, chữ Bát (八) còn không có chồng đít lên đâu.”

Buổi tối Hà Phỉ Phỉ và Hướng Nhụy cùng đi về nhà họ Hà, bà Hà đã mấy ngày không nhìn thấy cô, nhất thời mở miệng ra gọi cô một tiếng tâm can bảo bối, Hà Phỉ Phỉ rất hiểu tính của cha mẹ mình, loại tình cảm tốt đẹp này hai ba giờ sau là không còn chút dấu vết nào, sẽ chuyển sang tranh cãi và bắt bẻ cô, cho nên cô hết sức quý trọng lúc này.

Có thể là vì hôm nay con gái về nhà ăn cơm tối, hôm nay bà Hà ăn mặc hết sức tỉ mỉ, nhưng mà cổ áo hơi trễ một chút, Hà Phỉ Phỉ cũng cảm thấy lạnh giùm cho bà.

Lúc ăn cơm Hà Phỉ Phỉ và Hướng Nhụy ngồi một bên, bà Hà và ông Hà ngồi đối diện, đột nhiên Hướng Nhụy huých vào cánh tay của Hà Phỉ Phỉ, Hà Phỉ Phỉ ngoảnh đầu lại nhìn, Hướng Nhụy ghé vào bên tai cô nhẹ giọng nói, “Có khe rãnh nóng bỏng kia.”

Hà Phỉ Phỉ thoáng nhìn, quả nhiên..... Vì vậy phì cười một tiếng, “Có thể đứng đắn một chút không!”

Hướng Nhụy cười cười, vẻ mặt rất tự nhiên, “Đều là người trưởng thành rồi, nói chuyện này có sao đâu.”

Hai người cười trộm xong, bà Hà hỏi ông Hà, “Chúng nó đang nói cái gì? Tôi nghe không rõ.”

Ông Hà do dự, sau đó để chén cơm xuống, nhỏ giọng nói với bà Hà, “Chúng nó nói bà ép hàng quá.”

Hương Nhụy, Hà Phỉ Phỉ: đợi chút nghe chúng con giải thích!!!!

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 28

Editor: Táo đỏ phổ núi

Chớp mắt một cái đã tới tháng mười hai rồi, tết Nguyên Đán cũng tới, các bộ phận liên quan trong công ty cũng bắt đầu thu xếp cho cuộc liên hoan hàng năm. Buổi liên hoan hàng năm của Tập đoàn Hà Thị cũng không phân biệt là Tổng công ty hay là Chi nhánh công ty, cùng thuê một địa điểm để tổ chức, người càng nhiều thì công việc chuẩn bị lại càng nhiều, cho nên mấy ngày nay người người trong công ty đều bận rộn, Cố An Thành cũng có một đống việc phải làm, Hà Phỉ Phỉ lúc rảnh rỗi cũng không làm phiền anh, mà tự mình chơi.

Tính tình của cô và Abby cũng không khác nhau lắm, trước mặt cấp trên thì cần cù chăm chỉ, sau lưng thì tha hồ làm bậy, bởi vì có Hà Phỉ Phỉ nên công việc của Abby được chia sẻ một phần, cho nên cô ấy cũng rất rảnh rỗi, cả ngày lẫn đêm đều chat webcam với bạn trên mạng.

Cô ấy là một người con lai, cho nên ở trên mạng cũng rất đào hoa, Hà Phỉ Phỉ tận mắt nhìn thấy cô dùng những lời nói như “Honey, người ta rất nhớ anh” với hơn mười người đàn ông, hơn nữa còn xuất sắc tới mức có thể nói chuyện đồng thời với hơn mười người này luôn, Hà Phỉ Phỉ vô cùng khâm phục cô ấy.

Lúc Hà Phỉ Phỉ đang gục mặt lên bàn xem tiểu thuyết, thì đột nhiên Abby thào tai nghe xuống vỗ bàn cười to, “Ha ha ha Phỉ Phỉ, trong clip của chị người kia đang nhảy thoát y, còn không phải là anh ta muốn cho chị xem cơ bắp rắn chắc của anh ta sao, ha ha ha em mau tới đây xem đi nè, là một bạch trảm kê!”

*Bạch Trảm Kê (anh Gờ dịch là gà lạnh thái lát, sau khi đọc cách làm thì thấy giống gà luộc lạnh thái lát (_ _) Món ăn nổi tiếng phía Nam, hình dạng bắt mắt, da vàng thịt trắng, béo mềm đẹp mắt, phi thường ngon miệng, thập phần khoái khẩu. – sưu tầm.

Hà Phỉ Phỉ: “= em không có hứng thú đối với Bạch trảm kê.....”

“Vậy em thích người có cơ bắp à?”

Hà Phỉ Phỉ chỉ ừ qua loa một tiếng, một lát sau, đột nhiên Abby gửi một file tới máy tính của cô, sau đó nháy nháy mắt với cô, “Mở video lên có cái hay lắm, đúng rồi, đừng quên đeo tai nghe vào.”

Hà Phỉ Phỉ tiện tay tải video đó xuống, dung lượng của video này không lớn, cô chỉ tải hai ba phút là đã xong rồi, cô vừa mới nhấn vào hai lần, đúng lúc này cửa phòng ở sau lưng mở ra, Cố An Thành từ bên trong đi ra, “Abby, cô cầm tài liệu này đi.....”

“A..... Ừ..... Dừng sức..... Thật là lợi hại.....”

Abby: “.....”

Hà Phỉ Phỉ: “.....”

Cố An Thành: “.....”

Hà Phỉ Phỉ hoàn toàn bối rối, đợi cô phản ứng kịp thì tiếng thờ dốc từ trong máy vi tính của cô vang lên, cả người cô cũng muốn điên lên.

Cô vội vàng đưa tay tắt video đi, nhưng mà máy tính lúc này đột nhiên lại bị đơ, hình ảnh trên video dừng lại ngay đúng bộ phận cơ bắp của người đàn ông nào đó, âm thanh vẫn tiếp tục vang lên ừ ừ a a. Hà Phỉ Phỉ thật sự muốn khóc, đóng video lại không được, cô run rẩy đứng lên, “Cố Tổng..... Em đề nghị sửa máy vi tính đi, máy vi tính bị đơ suốt.....”

Cố An Thành giờ file tài liệu lên dừng lại giữa không trung, ánh mắt dừng lại trên màn hình máy vi tính ba giây, sau đó từ từ chuyển sang nhìn Hà Phỉ Phỉ, ánh mắt không biết đang nghĩ điều gì, chỉ thấy Hà Phỉ Phỉ vô cùng căng thẳng mà run run.

Cố An Thành rất nhanh coi như không có chuyện gì, đặt file tài liệu lên bàn của Abby, sau đó lạnh nhạt nói, “Hà Phỉ Phỉ, đi vào.”

Hà Phỉ Phỉ khóc không ra nước mắt.

Abby gục đầu xuống bàn, giống như rất vô tội, “Chị đã nói với em là phải đeo tai nghe vào rồi.....”

Lúc này Hà Phỉ Phỉ cũng không có tâm tư mà đi so đo với Abby, ừ ừ cúi đầu đi vào phòng làm việc.

Cố An Thành ngồi ở sau bàn làm việc, lạch cạch gõ bàn phím, biến Hà Phỉ Phỉ đang đứng lo lắng ở một bên thành người tàng hình. Hà Phỉ Phỉ không khỏi cảm thấy buồn bực.

Khoảng chừng mười phút trôi qua, cuối cùng Cố An Thành cũng dời lực chú ý khỏi màn hình máy vi tính, nhìn về phía Hà Phỉ Phỉ

đang cúi đầu ở trước bàn, sau đó hai tay đan vào nhau để lên bàn, ngược mặt lên, bình tĩnh hỏi cô, “Nói đi, em có gì bất mãn đối với anh?”

“.....” Hà Phỉ Phỉ suy nghĩ một chút, cẩn thận từng li từng tí nói, “Bất mãn về..... Phương diện nào.”

“Bất kỳ phương diện nào.”

Hà Phỉ Phỉ nhân cơ hội nói ra, “Em cảm thấy em nên được tăng lương.”

“Bác bỏ. Em mới làm việc được hơn một tháng, hơn nữa thành tích làm việc đứng gần chót trong công ty, nếu như là người khác, đã bị anh đuổi ra khỏi công ty rồi.”

Hà Phỉ Phỉ cảm giác mình còn có thể đấu tranh một chút, “Em đi làm hơn một tháng, trừ ngày lễ ra chưa từng có ngày nào được nghỉ.....”

“Em muốn có ngày nghỉ để làm gì?”

Hà Phỉ Phỉ trợn to mắt lên thành thật nói, “Cùng đi du lịch với bạn trai, thế giới rộng lớn như vậy, em muốn đi tham quan một chút.”

“Bác bỏ. Bạn trai em bận nhiều việc, không có thời gian để đi du lịch.”

“.....”

Hà Phỉ Phỉ buồn bực nói, “Em thật sự rất muốn đi chơi, buồn muốn chết rồi.”

Cố An Thành suy nghĩ một chút, “Năm sau đi, khi đó anh không bận việc gì, có thể đi chơi nước ngoài với em một tuần.”

Hà Phỉ Phỉ nhất thời nở nụ cười rạng rỡ, “Quyết định vậy đi, không cho phép đổi ý!”

Cố An Thành dựa người về sau, “Còn có điều gì bất mãn nữa?”

“Không có!”

Chân mày của Cố An Thành nhíu lại, “Vậy em hãy giải thích một chút, đang giờ làm việc nguyên nhân vì sao lại đi xem video không lành mạnh.”

Hà Phỉ Phỉ biện minh, “Đó là do Abby gửi cho em, em tưởng là cái gì hay ho, em thề, em vừa mới mở ra, còn chưa kịp liếc mắt nhìn một cái đã bị anh phát hiện rồi!”

Cố An Thành cầm cây bút lên, từ từ quay quay, “Như vậy là tốt nhất, nếu như em có nhu cầu, có thể nói với anh.”

“..... Em muốn nghỉ phép.”

“Không được.”

“Tối nay muốn ăn thịt nướng.”

“Không được, ngày hôm qua không phải là em vẫn kêu bị nhiệt miệng sao.”

Hà Phỉ Phỉ muốn lật bàn, “Vậy anh nói có nhu cầu gì hãy nói với anh! Nói cái rắm à!”

Cố An Thành nhìn người khác thẹn quá hoá giận, không tiếp tục trêu ghẹo cô nữa, khẽ thở dài, “Tới đây.”

Hà Phỉ Phỉ không được tự nhiên đi tới, “Em nói với anh rồi, Mỹ Nam Kế không có tác dụng, em đã miễn dịch đối với anh rồi, tối nay em nhất định muốn ăn thịt nướng.”

Cố An Thành kéo cô lại ngồi trên đùi anh, đôi tay vòng qua hông của cô, sau đó nghiêng đầu, ghé sát lại chỗ gáy cô từ từ hô hấp, “Nhiệt miệng đã khỏi rồi à?”

“Ừ.”

Cố An Thành cười khẽ một tiếng, “Không tin, phải kiểm tra lại một chút.”

Nói xong, anh liền di chuyển tay ra sau ót của cô, đè đầu của cô xuống, sau đó ngậm lấy đôi môi.

Hơi thở nóng bỏng và ẩm ướt phủ vào mặt, Hà Phỉ Phỉ lại một lần nữa nộ vũ khí đầu hàng, quyền chủ động hoàn toàn bị Cố An Thành đoạt mất. Hết cách rồi, ai bảo người này mỗi ngày đều tập luyện kỹ thuật hôn trên miệng của cô, càng luyện càng tốt, bây giờ chỉ cần đụng môi mấy cái là Hà Phỉ Phỉ đã mềm nhũn người ra rồi.

Bị anh hôn tới mức chóng mặt, tách ra mấy giây Hà Phỉ Phỉ mới hồi phục lại tinh thần, đôi mắt ướt nhẹ nhìn chằm chằm vào Cố An Thành, thấy cổ họng của Cố An Thành căng lên.

“Vẫn còn hơi sưng, không thể ăn.” Giọng nói của anh có chút hơi khàn khàn vô cùng dễ nghe, nhưng mà lời nói mà anh nói ra khiến Hà Phỉ Phỉ không phục.

“Thúi lắm, đáng lẽ đã tốt hơn rồi, lại bị anh làm cho sưng lên!”

Đáy mắt Cố An Thành ánh lên nét cười, “Hà Phỉ Phỉ, em có biết xấu hổ không hả.”

Tay của Hà Phỉ Phỉ luồn vào trong quần áo của anh, trực tiếp đặt lên bụng anh để sưởi ấm, “Có xấu hổ cũng không so được với da mặt dày của Cố tổng.”

Cố An Thành hít vào một hơi, “Tay tại sao lại lạnh như vậy?”

“Máy điều hoà ở bên ngoài bị hư, sáng sớm hôm nay đã kêu người đến sửa rồi, nhưng mà vẫn chưa thấy tới.”

“Vậy ngòi chờ ở đây đi, sắp tới giờ nghỉ rồi.” Nói xong tay của anh cũng không đành lòng mà sờ tới sờ lui ở phía sau lưng và eo của cô, cuối cùng cũng vượt qua chướng ngại, từ bên ngoài áo bông thăm dò vào bên trong.

Hà Phỉ Phỉ đã quen với việc anh hờ một chút là động tay rồi, không hề ngại ngùng chút nào, chủ động dựa vào bả vai của anh, cười hắc hắc nói, “Cố tổng, nếu như có nhu cầu, có thể nói với em.”

Cố An Thành khẽ nhú mày một cái, “Hả? Thật sao?”

Một giây kế tiếp, Hà Phỉ Phỉ liền hối hận vì cái miệng nói bậy của mình, bởi vì..... Cố An Thành đã cởi cúc nút áo lót của cô ra.

Mẹ kiếp, cái người này học được kỹ năng mở áo đó bằng một tay ở đâu vậy!!.

Hà Phỉ Phỉ một tay nắm lấy cổ áo của anh, đang muốn chất vấn là anh học cái đó ở đâu ra, thì đột nhiên Cố An Thành lại hôn cô, cái

hôn lần này khác so với lần trước, mang theo cảm giác chiếm giữ và càn quấy, giống như mưa giông gió lớn, khiến cho chiếc thuyền nhỏ là Hà Phỉ Phỉ đổ nghiêng ngã.

Hơi thở lửa nóng tràn ngập giữa hai nугời, nhiệt độ nóng bỏng giữa môi lưỡi giống như có thể làm bỏng nười ta, Hà Phỉ Phỉ đang muốn nắm lấy tóc của anh hỏi anh đang nổi điên cái gì, đột nhiên Cố An Thành lại ôm ngang cô, đặt lên bàn làm việc, một giây sau đó, cả nười anh lại nghiêng xuống, mạnh mẽ giữ chặt tất cả mọi hành động của cô.

Hai chân của Hà Phỉ Phỉ ở bên mép bàn đạp loạn lên, cảm giác nằm trên bàn rất khó chịu, nhưng mà Cố An Thành lại cố tình không cho cô xuống, mà lại càng hôn sâu hơn. Hà Phỉ Phỉ trợn trắng mắt lên, suýt thì chết ngạt. Lúc này Cố An Thành mới ngẩng đầu lên, trông mắt đen láy như mực không hề che giấu dục vọng chút nào.

Anh nhỏ giọng nói, “Phỉ Phỉ, anh muốn em.”

Hà Phỉ Phỉ ngen lời, anh thẳng thắn như vậy, cô cũng không biết phải nhận lời anh như thế nào, nói thẳng ra là chúng ta đi thuê phòng đi, có phải là đã quá phóng túng rồi không?

“Cái đó, nếu không buổi tối chúng ta lại nói.....? Chơi trong phòng làm việc, không tốt lắm đâu.....” Cô lúng túng giật giật khoe miệng, “Bên ngoài đều là đồng nghiệp, nếu như có nười đi vào làm thì phải làm thế nào.....”

Vừa dứt lời, cửa liền bị đẩy ra, một trưởng bộ phận đi vào, “Cố tổng, bản kế hoạch buổi liên hoan cuối năm cũng đã chuẩn bị xong.....”

Im bật.

Giờ phút này, Hà Phỉ Phỉ rất hiểu được cảm giác ngổn ngang của vị quản lý kia.

Bằng cái nhìn của người quản lý, Hà Phỉ Phỉ đang nằm ở trên bàn làm việc, mà Cố An Thành đứng ở giữa hai chân của cô, cái tư thế này, quả thật rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm 【 Biểu tượng mặt nghiêm túc 】 .

Cho nên, vị quản lý kia đứng ngơ ngác hai giây, sau đó nhanh chóng xoay người, không muốn tiếp tục phá hư chuyện tốt của Cố tổng. Cố An Thành gọi ông ta lại, giọng nói rất lý trí, “Đặt bản kế hoạch xuống, sau này vào phòng làm việc nhớ gõ cửa, còn nữa, đừng nên đi nói lung tung.”

“..... Dạ, Cố tổng.”

Đôi chân của vị quản lý chạy trốn nhanh như được bôi dầu, Hà Phỉ Phỉ làm bầm một câu, “Thật may là ông ta không biết em là con gái của ông Hà, nếu như ông Hà biết em tới không ty không lo làm việc nghiêm chỉnh, khẳng định là không có chuyện gì tốt.”

Cố An Thành không hề bị ảnh hưởng một chút nào đối với chuyện khó chịu vừa rồi, anh tiếp tục khẽ liếm cằm và đôi môi của cô, giọng nói trầm thấp và khàn khàn, “Ai nói em không làm việc nghiêm chỉnh, anh không phải là việc nghiêm chỉnh sao?”

“..... Em cũng chưa từng làm anh, đừng có chụp mũ cho em.”

Cố An Thành cười như không cười nhìn cô, “Có muốn thử một chút hay không?” Nói xong, anh ghé sát lại bên tai cô, khẽ nói, “Mấy ngày trước không phải là em còn nói chuyện riêng với Lâm Hủy, nói

không biết lúc nhìn thấy Tiểu Kiều Hoa thì như thế nào sao? Cho em cơ hội đó.”

Hà Phỉ Phỉ: “.....”

“Mẹ kiếp, làm sao anh lại biết em nói chuyện với Lâm Huỷ những gì!! Em cũng đã đổi mật khẩu điện thoại di động rồi mà!”

Cố An Thành bình tĩnh, “Lần trước anh đã thêm dấu vân tay mở khoá rồi, không cần mật khẩu.”

Hà Phỉ Phỉ: “Anh xâm phạm riêng tư! Em muốn kiện anh!”

“Làm.”

“..... Là kiện chứ không phải làm!”

Hà Phỉ Phỉ càng ngày càng không nghĩ ra, từ sau khi yêu nhau, Cố An Thành lại biến thành bộ dạng mà cô không hề quen biết 【
Hình động vẩy tay 】

Này Cố An Thành, anh tỉnh táo một chút!! Có thể trở nên chính trực với phong cách lạnh lùng như Kiều Hoa được không!!!

~~~~

N thời gian sau, một đề tài lan tràn ra ngoài ——# không ngờ anh là một Kiều Hoa như vậy #

Đối với lần này, những người hâm mộ cùng phản ứng là:

Kiều Hoa kéo dài thời gian quá nên cô bị giật mình sao 【doge】

Hà Phỉ Phỉ: ha ha ha ha ai muốn biết thì cứ thử 【 Hình động vẩy tay 】

Dĩ nhiên cái này để nói sau đi

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 29

Editor: Táo đỏ phổ núi

Chớp mắt một cái đã tới cuối năm, buổi tiệc tất niên hàng năm cũng được tiến hành đúng hẹn. Chức vụ của Hà Phỉ Phỉ ở công ty không cao, cho nên ngồi cùng mấy đồng nghiệp ở bàn phía sau, ăn ăn uống uống, so với bộ dạng nghiêm trang của những quản lý cấp cao kia thì thú vị hơn nhiều.

Ông Hà đọc diễn văn xong thì tới các vị quản lý cấp cao lần lượt đứng lên tổng kết thành tích cả năm, nghe thấy giọng nói của Cố An Thành thì Hà Phỉ Phỉ dựng tai lên nghe, trong lòng cảm thán có giọng nói tốt thì khác liền, những người khác lên tổng kết thì liên miên bất tận khiến cho người nghe buồn ngủ, còn anh thì khiến cho người nghe càng nghe càng có tinh thần.

Những người phụ nữ của bộ phận tiêu thụ ngồi cùng bàn cũng ngẩng đầu lên, xúc động nói, “Sức hấp dẫn của Cố tổng đúng là làm cho người ta không chịu nổi, thật sự là không chịu nổi mà, nhưng mà người như vậy, nhất định là đã có bạn gái rồi.”

Sau đó, một cô cũng ngồi cùng bàn với cô ghé sát vào tai của một cô khác nhỏ giọng nói, tầm mắt không biết vô tình hay cố ý liếc mắt về phía Hà Phỉ Phỉ nói, “Ừ”, nghe nói cô kia và Cố tổng có chút không sạch sẽ.”

“Ồ, thật sao? Tôi đã nói rồi, một cô gái nhìn trẻ như vậy, tại sao có thể vừa vào công ty đã được làm trợ lý cho Cố tổng, năng lực của Abby giỏi hơn cô ta, mới vừa vào công ty không phải cũng từ một chân sai vặt mà đi lên hay sao?” Táo đỏ le^e quyy do^nn.

Hai cô gái rảnh rồi tám chuyện một lúc, thật ra thì Hà Phỉ Phỉ nghe rất rõ, nhưng mà làm như không nghe thấy. Trong trường hợp này, thật sự không thích hợp để làm ồn ĩ lên rất khó coi, nhưng mà tâm lý thù dai trong lòng cô trỗi dậy, Hà Phỉ Phỉ nhăn nhó khó chịu ghi nhớ khuôn mặt của hai cô gái này ở trong lòng, sau này gặp lại cô phải đáp lễ lại các cô gấp mấy lần.

Cái gì gọi là không sạch sẽ, rõ ràng là yêu nhau danh chánh ngôn thuận

Sau khi lãnh đạo tổng kết xong, chính là tới tiết mục biểu diễn văn nghệ, trên sân khấu vừa múa vừa hát, dưới sân khấu là những tiếng nói cười, không khí rất sôi nổi và hài hoà. Hà Phỉ Phỉ vừa ăn vừa nói chuyện với những đồng nghiệp quen biết, bất tri bất giác, uống vài ly rượu vào, mặt của cô đã bắt đầu đỏ lên rồi.

Hương Nhụy kéo kéo cánh tay của cô, “Phỉ Phỉ, cậu nên đi vào toilet rửa mặt đi, mặt của cậu đã đỏ bừng lên rồi kìa, đừng uống thêm nữa.”

Hà Phỉ Phỉ sờ lên cái mặt tròn vo của mình, quả thật là rất nóng, đầu cũng bắt đầu choáng váng rồi, vì vậy cô đứng lên, chuẩn bị đi vào toilet để rửa mặt bằng nước lạnh.

Tửu lượng của cô thật ra thì rất tệ, rất dễ đỏ mặt, cũng may là không bị say mềm, cùng lắm thì chỉ ngủ như một con heo chết mà thôi.

Mới vừa rửa hai má xong, ngẩng đầu lên, cô liền nhìn thấy gương mặt của Cố An Thành ở trong gương. Anh dựa người vào tường, khẽ nhìn cô, Hà Phỉ Phỉ xoay người lại, “Sao anh lại ra đây?”

“Mặt của em cũng đỏ như ớt rồi, anh đi theo nhìn xem em có chuyện gì không.”

Hà Phỉ Phỉ xụ mặt lại, “Anh không thể lấy cái ví dụ nào nó dễ nghe một chút sao!”

Ánh mắt của Cố An Thành thoáng hiện lên một nụ cười, đi tới trước mặt cô, rút khăn giấy ra giúp cô lau đi những giọt nước ở trên mặt, “Uống nhiều lắm à? Có muốn về nhà nghỉ ngơi sớm một chút không?”

“Buổi liên hoan hằng năm mà về trước thời gian thì không tốt lắm đâu, em không sao, chỉ hơi vầng đầu một chút thôi, lát nữa không uống nữa là được.”

Sau khi uống rượu gương mặt của cô giống như được ngâm trong rượu đỏ vậy, nhìn rất xinh đẹp mê người, hơi thở phun ra, giống như có hương thơm của rượu tản ra xung quanh hai người, đôi mắt của Cố An Thành nhìn cô càng trở nên sâu thẳm hơn. Đột nhiên không nghe thấy anh nói chuyện, Hà Phỉ Phỉ ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt thoáng hiện lên sự mê mang, mà ánh mắt ngập nước này giống như đã làm đứt dây thần kinh nào đó trong đầu của Cố An Thành, một tay của anh nắm lấy tay cô, éo cô vào bên trong bức bình phong của bồn rửa tay. Hà Phỉ Phỉ lảo đảo đi theo anh, đầu óc vẫn còn choáng váng, không biết gì đã bị Cố An Thành ghì sát vào bờ tường lạnh như băng rồi, cô giật mình một cái, lúc đang muốn rời đi, thì Cố An Thành đã dùng đôi môi nóng bỏng của mình đè lại.

Hà Phỉ Phỉ bối rối một lát, trong lòng oán thăm Cố An Thành, sao bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu anh cũng có thể động dục được vậy, mà cả người lại rất thành thật không cử động nữa. Ôi..... Mùa đông lạnh như vậy, có lò lửa nóng sưởi ấm thì cũng rất tuyệt.....

Đang lúc hai người mê muội trong tình ái thì bên ngoài cửa toilet vang lên tiếng bước chân giày cao gót.

Lúc này Hà Phỉ Phỉ mới nhớ tới vị trí mà hai người đang đứng là nơi mà người ta có thể tới bất cứ lúc nào, mặc dù núp sau tấm bình phong không dễ gì bị nhìn thấy, nhưng mà nếu như có người tiếng động khác thường thì chắc chắn là sẽ bị nhìn thấy!! Cô vội vàng cắn lên bờ môi của anh, muốn nhắc nhở anh, nhưng mà người khác lại cố tình coi cái này là tình thú, còn cắn lại nữa. Táo đồ le^e quyy do^nn.

Hà Phỉ Phỉ:

Chẳng bao lâu sau, hai người phụ nữ đi vào, dừng lại trước bệ rửa tay để trang điểm lại.

“Ôi trời, ôi trời, cô nói là Hà Phỉ Phỉ và Cố tổng léng phéng sao, thật không vậy? Thường ngày hình như bọn họ cũng không có chỗ nào khác thường mà, Cố tổng đối với cô ta cũng nghiêm mặt lại giống như đối với người khác mà.”

“Ai mà biết là thật hay giả, nhưng mà nhìn cái cô Hà Phỉ Phỉ đó cũng bình thường thôi, cũng không quá hoà đồng, năng lực lại chẳng có gì đặc biệt, tôi không tin là Cố tổng sẽ coi trọng cô ta.”

“Ha ha ha đúng vậy, tôi cũng cảm thấy Lục Tiêu ở phòng tiêu thụ vẫn xứng với Cố tổng hơn, người ta vừa có khuôn mặt lại có năng

lực, nghe nói gia cảnh cũng rất tốt, dù sao cũng sẽ tốt hơn cái gói
thêu hoa kia chứ?”

“Lần trước Lục Tiêu đã từng tỏ tình với Cố Tổng rồi đó nha, cô
biết không?”

“Chuyện xảy ra lúc nào vậy, tại sao tôi không nghe ai nói?”

“Vào khoảng một tuần trước, còn kết quả như thế nào thì tôi cũng
không rõ lắm.....”

Hà Phỉ Phỉ vừa ứng phó qua loa với Cố An Thành, vừa lắng tai
nghe hai người bên này nói chuyện, nghe giọng nói, thì chính là hai
cô gái ngồi cùng bàn với cô. Họ tuyệt đối không biết được Cố tổng
lạnh lùng và lạnh nhạt trong miệng của họ có bao nhiêu lưu manh và
cầm thú 【 Hình động vẫy tay 】 đờn chút..... Lục Tiêu là cái đứa nào
vậy!?

Hà Phỉ Phỉ tức giận trợn trừng mắt nhìn Cố An Thành, sử dụng
ánh mắt toé lửa giận, Cố An Thành giống như chưa tỉnh, một bàn
tay to giữ chặt cổ tay của cô, còn một bàn tay khác thì luồn vào lớp
quần áo dày của cô, vuốt ve da thịt của cô giống như vuốt ve một
món đồ yêu thích không thể dời tay được vậy.

Hai người phụ nữ kia còn chưa trang điểm lại xong, chỗ bọn họ
đứng cũng chỉ cách một lớp bình phong, Cố An Thành lại không
chút cố kỵ nào, hành động càng lúc càng làm bậy hơn.

Hà Phỉ Phỉ chớp mắt một cái, dường như cho rằng trình tiết của
mình phải mất ở trong phòng rửa tay rồi.

Không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng hai cô gái này cũng đi
ra, Hà Phỉ Phỉ thở phào nhẹ nhõm, dùng sức đẩy Cố An Thành

không biết thoả mãn kia ra, chỉ vào mũi anh chát vắn, “Nói, Lục Tiêu là ai!”

Cố An Thành giống như vẫn còn trầm mê trong cơn động tình, con người tối sầm lại, Hà Phỉ Phỉ bị anh nhìn chăm chú như vậy thì hơi sợ hãi, “Em... em nói cho anh biết, thẳng thắn thì được khoan hồng, chống cự thì bị nghiêm trị, anh mà không giải thích rõ, em sẽ đi lên sân khấu cầm micro hỏi cho rõ.”

Cố An Thành biết tính tình của cô, lúc nóng nảy thì chuyện gì cũng có thể làm, vì vậy thở dài một cái, ôm người vào trong lòng vuốt đuôi, “Trước kia khi anh là một nhân viên bình thường đã từng cộng tác qua với cô ấy, sau đó cô ấy bị điều tới chi nhánh của công ty, thì cũng không liên lạc lại nữa, một tuần trước là lần đầu tiên sau một thời gian dài như vậy cô ấy tới tìm anh. Anh biết là em sẽ suy nghĩ bậy bạ, cho nên mới không nói cho em nghe.”

Hà Phỉ Phỉ đương nhiên là tin tưởng anh, chẳng qua là không đủ rộng lượng, cho nên trong lòng có chút không thoải mái, “VẬY..... Sau đó cô ta có còn tới tìm anh nữa không?”

“Không có.”

“Hừ.....” Hà Phỉ Phỉ làm bầm một câu, “Tại sao vẫn đào hoa như hồi học cấp ba vậy.”

Cố An Thành nghe ra sự ghen tuông trong giọng nói của cô, không khỏi cười cười, khẽ nói, “Còn không phải đã chọn cộng cỏ đuôi chó là em rồi sao.”

“Nói nhảm, giống như em thì có cái gì không tốt, anh mất mùa mới không chọn em,...” Hà Phỉ Phỉ hả hê khoe khoang, rồi đột nhiên

phản ứng kịp, “Anh nói ai là cở đuôi chó!”

“Anh.”

“Hừ coi như anh hiểu chuyện.”

Cố An Thành cười cười, rất là dung túng, “Bà chủ Hà, còn có cái gì muốn chỉ bảo nữa không?”

Miệng của Hà Phỉ Phỉ cũng đã cười toe toét đến tận mang tai rồi, giở ra giọng của cường hào ác bá nói, “Tiểu Hoa, cầm, bà chủ dẫn anh đi ăn thơm uống cay, chờ lúc nào tan cuộc bà chủ lại dẫn anh đi những chỗ vui chơi, bảo đảm là trước lạ sau quen, sau đó thì muốn ngừng mà không được, ha ha ha ha ha.”

Cố An Thành hết sức phối hợp, “Bà chủ Hà, ngài thật sự rất tốt.”

“Ha ha ha ai bảo dung mạo của Tiểu Hoa non mềm như vậy, khiến cho bà chủ đây rất vui, tối nay nhất định bà chủ sẽ thương yêu Tiểu Hoa thật tốt.”

Hai người đi ra khỏi bình phong, đối diện trực tiếp với hai người phụ nữ đang ngây người ra như phỗng ở bên ngoài cách đó vài mét.

Trong nháy mắt, bầu không khí trở nên quỷ dị.

Hai người phụ nữ nhanh chóng bước lại, vội vàng cầm lấy chiếc túi xách để quên trên bồn rửa tay, khó khăn mở miệng nói, “Cái đó, Cố, Cố tổng..... Chúng tôi không có cố ý.....”

Cố An Thành cúi đầu, cùng với Hà Phỉ Phỉ liếc nhau một cái, sau đó mím môi, không nói gì.

Hà Phỉ Phỉ ho nhẹ một tiếng, “Đi mau, đi mau, đừng quấy rầy ta và Tiểu Hoa ở chung một chỗ.”

Hai cô gái lập tức chạy trốn chết.

Chờ cho tới khi bóng dáng của hai người kia không thấy đâu nữa, nhất thời Hà Phỉ Phỉ ôm bụng cười, “Ha ha ha anh có nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ không ha ha ha ha ha trong lòng của bọn họ nhất định vô cùng sợ hãi, Cổ tổng lạnh lùng của bọn họ còn đâu ha ha ha ha ha ha!!!”

Cổ An Thành tưởng tượng mấy ngày sao bên trong công ty sẽ đồn ra những lời đồn có liên quan tới anh, trong lòng cũng hết sức phức tạp. Nhưng mà..... Anh liếc mắt nhìn Hà Phỉ Phỉ đang cười chảy nước mắt kia, cảm thấy cũng không tệ.

Trở lại hội trường, Hà Phỉ Phỉ ngồi trở lại vị trí, Hương Nhụy đem một chén canh đẩy tới trước mặt của cô, “Uống chút đi, vừa nãy Cổ An Thành kêu mình làm, giải rượu đó.”

Hà Phỉ Phỉ bưng chén lên, uống ực ực, cô liếc Cổ An Thành đang ngồi ở bàn xa xa, anh mặc bộ tây trang trắng thơm, vẻ mặt nghiêm túc và lạnh lùng, so với vẻ nhiệt tình ở phía sau bình phong lúc nãy thì hoàn toàn khác xa nhau, nhưng mà vẫn khiến cô không thể nào dời mắt được.

Hương Nhụy chặc chặc than thở, “Mình cũng muốn tìm một người đàn ông như vậy.”

Hà Phỉ Phỉ cười cô, “Một nữ cường nhân như cậu, chỉ thích hợp bao nuôi những anh chàng trai bao thôi, thật đó.”

“Cút cút cút, mình cũng sẽ giống như con chim nhỏ nép vào lòng người ta.”

“Cậu như thế này mà gọi là chim nhỏ nép vào lòng người ta sao? Đà điều nép vào lòng người ta thì có.”

“Hà Phỉ Phỉ, lại ngứa da đúng không? Ý có người bảo vệ cậu, cậu liền cho rằng chị đây không dám đánh cậu à?”

Hai người cười đùa mấy câu, trong lúc vô tình Hà Phỉ Phỉ liếc mắt sang đối diện với ánh mắt hoảng hốt của người kia, trong bụng cười thầm, ha ha ha ha ha Thế Giới Quan sụp đổ cảm giác không dễ chịu đúng không

Thời gian rất nhanh đã tới mười một giờ, buổi tiệc tất niên hàng năm cũng phải kết thúc. Tiết mục biểu diễn cuối cùng cũng đã biểu diễn xong, người dẫn chương trình đi lên sân khấu, tiết mục kích động lòng người nhất của buổi tiệc tất niên hàng năm cũng đã bắt đầu—— rút thăm trúng thưởng. Bước vào bữa tiệc mỗi nhân viên đều được phát một mã số dán ở trước ngực, công đoạn rút thăm trúng thưởng của mỗi năm, phương thức tặng quà và giá trị quà không giống nhau.

Hà Phỉ Phỉ chưa bao giờ tin tưởng và vận số của mình, cho nên căn bản không ôm hy vọng, mà chỉ chờ xem náo nhiệt thôi.

Sự thật so với dự đoán của cô cũng không khác biệt lắm, giải ba giải nhì cô cũng không dính cái nào, đến phiên giải nhất thì khí thế của hội trường cũng sôi lên.

Phần thưởng của giải nhất là chuyến du lịch năm ngày bốn đêm ở đảo Fiji cho hai người, toàn bộ chi phí công ty bao hết, Hà Phỉ Phỉ

vừa nghe đã hưng phấn rồi, mặc dù cô và Cố An Thành cũng không thiếu tiền đi chơi, nhưng mà nếu được miễn phí thì sẽ rất tuyệt!

Người dẫn chương trình đếm số mấy lần, những người ở dưới sân khấu bắt đầu lên tiếng oán thán, rốt cuộc anh ta cũng đồng dặc đọc lớn lên: “Số 69! Chúc mừng người có số 69 đã nhận được giải nhất!”

Hà Phỉ Phỉ cúi đầu mà nhìn, mẹ kiếp nhà nó, số 68..... Cái gì gọi là vận may cắt chó, Hà Phỉ Phỉ tức giận muốn xe nát mã số luôn.

Dưới sân khấu vang lên tiếng oán trách, đồng thời những người ở đây cũng tha thiết tìm xem ai là người may mắn như vậy.

“Số 69 đâu rồi?”

Thời gian trôi qua chắc khoảng năm sáu giây, Hà Phỉ Phỉ nghe thấy giọng nói kích động của người chủ trì, “Cố tổng! Ôi trời vận may của Cố tổng thực sự là rất tốt, mọi người đều mong ước được nhận giải nhất của buổi tất niên hàng năm đã bị ngài giành mất rồi.....”

Cái gì? Cố An Thành? Hà Phỉ Phỉ nhón chân lên nhìn sang, lúc này mới phát hiện ra, mã số trước ngực của Cố An Thành quả thực là số 69.

Nói cách khác, bọn họ có thể đi chơi miễn phí ở đảo Fiji!

Hà Phỉ Phỉ vui mừng tới mức hận không thể ôm lấy Cố An Thành xoay hai vòng, cảm giác hưng phấn này vẫn duy trì tới khi đi về tới tận nhà.

Không thể không nói, có được món đồ miễn phí, so với món đồ mất tiền mua càng làm cho người ta vui mừng hơn

Cố An Thành ngồi ở trong xe, nhìn căn phòng của các cô đã sáng đèn, lúc này mới chuẩn bị đi về nhà mình. Đột nhiên, điện thoại di động vang lên, ánh mắt anh liếc nhìn số gọi đến, sau đó nhấn nút nhận cuộc gọi, “Giám đốc Trần.”

“Ừ, hôm nay cảm ơn ông, bạn gái của tôi rất vui. Nhưng mà cơ hội đi du lịch đừng nhường cho tôi, ông hãy cùng với bà nhà đi thả lỏng một chút cũng tốt.” Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.

“Đúng vậy, tôi sẽ tự trả tiền đưa bạn gái đi chơi.”

“Được, hạng mục công việc của chúng ta sau tết nguyên đán, tới công ty lại nói chi tiết hơn.”

Cúp điện thoại, Cố An Thành lấy một mã số được gấp làm hai từ trong áo khoác ra, phía trên có in hai số sáng loáng là số ——11.

Nhớ tới sự hưng phấn của Hà Phỉ Phỉ, anh cười lắc lắc đầu, sau đó lái xe, biến mất ở trong bóng đêm.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 30

Editor: Táo đỏ phổ núi

Tết nguyên đán toàn bộ công ty được nghỉ ba ngày, Hà Phỉ Phỉ và Hướng Nhụy nằm nhà hai ngày, thức ăn đều là đồ ăn mua bên ngoài, rốt cuộc một buổi sáng một ngày, Hướng Nhụy rất hưng phấn, kéo Hà Phỉ Phỉ từ trên giường xuống, hét lớn vào tai của cô, “Chị đây muốn ra ngoài tìm đàn ông!!”

Hà Phỉ Phỉ xoa xoa lỗ tai, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Hướng Nhụy một cái, tóc đuôi gà, mắt quầng thâm, áo ngủ thì rộng thùng thình như bà già, sau đó cô trợn to mắt lên chui vào chăn “Cậu mau đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Hướng Nhụy lại vén chăn của cô lên, “Mình nói thật mà, mình quen một người đàn ông trên mạng được ba tháng, rốt cuộc anh ấy cũng chủ động hẹn gặp mặt mình rồi!”

Hà Phỉ Phỉ phản ứng lại một chút, sau đó thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, “Cái gì! Cậu vậy mà lại yêu qua mạng!!”

Hướng Nhụy trong ấn tượng của Hà Phỉ Phỉ, vẫn là một người phụ nữ nhanh nhẹn và dũng mãnh, từ hồi học cấp hai tới giờ cô chưa từng nhìn thấy trái tim của cô ấy đập loạn nhịp giống như một thiếu nữ, cho nên giờ phút này Hà Phỉ Phỉ nhìn thấy vẻ mặt xuân

tâm nhận nhạo của Hướng Nhụy thì cảm thấy thế giới này không thật chút nào.

“Yêu qua mạng sao, ôi trời! Trước kia không phải cậu không tin tưởng cách này nhất sao, cũng đã ba tháng rồi cơ à?”

“Hắc hắc he he, xã giao trên mạng xã hội, nói chuyện mấy câu cảm thấy hợp, nên đã thêm phương thức liên lạc.”

Bây giờ xã giao trên mạng xã hội cũng là phương thức hẹn hò chớp nhoáng, ở đó có người bao nhiêu người là đàn ông tốt? Hà Phỉ Phỉ rất nghi ngờ, “Hôm nay gặp mặt à?”

“Ừ, hẹn gặp tại quảng trường văn hoá, cậu đi cùng với mình đi?”

“Hả? Mình đi với cậu làm gì, cho thêm ngại à, thôi khỏi đi.”

Hướng Nhụy thờ dãi, “Cậu không sợ mình gặp chuyện gì bất trắc à?”

Hà Phỉ Phỉ cười nói, “Nếu như thật sự đánh nhau, người chịu thiệt nhất định là người đàn ông kia, cậu chỉ cần trong một phút đồng hồ đã có thể dạy cho anh ta một bài học rồi, được chứ?” điện lên quy đơn. O

Hướng Nhụy có rất nhiều kinh nghiệm, cho dù là hai người đàn ông cũng không thể làm gì được chị ấy. Hà Phỉ Phỉ nhớ trước kia lúc học trung học, có một lần ở trên xe buýt công cộng gặp phải một tên dê xồm, Hướng Nhụy nắm áo tên đàn ông kia đập cho một trận tơi bời, thái độ đó khiến cho những người khác trên xe buýt cũng phải đổ mồ hôi lạnh.

Cho nên cô không hề lo lắng Hương Nhụy sẽ bị tên đàn ông kia khi dễ, hơn nữa bây giờ là xã hội văn minh, hai người gặp mặt không đồng ý thì thôi chứ, chẳng lẽ còn cố ép nhau kéo đi thuê phòng sao?

“Ôi chao, cậu hãy đi cùng mình đi, như vậy thì đến lúc giữa chừng mình muốn bỏ đi thì cũng có lý do, mau dậy mau dậy đi, mình mời cậu ăn một bữa tiệc thịnh soạn.”

Hai ngày nay Hà Phỉ Phỉ đều phải ăn đồ ăn bên ngoài, nghe thấy bữa tiệc thịnh soạn cô không nhịn được mà động lòng, suy nghĩ trong chốc lát liền dứt khoát đồng ý.

Hai người ăn diện vào một chút, lại khôi phục lại bộ dạng sáng sủa như thường ngày, sau đó bắt đầu ra khỏi cửa.

Ngồi trên xe, đột nhiên Hà Phỉ Phỉ nhớ tới điều gì hỏi Hương Nhụy, “Đúng rồi, nếu như hai người gặp mặt rồi trò chuyện ăn ý, cậu thật sự định phát triển ngoài đời thực luôn à?”

Hương Nhụy gõ ngón tay vào tay lái, vẻ mặt không chút để ý nói, “À không, chỉ vui đùa một thôi, chủ yếu là chị đây hai tám tuổi mà vẫn là xử nữ, thân phận có chút lúng túng, mình không có ý định kết hôn và sinh con không có nghĩa là mình muốn sống thanh tâm quả dục như vậy cả đời, nếu như người đàn ông kia cả gương mặt và tính cách đều khiến mình hài lòng, thì ở chung một thời gian cũng có thể. Người xưa đã nói như thế nào nhỉ, no bụng thì nghĩ tới XX, cho nên bây giờ nhà, xe, tiền mình đều có rồi, bao nuôi đàn ông chính là mục tiêu tiếp theo đó.”

Hà Phỉ Phỉ: “.....”

Thật ra thì Hà Phỉ Phỉ cũng đã từng có mục tiêu là bao nuôi đàn ông mặt trắng, nhưng mà bây giờ không dám có suy nghĩ đó nữa rồi..... Nhưng mà Cố An Thành cũng có thể coi đàn ông mặt trắng chứ nhỉ? Cô chưa từng thấy người đàn ông nào có dáng dấp khiến cho người ta yêu thích như Cố An Thành.

“Vậy mình sẽ ngồi chờ ở bàn bên cạnh của hai người nha, nếu như ngồi cùng một bàn, thì sẽ rất ngại, được không?”

“Được, cứ như vậy đi.”

Đến quán cà phê đã hẹn, Hà Phỉ Phỉ kêu ly kem kiểu Mỹ, sau đó ngồi một vị trí gần cửa sổ nhất, có thể nhìn thấy tình huống bên bàn của Hướng Nhụy rất rõ.

Thời gian trôi qua khoảng mười phút, Hà Phỉ Phỉ nhìn thấy một người đàn ông cao lớn ăn mặc thoải mái đi từ ngoài cửa vào, ánh mắt quét một lượt trong quán cà phê, cuối cùng cố định ở trên người của Hướng Nhụy, sau đó đi thẳng lại.

Ngoại hình và khí chất nhìn rất được..... Hà Phỉ Phỉ ngạc nhiên ở trong lòng nói, chẳng lẽ Hướng Nhụy gặp vận may, thật sự tìm được một người đàn ông tốt ở trên mạng?! Má ơi, xác suất này cũng quá nhỏ đi!!

Hiển nhiên người đàn ông này cũng ngoài dự đoán và suy nghĩ của Hướng Nhụy, người đàn ông này ngồi xuống bàn đã một phút rồi, mà Hướng Nhụy hình như vẫn chưa phản ứng kịp.

Nghe người đàn ông kia tự giới thiệu mình, Hà Phỉ Phỉ biết tên của anh ta là Chu Trình, là một nhà thiết kế nội thất, cũng lớn tuổi bằng Hướng Nhụy, cũng đang độc thân. Tính tình của Hướng Nhụy

vốn hào phóng, chỉ nói chuyện một lát mà hai người như hận không thể gặp nhau sớm hơn, Hà Phỉ Phỉ suy nghĩ mình hôm nay tám phần không phải giúp bọn họ đánh nhau rồi, vì vậy định rút lui, dù sao ngồi bên cạnh thì chỉ nghe lén bọn họ nói chuyện thôi, vì vậy Hà Phỉ Phỉ gửi một tin nhắn cho Hướng Nhụy, nói cho Hướng Nhụy biết là cô về nhà trước.

Mấy giây sau Hướng Nhụy trả lời lại: đi đi.

Hà Phỉ Phỉ: “.....”

Hà Phỉ Phỉ cầm túi xách lên, hung dữ trừng mắt nhìn Hướng Nhụy một cái, Hướng Nhụy không thèm đếm xỉa gì tới cô, cô nhất thời không trút được giận, nghĩ thầm quấy rầy người khác yêu đương sẽ bị lừa dối, Hướng Nhụy hiếm khi mạnh tay bẻ hoa đào, cho nên cô nhin một chút.

Sau khi về đến nhà, Hà Phỉ Phỉ mở tin nhắn nhóm ra, nói chuyện này ra.

Vương Bát Chi Khí: hôm nay cùng với bạn thân đi gặp bạn trên mạng, vốn cho đó là một người đàn ông trung niên xấu xí, không ngờ lại là một người đàn ông có ngoại hình không tồi, hơn nữa còn là một nhà thiết kế nội thất, một công việc rất có khí chất, là nghệ thuật gia đó 【 Trái tim 】

A Đại: tại sao tôi lại không gặp được người đàn ông có khí chất như vậy

Lão xuân:.. tôi còn chưa đủ tốt sao!

A Đại: anh ngoại trừ gương mặt ra thì còn có cái gì? Ha ha. Với cái giọng điệu đó của anh, tự mình ngẫm lại đi.

Vương Bát Chi Khí: chắc chắc, Lão Xuân còn muốn dựa vào khả năng kém cỏi ở trên giường để chế ngự A Đại, nghĩ hay quá nhỉ.

A Đại: ha ha ha ha ha ha Vương Bát cậu có kinh nghiệm quá ha, phóng đấng không kiềm chế được như vậy, Kiều Hoa có chế ngự được cậu không 23333

Ba Đạt: tôi không phải Lão Xuân.

Lão xuân: mẹ nó các người cùng nhau nói xấu tôi! Đừng có nói mạnh miệng, khẳng định là Kiều Hoa còn chưa ăn được Vương Bát, có tin không 【 mỉm cười 】

Ba Đạt: 【 mỉm cười 】 xem ra anh rất muốn dạy tôi

Lão xuân: hắc hắc he he nói chuyện riêng đi, anh đây truyền thụ cho chú mấy chiêu.

A Đại: ha ha lộ cộc chỉ với tiêu chuẩn của anh đừng có mang ra dọa người khác, Vương Bát nghe mình nói, xử nam muốn chết à 【 mỉm cười 】

Lão Xuân: Lâm Hủy em ngứa da đúng không 【 mỉm cười 】 Tôi đã đặt vé máy bay xong rồi, tối nay tôi sẽ dạy dỗ em 【 mỉm cười 】

Vương Bát Chi Khí: các người quá đen tối rồi 【 Hình động vẫy tay 】 kể từ khi hai người các người qua lại với nhau, mỗi lần chúng ta nói chuyện phiếm đến cuối cùng sẽ có những từ ngữ rất dọa người 【 Hình động vẫy tay 】 còn nữa, tối nay xin chiếu trực tiếp trận chiến.

Lão xuân: Anh ấy tiến vào! Anh ấy tiến vào! Anh ấy dẫn bóng rồi!!!! Anh ấy đã hoàn thành sứ mạng của mình!!!!

Thành viên 【 Lão Xuân 】 đã bị chủ nhóm 【 A Đại 】 mời ra khỏi nhóm.

Vương Bát Chi Khí: ha ha ha ha ha ha đen tối quá có ngày bị thu thập

Ba Đạt: không tin ngẩng đầu nhìn ông trời đi, ông không bỏ qua cho ai cả.

Hà Phỉ Phỉ dường như có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Phương Dịch khi bị mời ra, cười không ngừng được, vừa đúng lúc này, Cố An Thành gọi điện thoại tới.

“Ở nhà rồi hả?”

“Vâng, đúng vậy, đi ra ngoài cùng với Hương Nhụy từ sáng sớm, còn chưa có ăn cơm, bây giờ rất đói.”

“Đến nhà anh đi, anh làm cơm cho.”

Hà Phỉ Phỉ liêu lĩnh và mạo hiểm đồng ý, sau đó đi thay đôi giày thoải mái đi tới nhà của Cố An Thành.

Đạt ca và Đạt muội đều đã quen thuộc với cô, cô vừa vào nhà chúng đã quán quanh chân của cô, Hà Phỉ Phỉ đặt mông xuống ghế sofa chơi với bọn chúng, chỉ một lát sau tay đã bị liếm dính đầy nước miếng.

Cố An Thành mặc tạp dề đi từ phòng bếp đi ra, “Nhanh đi rửa tay một chút, rồi tới dùng cơm.”

Hà Phỉ Phỉ rửa tay xong đi ra ngoài, “A, Lộ Mao và Nhị Mao đâu?”

Abby mua con thỏ kia trên mạng mặc dù cũng là giống đực, nhưng mà ngoài ý muốn lại chơi với Lộ Mao rất tốt, Hà Phỉ Phỉ thường xuyên cảm thán, bây giờ nhà Cổ An Thành có hai đôi tình nhân một đôi đồng tính, cảnh xuân bốn phía ~

“Đang phơi nắng ở trên sân thượng, hôm nay rất đẹp trời.”

“Ôi, em thật hâm mộ anh, có thể nuôi thú cưng, ba mẹ em đều không thích động vật nhỏ, Hướng Nhụy lại dị ứng với lông thú, em muốn nuôi cũng không có chỗ nào để nuôi.”

Cổ An Thành giống như vô tình nói, “Em có thể ở cùng với anh.”

Hà Phỉ Phỉ sững sờ, chớp mắt nhìn anh.

“Hướng Nhụy sớm muộn cũng sẽ có bạn trai, chẳng lẽ em vẫn muốn ở cùng với cô ấy mãi?” Cổ An Thành giương mắt lên nhìn cô, “Ở nhà anh, anh cũng nuôi cơm em, không thu tiền thuê phòng, không thu tiền điện nước, còn cung cấp dịch vụ phục vụ của bảo mẫu.”

Không chỉ mỗi ngày có thể nhìn thấy Đạt ca và Đạt muội, còn có thể ở cùng với Cổ An Thành hai mươi bốn giờ, muốn sờ thì sờ muốn hôn là hôn, không thể không nói Hà Phỉ Phỉ đã động lòng. Cô cắn cắn chiếc đũa, “Ở chung phi pháp à? Nếu như ba em phát hiện ra thì sẽ thảm lắm

Bản chất của ông Hà và bà Hà vẫn rất bảo thủ, những nhà giàu khác khi con chưa tới hai mươi tuổi đã bị cha mẹ đưa đi tới các buổi tiệc để kết giao cùng với những người trong vòng người đó, mà cô tới hai mươi lăm tuổi, bà Hà mới bắt đầu tính tới chuyện tìm bạn trai cho cô.

“Em không cần phải lo lắng, nếu như chủ tịch Hà tức giận, anh sẽ nói rõ ràng mọi chuyện với ông ấy.”

Hà Phỉ Phỉ suy nghĩ một chút, cảm giác mình cũng nên sớm nói chuyện của mình và Cố An Thành cho ba mẹ biết, dù sao đi nữa bọn họ cũng rất thích Cố An Thành, nhất định sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cô.

“Vậy cũng được, để em về nói với Hướng Nhụy một tiếng, ngày mai sẽ chuyển qua.”

Nghĩ tới chuyện có thể mỗi giây mỗi phút đều có thể ở bên cạnh của Cố An Thành, trong lòng Hà Phỉ Phỉ càng vui vẻ hơn, ngồi ăn cơm đối diện với Cố An Thành, cô luôn có chút lộn xộn, hận không thể xé hết quần áo của anh xuống, sau đó đè anh xuống rồi muốn làm gì thì làm.

Dĩ nhiên, đây chỉ là suy nghĩ một chút thôi, bản thân cô không có bản lĩnh YY, vô cùng nhát gan.

Ăn cơm xong, Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành cùng nhau ngồi trên ghế sofa xem ti vi, Hà Phỉ Phỉ nằm gối đầu lên đùi của anh, vừa lướt điện thoại vừa nhìn mấy tình tiết máu chó ở trên ti vi, “Khi nào thì chúng ta đi đảo Fiji?”

“Đầu năm sẽ đi, trễ nhất là mừng mười phải trở về công ty để đi làm, em cũng đừng lười biếng.”

Hà Phỉ Phỉ mặt hướng tới, “Hay là chúng ta kêu cả Hướng Nhụy đi nữa! Còn có cả Phương Dịch và Lâm Huỷ.”

Cố An Thành trầm mặc một lúc, “Hai người chúng ta đi không được à?”

“Cũng không phải là không được, nhưng mà mọi người cùng nhau đi chơi thì mới vui chứ, anh nói anh có thể đi dạo phố mua đồ với em cả ngày không? Đương nhiên vẫn là Hương Nhụy và Lâm Huỷ mới có kiên nhẫn như vậy.”

“.....” Cố An Thành không nói, qua thật lâu mới thở dài, “Tùy em vậy, chỉ cần em vui là được rồi.”

Hà Phỉ Phỉ nghiêng đầu nhìn anh, “Tiểu Hoa, không vui hả?”

Cố An Thành khẽ nhìn ngoài cửa sổ, “Không có.”

“Im lặng không chịu nói à. Cho anh chút màu sắc anh lại muốn mở phùng nhuộm à, đừng cậy sủng mà kiêu nhá. Yên tâm, em là người hiểu anh nhất.” Nói xong, Hà Phỉ Phỉ cười tà sờ soạng mặt của anh, sau đó sờ xuống dưới ngực.

Cố An Thành bắt được bàn tay đốt lửa khắp nơi của cô, “Đừng lộn xộn.”

Hà Phỉ Phỉ làm sao có thể nghe lời của anh, cô còn một cánh tay nữa đấy. Cố An Thành đang mặc đồ ở nhà, tay của cô dễ dàng luồn vào quần của anh, trong lúc vô tình đụng phải bộ phận kia, cả hai người cùng cứng đờ, một giây tiếp theo, Hà Phỉ Phỉ đã bị anh đè lên mặt thảm rồi.

..... Tay vẫn còn ở trong quần.

Hà Phỉ Phỉ nhìn đôi mắt tối thẫm lại của anh, thầm nghĩ mình đã chơi qua trớn rồi, “Đừng nóng, đừng kích động, đừng kích động.....”

Cố An Thành dùng sức siết tay của cô, Hà Phỉ Phỉ muốn rút ra cũng không rút được, chỉ có thể khóc không ra nước mắt cảm nhận

hiệt độ nóng bỏng đó.

“Đã nói với em là đừng trêu chọc anh, còn không chịu nghe lời.”

Cố An Thành cúi đầu, lúc đang chuẩn bị hôn lên môi của cô, Hà Phỉ Phỉ nuốt ngụm nước miếng, ngoan ngoãn nói, “Cái đó..... Kỳ kinh nguyệt của em tới.”

Cố An Thành: “.....”

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 31

Editor: Táo đổ phổ núi

Hai người nhìn nhau một lát, Hà Phỉ Phỉ lúng lúng giật giật khoé miệng, “Em sai rồi, lần sau sẽ không đang trong kỳ kinh nguyệt mà trêu chọc anh nữa, được không?” Nói xong, cô thử kéo tay ra, chân mày của Cố An Thành chau lại, cũng không buông tay của cô ra, thậm chí còn để sâu vào bên trong hơn.

Hà Phỉ Phỉ khóc không ra nước mắt, “Rốt cuộc thì anh muốn thế nào?”

“Em đoán xem?”

“Không đoán được.”

Cố An Thành cúi đầu, khẽ cắn môi dưới của cô một chút, “Không đoán được, vậy thì chờ kỳ kinh nguyệt của em qua, sẽ bị trừng phạt.”

Hà Phỉ Phỉ nhìn anh chăm chăm, “Cái người này, đây là đang ép người lương thiện làm kỹ nữ!”

Đáy mắt Cố An Thành xẹt qua một nụ cười, “Từ lúc bắt đầu ngồi ăn cơm, ánh mắt của em như muốn nói là hãy mau nhào tới ăn em

đi, cho là anh không nhìn ra sao?”

“..... Thật đúng là cái gì cũng không thể qua mắt anh được.” Hà Phỉ Phỉ buồn bực bĩu môi, “Chờ cơ thể em tốt lên rồi lại nói tiếp..... Em bảo đảm mấy ngày này em sẽ không trêu chọc anh! Được không?” Cô cười theo, cẩn thận từng chút một rút ra ra, lòng bàn tay của Hà Phỉ Phỉ cảm nhận được rõ ràng một bộ phận, mặt cô dần dần đỏ ửng lên, “Anh... Anh đúng là không biết xấu hổ! Ban ngày ban mặt!”

“Chơi một trò chơi được chứ? Thoạt nhìn em đang rất khẩn trương.”

Chơi trò chơi cái quỷ gì! Hà Phỉ Phỉ dờ khóc dờ cười, “Chơi..... Chơi trò chơi gì? Chim ưng bắt..... gà con à?”

Cố An Thành ngẩn ra, ngay sau đó trong mắt anh hiện lên một nụ cười, “Nghe tên trò chơi này cũng không tệ, vậy thì chơi Chim ưng bắt gà con thôi.”

Giọng nói của Hà Phỉ Phỉ run lên, “VẬY..... Ai là gà con đây?”

“Em đoán thử xem?”

Nói xong, nhiệt độ nóng bỏng càng lại gần sát lòng bàn tay hơn, Hà Phỉ Phỉ mắng thầm Cố An Thành không biết xấu hổ ở trong lòng, nhưng mà trên mặt lại không hề thể hiện ra chút nào, “Em đoán, em đoán, là anh..... Anh là gà con, vậy đã vui chưa?”

“Có phải em đang mắng thầm anh ở trong lòng không?”

“..... Em không có.”

“Hà Phỉ Phỉ, đừng nói láo, mỗi lần em nói láo là khoé miệng sẽ run lên mấy cái, em cho rằng anh không nhìn ra sao?” Giọng nói của Cố An Thành rất dịu dàng, “Ngoan nào, chơi trò chơi chứ?”

“Đạt ca, Đạt muội đang nhìn chúng ta.....”

“Không sao, bọn chúng hiểu.”

“.....”

Hà Phỉ Phỉ nhắm chùng thấy Cố An Thành nhện cũng vất cả, nhắm mắt khoanh tay lại, nghĩ thầm bắt đi bắt đi, coi như đáp lại chim ưng _(:3 > ∠)_

Qua hơn nửa tiếng, Cố An Thành đi vào phòng tắm, Hà Phỉ Phỉ ngồi trên thảm trải sàn lắc lắc tay vì mỏi, không nhện được oán trách ở trong lòng. Không phải nói là sẽ rất nhanh sao.....

Sau khi Cố An Thành đi ra nhìn thấy bộ dạng uất ức như cô dâu nhỏ đang ngồi trên thảm trải sàn ở dưới đất của Hà Phỉ Phỉ, khoé miệng khẽ cong lên, sau đó đi tới kéo cô lên, “Đi rửa tay nào, anh sẽ làm bữa ăn khuya cho em.”

Nghĩ đến còn được ăn khuya, trong lòng Hà Phỉ Phỉ dịu lại, sau đó đi vào trong nhà vệ sinh rửa tay, lúc đi ra thì Cố An Thành đã đang nấu bột gạo ở trong bếp.

Cô đi tới, ôm lấy thắt lưng của anh từ phía sau, “Làm món gì cho bữa ăn khuya thế?”

“Cháo bột gạo nấu sữa tươi, bổ máu cho em.”

Hà Phỉ Phỉ ngạc nhiên nói, “Sao mà món gì anh cũng biết làm thế?”

“Không tự mình học làm, ai sẽ nấu cơm cho anh ăn?”

Lúc nói những lời này giọng nói của anh rất nhạt, nhưng mà chẳng hiểu tại sao, trong lòng của Hà Phỉ Phỉ như bị kim châm vào, vừa đau lại vừa xót xa.

Mẹ của Cố An Thành là bà Chu Như khi anh học năm nhất đại học đã bị đưa vào viện điều dưỡng, sau đó trên người anh mang một áp lực vô cùng lớn, vừa phải lo tiền học phí vừa phải lo tiền thuốc thang cho bà Chu Như, Hà Phỉ Phỉ chỉ cần tưởng tượng một chút, là trong đầu có thể tưởng tượng ra mấy năm nay Cố An Thành đã phải trải qua như thế nào.

Cô không nhịn được mà ôm anh chặt hơn, nhỏ giọng nói, “Nếu như em có thể đi cùng với anh thì tốt biết mấy, anh sẽ không phải chịu cực như vậy rồi.....”

Cố An Thành đang khuấy bột gạo trong nồi, nghe cô nói vậy, thả cái muỗng xuống, sau đó quay lại ôm lấy cô, lòng ngực ấm áp này khiến cho người ta yên tâm, “Bây giờ em có thể ở bên cạnh anh, anh đã thấy cảm kích lắm rồi.”

Hai người lẳng lặng ôm nhau một lát, sau đó Cố An Thành buông cô ra, “Còn phải nấu thêm mười phút nữa, em đi ra ghế sa lon nghịch điện thoại đi.”

“Dạ được.”

Hà Phỉ Phỉ nằm trên ghế sa lon, vừa xoa lông của Đạt Ca và Đạt Muội, vừa lướt weibo đọc những nội dung thú vị.

Đột nhiên liếc mắt nhìn thấy cái gì đó, ánh mắt cô sáng lên, vội vàng chạy vào trong bếp, “Trên web có một cuộc thi quay video đồng ca ca khúc mừng xuân mới, ôi trời! Giải nhất có thể nhận được một vạn tiền thưởng, một vạn đó!”

Hà Phỉ Phỉ tính toán nhanh, bây giờ cô phải tiết kiệm như vậy, một vạn tệ có thể khiến cô dễ chịu trong vòng hai ba tháng rồi.

Cố An Thành khuấy đều bột gạo, “Muốn tham gia sao?”

“Vâng!”

“Nhưng đó là video, phải lộ mặt.”

Hà Phỉ Phỉ do dự, “Chúng ta có thể đeo mặt nạ không?”

“Xem rõ quy định rồi hãy nói.”

Hà Phỉ Phỉ mở quy định ra nhìn, quả nhiên phía dưới có một yêu cầu, nhất định phải lộ mặt thật ra.

Thật ra thì hát giả hay thật đều không quan trọng, quan trọng là muốn nhìn mặt thôi _(:3 > ∠)_ cách tổ chức trò chơi thực tế như vậy, quả nhiên là người thành phố.

“Em đi hỏi Lâm Huỷ một chút xem cô ấy có muốn tham gia không, khẳng định là cô ấy còn muốn tham gia hơn cả em nữa.”

Vừa vào tin nhắn nhóm hỏi, quả nhiên Lâm Huỷ cũng bùng bùng hưng phấn.

Vương Bát Chi Khí: vậy hay là hai chúng ta làm thành một đội?

Lão Xuân: không được, không được, cô hãy đi tìm Kiều Hoa đi.

A Đại: được chứ, cậu đừng quan tâm tới Lão Xuân, anh ta rảnh rồi nên nhiều chuyện vậy đó.

Lão Xuân: Vương Bát tôi nói cho cô nghe, người phụ nữ này quá độc ác rồi, tôi từ Thượng Hải xa xôi bay tới Trùng Khánh, vậy mà cô ấy lại có thể để tôi ngủ ở phòng khách 【 Hình động vẩy tay 】 Bây giờ tôi đang chui ở trong chăn, sắp chết rét rồi 【 Hình động vẩy tay 】

A Đại: trong ngăn tủ có chăn đấy, mau lăn tới mà lấy 【 mỉm cười 】

Vương Bát Chi Khí: 【 mỉm cười 】 Vậy là cậu không đúng rồi A Đại, Lão Xuân ngàn dặm tới, sao cậu lại không đón tiếp như vậy, khiến Phương tổng chịu nhiều uất ức rồi, Phương tổng tự nhận là có cả một đồng phụ nữ muốn nhào lên giường của anh ta kìa.

Lão xuân: quá đen tối 【 Hình động vẩy tay 】

Sau đó Hà Phỉ Phỉ nhắn tin mấy tin nữa, nhưng hai người kia cũng không trả lời lại, cũng không biết họ đang làm gì, Hà Phỉ Phỉ ném điện thoại di động sang một bên, tiếp tục quán lấy Cố An Thành. Cố An Thành xới thêm một chén cháo sữa với bột gạo ra, rồi đặt lên bàn ăn, “Đừng nói chuyện nữa, nhân lúc còn nóng ăn đi đã.”

Trang trí chén cháo sữa và bột gạo vào trong chén bằng thủy tinh có hình hoa sen, nhìn rất đẹp mắt, Hà Phỉ Phỉ hít một hơi thật sâu, hơi nóng bốc lên lượn lờ, dụ dỗ người ta thèm thuồng. Mặc dù mới ăn tối cách đó không lâu, nhưng mà Hà Phỉ Phỉ vẫn ăn hết một chén cháo, vẻ mặt còn có chút không thoả mãn, “Thật sự rất muốn ăn một chén nữa, ăn rất ngon, sao anh không ăn?”

“Buổi tối không nên ăn quá nhiều, nếu không sẽ không tiêu, không thoải mái, nếu em thích sáng mai em sẽ làm cho em ăn tiếp.” Cố An Thành cầm chén đi rửa, “Đợi chúng ta đi xuống dưới dạo bộ, nhân tiện em về nhà của Hướng Nhụy thu dọn đồ của mình một chút.”

“Ồ, được.” Hà Phỉ Phỉ cảm nhận sâu sắc chuyện cười được một bà vợ đảm đang vào nhà là một chuyện hạnh phúc như thế nào, những chuyện như vậy tất cả đều do vợ sắp xếp xong xuôi, tự mình chỉ cần ăn uống no say là được, cảm giác thật là, con mẹ nó mới thoải mái làm sao.....

Bọn họ mỗi người dắt một con chó, cùng nhau đi xuống dạo bộ, trong khu chung cư có không ít người biết Cố An Thành, lúc nói chuyện tò mò nhìn về phía Cố An Thành đang nắm tay Hà Phỉ Phỉ, Cố An Thành giải thích, “Đây là bạn gái của cháu.”

Ở bên ngoài Hà Phỉ Phỉ vẫn luôn có một bộ dạng dịu dàng và khéo léo, vì vậy cười cười chào hỏi các bác và các cô.

Một bà bác ở trong đó đi dạo với con gái thờ dài một cái, “Tiếc quá, con gái nhà ta mấy ngày trước còn kể với tôi chuyện của Tiểu Cố, sao mà mới có mấy ngày đã có bạn gái rồi?”

Con gái của bà bác: “.....”

Hà Phỉ Phỉ: “.....” Giống như nhìn thấy được hình ảnh của bà Hà nhà mình o(∩ □ ∩)o

Cố An Thành nhanh chóng bỏ qua đề tài này, lúc hai người đã đi ra một khoảng xa xa, Hà Phỉ Phỉ không nhịn được hỏi anh, “Rất cuộc thì anh có bao nhiêu hoa đào?”

“Anh bị oan.” Cổ An Thành khẽ nhìn cô một cái, “Anh thề, con gái của bác ấy tên gì anh cũng không biết.”

Quả nhiên vừa nói như thế, thì xem ra Hà Phỉ Phỉ đã bình tĩnh hơn nhiều, “Vậy thì tốt. Nếu như anh nói dối em ở bên ngoài lăng nhăng, thì em sẽ.....” Ánh mắt của cô nhìn xuống, sau đó dùng hai ngón tay tạo thành cái kéo cắt cắt.

Cổ An Thành bật cười, “Ác như vậy?”

“Cho dù em mềm lòng, Hường Nhụy cũng sẽ không mềm lòng.” Hà Phỉ Phỉ vỗ vỗ mặt của anh, “Sợ chưa?”

“Rất sợ.”

“Vậy thì ngoan ngoãn đi theo em.”

Cổ An Thành hứng thú hỏi, “Vậy nếu như em ở bên ngoài lăng nhăng thì làm sao?”

“Thì cũng cắt của anh luôn, ngay cả bạn gái của mình cũng không giữ được, đồ chơi có dài thì có tác dụng gì?”

Cổ An Thành nghe vậy, đưa tay ôm hông của cô, sức tay hơi mạnh, anh nhẹ nói, “Hà Phỉ Phỉ, ngoài miệng thì không ngừng trêu chọc, nhưng không có chút hành động thực tế nào. Muốn anh chờ tới khi nào nữa.”

Trợn mắt há hốc mồm

Hai người cứ như vậy vừa đi vừa trêu chọc lẫn nhau đi tới dưới lầu của nhà Hà Phỉ Phỉ, Cổ An Thành nhận lấy dây thừng trong tay

của Hà Phỉ Phỉ, “Anh dắt bọn chúng đi dạo bộ, hai mươi phút sau quay lại, em thu dọn xong đi xuống là vừa.”

“Được.”

Lên lầu, Hà Phỉ Phỉ phát hiện cửa nhà của Hướng Nhụy không khoá, chẳng lẽ Hướng Nhụy đã về rồi? Cô mở cửa đi vào, ánh mắt nhìn thẳng vào Chu Trình đang ngồi trên ghế sa lon, cả hai người cùng sửng sốt.

Hà Phỉ Phỉ vội nói, “Xin chào, tôi là bạn của Hướng Nhụy, cùng ở chung với cô ấy. Tôi quay về thu dọn hành lý, đi tới nhà một người bạn khác ở một thời gian. Cái đó, Hướng Nhụy đâu rồi?”

Chu Trình ngồi thẳng, ánh mắt không chút kiêng kỵ quan sát Hà Phỉ Phỉ, sau đó cười nói, “Hướng Nhụy đang ở phòng tắm.”

“À, vậy anh ngồi đó chơi đi, tôi xếp đồ xong sẽ đi ngay.”

“Được, cô cứ làm việc của mình đi.”

Hà Phỉ Phỉ đi vào trong phòng của mình, lôi va li hành lý ra, định sắp xếp xong thì nói với Hướng Nhụy một tiếng.

Trước mắt những quần áo không mặc thì cất đi đã, chỉ mang theo quần áo mùa đông và những vật dụng hàng ngày, đang lúc cô khép lại va li hành lý, thì ngoài cửa truyền tới giọng nói của Chu Trình, “Xin chào, nếu như có rảnh, có thể nói chuyện với tôi một chút về chuyện của Hướng Nhụy không? Tôi muốn hiểu cô ấy hơn.”

Hà Phỉ Phỉ quay đầu, thấy Chu Trình đang khoanh tay dựa người vào cánh cửa, chân mày khẽ giật một cái.

Cô buông tay ra, “Anh muốn biết điều gì?”

Khoé miệng của Chu Trình khẽ cong lên, đi tới phía cô, bóng dáng cao lớn của anh ta bao phủ lấy cô, “Ví dụ như, cô ấy và tiểu thư xinh đẹp như thế này quen biết như thế nào?”

Hà Phỉ Phỉ giống như nghe thấy dây thần kinh ở trong đầu của mình, đứt ‘phụt’ một cái.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 32

Editor: Táo đỏ phổ núi

Đã sống hai mươi lăm năm trên đời, Hà Phỉ Phỉ đã từng bị sàm sỡ, quấy rối không phải là ít, thậm chí lúc học cấp ba trên lối đi bộ đã gặp không ít người biến thái, nhưng mà toàn bộ cộng lại cũng không đáng ghét bằng cái tên Chu Trình ở trước mắt này.

Nếu Hướng Nhụy đã đưa anh ta về, nói rõ là hai người có ý định phát triển hơn một chút đúng không? Hướng Nhụy đang tấm, anh ta lại quay người qua quang minh chính đại trên chốc cô, cái mặt này _____ cũng quá lớn mặt rồi.

Sáng nay cô lại có thể nhìn nhầm, còn cảm thấy người đàn ông này cũng khá tốt, đúng là mắt bị mù.

Chu Trình nhìn thấy cô chăm chú nhìn anh ta mà không nói lời nào, cho là cô đã hiểu ra ý của anh ta và còn ngằm cho phép anh ta nữa, vì vậy anh ta móc cái danh thiếp ra, “Đây là danh thiếp của tôi, trên đó có số điện thoại di động của tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi.” Nói xong, anh ta cười cười mập mờ với Hà Phỉ Phỉ.

Hà Phỉ Phỉ giật giật mí mắt một cái, đúng lúc này Hướng Nhụy mặc áo ngủ đi tới cửa phòng, “Phỉ Phỉ, cậu dọn hành lý đi đâu à?”

Hà Phỉ Phỉ thở dài, “Nhụy à, cái anh Chu này cũng quá nhiệt tình rồi, tuyệt đối không cảm thấy phiền khi mình quấy rầy hai người ở cùng một chỗ, lại còn cố tình nhét danh thiếp vào trong tay của mình, để cho mình có thể liên lạc với anh ta bất cứ lúc nào, anh ta như vậy khiến mình càng ngại, nên mình định dọn tới nhà Cổ An Thành ở một thời gian.”

Động tác lau tóc của Hướng Nhụy từ từ ngừng lại, ánh mắt chuyển sang Chu Trình, hình như không chút để ý nhú mày, “Thật sao?”

Trên trán Chu Trình chảy vài giọt mồ hôi lạnh, cười khan mấy tiếng, “Hướng Nhụy, em cũng biết anh là nhà thiết kế nội thất mà, ý của em là có thể bạn em cần, thì có thể tới tìm anh. Nhưng mà hình như bạn của em có chút hiểu lầm.....”

Hà Phỉ Phỉ lộ ra vẻ kinh ngạc, “Anh Chu, mới vừa rồi anh không hề nói như vậy, chẳng lẽ anh khen tôi xinh đẹp cũng là giả sao?”

Hướng Nhụy yên lặng nhìn Chu Trình mấy giây, ngay sau đó giọng nói lạnh nhạt vang lên: “ Phỉ Phỉ, cậu cầm hành lý ra bên ngoài chờ mình một lát.”

Hà Phỉ Phỉ sờ lỗ mũi một cái, “Không cần giúp một tay à?”

“Không cần.”

Hà Phỉ Phỉ có chút tiếc nuối, nhưng mà vẫn lập tức ôm đồ đạc của mình đi ra ngoài, nhân tiện còn đóng cửa lại giúp cho Hướng Nhụy.

Bên trong yên tĩnh được khoảng ba phút, sau đó bắt đầu vang lên tiếng gào thét đau đớn, còn có cả tiếng đồ đạc rơi xuống đất

nữa. Hà Phỉ Phỉ nằm trên ghế sa lon ở phong khách, vừa nghe vừa lướt weibo, khoảng mười phút sau, Chu Trình trốn ra khỏi phòng được, mặt mũi sưng vù lên, anh ta hung dữ trừng mắt nhìn Hà Phỉ Phỉ một cái, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Hương Nhụy đi ra, ngồi xuống ghế sofa, “Cố An Thành đang ở đâu?”

Hà Phỉ Phỉ nhìn đồng hồ, “Ở dưới lầu chờ mình rồi.”

Hương Nhụy gạt đầu một cái, sau đó cầm điện thoại di động lên gọi cho Cố An Thành, “A lô Cố An Thành, có nhìn thấy trên lầu có một người đàn ông mặc áo trắng với vẻ mặt đáng đánh đòn đi xuống không, anh ta vừa mới quấy rối Phỉ Phỉ, tùy anh muốn làm gì thì làm.”

Hà Phỉ Phỉ nhìn Hương Nhụy cúp điện thoại, đưa cho cô ly nước, “Uống nước, bớt giận đi.”

Hương Nhụy lui về phía sau ngã vào ghế sa lon, thở dài một hơi, “Mình không có tức giận.”

Hà Phỉ Phỉ liếc mắt, “Ở trước mặt mình cần gì phải ra vẻ, cậu từ lúc học trung học tới giờ càng ngày càng coi trọng mặt mũi, mới vừa rồi người đàn ông kia làm như vậy không khác gì tát cho cậu một cái bạt tai, cậu còn không tức giận? Mình thấy cậu còn hận không thể băm vằm người đàn ông kia ra ấy chứ.”

“Muốn cũng không làm được, bây giờ là xã hội hoà bình, mình không muốn vào cục cảnh sát uống nước trà.”

Hà Phỉ Phỉ để ly nước xuống, quay lại ôm chặt lấy cô ấy, qua một lúc lâu mới nói, “Nhụy à, thật ra thì cậu không cần cảm thấy cô đơn,

không phải mình vẫn luôn ở bên cạnh cậu sao.”

Hương Nhụy bật cười một tiếng, “Cái con thỏ nhỏ đáng chết này, có bạn trai rồi còn trông nom mình?”

“Mình làm gì có chuyện thấy sắc quên bạn, mình chỉ cảm thấy sớm muộn gì cậu cũng có bạn trai, mình ở cùng với cậu cũng không thích hợp lắm.” Hà Phỉ Phỉ suy nghĩ một chút, “Nếu không mình sẽ tiếp tục ở với cậu, chờ sau này cậu có bạn trai, mình sẽ lại đi, được không?”

“Được rồi được rồi, nhất định là Cố An Thành khuyến khích cậu chuyển qua bên đó đúng không? Nếu như mình một hai câu đã phá hư đi những cố gắng của anh ấy, không phải anh ấy sẽ hận chết mình à.” Hương Nhụy cười cười, “Tối nay cùng đi uống rượu với mình được không? Hai người chúng ta lâu lắm rồi không đi uống rượu suốt đêm rồi.”

Tâm tình của Hương Nhụy kém như vậy, tất nhiên là Hà Phỉ Phỉ sẽ không từ chối, “Được.”

Cuối cùng Hà Phỉ Phỉ ném va li hành lý cho Cố An Thành, còn mình thì đi cùng với Hương Nhụy tới quán rượu bên Tây Hồ.

Ngồi ở trong xe, ánh đèn đường và vàng sáng của hoàng hôn hoà nhập vào trong bóng đêm, từng tia sáng chiếu vào trong cửa sổ xe, nhàn nhạt chiếu lên gò má của Hương Nhụy, “Phỉ Phỉ, cậu biết không, thật ra thì có lúc mình rất là hâm mộ cậu.”

Hà Phỉ Phỉ bật cười, “Cậu hâm mộ mình cái gì chứ?”

“Hâm mộ vì cậu có một người yêu như Cố An Thành.”

Nhất thời Hà Phỉ Phỉ không biết nên nói như thế nào nữa.

Trong chớp mắt ánh mắt của Hướng Nhụy trở nên mê mang, nhưng mà lại nhanh chóng khôi phục lại sự tỉnh táo như thường ngày, cô ấy giơ tay ra, xoa xoa đầu của Hà Phỉ Phỉ, “Hãy quý trọng anh ấy, nếu như bỏ qua thì cậu sẽ hối hận, không ai thông cảm cho cậu hết, cậu cũng không có cơ hội gặp lại một lần nữa đâu.”

Hà Phỉ Phỉ ngẩn người, cô chưa từng thấy trên mặt của Hướng Nhụy có sự buồn bã như vậy, trong trí nhớ của cô, Hướng Nhụy vẫn luôn là một người mạnh mẽ, cho dù là đối mặt với bao nhiêu khó khăn, cô cũng chưa từng thấy Hướng Nhụy hiện ra vẻ uể oải bao giờ.

Đến quán bar mà bọn họ thường hay tới, hiện ra trước mắt là sự xa hoa và truy lạc, họ ngồi ở trên quầy bar, giống ý hết như những lần không vui trước đây, không nói lời nào, chỉ uống cho đầy bụng rượu. Hà Phỉ Phỉ theo trực giác đoán là Hướng Nhụy có chuyện gì giấu cô, không muốn nói ra hay không dám nhớ lại, cô không hỏi, cô biết Hướng Nhụy sớm muộn gì cũng không nhịn được. Nhìn cô ấy xem ra rất khó chịu, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể oà khóc lên, lúc này Hà Phỉ Phỉ không thể làm gì khác, chỉ có thể trầm mặc cùng với cô ấy.

Viên đá trôi nổi trong ly rượu màu đỏ, Hướng Nhụy lắc lắc ly rượu mấy cái, sau đó một hớp uống hết cả ly rượu lạnh lẽo đó. Hà Phỉ Phỉ lặng lẽ nhìn cô ấy, một lát sau Hướng Nhụy bị sặc ho mấy cái, trong đôi mắt đã ngân ngấn nước mắt, lúc này mới siết chặt tay áo của Hà Phỉ Phỉ, “Tại sao anh ấy lại không chịu quay lại tìm mình? Mình hối hận, mình thật sự hối hận.....”

Anh ấy.....? Hà Phỉ Phỉ sửng sốt một chút, sau đó vươn tay ra ôm lấy Hương Nhụy, Hương Nhụy vui mặt nằm ở trên đầu vai của cô, rớt cuộc cũng oà khóc lên, “Phỉ Phỉ, có phải mình không đủ tốt không? Nếu không tại sao anh ấy lại không hề nhớ tới mình, anh ấy đã rất lâu, rất lâu rồi không hề liên lạc với mình.”

Hà Phỉ Phỉ không đoán ra được người trong miệng của Hương Nhụy là người nào, vì cô và Hương Nhụy cũng đã ở cách xa nhau hai năm, bên cạnh cô ấy xuất hiện một người mà cô không biết, cũng là chuyện bình thường, “Không có, cậu rất tốt, cậu cũng hối hận rồi, vậy sao không đi tìm anh ta, mà lại hành hạ mình như vậy, cái người này thông minh như vậy, làm sao lại không nhìn ra được con người của Chu Trình chứ, tại sao còn đưa anh ta về nhà?”

Trong giọng nói của Hương Nhụy có chút ghen ngào, “Mình hành hạ bản thân mình như thế nào, anh ấy cũng sẽ không biết, Phỉ Phỉ, mình chỉ muốn quên anh ấy đi thôi.....”

Hà Phỉ Phỉ thở dài, “Hương Nhụy, mình chưa bao giờ nghĩ rằng cậu sẽ vấp ngã trên con đường tình cảm, có những chuyện còn khó khăn hơn như vậy nhiều, cậu cũng có thể vượt qua được, lần này cũng dứt khoát một chút, coi như cắt đi miếng thịt thối rữa, vứt đi, có được không?”

Hương Nhụy cứ như vậy lẳng lặng nằm trên bả vai của cô, đang lúc Hà Phỉ Phỉ cho là cô ấy đã ngủ rồi, thì đột nhiên cô ấy lại nhỏ giọng nói, “Nếu như miếng thịt thối rữa đó là ở trong tim, vậy phải cắt như thế nào? Phỉ Phỉ, cho nên mình mới nói mình hâm mộ cậu... Cố An Thành chờ cậu lâu như vậy, cũng sẵn lòng đồng ý chờ cậu, nhưng mà không phải tất cả mọi người đều giống nhau, luôn có những người bạc tình, luôn có những người vô tình.”

“Trên thế giới này làm có nhiều duyên phận như vậy chứ, chẳng qua là chỉ có một bên tình nguyện thôi.”

Đêm khuya, Cổ An Thành lái xe tới đón họ về nhà. Hương Nhụy nằm ở hàng ghế ngồi phía sau, đây là lần đầu tiên Hà Phỉ Phỉ thấy cô ấy say bí tỉ như vậy, trước kia cho dù có uống nhiều hơn đi nữa, cô ấy cũng sẽ đảm bảo cho mình đủ tỉnh táo, phòng ngừa có chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

Hà Phỉ Phỉ quay đầu nhìn Hương Nhụy một lát, sau đó thờ dài.

Cổ An Thành nhẹ giọng hỏi, “Hai người bọn em nói chuyện cái gì? Tại sao mặt mày lại ủ ê như vậy?”

Hà Phỉ Phỉ do dự một lát, “Hai năm trước Hương Nhụy có bạn trai à? Hai người làm cùng công ty, phải biết chứ?”

Cổ An Thành suy nghĩ một chút, “Hình như là có. Là một nhân viên bình thường, anh có nhìn thấy bọn họ đi cùng nhau mấy lần, không bao lâu thì không thấy nữa.”

“Vậy anh biết nguyên nhân bọn họ chia tay không?”

“Anh cũng không có hỏi, nhưng mà nghe những nhân viên cấp dưới nói chuyện phiếm có nhắc tới, nhà của người đàn ông kia có chút chuyện, muốn Hương Nhụy và anh ta về làm việc cùng với ông bà, Hương Nhụy không chịu, cho nên đã chia tay.”

“.....”

Hà Phỉ Phỉ quay đầu nhìn Hương Nhụy trên mặt nước mắt vẫn còn chưa khô, trong lòng vừa thương vừa tức giận. Tội gì vì một người không biết quý trọng cô ấy mà phải để cho mình phải chịu khổ

như vậy? Cô ấy là một người thông minh như vậy, tại sao với chuyện của mình lại trở nên hồ đồ như vậy.

“Cố An Thành, lúc em với anh yêu nhau, có phải em cũng ngớ ngẩn như vậy không?”

Cố An Thành nhìn thẳng về phía trước, lạnh nhạt nói, “Phỉ Phỉ, em không giống như vậy. Hướng Nhụy chẳng qua là gặp không đúng người, anh sẽ không để cho em phải chịu uất ức như vậy.”

Trong lòng Hà Phỉ Phỉ vừa chua xót lại vừa ấm áp, Cố An Thành đưa một tay ra nắm lấy tay của cô, bàn tay kia ấm áp và chắc chắn, chỉ nắm tay đơn giản như vậy thôi, nhưng hình như không còn sợ bất cứ điều gì nữa.

Cô đã may mắn biết bao nhiêu, lần đầu tiên cũng là lần duy nhất đã yêu rất đúng người, cuối cùng có thể nắm tay anh, thì tất cả những sóng gió và những ngăn trở phải trải qua cũng chỉ là nhất thời, gió vừa thổi lên đã tan biến, mưa bão đi qua chỉ còn lại trời quang mây tạnh.

“Đúng rồi, anh đã gặp người đàn ông kia rồi sao?”

“Gặp rồi.”

“Anh có xử lý anh ta không?”

Cố An Thành liếc cô một cái, “Anh giống như một người chuyên đi trừng trị người khác sao? Cùng lắm thì anh chỉ bảo Đạt Ca giải quyết lên giày của anh ta một chút thôi.”

Hà Phỉ Phỉ không nhịn được cười một tiếng, “À, em nhớ ra rồi, em còn có danh thiếp của người đàn ông kia, phải để cho đội quân

rùa con rùa cháu, cả họ rùa của em tròng trĩ anh ta thật tốt mới được.”

Cô tiện tay tìm một trang web có nhiều bạn bè nhất, sau đó đăng phương thức liên lạc của Chu Trình lên, nghĩ tới chuyện mỗi ngày Chu Trình nhận được biết bao nhiêu là cuộc điện thoại quấy rối, bỗng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 33

Editor: Táo đỏ phổ núi

Hết ngày nghỉ lễ tết nguyên đán, cuộc sống lại trở về quỹ đạo như bình thường, dưới sự chỉ dạy ngày đêm của Cố An Thành, Hà Phỉ Phỉ về cơ bản đã nắm được các nghiệp vụ của công ty, bây giờ không cần sự trợ giúp của Cố An Thành cũng có thể xử lý được một số nghiệp vụ bình thường. Nhưng mà cô vẫn không hề có chút hứng thú với công việc kinh doanh, bởi vì có liên quan tới Cố An Thành, cho nên vẫn nhẫn nhịn được một chút.

Hà Phỉ Phỉ vốn định tiếp tục ở cùng với Hướng Nhụy cho vui, nhưng cuối cùng lại bị Hướng Nhụy đuổi đi, miệng còn nói ghét bỏ cô vì ăn không uống không, lại còn không đóng tiền điện tiền nước, vì vậy cô đành đi tới nhà Cố An Thành. Cố An Thành “gắt gượng” chứa chấp cô, sau này Hà Phỉ Phỉ mới phát hiện, người này không biết đã dọn dẹp xong phòng khách từ lúc nào, đồ dùng hàng ngày cũng đã mua mới toàn bộ và rất đầy đủ mọi thứ.

Một tuần sau, Hà Phỉ Phỉ vui vẻ và háo hức đi mua những món đồ trang trí đặt vào những vị trí thích hợp, ban công phòng khách cũng đặt mấy chậu hoa, căn phòng có chút trống rỗng, rốt cuộc cũng trở nên ấm áp hơn một chút.

Nằm trên ghế sa lon, Hà Phỉ Phỉ mỗi tay ôm một con chó, đối với cuộc sống ở chung phi pháp này tràn đầy chờ mong.

“Phỉ Phỉ.”

Nghe được tiếng gọi, Hà Phỉ Phỉ mang dép, lạch bạch chạy tới thư phòng, “Anh gọi em à, có chuyện gì thế?”

Cố An Thành ngồi ở phía sau máy vi tính, vầy vầy tay với cô, Hà Phỉ Phỉ đi tới, Cố An Thành thuận thế ôm eo của cô, để cho cô ngồi lên đùi của mình, “Nhìn một chút, thích căn nhà này không? Biệt thự có hai mươi lăm phòng trên đảo Laucala, muốn đặt trước không.”

Hà Phỉ Phỉ chăm chú nhìn từng tấm hình chụp hòn đảo ở trên máy vi tính, “Ở biệt thự à? Có quá mắc không, mặc dù là chi phí công, nhưng mà đó cũng là tiền của ba em, tiêu tiền như nước như vậy em có chút đau lòng.”

“Không phải còn nói cả Phương Dịch và Lâm Huỷ nữa sao, Phương Dịch nhiều tiền như vậy, để cho anh ta bỏ ra là được.”

Hà Phỉ Phỉ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Cố An Thành, trầm mặc một lúc, “Ý kiến hay.”

“Mau chọn đi thôi.”

“Đều rất đẹp.....”

Hà Phỉ Phỉ lại bắt đầu không biết lựa chọn cái nào, nhìn căn biệt thự với phong cách xa hoa và lạ lẫm khiến cho cô không biết phải lựa chọn cái nào.

Vào lúc Hà Phỉ Phỉ đang phân vân, thì Cố An Thành cũng không nhàn rỗi, với tư thế như vậy, lại bắt đầu giở trò với Hà Phỉ Phỉ, lúc Hà Phỉ Phỉ quay đầu lại trừng mắt nhìn anh, anh vẫn còn giữ vững vẻ mặt bình tĩnh và lạnh nhạt, giống như bàn tay để ở trong quần áo của cô không phải là tay của anh vậy.

“Không bằng đặt căn nhà này đi, cảnh biển đẹp nhất, anh cảm thấy sao?”

“Em quyết định là được rồi.”

“Vậy để em gửi hình cho Lâm Huỷ và Hường Nhụy xem một chút, anh lấy tay ra, em viết chữ rất khó.”

Cố An Thành tiếc nuối rút tay ra ngoài, “Nếu như Lâm Huỷ và Hường Nhụy bận chuyện không đi được thì sao đây?”

Hà Phỉ Phỉ nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Vậy thì chỉ có thể đợi lần sau cùng đi chơi thôi, nhưng mà nhất định phải gọi Phương Dịch đi, anh ta nhiều tiền mà không có chỗ nào tiêu, chúng ta là bạn tốt, phải phụ giúp một tay mới đúng.”

Trong lòng Cố An Thành thầm nghĩ, đúng là một vợ tiết kiệm, biết suy nghĩ cho chồng.

Hà Phỉ Phỉ gửi hình qua cho bọn Lâm Huỷ, họ cũng nói nhất định sẽ đi, dù sao đảo Laucala là một hòn đảo đẹp nhất ở Fiji, dường như không có cô gái nào có thể chống cự được sức hấp dẫn của nó. Hơn nữa lại còn không tốn tiền.

“Bờ biển, biệt thự, Fiji, ôi mình thật sự muốn đi ngay bây giờ!”

Cố An Thành không chút lưu tình đem một phần hợp đồng ném tới trước mặt cô, tàn nhẫn phá vỡ giấc mộng ảo tưởng của cô, “Đừng nghĩ nữa, còn hơn tháng nữa cơ, bây giờ thì hãy dịch phần tài liệu thành tiếng Anh đi, tối nay anh cần dùng tới.”

“Bây giờ em đã không còn là trợ lý của anh nữa có biết không?” Hà Phỉ Phỉ phản bác một câu, sau đó mở hợp đồng ra liếc mắt nhìn, nhìn sơ thì có mấy từ chuyên môn cô không biết dịch, “Không được, anh cũng biết là em thi không qua cấp bốn mà? Thay vì anh sai em đi phiên dịch, sao không trực tiếp fax cho Abby đi.”

Cố An Thành khế liếc cô một cái, “Ở Canada hai năm, em đều nói tiếng Trung?”

“Văn nói và văn viết khác nhau rất nhiều, hơn nữa hợp đồng quan trọng như vậy, em sợ dịch sẽ có sơ sót.”

Cố An Thành ôm sát hông cô, chớp mũi ghé sát lại cổ của cô, hít sâu một hơi, “Không sao, để cho em yên tĩnh một chút là được rồi, anh sợ em sẽ phá huỷ cả cái căn phòng này mất.”

Hà Phỉ Phỉ không phục, “Em đang bài trí mà, ai bảo anh để cho căn phòng trống trơn như vậy..... A đúng rồi, còn có bức tranh nghệ thuật chưa treo lên, em với không tới, anh treo đi.”

Cố An Thành bắt đắc dĩ lắc đầu, đi theo cô tới phòng khách, cách trang trí xa lạ nhưng lại quen thuộc rơi vào trong mắt, anh hơi ngần ra.

Ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ sát đất xuyên thấu vào trong phòng khách, chiếu vào chiếc thảm dày cộm và nặng nề ở dưới đất,

trong không khí mờ hồ có chút bụi bặm, nhìn rất ấm áp không giống như trước đây rất lạnh lẽo.

Trên bàn uống trà, một chiếc cốc biến thành hai, trước kia để hoa khô, giờ đổi thành hoa tươi, trong góc phòng khách thì có những bồn hoa tươi nhìn rất vui mắt. Đạt ca và Đạt muội thì lăn lộn đuổi nhau trên thảm trải sàn, Lộ Mao và Nhị Mao thì lười biếng nằm ngủ dưới ánh mặt trời, nhìn cảnh tượng này yên tĩnh và ấm áp.

Trước đây, Cố An Thành không hề trang trí cái gì, chỉ cần sạch sẽ là được, từ sau khi Hà Phỉ Phỉ tới bỗng nhiên anh mới phát hiện, một người trong căn phòng đó mới cô đơn lạnh lẽo biết bao.

Hà Phỉ Phỉ ôm lấy anh, dụi dụi vào trên ngực của anh, “Thấy sao, đẹp không?”

Cố An Thành cúi đầu ừ một tiếng, khoé mắt cũng trở nên dịu dàng. Anh giơ tay lên xoa xoa tóc cô, “Vắt vả rồi.”

“Được rồi, mau tới đây treo bức tranh lên đi.”

Cố An Thành đem bức tranh treo lên, Hà Phỉ Phỉ thưởng thức thành quả lao động của mình, trong lòng cảm thấy thoải mái.

Bọn họ cứ ở như vậy, cũng rất tốt xd

Cô liếc mắt nhìn Cố An Thành, ánh mặt trời chiếu một vầng sáng lên một bên khuôn mặt của anh, khiến cho những đường cong trên khuôn mặt của anh trở nên dịu dàng đi không ít. Hà Phỉ Phỉ cố nén lại nhịp tim đang đập nhanh, quả nhiên, bởi vì có một người như anh ở bên cạnh, cho nên mới có loại cảm giác mong đợi như vậy.

Sau đó cả một buổi chiều Hà Phỉ Phỉ cũng giúp Cố An Thành phiên dịch phần hợp đồng kia, Cố An Thành thì họp qua video với đối tác nước ngoài, bất tri bất giác trời cũng đã tối.

Hà Phỉ Phỉ ôm bụng, vẻ mặt đau khổ nhìn Cố An Thành, Cố An Thành rất nhanh kết thúc cuộc họp, tắt máy vi tính, “Đói bụng rồi à.”

“Cũng sắp bảy giờ rồi.”

Cố An Thành xem đồng hồ, “Trễ thế này rồi à.” Anh đứng lên, mở tủ lạnh ra liếc nhìn, “Đồ ăn cũng không còn nhiều nữa, chỉ đủ nấu hai tô mì thôi, có thể không?”

“Có thể, có thể, em cái gì cũng có thể ăn, nhanh lên nhanh lên một chút.”

Động tác của Cố An Thành rất nhanh, khoảng mười phút sau, đã bưng hai tô mì đi ra ngoài. Mùi thơm này khiến cho người ta chảy nước miếng, Hà Phỉ Phỉ đã rất đói rồi, nhào qua ngồi ở trước ban rồi gấp lia gấp lia, ngay cả một câu khen Cố An Thành cũng không có.

Cố An Thành cời tạp dề xuống, “Ăn từ từ thôi, anh cũng đâu có giành với em đâu.”

Hà Phỉ Phỉ bớt chút thời gian giơ ngón tay cái lên với anh.

Ăn mì xong, Cố An Thành lại lấy cho cô miếng bánh ngọt dâu tay làm món ngọt tráng miệng, Hà Phỉ Phỉ vừa ăn vừa lệ rơi đầy mặt, mẹ nó, nhất định là mập chết mất thôi. Quả thật là Cố An Thành nuôi cô giống như nuôi heo vậy, trong mọi tình huống, có cái gì ngon anh cũng có thể làm cho cô ăn, mỗi ngày mỗi món khác nhau. Quả thật là Hà Phỉ Phỉ có chút hoài nghi Cố An Thành đã từng làm đầu bếp, đối với chuyện này cô vừa thoả mãn vừa cảm thấy buồn bã, nhưng

mà không phải ai muốn cũng được, mập thì mập đi, lúc này cô không có lá gan nhịn ăn.

Trừ tài nấu nướng giỏi, việc nhà Cố An Thành cũng làm hết, anh có hơi thích sạch sẽ, trong nhà phải sạch sẽ mới cảm thấy thoải mái, bình thường Hà Phỉ Phỉ cũng muốn quét dọn nhà cửa để giữ chút thể diện sau khi ăn chùa uống chùa, nhưng mà lại phát hiện trong nhà từ trong ra ngoài đều sạch tưng không có một hạt bụi. Hà Phỉ Phỉ không hề nghi ngờ cô mà ở với Cố An Thành từ lâu, thì tứ chi của cô cũng muốn bị thoái hoá rồi.

Cố An Thành cầm chén không đi vào phòng bếp, Hà Phỉ Phỉ đi theo phía sau lưng của anh, “Nếu không sau này để cho em rửa chén đi, dù sao em cũng phải làm chút chuyện chứ. Em nói cho anh biết, anh đừng cho rằng em quá vô dụng nha, dù gì thì em cũng ở nước ngoài hai năm, những kỹ năng sinh hoạt cơ bản em đều biết!”

Cố An Thành liếc cô một cái, nhìn cô hăm hở muốn thử như vậy, cũng không ngăn cản, “Vậy em làm đi.”

Hà Phỉ Phỉ vén tay áo lên, đeo bao tay cao su vào, bắt đầu thể hiện mình, Cố An Thành khoanh tay đứng ở bên cạnh nhìn cô, Hà Phỉ Phỉ rửa chén xong nhìn anh với đôi mắt tranh công thì anh cong môi lên, khen ngợi cô, “Dáng vẻ rất giống.”

“Vậy sau này việc rửa chén cứ giao cho em.”

Cố An Thành lạnh nhạt nói, “Không cần, nếu như em muốn tìm việc làm, thì sau này em hãy giặt ga giường đi.”

“..... Ga giường?”

Cố An Thành gật đầu một cái, giọng nói bình thản giống như đang nói chuyện thời tiết, “Có thể sẽ thường bị dơ, vậy thì em sẽ có chuyện để làm.”

Hà Phỉ Phỉ sau khi phản ứng kịp, nhin một lúc lâu mới nói ra một câu, “Cố An Thành, mặt của anh so với tường thành còn dày hơn!”

Chuyện cũng đã làm xong, Hà Phỉ Phỉ định tiếp tục đi phiên dịch hợp đồng, kết quả lại bị Cố An Thành lôi kéo đi siêu thị, “Không phải nói bản hợp đồng này tôi cần dùng đến sao?”

“Ngu ngốc, lừa em thôi, đã sớm phiên dịch xong hết rồi.”

“..... Anh khốn kiếp! Anh có biết là em đã phải tra từ điển mất bao lâu không, đã chết mất bao nhiêu tế bào não không!”

“Vậy em phải cảm ơn anh.. Anh đã khiến cho ngày chủ nhật của em trở nên có ý nghĩa rồi.”

Lại bị lừa, Hà Phỉ Phỉ tức giận cầm tay của Cố An Thành lên cắn vô số lần, Cố An Thành chỉ khẽ liếc cô một cái, “Cắn tay thì có lợi ích gì?” Nói xong, anh cúi người xuống, ghé sát vào mặt của cô, sau đó dùng ngón tay chỉ vào môi mình, “Cắn ở đây nè.”

“..... Ở đây là siêu thị!!”

Hà Phỉ Phỉ đỏ mặt bước nhanh tới đẩy xe đẩy rời đi, Cố An Thành khẽ nở nụ cười, sau đó cũng bước đi theo cô.

Lầu ba của siêu thị là chỗ bán đồ dùng hàng ngày và quần áo, Hà Phỉ Phỉ đẩy xe đẩy đi ngang qua khu bán quần áo, đột nhiên nhìn thấy cái gì, ánh mắt sáng lên, vội vàng gọi Cố An Thành, “Đồ tắm

kia, ôi chao ôi! Bây giờ chúng ta vào mua luôn không? Giờ đang là mùa đông, nói không chừng chúng ra sẽ mua được giá rẻ đó.”

Cố An Thành lắc đầu, “Đồ tắm ở siêu thị sẽ phai màu, em nhất định sẽ không hy vọng thấy một bộ đồ tắm nhuộm đỏ cả cái hồ bơi chứ? Mấy ngày nữa anh sẽ đưa em tới cửa hàng chuyên bán đồ tắm, có được không?”

“Được rồi.” Hà Phỉ Phỉ tưởng tượng bộ dạng Cố An Thành mặc quần bơi..... Mẹ nó, không dám nghĩ nữa t. t

Đột nhiên, trong đầu chợt loé lên một tia sáng, vẻ mặt Hà Phỉ Phỉ trở nên đau khổ nói: “Em quên mất, Cố An Thành, thật ra thì em còn chưa có học bơi.”

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 34

Editor: Táo đỏ phổ núi

Trên đời này có những người vừa học bơi cái là biết liền, cũng có những người học mãi cũng không biết. Hiển nhiên Cố An Thành là người thuộc về trước, còn Hà Phỉ Phỉ thì thuộc về sau.

Hà Phỉ Phỉ từ nhỏ đã không giỏi kỹ năng bơi lội rồi, hồi học lớp bốn thời tiểu học có lớp bổ túc dạy học bơi, bơi năm thước là đạt tiêu chuẩn, cô nín thở bơi được ba thước, sau đó đạp loạn lên mấy cái, miễn cưỡng vượt qua bài kiểm tra. Sau đó có mấy lần có cơ hội học bơi, nhưng mà cô cũng không thích đi học, khi còn bé đã bị giáo viên dạy bơi lội mắng cho tới mức ba mẹ cũng không nhận ra, cô không muốn lại chịu phải nỗi oan ức này nữa.

Đi đảo Fiji chơi, nếu mà không biết bơi thì sẽ mất vui rất nhiều, Hà Phỉ Phỉ chỉ có thể nén lại vẻ mặt đau khổ để đi học bơi.

Vừa nghe thấy Hà Phỉ Phỉ muốn đi học bơi, Hương Nhụy lập tức giới thiệu cho cô, “Thành Tây có một câu lạc bộ có cả GYM và hồ bơi, lái xe hết nửa tiếng là tới, quan trọng là trong đó có những thành viên đều là những anh chàng ngoại quốc đẹp trai, tóc vàng mắt xanh, cậu mà đi một lần khẳng định là còn muốn đi lần thứ hai nữa, không tới mấy ngày là cậu có thể học xong rồi!”

“Có nhiều người lắm không?”

“Cũng may, mùa hè mới nhiều người, bây giờ đang là mùa đông hồ bơi sẽ không có ai, khi nào thì cậu đi? Nhớ gọi mình nữa, mình nửa năm rồi cũng chưa đi bơi, trên bụng cũng có cả một rỗ mỡ rồi.”

Hà Phỉ Phỉ nói trúng tim đen, “Là muốn đi ngắm những anh chàng tóc vàng đẹp trai thôi.”

Hương Nhụy cười nhạo một tiếng, “Chị của cậu lại là người mê trai như vậy sao?”

Hương Nhụy rất biết hưởng thụ, nếu như cô ấy đã giới thiệu, thì khẳng định là câu lạc bộ đó cũng không tệ. Hà Phỉ Phỉ nói lại với Cố An Thành, hai ngày sau Cố An Thành liền đăng ký làm thành viên trong hai năm, nói là sau này muốn tới bơi lội cũng dễ dàng hơn.

Đi tới cửa hàng đồ quần chuyên bán đồ bơi lội xong, chọn một ngày chủ nhật Hà Phỉ Phỉ, Hương Nhụy và Cố An Thành đi tới câu lạc bộ ở Thành Tây kia.

Trong câu lạc bộ có đầy đủ mọi thiết bị, có cả những chỗ giả trí, bơi lội xong mệt mỏi còn có thể tới quán cà phê ngồi nghỉ ngơi một lúc, nghe nhạc, xem những cuốn sách bìa cứng.

Hà Phỉ Phỉ và Hương Nhụy đi tới phòng thay đồ nữ, trong câu lạc bộ có mở máy điều hoà không khí, nhiệt độ duy trì ở mức ba mươi độ, cho nên chỉ mặc mỗi bộ đồ bơi cũng không thấy lạnh, “Hình như đúng là không có nhiều người lắm.”

“Đúng vậy, bình thường người ta đều học bơi vào mùa hè, chỉ có cậu là vọt lên cạn, nếu như không phải là sang năm đi đảo Fiji chơi, thì cả đời này cậu cũng không muốn học ấy chứ?”

Hà Phỉ Phỉ thở dài, “Mình không muốn đi biển mà lại còn mặc áo phao để bơi, mất mặt lắm.”

Hương Nhụy cười cô, “Mình cá năm xu tiền, nhất định cậu sẽ không học được.”

“Thúi lắm, có Cố An Thành dạy mình, khẳng định là mình vừa học đã biết.”

Trong đầu Hà Phỉ Phỉ tưởng tượng Cố An Thành mặc quần bơi, còn ảo tưởng một lát nữa trong lúc học bơi hai người da thịt kề nhau, mặt liền đỏ lên.

Hương Nhụy cố ý giễu cợt cô, “Ơ, ở đây nóng như vậy à? Cậu sắp bị chưng chín luôn rồi.”

Hà Phỉ Phỉ lười phản ứng lại với cô ấy, đóng cửa học tủ lại, đội mũ bơi vào đi ra khỏi phòng thay quần áo.

Đi lên thành hồ bơi, Hà Phỉ Phỉ liếc mắt nhìn thấy Cố An Thành đang làm động tác khởi động đơn giản ở bên cạnh bể bơi, lúc đang muốn gọi anh, đột nhiên bị trượt chân, mông bị té xuống nền gạch men. Cảm giác đau đớn từ dưới mông truyền tới, Hà Phỉ Phỉ hít một hơi, cả khuôn mặt cũng nhăn nhó lại.

“Phỉ Phỉ!” Hương Nhụy vội vàng chạy lại, còn chưa đi đến trước mặt cô, ánh mắt của Hà Phỉ Phỉ liếc nhìn người đứng bên cạnh cô.

Bóng dáng của người đó bao phủ cô, rất nhanh một bàn tay to đưa tới trước mặt của cô, “Cô không sao chứ?”

Mặc dù nghe có hơi kỳ cục, phát âm cũng rất đúng tiêu chuẩn tiếng phổ thông.

Hà Phỉ Phỉ ngẩng đầu lên nhìn qua, ngược sáng nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ gương mặt của người này. Ý nghĩ đầu tiên của cô là, quả nhiên Hướng Nhụy không hề lừa cô, đúng là đẹp trai, vạm vỡ, tóc vàng mắt xanh.

Đúng lúc này Hướng Nhụy đỡ cô đứng lên, người kia thu tay về, gãi gãi mái tóc màu vàng, lần nữa cười nói, “Không sao chứ?”

“Không sao, không sao.” Hà Phỉ Phỉ khoát tay nói, “Cám ơn.”

Hướng Nhụy cũng cười nói, “Đã lâu không gặp rồi H, gần đây anh có khỏe không?”

H nhiệt tình ôm Hướng Nhụy một cái, “Cũng không tồi, cô thì sao?”

“Vẫn vậy.” Hướng Nhụy khoác tay Hà Phỉ Phỉ, “Fitch, giới thiệu với anh một người bạn của tôi, Hà Phỉ Phỉ.”

Đôi mắt màu xanh lam của H trong xanh như một hồ nước, anh ta nhìn Hà Phỉ Phỉ cười nói, “Xin chào, tôi là Fitch, cô cũng có thể gọi tôi bằng tiếng Trung, Fitch.”

Hà Phỉ Phỉ: “.....” Tên tiếng Anh phiên dịch một cái thì được gọi là tên tiếng Trung rồi hả? _(:3 > ∠)_

Fitch nhìn đồng hồ, “Thật sự xin lỗi, tôi còn có chút việc, chúc mọi người chơi vui vẻ.”

Hướng Nhụy nhìn bóng lưng Fitch chập chập mấy tiếng, “Có những người thích người nước ngoài cũng không phải không có lý, cậu nhìn vóc người như vậy, so với bạch trảm kê ở nước mình hẳn là tốt hơn nhiều đúng không?”

Hà Phỉ Phỉ xem thường, “Nếu là mỗi người đều kiên trì tập thể, thì đều có vóc người như vậy.” Vóc người của Cố An Thành nhà cô rất tốt mà, từ xa xa cô liếc mắt nhìn đã cưỡng gian anh bằng mắt một lần rồi.

Hương Nhụy phát tay một cái đuổi cô đi, “Đi đi đi, cuồng khoe chồng, đi tìm Cố An Thành nhà cậu đi, mình đi bơi đây.”

Hà Phỉ Phỉ khẽ xoa xoa cái mộng, sau đó liền vòng qua đám người, đi thẳng tới chỗ của Cố An Thành, nhân dịp không có ai chú ý, vỗ cái mộng của anh một cái, “Hắc hắc, trai đẹp, có thể dạy em bơi được không?” Nói xong, cô hơi cúi xuống, chớp chớp đôi mắt quyến rũ nhì anh, kết quả là người nọ xoay đầu lại, cả người cô bỗng đàn ra.

Mẹ kiếp..... Không phải Cố An Thành!!

Mẹ nó bóng lưng tại sao lại giống như vậy! (Đọc tới khúc này cũng phải phì cười, mẹ ơi chắc xấu hổ chết mất!!!!)

Người đàn ông kia cũng lộ ra vẻ bối rối, “Xin hỏi cô là.....”

Hà Phỉ Phỉ 【 Trái tim tan nát 】 , trong lòng bàn tay vẫn còn mơ hồ đau nhắc nhở cô mới vỗ cái mộng nhỏ của người ta một cái rất đau.

May mắn là cảm giác lúng túng này không kéo dài bao lâu, Cố An Thành đi tới, hơi che cô đi, “Thật sự xin lỗi, cô ấy nhận nhầm người.”.

Hà Phỉ Phỉ vui mặt ở sau lưng của Cố An Thành, hận không thể đào cái hố chui xuống.

Thật may là vị tiên sinh kia cũng không phải người dễ giận, anh ta rộng rãi cười cười với hai người, “Không sao, không cần để ý.”

Lúc này Cố An Thành mới kéo Hà Phỉ Phỉ đi, Hà Phỉ Phỉ nắm lấy cánh tay của anh, thật lâu cũng không dám ngẩng đầu lên, Cố An Thành cố nén cười nói, “Đầu thấp xuống thêm một chút nữa, là cổ gãy mất đó.”

Hà Phỉ Phỉ đập anh một cái, “Anh còn cười em nữa!”

“Được rồi, không cười nữa.” Cố An Thành nghiêm mặt nói, “Lần sau không thể nhận nhầm người nữa. Mới vừa rồi anh tận mắt nhìn thấy em vô tình người khác, thật sự anh muốn không quen biết với em.”

“.....”

Cuối cùng Cố An Thành thấy mặt cô xanh mét như tàu lá, cũng không nói giỡn nữa, “Được rồi, nghe lời nào, làm mấy động tác khởi động đơn giản đi, sau đó xuống nước, anh dạy em những động tác cơ bản.”

Làm động tác khởi động ở trên bờ một lúc, sau đó Hà Phỉ Phỉ xuống nước, làn nước lạnh lẽo như băng tràn tới, cô lạnh run lên mấy cái, vừa định trốn lên trên bờ, thì Cố An Thành từ phía sau chặn ngang lại, cứ như vậy kéo cô vào trong bể bơi.

Cố An Thành nâng hông của cô lên, Hà Phỉ Phỉ thả lỏng cơ thể, cứ trôi lơ lửng như vậy, kết quả là một giây sau Cố An Thành liền rút tay ra, cả người Hà Phỉ Phỉ chìm xuống, lúc giãy giụa đã nuốt mấy ngụm nước.

Cô sặc tới mức nước mắt cũng ứa ra, “Anh bị bệnh gì vậy!”

Cố An Thành lạnh nhạt nói, “Trước tiên cho em ném kết quả xấu nhất, sau này sẽ không còn sợ hãi nữa.”

“Có người nào dạy như anh không!”

“Anh chính là người dạy người khác như vậy đấy.”

Hà Phỉ Phỉ cả giận nói, “Em đi tìm Hướng Nhụy!”

Cô xoay người còn chưa đi được một bước, Cố An Thành lại ôm lấy hông của cô, phía sau lưng cô dán chặt vào lồng ngực của Cố An Thành, nước sóng sánh xong quanh, sự tiếp xúc ấm áp khiến cho tim của cô đập lỡ một nhịp. Cố An Thành thở dài, “Được rồi, không giống với em nữa, trước tiên luyện nín thở một cái, được không?”

Hà Phỉ Phỉ làm bầm mấy câu, rốt cuộc vẫn không đi tìm Hướng Nhụy thật, mà ngoan ngoãn nghe lời Cố An Thành luyện tập nín thở.

. Cô đeo kính bảo hộ vào, úp mặt xuống dưới nước, Cố An Thành đứng ở trước mặt cô, cho nên cô dễ dàng nhìn thấy cảnh đẹp dưới nước của anh.

Mẹ kiếp, tên mặt trắng này sao cả người lại trắng như vậy, tại sao phôi nấng cũng không đen? Mẹ nó eo thật là nhỏ quá đi, bụng có mấy múi thịt này khẳng định là sờ rất thích..... Ánh mắt tiếp tục dờ xuống, ách..... Quần bơi của anh có phải chật quá hay không? Nhìn, quá rõ ràng đi o(ノ □ ヽ)o

Ý nghĩ kỳ quái khiến cho Hà Phỉ Phỉ không nín thở được nữa, ngẩng đầu lên, ho mấy cái, sau đó ngẩng hẳn mặt lên khỏi mặt nước. Cố An Thành đang đứng khoanh tay, bình chân như vại nhìn

cô, “Còn chưa tới nửa phút, có phải là nếu em rơi vào trong nước, ngay cả ba phút cũng không sống được.”

“Ha ha ha ba phút đủ để cho anh tới cứu em.”

Cố An Thành gõ đầu cô một cái, “Đây không phải là lý do em chỉ nín thở được hai mươi giây, làm lại.”

Hà Phỉ Phỉ lại lần nữa chịu khổ cả về mắt và tâm hồn, mấy lần nín thở lặn xuống, cô đều có thể miêu tả chính xác quang cảnh dưới nước. Eo thon, mông nhỏ, chân dài, đẹp không sao tả xiết rồi

Chờ tới khi rút cuộc Cố An Thành cũng hài lòng, Hà Phỉ Phỉ đắn đo một lúc, cố làm ra vẻ lơ đãng nói, “Em cảm thấy anh nên đổi quần bơi, bị siết chặt quá đối với sự phát triển không tốt.”

Ánh mắt của Cố An Thành khoá cô lại, Hà Phỉ Phỉ khẽ đằng hắng một tiếng, lập tức xoay người muốn đi, Cố An Thành từ phía sau vòng tay ôm chắc lấy cái eo của cô, sau đó ghé sát vào tai của cô khẽ nói, “Đáng tiếc anh đã phát triển hoàn toàn rồi, có muốn nghiệm thu một chút không?”

Trong hồ bơi không có nhiều người, những cũng bị người ta nhìn chằm chằm, Hà Phỉ Phỉ có tà tâm nhưng lại không đủ can đảm, chỉ có thể lúng túng.

Người khác thấy cô “im lặng kháng cự”, đột nhiên đưa tay ra, không nặng không nhẹ nhéo cái mông của cô ở dưới nước. Cả người Hà Phỉ Phỉ trở nên cứng ngắc, “Mẹ nó, anh giờ trò lưu manh!”

Cố An Thành ung dung nhìn cô, “Lần đầu tiên mới biết sao?”

Không phải lần đầu tiên biết, mà là đã thay đổi nhận thức của cô rồi!!! Anh nhìn có vẻ thản nhiên và chính trực như vậy nhưng lại có hành động vô cùng lưu manh!!

Hà Phỉ Phỉ không chịu thua phản ứng ngược lại anh, kéo cái quần bơi của anh ra rồi thả tay bắn ngược trở lại, sau khi làm xong động tác này, cô lập tức chạy trốn khỏi Cố An Thành. Chỉ tiếc là muốn di chuyển thì phải dựa vào đôi chân, mới vừa đi được mấy bước, thì dưới lòng bàn chân lại trơn trượt, cả người ngã vào trong nước. Cô vùng vẫy khoảng hai ba giây, rồi Cố An Thành nhanh chóng đỡ cô đứng dậy khỏi mặt nước, “Đi nhanh như vậy làm gì, sợ anh ăn em à?”

Hà Phỉ Phỉ vòng tay quai cổ anh, ho mấy cái, “Đáy hồ trơn trượt.....”

Từng giọt nước từ trên mặt cô lăn xuống dưới, lưu luyến lướt qua cằm cổ và xương quai xanh quyến rũ. Đôi mắt to của cô vốn có một tầng hơi nước, nhìn có vẻ mơ màng, dưới cái mũi cao thẳng, là đôi môi đỏ mấp máy, dưới khí trời mờ mịt nhìn rất mê người. Ánh mắt của Cố An Thành không tự chủ được tối lại, yết hầu trượt lên trượt xuống một cái, sau đó ôm lấy hông cô, để cho thân thể cô kề sát với thân thể anh hơn, dường như là không có một khe hở.

Chẳng được bao lâu, Hà Phỉ Phỉ cũng cảm thấy có cái gì không đúng.

Cố An Thành cũng cúi đầu xuống, thân mật hôn một cái lên mái tóc cô, sau đó nhỏ giọng nói, “Phỉ Phỉ, anh cứng rắn rồi, làm thế nào bây giờ?”

Hà Phỉ Phỉ: “.....” Hừ hừ em cũng thấy rồi!

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 35

Editor: Táo đỏ phổ núi

Trước mặt nhiều người, Hà Phỉ Phỉ không thể làm cho anh giống như mấy lần trước được, vì vậy âu yếm xoa đầu của anh một cái, “Cố chịu đựng đi.”

Cố An Thành ngậm vành tai của cô, “Ác độc quá đi.”

Hà Phỉ Phỉ cố gắng tránh tiếp xúc tay chân với anh, “Anh đi bơi mấy vòng, để bình tĩnh lại, em ngồi ở trên bờ chờ anh, được không?”

Cố An Thành đưa cô lại sát bờ, để cho tay cô bám vào thành hồ, cả người nổi lên. Anh nâng hông của cô, sau đó dạy cô dùng chân đạp nước như thế nào, đợi cô học được tư thế xong, thì anh mới đi bơi mấy vòng cho tỉnh táo lại.

Hà Phỉ Phỉ luyện một lát thì đã cảm thấy mệt mỏi, hai tay chống lên bờ nhảy từ dưới nước lên, ngồi ở trên thành hồ bơi. Nước trong hồ bơi hơi ấm, mặc dù lúc mới vào nước tiếp xúc với da có chút lạnh, nhưng mà ngâm một lúc lâu thì đã trở nên ấm hơn rồi, Hà Phỉ Phỉ vừa đứng đưa chân vừa tìm kiếm bóng dáng của Cố An Thành.

Đúng lúc ấy thì đột nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai, “Có người chết đuối rồi! Mau cứu mạng với!”

Hà Phỉ Phỉ nhìn theo nơi phát ra tiếng kêu, thấy người gào thét là một cô gái trẻ tuổi, cô ấy đứng ở chỗ dây ngăn cách nước cạn và nước sâu, đang không ngừng hô hoán lên kêu người tới cứu. Một giây sau, Fitch ngồi ở trên chiếc ghế cao ở bên cạnh hồ, thổi chiếc còi ở trên cổ mấy tiếng, sau đó nhảy ùm một cái xuống chỗ hồ nước sâu.

Không ít người tụ tập lại bên cạnh hồ nước sâu, có mấy người đàn ông cũng nhảy theo xuống cứu người.

Một lát sau, Fitch đã ôm một người phụ nữ nổi lên trên mặt nước, Hà Phỉ Phỉ định thần nhìn lại, sắc mặt nhất thời bị hù dọa trở nên trắng bệch, mẹ nó không phải là Hương Nhụy sao.

Cô vội vàng đứng lên, rồi lật đật chạy tới, Fitch ôm Hương Nhụy lại chỗ ghế dựa nghỉ ngơi, lúc Hà Phỉ Phỉ chạy tới thì Fitch đang hô hấp nhân tạo cho Hương Nhụy.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong bể bơi lại lục tục có mấy người “Chết chìm”, tất cả đều là phái nữ.

Hà Phỉ Phỉ: “.....”

Một lát sau, Hương Nhụy phun mấy ngụm nước ra ngoài, rồi cuộc cũng mở mắt ra. Hà Phỉ Phỉ vội vàng đi tới bên cạnh chiếc ghế nằm ngồi xồm xuống, còn Fitch thì đứng sang một bên.

“Mẹ nó, Hương Nhụy không phải kỹ năng bơi lội của cậu rất tốt sao, tại sao đột nhiên lại bị chết đuối như vậy? Mới vừa rồi sắc mặt cậu trở nên trắng bệch, dọa chết người ta rồi!”

Hương Nhụy giùng giăng ngồi dậy, “Mẹ nó, bị chuột rút.”

“.....”

Hà Phỉ Phỉ nhìn về phía bắp chân của cô, quả nhiên vẫn còn bị rút gân từng trận.

Fitch đi tới, xoa bóp bắp chân rút gân của cô, “Trước khi xuống nước có phải không làm động tác khởi động hay không?”

Hương Nhụy theo bản năng muốn cong chân lên, đúng là không lãng phí sức lực xoa bóp vừa rồi, quả thật là cảm giác đau đớn ở chân đã giảm đi rất nhiều, rõ ràng là đã từng được huấn luyện về phương diện này rồi nên cô cũng không từ chối nữa, “Vâng..... Nhưng mà trước đây không hề xảy ra chuyện gì, lần này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Hiếm khi Fitch bày ra sắc mặt nghiêm túc, “Điều này rất quan trọng, sau này ngàn vạn lần không được bỏ qua như vậy.”

Hương Nhụy giơ tay lên đầu hàng, “Được, được, được, nghe lời anh, nhân viên cứu hộ.”

Fitch nhanh chóng trở về cương vị của mình, Hà Phỉ Phỉ ngồi trên ghế dựa chơi với Hương Nhụy, nghĩ như thế nào cũng thấy thái độ của Fitch đối với Hương Nhụy có chút không thích hợp, vì vậy không nhịn được tò mò hỏi một câu, “Ôi trời, ôi trời, có phải người tên Fitch đó, có tình cảm với cậu không?”

Hương Nhụy khoác chiếc khăn tắm lớn lên, xoa bóp bắp chân không chút để ý nói, “Mình cũng không phải là anh ta, làm sao mình biết được.”

Hà Phỉ Phỉ chặc chặc thở dài, “Cậu không nhìn thấy lúc anh ta ôm cậu lên trên này, vẻ mặt đã khấn trương như thế nào đâu, những anh chàng ngoại quốc có một điểm đáng khen ngợi, đó chính là cảm xúc đều thể hiện trên mặt, vừa nhìn đã hiểu ngay.”

Hương Nhụy đẩy cô một cái, “Mình đã bị suy yếu như thế này rồi mà cậu còn có tâm trạng để nhiều chuyện nữa à, còn không mau đi mua chút đồ ăn cho mình đi.”

“..... Mình thấy bây giờ tinh thần của cậu tốt vô cùng.” Mặc dù nói những lời như vậy, nhưng mà Hà Phỉ Phỉ vẫn đứng dậy đi tới chỗ cửa hàng bán đồ ăn vặt mua cho Hương Nhụy chai nước và hai túi đồ ăn vặt.

Hương Nhụy mở túi đồ ăn vặt ra, bỏ miếng khoai tây chiên vào trong miệng, “Được rồi, cậu không cần ở đây với mình nữa, mình ngồi đây chờ là được rồi, cậu đi tìm Cố An Thành mà chơi đi.”

“Cậu không sao chứ, nếu như không thoải mái thì chúng ta về nhà sớm một chút cũng được.”

“Không sao không sao, mới vừa nãy chỉ bị sặc mấy ngụm nước thôi, bây giờ thì bình an vô sự rồi.”

Hà Phỉ Phỉ nhìn thấy sắc mặt của Hương Nhụy đã khôi phục lại rồi, có lẽ không cần ở đây cùng với cô ấy nữa, nên đi xuống nước tìm Cố An Thành thôi.

Dù sao Cố An Thành cũng đang trong tình huống đặc biệt, cho nên không thể đi lên bờ, mà đợi Hà Phỉ Phỉ trở lại thì hỏi tình hình của Hương Nhụy vài câu. Sau khi Hà Phỉ Phỉ nói xong, không tự chủ

dời tầm mắt xuống phía dưới, quả nhiên..... Nếu như lúc này anh đi lên, nhất định sẽ bị vây xem.

Tưởng tượng ra cảnh tượng đó, Hà Phỉ Phỉ quay đầu, cố gắng nén cười, cánh tay rắn chắc của Cố An Thành đặt lên vai của cô, giả bộ muốn xiết cô, “Còn dám cười nữa hay không?”

“Không dám, không dám.”

Tiểu Hoa, bản thân anh không khổng chế được em trai nhỏ của mình chào cờ ở trong hồ bơi, sao lại trách tại em mặc đồ bơi chứ, lại còn không cho người ta cười nữa chứ ㄟ(͜ ^ ͜)ㄟ

Đùa giỡn một lát, Hà Phỉ Phỉ mới nhớ tới chuyện chính, cô chỉ học mỗi tư thế, một khi cô buông tay ra thì vẫn không nổi lên được. Cố An Thành cũng nghiêm túc lại, bắt đầu chỉ dạy cho cô, mỗi lần cô chìm xuống thì anh sẽ kéo cô lên và đánh vào cái mông một cái, nhiều lần như vậy, Hà Phỉ Phỉ bắt đầu nghi ngờ có phải anh cố ý dạy sai động tác, để quang minh chính đại ăn đậu hũ của cô không.

Bất tri bất giác buổi chiều cũng đã qua đi, đến giờ cơm, ba người đi ra khỏi câu lạc bộ, đi tới một nhà hàng gần đó giải quyết bữa tối.

Về đến nhà, Hà Phỉ Phỉ cũng đã mệt lử người, nằm trên ghế salon cũng lười cử động. Đạt ca Đạt muối nhảy lên ghế sa lon, co rúc ở bên cạnh khuỷu tay của cô, thỉnh thoảng lại gần liếm lên mặt của cô.

Đúng lúc này, Cố An Thành nhìn thấy một đồng giống như ngọn núi nhỏ, ở trên còn dùng giấy ăn đậy lên. Chân mày của anh khẽ nhăn lại, “Đạt ca, Đạt muối tới đây.”

Đạt ca Đạt muội nghe thấy giọng của anh, nhanh chóng nhảy xuống dưới, trốn ở phía sau ghế salon.

Cố An Thành khoanh tay lại ở trước ngực, “Đừng tưởng rằng trốn dưới ghế salon thì sẽ không có chuyện gì nữa.”

Một lúc sau, Đạt ca Đạt muội uất ức đi ra từ gầm ghế salon, đi lại chân của Cố An Thành bắt đầu làm nũng.

“Làm nũng cũng không có tác dụng.” Anh ngồi xổm xuống, nhặt miếng khăn giấy đi, “Đứa nào làm đây? Cho là lấy khăn giấy đây lại thì tao không nhìn thấy sao?”

Anh vừa dứt lời, Đạt ca Đạt muội đang nằm đùa giỡn dưới đất lập tức sấp lại gần anh, đúng lúc Hà Phỉ Phỉ nhìn thấy một màn này, cảm thấy buồn cười, “Hôm nay không đưa bọn chúng đi dạo bộ mà, chúng không nhin nổi là chuyện bình thường, ít nhất chúng còn biết dùng khăn giấy che lại. Để em dọn cho.”

Cố An Thành thở dài, “Thôi, em nghỉ ngơi đi.”

Đạt ca Đạt muội thấy không có chuyện gì, lại trở về bên cạnh Hà Phỉ Phỉ để làm nũng.

Hà Phỉ Phỉ mở ti vi, bấm kênh chiếu phim, sau đó vừa xem phim truyền hình vừa lướt weibo.

Lướt một lúc không thấy có cái gì hay, vì vậy lại chuyển sang tài khoản Thím ba bạn tìm đàn ông, lại phát hiện ra có tin nhắn gửi đến, vì vậy cô mở ra xem.

Đại bàng giương cánh: Xin chào thím ba ~ tôi là biên tập viên Đại Điều của nhà xuất bản Sâm Dã, lần này tôi gửi tin nhắn riêng cho cô

với mục đích là muốn hỏi cô một chút là cô có muốn hợp tác với bên chúng tôi không, đem bản quyền cuốn sách 《xxxx》 để chúng tôi xuất bản?

xxxx》 chính là cuốn tiểu thuyết mà cô đang viết, đã đăng lên trên mạng được ba mươi vạn chữ, vừa mới kết thúc phần đầu tiên.

Bây giờ Hà Phỉ Phỉ cũng được coi là một Tiểu Thần, những truyện tiểu thuyết mà cô viết liên tục nhận được không ít lời mời của những nhà xuất bản muốn cô nhượng quyền, nhưng mà cô vẫn chưa đồng ý, bởi vì cô muốn Kiều Hoa vẽ xong bản manga của phần đầu này để xuất bản sách cùng với truyện manga luôn. Chuyện này có ý nghĩa hoàn toàn khác so với chỉ xuất bản mỗi sách không thôi, có thể nói có Kiều Hoa thì cô mới có thành tích ngày hôm nay, nếu như ban đầu không có Kiều Hoa ủng hộ cô, vẽ tranh manga cho cô, có lẽ bây giờ cô vẫn là một người vô danh, có lẽ cô cũng đã bỏ không còn sáng tác nữa. Cho nên xuất bản sách vừa có truyện chữ vừa có tranh manga, chính là nguyện vọng mà cô vẫn giấu ở trong lòng.

Nhưng mà đối với nhà xuất bản, trước giờ Hà Phỉ Phỉ cũng không coi trọng, vì vậy từ chối khéo Đại Bàng.

Thím ba bạn tìm đàn ông: Thật sự xin lỗi, tạm thời tôi không có kế hoạch xuất bản phần đầu này..

Đại Bàng giương cánh: Thím ba 【 đáng thương 】 không thể suy nghĩ thêm một chút sao ~ tôi đã bàn bạc với Kiều Hoa rồi, Kiều Hoa đã đồng ý nhượng quyền tranh manga cho chúng tôi xuất bản rồi, bên nhà xuất bản Sâm Dã chúng tôi sẽ làm việc một cách nghiêm túc và có trách nhiệm, chỉ cần cô gật đầu đồng ý nữa thôi, chúng tôi sẽ lập tức liên lạc với biên tập xuất bản, ký hợp đồng xong

lập tức bắt tay vào chế tác luôn, chúng tôi vốn định in sách và tranh manga thành một cuốn luôn qaq

Hà Phỉ Phỉ sững sờ, sau đó cất giọng hỏi Cố An Thành, “Cố An Thành, gần đây có người bên nhà xuất bản Sâm Dã đã liên hệ với anh đúng không?”

Cố An Thành rót hai ly cà phê, đưa cho cô một ly, một ly đặt xuống khay trà, “Đúng vậy, đến để hỏi nhượng quyền truyện tranh manga.”

“Anh đã đồng ý?”

“Ừ. Thấy bên đó cũng không tệ, biên tập tìm anh nói gửi bản kế hoạch xuất bản bằng bì cứng rất cụ thể, anh thấy ý tưởng cũng không tệ, cho nên đã đồng ý rồi.”

“Bọn họ có phải đã nói in sách và manga cùng một cuốn?”

“Ừ. Cụ thể thì em đi hỏi người biên tập bên đó đi, không phải mới vừa rồi cô ấy đi tìm em sao?”

Hà Phỉ Phỉ khoát khoát tay, “Vẫn còn đang thương lượng, nhưng mà anh sẽ theo kịp tiến độ sao, những nội dung còn lại, còn hai ba tháng nữa anh có thể vẽ hết được sao?”

Cố An Thành suy nghĩ một chút, “Đẩy nhanh tiến độ, hai tháng thì có thể. Bọn họ muốn tới đầu tháng năm có thể tham gia triển lãm truyện tranh manga ở Hàng Châu, đến lúc đó sẽ tung ra bán, bây giờ mới đầu tháng giêng, vẫn kịp.”

“À.” Nếu Cố An Thành cũng đã đồng ý rồi, thì Hà Phỉ Phỉ không có lý do gì để từ chối, huống chi nếu như bên Sâm Dã đã có thể

thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ của cô rồi, thì cô còn phải cảm ơn bọn họ.

Hà Phỉ Phỉ hỏi cặn kẽ Đại Bàng về kế hoạch chế tác, Đại Bàng bày tỏ, sau khi nhận được toàn bộ bản thảo của tiểu thuyết và tranh manga sẽ lập tức bắt tay vào chế tác, kế hoạch là một mặt in chữ, một mặt in tranh, hơn nữa lại là sách bìa cứng, chế tác có tốn thời gian một chút, nếu như muốn tung ra trước tháng năm, quả thật là cần Cố An Thành đẩy nhanh tốc độ.

Thím ba bạn tìm đàn ông: Được xd không thể không nói kế hoạch làm việc của bên chị giống y như kế hoạch bên chúng tôi, rất vui được hợp tác với bên chị. Ngày mai xin hãy làm cái đơn xin xuất bản, tôi ký hợp đồng xong sau đó sẽ chuyển phát nhanh cho bên chị.

Đại Bàng giương cánh: a a a a thật sự đồng ý sao!!! Vui quá đi mất!!! Gà khóc ngao, tôi là gà xào cũng là fans hâm mộ của cô, tôi mãi mãi ủng hộ Thím Kiều!!!! Hai người muốn hợp thể, gà rang xào tôi đây rất vui mừng!!!! Vậy là tôi sắp được ăn kẹo rồi!!!!

Thì ra bây giờ vẫn còn tồn tại fans Thím Kiều sao, cô còn tưởng rằng tất cả đều chuyển thành fans Bát Kiều rồi chứ..... Đợi chút Hợp Thể là cái quỷ gì!!!

Đại Bàng giương cánh: bây giờ gà xào tôi chỉ mong đợi tới buổi triển lãm vào tháng năm thôi!! Má ơi kí tặng sách bán ra! Có thể nhìn thấy người thật của cô và Kiều Hoa rồi, hạnh phúc biết bao!!!!

Hà Phỉ Phỉ nhìn thấy hàng chữ này, đột nhiên sửng sốt. Lúc này mới phản ứng kịp, còn có buổi kí tặng sách bán ra, nói cách khác.....

Bọn họ thực sự phải lộ diện rồi

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 36

Editor: Táo đỏ phổ núi

Sau khi ký hợp đồng xuất bản xong, Cố An Thành bắt đầu ngày đêm đẩy mạnh tiến độ vẽ manga, ban đầu anh vốn cập nhật mỗi tuần một chương, nhưng mà sau này đã đáp ứng với nhà xuất bản là không được cập nhật những phần sau lên web nữa, những người hâm mộ cũng không có bất kỳ phản ứng oán trách nào, mà ngược lại còn rất kích động.

Mẹ nó, mẹ nó tôi không nhìn nhầm đấy chứ, manga mà cũng xuất bản sao!?!?!?

Mẹ nó nhìn kỹ hơn càng thấy không thể tin được, là sách chữ và sách tranh cùng xuất bản sao? Mẹ nó! Hợp thể lại à!! Hội Thím Kiều cũng không thể ngờ được đời này lại có thể được ăn viên kẹo đường này, chết cũng không tiếc!!!!!!

Lão Vương sát vách tên gọi là Bát Bát, Vương Bát, xin hỏi giờ phút này có phải cô đang nhéo lỗ tai của Kiều Hoa để hỏi mối quan hệ của anh ấy với Thím ba là gì không 【doge】

Ngày ký tặng sách nhất định tôi sẽ đi!!! Tôi ở Hàng Châu nè!!!! Vì để được nhìn thấy Kiều Hoa và Thím ba cùng ngồi ký tặng sách, có trốn học tôi cũng sẽ đi xem!!!!!!

Kiều Hoa không cập nhật lên web cũng không sao, chúng tôi có thể trực tiếp tới mua sách, anh hãy để thời gian để sinh hoạt ban đêm với Vương Bát đi 【 mỉm cười 】

Vương bát còn ba mươi giây nữa là đạt tới cao trào, mời Kiều Hoa chuẩn bị chạy trốn đi 【 doge 】

Kiều Hoa không cần sợ hãi, tiếp tục nhào lên, chặn miệng của Vương Bát lại, xem cô ấy nói thế nào 【 mỉm cười 】

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát, vị kia nói là chặn miệng của Vương Bát lại, để tôi tới giúp, dù sao tôi đối với Vương Bát cũng là tình yêu đích thực 【 mỉm cười 】

*****

Cổ An Thành vẽ ở thư phòng, Hà Phỉ Phỉ thì ngồi ở trên ghế salon trong thư phòng cùng anh.

Cô đang xem phim truyền hình, đột nhiên có một tin nhắn hiện lên, cô liền tạm dừng phim lại để đọc tin nhắn trong nhóm.

A Đại: ha ha ha ha ha ha nhà sau của Kiều Hoa bị cháy rồi sao!! Cừu non Vương Bát mau ra đâu, đã tới thời điểm để cậu thể hiện năng lực chiến đấu của mình rồi!!

Vương Bát Chi Khí: cái gì cháy

A Đại: cậu không biết đúng không, Kiều Hoa muốn cùng xuất bản truyện 《xxxx》 với người viết truyện là Thím Ba, tháng năm này còn đi ký tặng sách bán ra nữa! 【 mỉm cười 】

Vương Bát Chi Khí: À, cái này mình biết rồi

Lão xuân: chắc chắc, Vương Bát, lòng dạ của cô cũng thật là rộng lượng, cô không hề lo lắng một chút nào sao, nếu như dáng dấp của Thím Ba kia không tệ, nói không chừng Kiều Hoa lại chạy theo người ta, để xem lúc đó cô khóc như thế nào

A Đại: ha ha hắc hắc, anh có kinh nghiệm quá nhỉ

Lão xuân: không, anh chỉ khuyên Vương Bát như vậy thôi, đừng lôi anh vào, tính tự chủ của anh rất tốt

A Đại: nhưng mà Vương Bát à, Lão Xuân nói cũng rất có lý, vị kia nhà cô tốt như vậy, nếu như vị tác giả kia có tâm tư không đúng đắn, củi khô gặp lửa mạnh, bùng cháy lên thì làm thế nào?

Lão xuân: đúng vậy, có câu nói, vợ lớn không bằng vợ nhỏ, vợ nhỏ không bằng lén lút đi chơi gái, nói cho cùng nửa thân dưới của đàn ông đều là thú vật, cẩn thận thì vẫn hơn 【 mỉm cười 】

Vương Bát Chi Khí: hai người nói đi đâu vậy, chỉ là cùng tới ký tặng sách bán ra thôi làm gì mà hai người nói quá lên như vậy 【 mỉm cười 】

Lão xuân: ôi Kiều Hoa có một cô vợ hiểu được lẽ nghĩa như cô, đúng là phúc ba đời.

A Đại: anh nói chuyện cho rõ ràng, có ý gì đây?

Lão xuân đã xóa một tin nhắn

Lão xuân: anh chưa nói gì hết

Hai người này một người xướng một người họa, làm như là vợ chồng vậy, Hà Phỉ Phỉ không nhịn được cười một tiếng, đột nhiên cô

muốn biết phản ứng của bọn họ khi biết cô là Thím Ba

Vương Bát Chi Khí: thật ra thì.....

A Đại: thật ra thì cái gì? Mẹ nó không phải Kiều Hoa đã lên lút đi ăn vụng chứ! Lên đi... Vương Bát! Chặt đứt Tiểu Kiều Hoa!

Lão xuân: chặc chặc

Vương Bát Chi Khí: thật ra thì mình chính là Thím Ba ha ha ha ha ha ha ha 【 cười cry 】

A Đại:..... Con nhỏ này đừng nói lung tung

Lão xuân: ha ha ha ha ha ha chuyện này thật sự rất buồn cười, rất buồn cười

Vương Bát Chi Khí: (‘o’) mình nói thật mà! Mình dùng bản lĩnh của Kiều Hoa để thề, nếu như mình có nói dối nửa lời, thì anh ấy sẽ bị bắt lặc 【 mỉm cười 】

Lão xuân: ha ha ha ha ha ha cái này ác độc quá rồi, ác độc quá rồi

A Đại: đã chụp màn hình rồi, đợi khi nào Kiều Hoa lên thì gửi cho anh ấy xem. Bây giờ nội bộ không ngừng mâu thuẫn, trước nhà đã bị nước lũ dâng lên rồi

Hà Phỉ Phỉ thấy bọn họ không tin, dứt khoát vào trang web bằng nick phụ, cắt một bức hình, sau đó up lên.

Vương Bát Chi Khí: đây là tài khoản phụ, bây giờ đã tin chưa 【 mỉm cười 】

Lão xuân:.....

A Đại:.....

Có lẽ do quá khiếp sợ, cho nên hai người kia một lúc lâu cũng không nói chuyện, qua mấy phút sau, một lần nữa tin nhắn mới được gửi tới.

A Đại: mẹ nó, cậu giỏi thật đấy!! Thế giới của mình sụp đổ rồi!!!!

Lão xuân: mẹ nó, cừu non Vương Bát, cô che giấu giỏi thật 【 mỉm cười 】

Vương Bát Chi Khí: quá khen quá khen

A Đại: Kiều Hoa có biết chuyện này hay không?

Vương Bát Chi Khí: anh ấy đã biết lâu rồi.

A Đại: đột nhiên xuất hiện một đôi ân ái, quả thật mình không chịu được nữa rồi, mình muốn đeo kính đen

Vương Bát Chi Khí: hắc hắc, cậu có thể đi tìm Lão Xuân để hắc hắc he he mà

Lão xuân: (/w/) khách quan, mời em ~

A Đại: cú! Mau cú!

Cười đùa một lúc xong, Hà Phỉ Phỉ nhớ tới còn một chuyện, vì vậy hỏi bọn họ.

Vương Bát Chi Khí: đúng rồi, ca khúc hợp ca mùa xuân đó hai người có tham gia hay không?

A Đại: tham gia chứ, tại sao lại không tham gia, nhân tiện dắt Lão Xuân đi giao lưu với quần chúng nhân dân luôn

Lão xuân: Gâu gâu

Vương Bát Chi Khí: chỉ biết ân ái với nhau, đừng bắt nạt mình bây giờ chỉ có một mình 【 mỉm cười 】

A Đại: ha ha ha, Kiều Hoa bạn vẽ gấp bản thảo hả? Vậy hai người có muốn tham gia hay không

Vương Bát Chi Khí: mình rất muốn, nhưng mà hình như Kiều Hoa không thích lắm _(:3 > ∠)_ có khả năng là vì anh ấy không muốn lộ diện, nhưng cũng có khả năng giọng hát của anh ấy khiến cho người ta chạy mất dép, cho nên không muốn mất mặt

A Đại: Vương Bát, mình phải dạy dỗ cho cậu một trận thôi, người xưa từng nói, lấy chồng thì phải theo chồng, Kiều Hoa không muốn lộ diện thì cậu cũng đừng ép buộc anh ấy có đúng không, vậy nên hai người đừng tham gia nữa.

Vương Bát Chi Khí: 【 Hình động vẫy tay 】 có phải cậu đang nghĩ nếu như bọn mình không tham gia thì cậu bớt đi một đối thủ tranh giành một vạn tệ với cậu không, mẹ kiếp, đã có một ông chồng nhiều tiền như vậy rồi, cậu còn để ý chút tiền đó, là có ý gì! Mình đã nhìn thấu âm mưu của cậu rồi 【 mỉm cười 】

A Đại:..... đen tối

Lão xuân:..... Ôi trời, sau đột nhiên lại nói tới chuyện này, người ta có chút ngượng ngùng đây nè

Vương Bát Chi Khí: Tôi đang bực mình!!!! Đánh sai chữ!!!! Là âm mưu quỷ kế! Âm! Mưu! Quỷ! Kế!!!! Đánh chữ có chút nhầm lẫn!!! Tôi vẫn là một đứa nhỏ rất trong sáng!!!!

A Đại: ghen lời, yên lặng một chút, đôi mắt và tâm linh của tôi đã bị ô nhiễm rồi

Vương Bát Chi Khí: gửi cho Kiều Hoa để lấy bằng chứng chứng minh sự trong sạch!!!

Nói xong, cô liền gửi đăng những tấm hình mà cô chụp lúc nhầm chán lên. Gương mặt của Cố An Thành, và hình Đạt ca ngã chổng vó lên để lộ cái bụng, bên cạnh còn để dòng chữ: Khang bận rộn, Bắc vác súng tới gặp.

Lão xuân: không nhịn được..... Ba Đạt, Lão Cố, mau ra đây mà xem cô dâu nhỏ của anh đã làm chuyện gì sau lưng anh nè, tôi cũng không nhịn nổi nữa rồi 【 mỉm cười 】

Ánh mắt của Hà Phỉ Phỉ liếc thấy Cố An Thành cầm điện thoại di động lên, vội vàng chạy qua đoạt lấy điện thoại di động, “Cái đó..... Cũng mười hai giờ rồi, sao còn chưa đi ngủ?”

Ánh mắt của Cố An Thành quét qua điện thoại kia, “Em đi ngủ trước đi.”

“Em ở lại cùng anh một lát nữa.” Hà Phỉ Phỉ cười khan mấy tiếng, siết chặt điện thoại di động của anh rồi trở lại ghế sa lon, lúc này mới thở dài một hơi.

Dám làm không dám chịu, cô thừa nhận t. t

Cố An Thành nhìn đồng hồ trên tay một chút, thấy thời gian quả thật đã trễ, “Em cũng đã ngáp ngủ rồi, đi vào ngủ trước đi, anh còn phải vẽ một lát nữa.”

Trước kia có một mình anh vẫn thức tới hai ba giờ sáng..... Nghĩ như vậy, Hà Phỉ Phỉ không có nhịn được mà cảm thấy đau lòng, nhẹ giọng hỏi anh, “Tại sao trước đây anh lại nghĩ tới chuyện vẽ tranh manga cho em. Lúc đó anh đã biết em là Thím Ba rồi đúng không?”

Cố An Thành cũng không dừng bút lại, giọng nói nhẹ nhàng như gió, “Đúng là có biết, nếu không thì anh sẽ không tốn nhiều công sức cho một người xa lạ như vậy. Còn tại sao lại nghĩ tới vẽ manga..... Phỉ Phỉ, anh chỉ là hy vọng em có thể kiên trì, đừng bỏ cuộc.”

Hà Phỉ Phỉ sững sờ.

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn là người không kiên trì được quá ba phút, từ trước tới giờ những chuyện khiến cho cô kiên trì không nhiều lắm, Cố An Thành là một, viết văn là hai. Mặc dù cô có thể kiên trì viết văn, cũng là do có anh khích lệ

“..... Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn anh.” Anh lạnh nhạt nói, “Dù sao thì anh cũng có chút lòng riêng, lúc đó, anh không có cách nào đến gần em, chỉ có thể từ từ dò xét như vậy.”

Hà Phỉ Phỉ không nhịn được có chút chua xót trong lòng, “Tại sao anh không trực tiếp đi tìm em, nói rõ ràng tất cả?”

Cố An Thành yên lặng một lát, “Có lẽ là do anh sợ.”

“Sợ cái gì?”

Anh ngẩng đầu lên, nhìn cô thật lâu, “Sợ bên cạnh em đã có người khác rồi, nếu như anh nhìn thấy cảnh tượng đó, thì anh không biết làm sao để tỉnh táo lại.”

Hà Phỉ Phỉ giật mình, đi tới, cúi người xuống ôm lấy anh từ phía sau, cái trán tì lên bả vai của anh, nhỏ giọng nói, “Sẽ không đâu.”

Cố An Thành đưa tay xoa xoa tóc của cô, vào lúc hai người đang ngọt ngào dựa sát vào nhau thì đột nhiên Cố An Thành nhanh như tia chớp cướp điện thoại di động ở trên tay của cô về. Hà Phỉ Phỉ tức giận tới mức dậm chân, “Anh... Tại sao anh lại có thể làm như vậy, đang yên đang lành sao lại kích động như vậy chứ!!”

Một tay Cố An Thành giữ chặt hông của Hà Phỉ Phỉ, một tay giơ điện thoại di động lên thật cao, rồi nhanh chóng đọc xong tin nhắn nhóm. Cuối cùng anh để điện thoại xuống, nheo mắt lại nhìn Hà Phỉ Phỉ, “Bất lực, hả?”

Hà Phỉ Phỉ uất ức giống như cô dâu nhỏ, “Em không hề nói dối mà, cho nên sẽ không thể thành sự thật được.....”

Cố An Thành nhìn cô chằm chằm trong chốc lát, “Có phải em rất tò mò không?”

Hà Phỉ Phỉ không tự chủ được liếc mắt nhìn về chỗ nào đó của anh, rồi giống như bị phồng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, “Không, một chút cũng không hề tò mò.....”

Bàn tay nắm eo cô của Cố An Thành bắt đầu xiết chặt, Hà Phỉ Phỉ tròn mắt lên, đôi mắt anh dường như sâu thẳm hơn, bên trong có một vòng xoáy nhỏ, có thể cuốn người ta vào trong đó.

Đột nhiên, anh ôm ngang Hà Phỉ Phỉ lên, cảm giác bị mất trọng lực khiến Hà Phỉ Phỉ sợ hãi kêu lên một tiếng, theo bản năng ôm chặt lấy cổ của anh, “Anh định làm gì vậy, tại sao đột nhiên lại ôm em lên?”

Khóe môi của Cố An Thành khẽ cong lên, thốt ra hai chữ, “Đi ngủ.”

“Đi ngủ? Không phải anh nói còn phải vẽ một lát nữa sao, một lát thì em có thể chờ anh.” Hà Phỉ Phỉ đắn đo suy nghĩ một chút, Cố An Thành cũng không nói gì, cô ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của anh, lúc này mới phát hiện ra có cái gì đó không đúng.

“Nói đúng ra không phải là đi ngủ.” Đôi mắt anh nhìn cô chăm chú, giống như có thể khiến người ta chết đuối trong đó, sau đó ghé sát lại bên tai cô, dùng giọng điệu bỡn cợt nói, “Không phải là đi ngủ, mà là ngủ em.”

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 37

Editor: Táo đỏ phổ núi

Vừa nói chữ kia ra khỏi miệng xong, Cố An Thành dùng hành động thực tế của anh để chứng minh lời nói mình là thật, anh ôm Hà Phỉ Phỉ bước tới phòng ngủ.

Mãi cho tới khi lưng chạm vào chiếc giường mềm mại thì Hà Phỉ Phỉ mới giật mình tỉnh lại, vừa định chống người lên để chạy đi, thì Cố An Thành đã nghiêng người nằm xuống, bàn tay nóng bỏng của anh đè bả vai của cô, cố định cô lại ở trên giường.

Cả người Hà Phỉ Phỉ cứng ngắc, lại không dám động, lúc này Cố An Thành mới buông cô ra, sau đó thông thả vuốt mấy sợi tóc rối trên đầu của cô, cầm một túm tóc khế đặt lên môi hôn một cái, “Phỉ Phỉ, em có bằng lòng không?”

Em có bằng lòng không?

Hà Phỉ Phỉ nhìn vào ánh mắt đang chăm chú nhìn cô kia, trong đôi mắt đó là một hồ nước sâu thẳm, có chút mong đợi, lặng lẽ nhưng lại chói sáng như một vì sao rực rỡ.

Bị hành động dịu dàng và êm ái của anh mơn trớn lên như vậy, gương mặt của cô cũng nóng bừng và đỏ ửng lên. Thân thể không

tự chủ được mềm nhũn ra.

Ngược lại, cổ họng Cố An Thành khẽ phát ra một tiếng thở dài, ngay sau đó đôi môi ấm áp của anh đè xuống trán của cô, lưu luyến nơi chóp mũi, cuối cùng là ngậm lấy đôi môi của cô, gặm nhấm.

Đôi môi nhỏ của Hà Phỉ Phỉ hơi run lên, hơi thở của anh mát mẻ dễ chịu, khiến cho người ta có cảm giác say mê.

Môi lưỡi không ngừng xâm nhập, hơi thở hòa quện vào nhau, những tiếng thở mập mờ tràn ra, không biết từ lúc nào đôi tay của Hà Phỉ Phỉ đã vòng qua cổ của anh, thậm chí còn dâng môi của mình lên phối hợp với anh. Giữa lúc ý loạn tình mê, một lần nữa Cố An Thành lại hỏi lại, giọng nói đè xuống cực thấp, khàn khàn nghe rất hấp dẫn, “Có bằng lòng hay không? Hả?”

Hà Phỉ Phỉ lại bị anh đầu độc, mê mang mở mắt ra nhìn khuôn mặt đang kề sát của anh, sau đó mơ mơ màng màng ừ một tiếng.

Đôi mắt tĩnh mịch của Cố An Thành hóa thành tình ái, vô cùng dịu dàng, khiến cho lòng của Hà Phỉ Phỉ cũng trở nên bối rối.

“Ngoan. Đây là phần thưởng cho em.” Nói xong, anh áp xuống một lần nữa, lúc này không phải lướt qua rồi dừng lại nữa, mà là xâm chiếm sâu vào bên trong, như một trận mưa to gió lớn.

Đầu lưỡi nóng bỏng của anh quét qua hàm trên của cô, rồi tới chân răng, hình như không có ý định bỏ qua dù chỉ là một tắc, cho tới khi nuốt trọn cô vào trong bụng.

Cả người Hà Phỉ Phỉ giống như lạc vào một thế giới với những màu sắc sặc sỡ, cả người cô được bao phủ bởi một vàng sáng, trước mắt và trong đầu của cô đều là một mảng trắng xóa, không

thể chạm vào chỉ có thể ôm chặt lấy thân thể nóng bỏng của Cố An Thành, giống như anh chính là bè gổ duy nhất của cô.

Trong phòng chỉ còn lại nhiệt độ nóng bỏng.

***** Phần còn lại xin mời tự tưởng tượng tiếp *****

Chiếc rèm cửa vừa dày vừa nặng che hết ánh sáng bên ngoài cửa sổ, chỉ còn những đường ánh sáng như sợi tơ xuyên qua khe hở, chiếu vào trong phòng mơ hồ nhìn thấy những hạt bụi li ti bay bay. T

Trong phòng nhiệt độ máy điều hòa mở vừa đủ, rất ấm áp, Hà Phỉ Phỉ nằm bên trong chiếc chăn ấm áp và mềm mại, mơ màng tỉnh lại khẽ rên một tiếng. Lúc đang muốn đuổi người một cái, đột nhiên cảm giác được sự khó chịu từ phía dưới và ở eo truyền tới, toàn thân cô trở nên cứng đờ, trong đầu hiện lên cảnh tượng trước khi chìm vào giấc ngủ tối qua.

Trong lúc ý loạn tình mê, khuôn mặt của người đàn ông cuồng nhiệt không biết mệt mỏi tối qua cũng từ từ hiện ra một cách rõ ràng, thậm chí cô vẫn còn nhớ được những giọt mồ hôi hột trên trán anh chảy xuống, vô cùng hấp dẫn và mê người.

Từ từ, cô bắt đầu muốn trốn đi, Hà Phỉ Phỉ nhanh chóng kéo chăn đắp vút đầu, vùi ở trong chăn, có chút ngượng ngùng lại có chút tức giận, và cả chút ngọt ngào vui mừng nữa.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Hà Phỉ Phỉ lập tức nhắm chặt mắt lại, chuẩn bị giả bộ ngủ.

Có người đi lại, đứng ở bên giường một lát, có thể là do lo lắng cô sẽ bị ngạt thở, cho nên từ từ vén chăn lên từng chút một, Hà Phỉ

Phỉ cố giữ lại, nắm chặt chần không chịu ló mặt ra.

Một lát sau, Hà Phỉ Phỉ cho là anh đã đi, mở ra để thở, nhưng mà còn chưa kịp nói lỏng ra thì đột nhiên Cố An Thành đã chui vào trong chiếc chăn ấm áp, không nói không rằng ôm cô vào trong lòng. Hà Phỉ Phỉ kinh ngạc khẽ kêu lên một tiếng, một giây sau, một đôi môi đã chặn miệng của cô lại, cắt đứt những lời chưa kịp nói ra của cô. Một nụ hôn dịu dàng lưu luyến kết thúc, Cố An Thành cười khẽ một tiếng, „Xấu hổ à?”

Hà Phỉ Phỉ cực kỳ tức giận, “Làm gì có.....”

“Còn cổ cái nữa.” Anh vừa nói vừa làm bộ muốn hôn tiếp, lúc này Hà Phỉ Phỉ mới xin tha, “Em vẫn còn chưa đánh răng, anh tránh xa ra một chút.....”

Giọng nói mềm mại giống như một đứa bé, ngọt ngào như đang làm nũng. Cố An Thành rất là hưởng thụ, vì vậy không hề gây khó khăn cho cô nữa, mà đứng lên bật đèn, “Trước tiên hãy ăn một chút gì đi đã.”

Lúc này Hà Phỉ Phỉ mới hậu tri hậu giác cảm thấy đói bụng, cô ngồi dậy, theo bản năng xoa xoa xái eo bị đau, “Mấy giờ rồi?”

“Mười hai giờ rồi hả?”

“Ồ.....” Khó trách lại cảm thấy đói bụng như thế này.

Cố An Thành làm chén cháo trứng muối thịt nạc, mùi thơm bốc lên, Hà Phỉ Phỉ nhận lấy chén cháo, bắt đầu ăn.

Miếng cháo nóng ấm trôi xuống thực quản, từ từ hóa giải cảm giác đói bụng.

Cố An Thành ngồi ở bên cạnh cô, tay đặt lên trên eo của cô, dịu dàng xoa bóp. Lực tay của anh vừa đủ, khiến cho Hà Phỉ Phỉ thoải mái lim dim mắt, thả chiếc chén xuống, sau đó nằm hằn vào trong lòng của anh, “Chưa ăn no.....”

“Trước tiên lót bụng thế đã, tối nay anh sẽ nấu cơm.”

Nói xong, Cố An Thành vén áo ngủ của cô lên, ở cổ vẫn còn lưu lại dấu vết tối qua trên da thịt trắng nõn của cô, rất dễ nhìn thấy. Khóe miệng anh hiện lên chút đau lòng cùng chán nản, nghiêng đầu hôn lên tai của Hà Phỉ Phỉ một cái, “Thật sự xin lỗi, hôm qua anh đã quá nóng vội rồi, lần sau anh sẽ chú ý hơn.”

Hà Phỉ Phỉ cup mắt xuống nhìn, cũng nhìn thấy vết tím bầm mờ mờ kia. Tối qua anh đã dùng sức bấm lên, cô cứ tưởng là hông của mình sắp bị anh bẻ gãy rồi. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Ngày hôm qua không chiếm được chút tiện nghi, ngược lại còn hy sinh bản thân mình để cho Cố An Thành được thỏa mãn, bây giờ dù thế nào ngoài miệng cũng phải chiếm thế thượng phong, vì vậy Hà Phỉ Phỉ ho nhẹ một tiếng, hơi hột trả lời, “Không sao, lão già xử nam mà, khó tránh khỏi có chút kích động, có thể hiểu được.”

Cố An Thành đã ăn được món ngon ngọt như vậy, cho nên cũng không thèm so đo với Hà Phỉ Phỉ, anh cười nhạt nói, “Cám ơn bà xã đại nhân đã thương tình, lần tới chồng em nhất định sẽ cố gắng gấp bội.”

Hà Phỉ Phỉ đỏ mặt lên, “Đừng nói chuyện nữa, mau xoa bóp đi!”

“Tuân lệnh.”

Cố An Thành cứ như vậy kiên nhẫn xoa bóp cho cô hơn mười phút, làn da nhẵn nhụi ở dưới tay, không khỏi khiến cho anh có ý nghĩ kỳ quái, nhớ tới cảm giác sung sướng tới cực hạn tối qua, ăn tủy trong xương mới biết nó ngon tới mức muốn ngừng mà không ngừng được, ở cổ họng bắt đầu trở nên khô khốc.

Lúc nhận thấy bàn tay to của anh đã dời tới chỗ không nên tới, Hà Phỉ Phỉ muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi. Người nào đó không nói lời nào liền đặt cô ở phía dưới, bắt đầu giở trò, chỉ một lát áo ngủ của cô liền bị lột sạch một cách khó hiểu, lộ ra vẻ đẹp kiều diễm.

Hà Phỉ Phỉ đỏ mặt giống như sắp rỉ máu ra, “Anh lại nổi điên muốn làm gì chứ, mau đi ăn thôi!”

Cố An Thành nhẹ câu khoe môi, “Anh ăn em trước đã.”

“Cái thói xấu gì vậy!”

Cố An Thành mập mờ khế nói, “Di chứng của đàn ông sau khi bị phá thân, thông cảm đi.”

“.....”

Bị buộc phải vận động tiêu cơm, Cố An Thành ôm cả người Hà Phỉ Phỉ xụi lơ dính dính đi tắm, mà thời gian tắm rửa cũng kéo dài hai tiếng đồng hồ, sau khi ra ngoài Hà Phỉ Phỉ có loại ảo giác không khép chân lại được.

Bụng lại trống rỗng, cô ai oán nằm trên ghế sa lon, cắn gặm đánh gối ôm.

Miệng lẩm bẩm, “Mẹ kiếp, nguyên rửa anh bất lực, bị bệnh liệt dương, xuất tinh sớm, tinh tấn mà chết.....”

Đạt ca Đạt muối rúc vào lên đùi của cô, Hà Phỉ Phỉ ôm lấy Đạt muối, xoa xoa một lúc lâu tâm tình mới tốt hơn một chút.

“Ăn cơm thôi.”

Có lẽ là vì muốn an ủi cô, nên bữa cơm tối nay cực kỳ phong phú, trên bàn bày ra ba món mặn một món canh, tâm trạng của Cố An Thành rất vui vẻ đang lác lác ở trong bếp, ngay cả bước đi cũng như muốn bay lên. Hà Phỉ Phỉ căn cứ vào nguyên tắc không bạc đãi cái bụng của mình, ăn ngấu ăn nghiến, có đồ ăn ngon an ủi, cô nhanh chóng chuyển từ tình trạng mây đen sang bầu trời quang đãng.

Sau bữa ăn Cố An Thành còn làm cho cô món điểm tâm ngọt, tóm lại, anh biết rất rõ làm thế nào để Hà Phỉ Phỉ được hài lòng, như vậy thì, cơn giận của Hà Phỉ Phỉ đã tiêu tán hoàn toàn rồi, cô thỏa mãn ợ một cái.

Sau khi ăn xong, hai người dẫn theo Đạt ca Đạt muối đi xuống dưới dạo bộ, bởi vì người nào đó cả quãng đường đi đều mang theo nụ cười gió xuân rất hả hê, vì vậy người quen gặp đều hỏi một câu, tiểu Cố à, có phải đã có chuyện gì vui rồi không, sao cười vui vẻ như vậy.

Sau đó Cố An Thành sẽ sử dụng ánh mắt yêu thương và dịu dàng nhìn cô.

Hà Phỉ Phỉ ngượng tới mức hận không thể cách xa anh càng xa càng tốt.

Ban đêm, Hà Phỉ Phỉ chuẩn bị cách xa nơi nguy hiểm ra một chút, sớm đã trở về phòng ngủ của cô. Bị mất sức hơi bị nhiều, nên vừa chui vào chăn không được bao lâu, cô đã chìm vào giấc ngủ, giấc ngủ này cô ngủ ngon một cách khác thường, không hề nằm mơ, chờ tới lúc đồng hồ báo thức thì trời đã sáng rồi.

Cô vẫn còn buồn ngủ muốn tắt đồng hồ báo thức đi, hậu tri hậu giác phát hiện ra có một cánh tay rắn chắc vòng qua eo của cô, ôm chặt cô từ phía sau. Rất nhanh, đồng hồ báo thức đã bị tắt đi, sau đó cô nghiêng đầu qua, đối mặt với ánh mắt của người nào đó, thiếu chút nữa tim của cô cũng nhảy ra ngoài “..... Mẹ nó, sao anh lại nằm trên giường của em?!”

Cơn buồn ngủ cũng biến mất..

Cố An Thành cũng vừa mới tỉnh, tắt đồng hồ xong vẫn có chút ngái ngủ, vì vậy tiếp tục ôm cô vào lòng, lẩm bẩm nói, “Ngủ một lát nữa đi, ngoan.”

Hà Phỉ Phỉ nhìn mắt của anh có quầng thâm, lập tức ngoan ngoãn không ầm ĩ nữa. Tối qua thức đêm vẽ bản thảo chắc là muộn lắm đúng không? Hà Phỉ Phỉ có chút đau lòng, đưa tay lên sờ mặt của anh, Cố An Thành bắt được tay của cô, khẽ đưa lên môi hôn mấy cái.

Hà Phỉ Phỉ ghé sát lại, nghịch hàng lông mi dài của anh, sau đó ngón tay lưu luyến xẹt qua chóp mũi cao thẳng của anh.

Người này, làm sao mà đáng đáp lại đẹp mắt như vậy chứ, làm sao mà khiến cho người ta càng nhìn càng thích như vậy. Hà Phỉ Phỉ không nhịn được hôn lên mặt anh kêu.....chụt một cái, một giây sau anh đã đề lên người của cô, “Không muốn ngủ?”

Hà Phỉ Phỉ nhắc nhở anh, “Hôm nay là thứ hai, phải đi làm, ông chủ lớn à, nên dậy rồi.”

“Anh có thể không đi.”

“Còn em thì sao? Em không muốn bị trừ tiền lương.”

“Cho em nghỉ một ngày, tiền lương vẫn được nhận.”

“.....”

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 38

Editor: Táo đỏ phổ núi

Gần tới cuối năm, công việc trong công ty cũng không còn nhiều như trước kia nữa, số lần Hà Phỉ Phỉ đi tới câu lạc bộ cũng từ từ tăng lên, có lúc cô sẽ đi cùng với Cố An Thành, vì có lúc anh bận vẽ bản thảo, cho nên đa số là Hướng Nhụy đi cùng với cô.

Trải qua vô số lần huấn luyện cực kỳ tàn ác của Cố An Thành, cuối cùng Hà Phỉ Phỉ cũng đã biết bơi, nhưng mà vẫn cần phải tập luyện nhiều, sức khỏe cũng không được tốt, chỉ bơi được ba mươi mét đã bắt đầu đuối sức. Cố An Thành cũng nói hơi của cô quá ngắn, cố ý tìm một ngày nào đó, không làm bất cứ chuyện gì hết, chỉ chuyên tâm huấn luyện hô hấp cho cô, về phần huấn luyện như thế nào..... Hà Phỉ Phỉ không muốn nói tới 【 mỉm cười 】

Đi tới câu lạc bộ nhiều lần, Hà Phỉ Phỉ và Fitch cũng dần dần trở nên thân thiết hơn. Tính tình của Fitch vui vẻ cởi mở, thái độ đối với người khác rất nhiệt tình, những người tới đây tập đều muốn nói chuyện phiếm với anh ta, Hà Phỉ Phỉ cũng không ngoại lệ, mỗi lần đều bị anh ta chọc cho cười ha ha. Mối quan hệ dần dần thân thiết hơn, nên Hà Phỉ Phỉ biết được một chuyện —— Fitch đã từng theo đuổi Hướng Nhụy hơn nửa năm.

Lúc vừa mới biết cô có chút kinh ngạc, cô đoán là Fitch có thích Hướng Nhụy, nhưng không ngờ lại có thể theo đuổi tận nửa năm. Cái con nhỏ Hướng Nhụy này cũng thật là, tại sao lại giấu cô chuyện này chứ, lần trước Hà Phỉ Phỉ có hỏi cô ấy là có phải Fitch có tình cảm với cô ấy không, thì cô ấy lại mặt không đỏ tim không đập mạnh phủ nhận ngay.

Hà Phỉ Phỉ lại nhớ tới những lời nói lảm nhảm của Hướng Nhụy sau khi uống rượu say ở trong quán bar lần đó, khẽ thở dài một cái ở trong lòng.

“Hướng Nhụy vẫn luôn không thể hiện ra điều gì à?”

Fitch nhìn Hướng Nhụy đang ở trên bờ hồ làm động tác khởi động, lắc đầu một cái, dùng nụ cười để che giấu đi sự mất mát, “Chúng tôi quen biết nhau đã hai năm rồi, trước kia cứ nửa tháng thì cô ấy sẽ tới đây để bơi, nhưng sau khi tôi tỏ tình với cô ấy xong, thì nửa năm cô ấy cũng không tới, cho tới mới đây cô ấy đi tới đây cùng cô. Tôi hiểu ý của cô ấy, cho nên vẫn làm như đã quên chuyện trước đây, bây giờ chỉ làm bạn bình thường với cô ấy, tôi đã thỏa mãn rồi.”

Trong lòng Hà Phỉ Phỉ có chút chua xót, không biết là đau lòng cho Hướng Nhụy hay là đau lòng cho Fitch. Chuyện này là đau khổ nhất trên đời này, nhưng mà cưỡng cầu cũng không được, Hướng Nhụy cũng vậy, mà Fitch cũng thế.

Tối đó đi ăn cơm tối ở bên ngoài cùng với Hướng Nhụy, Hà Phỉ Phỉ không nhịn được hỏi, “Hướng Nhụy, cậu cảm thấy Fitch như thế nào?”

Hướng Nhụy liếc mắt nhìn cô một cái, vừa nhúng thịt dê vừa hỏi, “Sao vậy, cậu muốn hồng hạnh vượt tường à? Cố An Thành

có biết chuyện này không?”

“Đang nói nghiêm túc đấy.”

“Fitch hả..... Là một người rất tốt, đối xử với người khác cũng không tệ, tính tình cũng được.”

Hà Phỉ Phỉ nâng cằm lên, “Chỉ như vậy?”

Giọng điệu của Hướng Nhụy vẫn bình thản như cũ, nhưng lại có hàm ý sâu xa, “Chỉ có như vậy thôi.”

Hà Phỉ Phỉ thở dài, “Nhụy à, cậu không thể suy nghĩ một chút sao? Cậu thật sự định sẽ cô đơn một mình như vậy sao?”

“Có gì là không tốt đâu? Mình trên không phải nuôi người già, dưới không phải nuôi trẻ nhỏ, tiền kiếm được đủ cho mình hưởng thụ, mình cảm thấy như vậy rất tốt.”

Hà Phỉ Phỉ nhíu mày, “Cậu thật sự coi mình là bạn thì hãy tâm sự với mình, có chuyện gì cũng đừng cố nén lại, không cảm thấy mệt mỏi sao?”

Hướng Nhụy dừng lại, một lát sau thả đũa xuống, nhìn Hà Phỉ Phỉ, “Phỉ Phỉ, Fitch rất tốt, nhưng mà không phải là người mà mình muốn, mình quý mến anh ta, muốn làm bạn với anh ta, nhưng mà đôi khi con người ta chính là như vậy, cho dù chết cũng không chịu thỏa hiệp, cho dù là ngõ cụt vẫn cứ đâm đầu vào. Mình cho rằng cậu sẽ hiểu được cảm giác của mình, cậu đã nhiều lần khóc lóc nói với mình, đời này sẽ không bao giờ nghĩ tới Cố An Thành nữa, nhưng kết quả thì sao? Nhiều năm như vậy, mình không tin là cậu chưa từng gặp người đàn ông tốt nào theo đuổi cậu, nhưng mà cậu vẫn không thỏa hiệp, không phải sao? Nếu như cậu ôm lấy suy nghĩ, “À,

dù sao thì người này cũng không tồi, cứ thử xem có thích hợp không”, thì bây giờ cậu và Cố An Thành có thể ở cùng một chỗ với nhau sao? Đồng ý, tới bây giờ mình vẫn luôn cô đơn một mình, nhưng mà những người tới sau không làm cho mình có cảm giác giống như anh ấy.”

Hà Phỉ Phỉ lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt của hai người giao nhau giữa hơi nóng mờ mịt của nồi lẩu, một lúc lâu sau, Hà Phỉ Phỉ khẽ mở miệng, “Mình cũng cho là mình đã quên được Cố An Thành rồi, mình không chờ anh ấy nữa, chẳng qua là mình không gặp được người mà mình yêu thôi, nhưng mà sự thật là, Hường Nhụy, mình cũng không lừa dối được bản thân mình.”

Hai người không tiếp tục nói chuyện nữa, bữa ăn này không khí trầm lặng một cách khác thường.

Đi ra cửa chính, gió lạnh ban đêm thổi tới, lạnh lẽo tới tận xương.

Thành phố này giống như có vô số chấm nhỏ ánh đèn điện lóe lên ở trên những con đường, ánh sáng mờ ảo bao phủ cả thành phố, sáng như ban ngày.

Hai người đi ở đầu đường, màn hình led ở tòa nhà đối diện đang chiếu quảng cáo, trên lối đi bộ người đến người đi, dòng xe dưới lòng đường chạy tấp nập.

Đèn đỏ chuyển sang màu xanh, người đi đường rôi rít đi qua đường, đột nhiên Hường Nhụy nắm tay của Hà Phỉ Phỉ thật chặt, “Phỉ Phỉ, tại sao cậu lại về nước?”

Hà Phỉ Phỉ sững sờ, im lặng một lúc, cô cầm lấy tay của Hường Nhụy, “Bởi vì mình chưa thật sự hết hy vọng, cho dù mình có lừa

mình đối người như thế nào, mình cũng muốn lấy dũng khí thử một lần nữa, dù kết quả có khiến mình khổ sở muốn chết đi chẳng nữa.”

Trong đôi mắt của Hướng Nhụy hình như có chút ướt át, dưới ánh đèn mờ hồ, có hiện lên ngân ngấn nước mắt. Cô cúi mắt xuống, một lát sau, cô cong khoe môi lên, lộ ra nụ cười, khiến cho Hà Phỉ Phỉ thoáng nhìn thấy Hướng Nhụy của thời cấp ba trong ký ức, một Hướng Nhụy không sợ trời, không sợ đất, “Con nhỏ này bị dồn tới đường cùng còn có dũng khí như vậy, tại sao mình lại có thể để cậu xem thường được chứ?”

Hà Phỉ Phỉ còn đang ngây người ra, khi phản ứng lại thì Hướng Nhụy đã bắt một chiếc taxi, “Này này này, cậu đi đâu vậy?”

Hướng Nhụy mở cửa xe, “Ga phía Đông.”

Cô tùy ý vẫy tay với Hà Phỉ Phỉ, “Coi như mình đang nổi điên thôi.”

Xe taxi đi mất. Hà Phỉ Phỉ đứng tại chỗ, sau một lúc không nhìn được nở một nụ cười tươi tắn.

Trên đời này có lẽ có những người cả đời không gặp được tình yên, cứ như vậy mà sống hết đời, có những người may mắn gặp được, vậy thì tại sao lại muốn ôm hận mãi trong lòng? Kết quả có lẽ là vui mừng, có lẽ là đau buồn, nhưng mà vẫn tốt hơn là không đạt được điều gì.

Lần này Hướng Nhụy đi thì đi luôn mấy ngày, Hà Phỉ Phỉ gọi điện thoại cho cô ấy, muốn hỏi cô ấy khi nào thì về Hàng Châu, dù sao cũng sắp bước sang năm mới rồi, ông Hà bảo gọi Hướng Nhụy qua nhà cô đón giao thừa. Hướng Nhụy trả lời lại, không có cách nào về

Hàng Châu đón năm mới được, Hà Phỉ Phỉ nghe giọng của cô ấy không có gì khác thường, nên cũng yên tâm.

Mấy ngày trước khi giao thừa, ông Hà gọi điện giục cô về nhà, Hà Phỉ Phỉ không muốn để Cố An Thành ở lại công ty một mình, cho nên đành phải kéo dài thời gian. Năm mới họ hàng tới nhà rất nhiều, mấy ngày đó Hà Phỉ Phỉ đừng mong ra khỏi nhà, đã quen lúc nào cũng có thể nhìn thấy mặt của Cố An Thành, giờ đột nhiên phải xa cách mấy ngày, trong lòng cô không nở rời xa.

Ngày hai mươi tám, thật sự không thể kéo dài nổi nữa, Hà Phỉ Phỉ thu dọn đồ đạc rồi đặt ở công ty, sau đó bị Cố An Thành kéo vào phòng làm việc. Bây giờ mọi người trong công ty đều đã nghỉ, cho nên hai người cũng không ngần ngại nữa, Cố An Thành ôm Hà Phỉ Phỉ lên trên bàn làm việc, sau đó nói lỏng cà vạt, giữ chặt đầu của cô bắt đầu hôn.

Cứ tưởng chỉ một chút thôi.

Đúng lúc hai người đang ý loạn tình mê, yêu thương xoa xoa bồi dưỡng tình cảm, thì đột nhiên cánh cửa phòng làm việc lạch cạch một tiếng, rồi được mở ra.

Lúc Hà Phỉ Phỉ mơ màng liếc nhìn về nơi phát ra tiếng động, đối mặt với ánh mắt của người mới tới, nhất thời cả người trở nên cứng đờ lại.

Mẹ, mẹ nó, là ông Hà!! Sao ông ấy lại tới!!

Hiển nhiên là ông Hà bị cảnh tượng trước mặt làm cho hoảng sợ, ông nhanh chóng sừng mặt lên, ném lại một câu, “Sửa sang một chút rồi đi ra” sau đó nghiêng đầu đi.

Hà Phỉ Phỉ sửng sốt thật lâu, vẻ mặt lo lắng, nỗi khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu tan đầy Cổ An Thành một cái, “Bị ba em phát hiện.....”

Cổ An Thành chỉ kinh ngạc một lúc ngấn ngủ rồi lại khôi phục sự tỉnh táo như thường, anh cẩn thận cài nút áo cho Hà Phỉ Phỉ xong, chỉnh trang lại cho Hà Phỉ Phỉ, “Không sao, sớm muộn gì cũng phải nói cho chủ tịch Hà biết, em không cần phải lo lắng, để anh giải thích với chủ tịch Hà.”

Hà Phỉ Phỉ liếc mắt, “Em là con gái của ông ấy, ông ấy cũng sẽ không làm gì em được, anh tự lo cho bản thân mình trước đi, khẳng định là bây giờ trong lòng ông ấy đang suy nghĩ, ‘Thằng nhóc con này, mình giao con gái cho cậu ta dạy dỗ, kết quả là cậu ta lại lừa gạt con gái mình lên giường’.”

Cổ An Thành vuốt vuốt mái tóc rối của cô, “Anh không sợ.”

Hai người sửa soạn xong rồi đi ra khỏi phòng làm việc, ông Hà ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt nghiêm lại, “Tới đây ngồi.”

Hai người đi tới ngồi đối diện với ông Hà, đột nhiên ông Hà phát phát tay với Hà Phỉ Phỉ, “Con đi ra bên ngoài chờ đi, đợi tới lúc về nhà sẽ dạy dỗ lại con.”

Hà Phỉ Phỉ vừa muốn nói chuyện, Cổ An Thành lại nhéo lòng bàn tay của cô, sau đó cho cô một ánh mắt yên tâm. Hà Phỉ Phỉ làm bầm một câu, có chút thấp thỏm nhìn ông Hà, rồi sau đó xoay đầu đi ra.

Thời gian chờ đợi khá lâu, Hà Phỉ Phỉ uống hết hai ly cà phê thì Cổ An Thành và ông Hà mới một trước một sau đi ra. Ông Hà đi lại trước mặt cô, nặng nề hừ một tiếng, “Đi về nhà với ba!”

Hà Phỉ Phỉ nhìn về phía Cổ An Thành, có chút không tình không nguyện nói, “Ba.....”

Ông Hà trừng cô, “Ba còn chưa trị tội của con, nếu con còn không về nhà, ba sẽ nói chuyện này cho mẹ con, xem mẹ con mắng con như thế nào!”

“.....”

Cổ An Thành tiến lên một bước, “Chủ tịch Hà, cho cháu nói chuyện riêng với Phỉ Phỉ mấy câu, được không ạ?”

Ông Hà không nói gì, ánh mắt nhìn qua nhìn lại hai người một lượt, sau đó đi ra.

Hà Phỉ Phỉ liền vội vàng hỏi anh, “Ba em nói gì? Chẳng lẽ ông ấy không để cho anh dạy em nữa?”

Cổ An Thành cười cười an ủi cô, “Đừng lo lắng, anh đã giải thích rõ chuyện của chúng ta, chủ tịch Hà không hề tức giận.”

“Vậy thì tốt.....” Từ trước đến giờ ông Hà vẫn rất cưng chiều cô, từ lúc cô trở về bên cạnh bọn họ, ông Hà chưa bao giờ nổi giận với cô, có lẽ là đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cho nên tạm thời không tiếp nhận nổi thôi.

“Em đi về nhà ăn tết với chủ tịch Hà đi, chuyện này sang năm chúng ta lại nói tiếp.”

Hà Phỉ Phỉ ôm rồi cọ cọ vào anh một lúc lâu, “Vậy anh nhớ gọi điện thoại cho em.”

“Được.”

Hai người bịn rịn một lát, Hà Phỉ Phỉ mới lưu luyến đi theo ông Hà về nhà, trên đường ông Hà vẫn luôn nghiêm mặt lại, Hà Phỉ Phỉ đi lại gần rồi cười cười với ông, nhưng ông cũng không đáp lại, động một chút là hừ mũi. mấy lần như vậy Hà Phỉ Phỉ cũng tức giận, “Ba và mẹ không phải suốt ngày thấy con không ai thèm lấy liền sắp xếp cho con đi xem mắt sao? Cố An Thành là một người tốt như vậy, lúc nào ba cũng khen anh ấy, vậy thì bây giờ còn bắt mãi cái gì chứ.”

Không khí trở nên lạnh nhạt.

Ông Hà thấy con gái tức giận, thì hơi do dự một chút, vươn tay ra kéo áo của Hà Phỉ Phỉ, “Con gái, giận à?”

Hà Phỉ Phỉ hừ một tiếng, quay đầu đi.

Ông Hà nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng thở dài, “Không phải là ba bắt mãi, Tiểu Cố là người rất tốt. Nhưng mà con có yêu đương thì cũng thôi đi, sao lại có nhà mà không về chứ, cũng đã sắp sang năm mới rồi, mẹ con vẫn hay lẩm bẩm, năm mới chính là thời gian mọi người trong gia đình sum vầy đông đủ, mà con nhất định không chịu trở về, trong lòng ba mẹ sao không gấp được.”

Hà Phỉ Phỉ mềm lòng xuống, mơ hồ có chút áy náy, cô khoác vào cánh tay của ông Hà, nhỏ giọng nói xin lỗi, “Ba, con xin lỗi, con nên về nhà từ mấy ngày trước để chơi với ba mẹ.”

“Sau này biết đường quay về là được rồi, con gái lớn không giữ được, sau này thời gian ở bên cạnh ba mẹ càng lúc càng ít.” Ông Hà vỗ vỗ tay của Hà Phỉ Phỉ, Hà Phỉ Phỉ nghe vậy, chớp mũi chua xót, không biết nên nói gì, cho nên cô không nói tiếp.

Sau khi về đến nhà, ông Hà cũng không nhắc chuyện này với bà Hà. Người một nhà vui vui về về ăn bữa cơm tối, Hà Phỉ Phỉ nhìn khuôn mặt đã lưu lại dấu vết năm tháng của ba mẹ, lại nhớ tới những lời nói của ông Hà lúc trên xe, trong lòng dâng lên sự chua xót.

Người ta luôn ít nhấn nại với người thân thiết của mình nhất, Hà Phỉ Phỉ chưa bao giờ cảm thấy như lúc này, ba mẹ cô cũng sắp già đi. Cô nhanh chóng thu lại những cảm xúc khiến cho người ta đau lòng này lại, sau khi ăn tối xong, cô ngồi nói chuyện phiếm với bà Hà trên ghế sa lon. Tâm trạng của cô không còn thắc thỏm như lúc xế chiều nữa, mà bình tĩnh nói chuyện của mình và Cố An Thành với bà Hà.

Bà Hà xác định nhiều lần xong thì cười cười vui mừng, “Tốt quá, con có thể ở cùng một chỗ với người con yêu thật lòng, so với chuyện ba mẹ sắp xếp thì tốt hơn nhiều. Lúc nào mời cậu ấy tới nhà làm khách đi, lần trước mẹ không nhìn cậu ấy kỹ, lần này phải nghiêm túc nghiên cứu mới được.”

Hà Phỉ Phỉ nháy mắt với bà mấy cái, “Ánh mắt con gái của mẹ rất tốt, mẹ nhất định sẽ hài lòng hơn cả con.”

Hà phu nhân cười, “Không biết xấu hổ.”

Hà Phỉ Phỉ: “..... Mẹ ba chữ này mẹ học được ở đâu?”

“Trên web chứ đâu.”

“Mẹ cũng chơi weibo?”

“Ừ. Mẹ cũng biết một chút.”

“..... Ví dụ như?”

“Đi chết đi.”

“.....”

âm áp chỉ đúng ba giây

“Đúng rồi, Phỉ Phỉ, weibo của con tên gì? Để mẹ theo dõi con.”

Bà Hà mở weibo ra, Hà Phỉ Phỉ nhìn lướt qua, lúc nhìn thấy tên tài khoản của bà thì cảm cô suýt rớt xuống đất.

“Mẹ, mẹ mẹ mẹ là ‘Cúc Hoa biến thành hoa hướng dương’?! ”

Bà Hà gật đầu, “Đúng vậy, con xem, mẹ con có hơn năm trăm ngàn người theo dõi đó.”

Hà Phỉ Phỉ căng cứng mặt lại, lại nói tới cái tài khoản “Cúc hoa biến thành hoa hướng dương”, cô đúng là có ấn tượng, lúc có tên trên danh sách hot trong hai mươi bốn giờ, cô cảm thấy cái tên này thật là độc, nhấn vào xem, thì thấy hay hay, cô tiện tay bấm theo dõi luôn.

Không ngờ.....

Hà Phỉ Phỉ khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy thế giới quan của mình vỡ ra thành từng mảnh, “Mẹ, mẹ có biết cúc hoa có ý nghĩa là gì không.....”

Bà Hà ngơ ngác, “Cúc hoa không phải là cúc hoa sao?”

“.....” Hà Phỉ Phỉ thở dốc một hơi, “Vậy sao mẹ lại lấy cái tên như vậy?”

“À, mẹ nhìn thấy trên web, cho nên mẹ mượn cái tên này luôn.
Có gì không đúng à?”

Hà Phỉ Phỉ: Quả thật, cái tên này của mẹ đúng là rất độc 【 Hình động vẩy tay 】 không ngờ mẹ là một phụ nhân nhà giàu không đứng đắn như vậy 【 Hình động vẩy tay 】

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 39

Editor: Táo đỏ phổ núi

Ngày ba mươi tết, từ sáng sớm trong nhà đã có rất nhiều người lui tới, họ hàng nhà họ Hà cũng không ít, vào lúc này đặc biệt trở nên náo nhiệt. Hà Phỉ Phỉ cùng chơi và nói chuyện cho tới trưa, sau đó nhớ tới đã mấy ngày rồi không đăng chương mới lên, vì vậy buổi chiều liền đi lên lầu, vui đầu ở trong phòng gõ chữ.

Đến hơn năm giờ, cô đã viết xong một chương dài khoảng hơn chín ngàn chữ, đăng lên sau đó duỗi lưng một cái, vừa cầm điện thoại lên thì nhìn thấy tám hình mà Cố An Thành gửi tới.

Trên bàn để mấy đĩa đồ ăn rất bắt mắt, ánh đèn phía trên chiếu xuống, nhìn vô cùng ngon miệng. Hà Phỉ Phỉ cười cười, nhanh chóng nhấn mấy dòng.

Vương Bát Chi Khí: một mình anh ăn à?

Ba Đạt: không phải. Đợi lát nữa để vào bình giữ nhiệt, rồi cầm tới viện dưỡng lão ăn cùng với mẹ.

Hà Phỉ Phỉ nhìn này dòng chữ này thật lâu, rồi mới trả lời lại: sẽ có một ngày chúng ta đón dì về nhà, rồi cùng ăn bữa cơm tất niên!

Ba Đạt: ừ, em cũng đã ăn tối rồi chứ?

Vương Bát Chi Khí: còn sớm mà, nhà em hàng năm đều hơn bảy giờ mới bắt đầu ăn, em vừa mới viết xong một chương, định nghịch điện thoại thả lỏng một chút.

Ba Đạt: sao hôm nay chăm chỉ như vậy

Vương Bát Chi Khí: ㄟ(͡° ͜ʖ ͡°) trước khi gặp anh em cũng là một cô gái chăm chỉ, mỗi ngày viết đều đặn sáu ngàn chữ, có biết không!

Ba Đạt: 【 mỉm cười 】

Vương Bát Chi Khí: đều tại anh kéo hiệu suất của em xuống, mẹ kiếp, mấy ngày liền ngay cả ba ngàn chữ em cũng không viết được, sau đó lại cách ngày, rồi cách tuần, cách tháng..... Sau đó cũng sẽ bị độc giả kéo vào danh sách “đội cả năm”.

Ba Đạt: 【 mỉm cười 】

Vương Bát Chi Khí: Di3n~đ@n.l3,quý.d0n. có thể gửi biểu tượng cảm xúc khác được không!

Ba Đạt: 【 hôn nhẹ 】

Vương Bát Chi Khí: 【 hôn nhẹ 】

Vương Bát Chi Khí: mẹ nó em không khống chế được tay của mình, tại sao lại gửi biểu tượng này theo bản năng vậy chứ!!!! Có phải anh đã hạ độc em rồi không!!

Hà Phỉ Phỉ mệt mỏi nằm ở trên giường.

Đến bảy giờ rưỡi, Hà Phỉ Phỉ đi xuống dưới lầu, nâng cao tinh thần để ứng phó họ hàng.

Giao thừa ở nhà bọn họ cũng không khác gì những nhà khác, mọi người quanh năm suốt tháng cũng không gặp mặt nhau mấy lần, ngồi chung trên một bàn liễn rôm rả ăn uống và nói chuyện với nhau. Những đứa trẻ nhỏ và ông bà già thì ôm lấy ti vi xem tiết mục cuối năm, còn những người lớn thì ngồi hút thuốc nói chuyện chính trị. Hà Phỉ Phỉ cũng không có hứng thú nói chuyện hàng hiệu hay vàng bạc kim cương với mấy phu nhân nhà giàu, muốn tìm một lý do để chuồn đi, nhưng mà mấy dì mấy thím kia đột nhiên lại tập trung sự chú ý lên người của cô.

“Phỉ Phỉ ở nước ngoài học hành hai năm, lần này trở về xem ra đã cứng chạc hơn không ít, tính tình cũng đã thu lại, giống như một tiểu thư khuê các rồi nhỉ.”

Bà Hà dường như ghét bỏ liếc nhìn cô một cái, “Con bé này ầy à, cố gắng lắm mới được gọi là tiểu thư khuê các thôi, nếu như không phải dung mạo của con bé có chút giống vợ chồng tôi, tôi nghi ngờ có khi nào bệnh viện đã ôm nhầm đứa nhỏ con ông Vương hàng xóm cho chúng tôi rồi không.”

“.....”

mẹ ruột khó hiểu

tiết mục kể chuyện vui chịu không nổi

Hà Phỉ Phỉ sợ nếu tiếp tục ở lại, những cô ba dì bảy này sẽ nói tới chuyện chung thân đại sự của cô, cho nên cô phải mau trốn đi.

Trở về phòng, Di3n~đ@n.l3,quý.d0n. cô vốn muốn tìm Cố An Thành để nói chuyện trời chuyện đất, nhưng mà lại nghĩ tới anh đang nói chuyện với mẹ mình, nên cô không làm phiền bọn họ nữa. Dừng di động đọc tiểu thuyết một lúc, thì tin nhắn nhóm lại hiện lên một tin.

A Đại: Bát Bát có ở đó hay không!!!

Vương Bát Chi Khí: 【 móc mũi 】 cậu có thai rồi hả?

A Đại: cút đi!! Mau lên weibo bỏ phiếu giúp mình đi!

Vương Bát Chi Khí: là video đồng ca mừng năm mới kia sao?
Chà chà, cậu với Lão Xuân làm thật sao

Lão xuân: làm từ này dùng rất hay

A Đại: bọn mình đã ghi âm rồi! Nhưng mà số phiếu được có bốn mươi vạn thôi, bị nằm ở vị trí thứ hai!! Cậu mau đi lên bình chọn đi!!!

Hà Phỉ Phỉ cũng không nói nhiều, nhanh chóng mở video mà A Đại đăng lên weibo buổi chiều.

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: mặc dù vẫn chưa xem nhưng mà nói đi cũng phải nói lại. Dựa vào nhan sắc của A Đại và Lão Xuân, tôi tin là các bạn sẽ không keo kiệt để bỏ một phiếu bình chọn cho cặp đôi này đâu nhỉ 【doge】 Mười dặm gió xuân không bằng em v: bị buộc bán nhan sắc thật ra thì trong lòng của tôi không muốn 【doge】 Lắm tiền nhiều của có phục hay không v: dùng phiếu bình chọn của các bạn đập chết tôi đi!

Sau khi đăng lên Hà Phỉ Phỉ liền mở video ra bắt đầu chăm chú xem, hiển nhiên, ca khúc vui mừng là được cắt ghép hậu kỳ,

Phương Dịch và Lâm Hủy chỉ cần giờ câu đối đỡ để lên hình là được, nhưng mà cho dù như vậy thì cũng không làm giảm đi vẻ đẹp trai xinh gái của bọn họ được, phía dưới weibo có một biểu tượng những con chó lệ rơi đầy mặt, đã hoàn toàn bị đôi vợ chồng nhà này thu phục, weibo của A Đại và Lão Xuân chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi đã tăng lên năm mươi mấy vạn người theo dõi, tốc độ tăng chóng mặt như vậy làm cho người ta phải nhìn trần trời.

Đừng hoài nghi, thế giới này chính là như vậy 【 Hình động vẫy tay 】

Hà Phỉ Phỉ nhìn số liệu thống kê, đứng trước A Đại và Lão Xuân là một đôi vợ chồng minh tinh, mặc dù không phải là quá nổi tiếng, nhưng mà bình thường vẫn hay làm trò trên weibo cho nên có không ít người hâm mộ. Số phiếu chênh lệch cũng hơi nhiều, ước chừng là một vạn phiếu, nhưng từ giờ tới thời hạn cuối cùng chỉ còn ba tiếng đồng hồ nữa.

Vương Bát Chi Khí: _(:3 > ∠)_ mình cảm thấy có thể hai người không vượt qua được đôi vợ chồng kia rồi, dù sao cũng là minh tinh mà

A Đại: /(tot)/~~ một vạn của tôi

Vương Bát Chi Khí: 【 móc mũi 】 có chồng nhiều tiền như vậy mà còn để ý một vạn kia sao

A Đại: cái này không giống nhau /(tot)/~~

Hà Phỉ Phỉ giúp người thì giúp tới cùng, vào tài khoản của Cố An Thành cũng chia sẻ video này luôn.

Gió thổi mây trôi trên sông v: cầu xin bỏ phiếu, cầu xin bỏ phiếu, cầu xin bỏ phiếu, cầu xin bỏ phiếu ㄟ(ˊ▽ˋ)ㄟ Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: mặc dù vẫn chưa xem nhưng mà nói đi cũng phải nói lại. Dựa vào nhan sắc củ A Đại và Lão Xuân, tôi tin là các bạn sẽ không keo kiệt một phiếu bình chọn cho cặp đôi này 【doge】 Mười dặm gió xuân không bằng em v: bị buộc bán nhan sắc thật ra thì trong lòng của tôi không muốn 【doge】 Lắm tiền nhiều của có phục hay không v: dùng phiếu bình chọn của các bạn đập chết tôi đi!!!! 【video】

Phía dưới nhanh chóng đã có mấy trăm phản hồi.

Kiều Hoa đang làm nũng kìa có chút không hình dung ra được..... Bỏ phiếu bỏ phiếu bỏ phiếu!!! Tôi đi lập mười mấy cái tài khoản để bình chọn!!! Tiếp tục làm nũng đi đừng ngừng lại!!!

Hành động kỳ lạ này nhất định là do Vương Bát đã làm 【doge】 lại thừa dịp Kiều Hoa sức cùng lực kiệt mà vào tài khoản của anh ấy đây mà 【doge】

Vương Bát cô mau trả lời tôi một vấn đề thì tôi sẽ không ngừng lập tài khoản mới để bỏ phiếu 【 mỉm cười 】 Kiều Hoa của chúng ta có thể làm hay không 【 mỉm cười 】

Ha ha ha nhà trên hỏi thật ngây ngô! Vậy mà cũng hỏi! Mau lập tài khoản để bỏ phiếu đi!!!

【doge】 tôi chỉ muốn hỏi một chút là bao nhiêu tiền thì có thể nằm với Kiều Hoa một lần

Tôi biết ngay là sẽ có bình luận xin ngủ với Kiều Hoa, tôi thay ông xã trả lời với mọi người: không bao giờ 【 mỉm cười 】

Bốn đại thần trên weibo, vương bát xấu nhất, xem ra những lời này đúng là linh nghiệm 【 mỉm cười 】

Ha ha ha ha ha ha cư dân mạng dự đoán 233333 bây giờ chỉ còn mỗi Vương Bát là không lộ mặt, xem ra cô ấy thật sự là người phụ nữ kiếm cơm bằng tài năng 【 mỉm cười 】

Hà Phỉ Phỉ nhìn bình luận thấy rất vui, tâm huyết dâng trào gửi bình luận.

Gió thổi mây trôi trên sông v: số phiếu tăng lên thì tất cả đều rất dễ nói chuyện, không chỉ trả lời tất cả vấn đề của mọi người mà còn đăng hình bất ngờ lên 【doge】 【 mỉm cười 】

Lần này thì khu bình luận hoàn toàn bùng nổ rồi.

Tin nhắn nhóm cũng không ngừng vang lên.

A Đại: tôi thấy hôm nay có phát sóng trực tiếp à!! Vương Bát sao cậu liều mạng như vậy, Kiều Hoa có biết hay không ha ha ha!!!

Vương Bát Chi Khí: 【 mỉm cười 】 tối nay vườn không nhà trống, không truyền hình trực tiếp được

Lão xuân: chỉ mấy phút thôi, mà đã tăng hơn một vạn phiếu, quả nhiên xã hội này đúng là phải nhìn mặt mà nói chuyện 【 Hình động vẫy tay 】

Số phiếu của A Đại và Lão Xuân cứ tăng vùn vụt dần dần chạy tới vị trí đứng đầu, vào lúc mười một giờ, thành công vượt qua vị trí số một. Mười hai giờ, hết hạn bỏ phiếu, số phiếu dừng lại ở con số rất kinh khủng một trăm ba mươi vạn, vượt qua vị trí số hai hơn hai mươi vạn.

Sau đó, # Võng hồng* (Người nổi tiếng trên mạng) chiến thắng minh tinh # cái đề tài này trở nên nóng hổi, Hà Phỉ Phỉ nhìn khí thế cuồn cuộn của người hâm mộ ở phần bình luận, không nhìn được cảm thấy có chút hối hận. Nếu như Cố An Thành vào weibo mà toàn thấy những câu bình luận như, “Kiều Hoa cả đêm mấy lần”, “Mỗi một lần của Kiều Hoa là bao lâu”, “Các người dùng đạo cụ gì”..... Không đúng, cô quả thật không dám tưởng tượng ra nét mặt của Cố An Thành 【 Hình động vẫy tay 】

Nhưng mà đã hứa rồi, Hà Phỉ Phỉ chỉ có thể nhắm mắt lại. Cô lục lại một lúc lâu, rốt cuộc cũng thấy những vấn đề không tính là lớn, bắt đầu trả lời.

Trả lời khoảng chừng năm mươi câu, tay của cô có chút mỏi, cô nhìn đồng hồ, thế mà thời gian đã trôi nhanh quá, vì vậy lập tức tìm tấm hình của Cố An Thành hơi quay mặt đi chỉ mờ mờ thấy mỗi gò má trong điện thoại rồi đăng hình lên.

Đó là tấm hình cô chụp lúc Cố An Thành đang nấu ăn, lại xử lý thêm một chút, người đàn ông có thân hình cao lớn mặc bộ quần áo ở nhà, không còn cảm giác lạnh nhạt xa cách như thường ngày, mà ngược lại tăng thêm chút cảm giác dịu dàng và ấm áp. Cô rất thích tấm hình này, vẫn luôn lén lút giấu trong điện thoại di động.

Gió thổi mây trôi trên sông v: 【 hình ảnh 】 nói được là làm được 【 doge 】

Những người hâm mộ bùng nổ.

Tôi có cảm giác mình bị lừa gạt 【 Hình động vẫy tay 】

Đã nói rồi hình của Vương Bát đầu 【 mỉm cười 】

Vương bát cô sẽ bị mọc mụn 【doge】

Tôi sẽ đi tố cáo Vương Bát 【mỉm cười】

Trước hết để cho ta liếm một phút, sau đó, vương bát tôi cũng sẽ đi tố cáo cô 【mỉm cười】

Hà Phỉ Phỉ vào lại tài khoản của mình, quả nhiên có thông báo bị người bạn ẩn danh tố cáo, lý do là..... Truyền bá nội dung nhạy cảm?! Cái quỷ gì!!

Hà Phỉ Phỉ tức giận chuẩn bị vén tay áo lên để tranh cãi với admin weibo để bảo vệ quyền lợi của mình, kết quả vừa nhìn thấy bạn trên mạng đã chụp màn hình làm chứng cứ, tất cả đều là những bài đăng trước kia của cô trên weibo.....

Không còn lời nào để phản bác nữa 【Hình động vẫy tay】

Hành động của admin cực kỳ nhanh, vừa thông qua thẩm tra, đã trực tiếp khóa tài khoản của cô trong ba ngày.

Hà Phỉ Phỉ: mẹ kiếp, sao trước kia mấy người không tố cáo tôi!!!
Mấy người này đúng là phụ lòng người khác!!!

Đến hai giờ, ở dưới lầu những người thân thích cũng đã di tản đi, Hà Phỉ Phỉ định đi ngủ, kết quả là đột nhiên điện thoại lại đổ chuông, cô cầm lên liếc mắt nhìn, là một dãy số xa lạ.

“A lô?”

Đầu bên kia vang lên một giọng nói có chút mệt mỏi, “Phỉ Phỉ, là mình.”

“Hương Nhụy?” Hà Phỉ Phỉ lập tức tỉnh táo, “Cậu về Hàng Châu rồi sao?”

Hương Nhụy cười khổ một cái, “Ừ. Nhưng mà số thật xui xẻo, vừa mới xuống khỏi tàu, thì túi xách liền bị trộm, bây giờ mình đang mượn điện thoại của người khác để gọi cho cậu, cậu có thể tới ga phía Đông đón mình không?”

Hà Phỉ Phỉ rời giường mặc quần áo vào, “Vậy cậu đứng ở cổng ga phía đông chờ mình... Mình tới ngay lập tức.”

Hà Phỉ Phỉ mặc quần áo chỉnh tề rồi nhanh chóng chạy xuống dưới lầu, cầm chìa khóa xe rồi chạy ra khỏi nhà.

Hàng Châu có rất nhiều người từ nơi khác tới, mỗi khi tới mùa xuân, trong thành phố hoàn toàn không có cảnh tượng náo nhiệt như thường ngày, hướng chi bây giờ đã là đêm khuya. Hà Phỉ Phỉ lái xe thẳng một đường tới ga phía đông, thấy bóng dáng cô đơn của Hương Nhụy đứng ở ngoài cổng, sắc mặt cô ấy tiều tụy, cả người cũng gầy tới mức trông thấy. Hà Phỉ Phỉ xuống xe, chạy tới trước mặt của Hương Nhụy, lấy chiếc khăn quàng thật dày quàng vào cổ của Hương Nhụy, “Mình tới rồi, mau về nhà với mình đi, bên ngoài lạnh quá.”

Hương Nhụy trầm mặc, sau đó đôi mắt hơi ửng đỏ.

Cô ấy vươn tay ôm chặt lấy Hà Phỉ Phỉ, đầu vai khẽ rung lên, cho dù không phát ra âm thanh nhưng mà Hà Phỉ Phỉ cũng biết cô ấy đang cố gắng kiềm chế tiếng thút thít của mình.

Mặc dù không biết mấy ngày nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà Hà Phỉ Phỉ cũng không hỏi nhiều, cô vỗ vỗ lưng của

Hương Nhụy, cố gắng tỏ ra thoải mái cười cười, “Chúc mừng năm mới, tạm biệt cái cũ chào đón cái mới, kiếm được nhiều tiền, cua được trai đẹp.”

Hương Nhụy cười rộ lên, đập một cái thật mạnh lên lưng của Hà Phỉ Phỉ, Hà Phỉ Phỉ thiếu chút nữa thì phun ra một ngụm máu.

“Ừ, năm mới vui vẻ.”

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 40

Editor: Táo đỏ phổ núi

Sáng sớm ngày mừng sáu, Hà Phỉ Phỉ, Cố An Thành và Hường Nhụy cùng đi lên máy bay bay tới Hàn Quốc, đến sân bay Hàn Quốc lại chuyển máy bay đi Fiji.

Đi quá sớm, nên vừa lên máy bay là Hà Phỉ Phỉ đã ngủ gà ngủ gật, Cố An Thành ngồi ở bên cạnh, nhân lúc cô há miệng ha, thì nhét một viên kẹo bạc hà vào trong miệng của cô.

“Sắp hạ cánh rồi

Hà Phỉ Phỉ ồ một tiếng, sau đó nhóp nhép ăn kẹo, mùi bạc hà mát lạnh tràn ra trong miệng.

Bọn họ không lưu lại ở sân bay quá lâu, mà nhanh chóng lên máy bay bay thẳng tới Fiji, lần này thì thời gian bay rất dài, trước đó Hà Phỉ Phỉ đã chuẩn bị vài cuốn tạp chí, để giúp bọn họ đỡ nhàm chán trong thời gian bay này.

Lúc đến Fiji thì cũng đã hơn mười một giờ đêm rồi, ba người mua ít thức ăn ở sân bay, sau đó đi thẳng tới khách sạn đã đặt trước, tạm thời ngủ ở đó một đêm, ngày hôm sau lại đi tới đảo Laucala.

Tháng hai nhiệt độ ở Fiji vào ban ngày khoảng trên dưới ba mươi độ, là nhiệt độ lý tưởng nhất để phơi nắng và lặn biển ngắm sinh vật biển, nhưng mà ban đêm thì nhiệt độ lại chênh lệch so với ban ngày hơi lớn, Hà Phỉ Phỉ đã mặc áo bông mà vẫn còn cảm thấy lạnh, gió vẫn lùa vào trong cổ, lạnh cóng tới mức nước mũi của cô cũng muốn chảy ra.

Đến khách sạn, làm xong thủ tục nhận phòng, ba người đi thang máy lên lầu, sau khi tìm được phòng, đột nhiên Hường Nhụy nhướn mày, “Phỉ Phỉ, có muốn ngủ với mình không?”

“Được.” Hà Phỉ Phỉ cầm lấy va li hành lý của mình từ trong tay của Cố An Thành, sau đó hấp tấp đi theo phía sau của Hường Nhụy.

Hường Nhụy hả hê cười cười nhìn Cố An Thành, Cố An Thành trầm mặc trong chốc lát, không cam lòng buông tha, “Phỉ Phỉ, phòng của chúng ta lớn hơn so với phòng của Hường Nhụy.” Tiềm thức: Em xác định là em muốn vứt bỏ anh để đi ngủ cái giường nhỏ sao! Em xác định chứ!!

Hà Phỉ Phỉ suy nghĩ một chút, “Như vậy đi, chúng ta đổi cho nhau, em và Hường Nhụy ngủ phòng lớn này.”

Cố An Thành: “.....”

Hường Nhụy rất vui, lúc này nhanh chóng kéo va li hành lý đi vào gian phòng lớn hơn, Hà Phỉ Phỉ đi theo sát phía sau, “Ngủ ngon nhé.”

Cố An Thành: “..... Ngủ ngon.”

không biết bắt đầu từ khi nào, vợ tôi không muốn ngủ cùng tôi nữa

Hà Phỉ Phỉ và Hướng Nhụy lần lượt tắm xong, quấn khăn tắm, bật máy điều hòa, thoải mái ngồi trên chiếc giường king-size ăn bữa ăn khuya. Cảnh tượng bên ngoài cửa sổ đều có thể thu vào tầm mắt, những vì sao cuối chân trời, biển xa xăm, cùng đan vào nhau tạo thành một bức tranh sơn dầu màn đêm vô cùng rộng lớn, nét mực màu đậm, nhìn vô cùng vui tai vui mắt.

Ăn xong hơi no bụng, hai người lại cùng nhau đạp xe đạp trên không trung. Vừa làm chút vận động trước khi ngủ, vừa tán gẫu.

“Đúng là lâu quá rồi không ra ngoài chơi, bây giờ có cảm giác cả người cũng tỉnh táo lại, đã lâu rồi không có cảm giác như vậy.”

Hà Phỉ Phỉ cười, “Người phụ nữ mạnh mẽ mà, mình thấy bình thường cậu bạn tới mức hận không thể phân ra làm hai người, làm sao mà để thời gian rảnh để mà đi du lịch được chứ.”

“Không được tốt số như cậu thôi.” Hướng Nhụy cảm khái nói, “Có một người ba có tiền, có một ông chồng có tiền, chắc là cả đời này cậu cũng không phải buồn phiền vì chuyện gì?”

Nói xong lại cảm thấy hình như đúng là như thế thật..... Hà Phỉ Phỉ nhin không được cười lên, “Có một người bạn thân không phải lo lắng mọi chuyện như mình, cậu còn buồn cái gì chứ?”

Hướng Nhụy cũng cười ha ha ha, sau đó thả chân xuống, “Mẹ nó, quá lâu rồi không vận động, làm một lúc thôi mà giờ xương sống và thất lưng đều đau rồi.”

Ngược lại Hà Phỉ Phỉ không có cảm giác gì, nếu là ngủ cùng một giường với Cố An Thành, trước khi ngủ còn đạp xe đạp trên không trung ba vòng và làm vận động kia nữa..... 【 Hình động vẫy tay 】

Hai người phụ nữ ngủ cùng nhau thì luôn có nhiều lời muốn nói, hơn nữa lúc ở trên máy bay đã ngủ quá lâu rồi, Hà Phỉ Phỉ và Hướng Nhụy nói chuyện tới tận bốn giờ mới mơ mơ màng màng đi ngủ.

Ngày hôm sau, ba người ăn bữa sáng ở khách sạn, sau đó thuê xe đi vòng quanh đường cao tốc hoàng hậu, chuẩn bị tới Suva để ngồi tàu định kỳ chở khách ra làng du lịch đảo Laucala.

Đường xá ở Fiji hơi kém, không thể nào so sánh được với đường cao tốc ở trong nước, quãng đường dài hai trăm kilomet, mà chạy tới bốn tiếng đồng hồ, nhưng mà phong cảnh hai bên đường thì không tệ, tài xế taxi cũng là người rất nhiệt tình, thậm chí anh ta còn hát cả những bài dân ca.

Khi đi qua bãi biển san hô, tài xế huyền thuyên một tràng dài, đại ý nói là nơi này rất đẹp, Hà Phỉ Phỉ hạ cửa xe xuống, khi ánh mắt giao nhau với bờ biển ở xa xa, đôi mắt của cô chỉ còn lại sự kinh ngạc và trầm trồ.

Vẻ đẹp trong vất tự nhiên đó, không ngôn ngữ nào có thể diễn tả rõ ràng được.

Đang lúc cô chìm đắm trong cảnh đẹp thì ánh đèn flash sáng lên một cái, cô quay đầu, thì nhìn thấy Cố An Thành đang cúi đầu loay hoay với máy chụp hình. Hà Phỉ Phỉ lập tức giật lấy máy chụp hình, “Đồng chí Tiểu Cố, có biết chụp ảnh người khác là xâm phạm quyền chân dung của người ta không?”

Hà Phỉ Phỉ cúi đầu nhìn, trên màn hình hiện lên gò má của cô lúc ngấm phong cảnh vừa rồi, bấm xem những tấm hình trước đó, liên tục mấy tấm, đều là hình của cô, Hà Phỉ Phỉ không nhận được nhỏ

giọng nói, “Cuồng chụp hình à? Đưa máy ảnh cho anh là để anh chụp phong cảnh.”

Về mặt Cố An Thành thản nhiên, “Anh chụp phong cảnh mà.”

Phong cảnh đẹp, người càng đẹp hơn.

Hà Phỉ Phỉ đỏ mặt, “.....”

Hương Nhụy không nhin được chen miệng vào, “Này, này, này, được rồi nha, quan tâm tới người độc thân này một chút, ok? Đau lòng quá.”

Không biết tài xế có nghe hiểu bọn họ nói gì không nhưng mà cũng cười ha hả, sau đó chỉ chỉ tay vào Cố An Thành và Hà Phỉ Phỉ, làm một động tác hôn cuồng nhiệt, nhất thời khiến Hương Nhụy cười to lên.

Đến Suva, ba người tìm nhà hàng nổi trên biển để ăn cơm trưa, sau đó lên tàu đi tới đảo Laucala.

Bọn họ đã đặt trước một biệt thự theo kiến trúc cổ có biển có rừng, có xây những chòi nghỉ mát nguyên thủy, bên ngoài thì có những bể bơi dài được bao quanh bởi một lớp thủy tinh, được che chắn bởi những rặng dừa, bờ cát trắng mịn, đá ngầm xanh lam trong hồ, dãy núi xanh ngắt ở xung quanh. Đến chiều khi mặt trời ngả về phía tây, ánh mặt trời màu vàng chiếu lên hồ bơi trên bờ biển, gợn sóng lăn tăn, đẹp không sao tả xiết.

Hà Phỉ Phỉ ném hành lý cho Hương Nhụy, sau đó cởi giày xăng-đan ra, nhắm thẳng về bãi biển màu trắng.

Hòn đảo tư nhân này cũng không có quá nhiều người, trên bờ biển trắng xóa cũng không có bất kỳ ai, Hà Phỉ Phỉ đi chân không trong biển, hơi nước lạnh ngập qua mắt cá chân, êm êm, rất thoải mái.

Lúc này, vó ngựa rơi xuống đất khiến cho tiếng bọt nước vang lên càng lúc càng gần, Hà Phỉ Phỉ xoay người lại, dưới ánh trời chiều, Cố An Thành cưỡi một con ngựa nâu đỏ đi về phía cô.

Dòng nước tràn vào bãi cát trắng, từ từ tràn vào, giống như dung nhập một cách tự nhiên, Hà Phỉ Phỉ không nhịn được khẽ nín thở.

Cố An Thành cưỡi ngựa đi tới trước mặt cô, sau đó đưa tay về phía cô, “Cùng nhau cưỡi không?”

Hà Phỉ Phỉ nâng làn váy dài lên, liêu lĩnh nắm lấy tay của anh, chân đạp lên bàn đạp leo lên lưng ngựa. Hiển nhiên đây là một con ngựa đã được huấn luyện đặc biệt, chuyên dùng để cho du khách cưỡi, tính tình rất ngoan ngoãn, lúc Hà Phỉ Phỉ leo lên nó chỉ phát ra những tiếng phì phì từ trong mũi, chứ không có chút xao động nào.

Bởi vì cùng cưỡi một con ngựa, nên thân thể hai người dán chặt vào nhau, Hà Phỉ Phỉ dựa sát vào ngực anh hỏi, “Ngựa ở đâu ra vậy?”

“Sau biệt thự có một chuồng ngựa, anh thuận tay dắt một con tới đây.”

Hà Phỉ Phỉ sờ sờ bờm ngựa, “Con ngựa này thật biết nghe lời.”

Đột nhiên Cố An Thành cúi gần sát lại, “Có muốn thử một chút kịch liệt không?”

Nói xong, anh thúc chân vào bụng ngựa, con ngựa vươn chân ra, bắt đầu vui vẻ tăng tốc chạy trên bờ biển trắng xóa.

Hà Phỉ Phỉ cũng không phải là lần đầu tiên cưỡi ngựa, khả năng cưỡi ngựa của cô là do ông Hà dạy, chút tốc độ này không hề dọa được cô. Cô nắm cương ngựa đón gió biển, giọng cười lạnh lạnh, “Cố An Thành, đã có ai nói với anh chưa, khi anh cưỡi ngựa nhìn rất đẹp trai?”

Cố An Thành vòng qua hông của cô, cười nhỏ một tiếng, giọng nói của anh bị gió thổi đi, “Có một cô nhóc si tình vừa mới nói xong.”

Hà Phỉ Phỉ không nghe rõ, “Hả? Anh nói cái gì?”

“Anh nói, đã có người nói rồi.”

“Ai vậy?”

“Em đoán xem.”

“Đoán cọng lông!!”

.....

.....

Chân trời bắt đầu hiện ra màu tím nhạt, mặt biển xa xa vẫn còn hiện lên ánh trời chiều, bình yên tới mức giống như toàn thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hà Phỉ Phỉ tựa vào trong lòng của Cố An Thành, còn tay của Cố An Thành thì ôm chặt lấy hông của cô, cầm khế tì lên đầu của cô.

“Đẹp thật.” Hà Phỉ Phỉ không nhịn được thở dài nói, “Cảnh nhân tạo dù có đẹp hơn nữa cũng không bằng một phần vạn của cảnh đẹp tự nhiên.”

Cố An Thành hôn một cái lên đỉnh đầu cô, “Nếu thích thì chúng ta ở lại thêm vài ngày.”

“Có thể không?”

“Phương Dịch đã xung phong nhận việc bao biệt thự này trong vòng nửa tháng rồi.”

Hà Phỉ Phỉ không nhịn được cười ha ha, “Nóng lòng thể hiện trước mặt vợ tương lai, vừa hay chúng ta lại được lợi ~”

“Ừ, anh tự nguyện dâng cơ hội này cho anh ta, dù sao thì em cũng không chạy được nữa rồi.”

Lời nói vô cùng có lý không còn gì để phản bác 【 Hình động vẫy tay 】

Yên tĩnh một lát, đột nhiên Cố An Thành lại khẽ nói bên tai của cô, “Trên đảo có một giáo đường nhỏ của tư nhân, sau này sẽ tổ chức hôn lễ ở đây, như thế nào?”

Hà Phỉ Phỉ hơi ngẩn ra, sau đó cố ý bày ra vẻ mặt hơi khó coi, “Cố An Thành, Anh đang..... Cầu hôn?”

Cố An Thành nghiêm nghị, anh xoay Hà Phỉ Phỉ lại, nghiêm túc nhìn cô, “Nếu như anh nói đúng như vậy, em có đồng ý không?”

Bãi cát trắng, ánh trời chiều, biển xanh, trời xanh, người đàn ông cười ngửa trong sóng biển, trong lòng Hà Phỉ Phỉ đã sớm đắm chìm trong

gió xuân, đừng nói là cầu hôn, ngay tại lúc này nếu bảo cô sinh khi con cho Cố An Thành cô cũng không do dự mà đồng ý.

Hà Phỉ Phỉ không kìm được sự bối rối trong lòng mình, vùi vào trong lòng của anh, “..... Em muốn nhìn thấy anh mặc áo cưới.”

Cố An Thành: “.....”

Hà Phỉ Phỉ thở dài, “Lần đầu tiên nhìn thấy anh, ở trong lòng em đã nghĩ tới cảnh tượng khi người đàn ông này cam tâm tình nguyện gả cho mình thì sẽ như thế nào nhỉ, bây giờ rốt cuộc cũng được như ý nguyện.”

Cố An Thành: “..... Anh còn chưa đồng ý mà.”

“Sớm muộn gì anh cũng sẽ đồng ý.”

“.....”

Lúc Hà Phỉ Phỉ thầm cảm thấy dễ chịu, đột nhiên giọng nói của Cố An Thành lại có chút suồng sã, nói: “Để xem biểu hiện tối nay của em, nếu như mà khiến anh hài lòng thì anh sẽ đồng ý.”

“..... Em không phục.”

“Không muốn nhìn anh mặc áo cưới?”

“Muốn, nhưng mà em lại không phục!”

“Không phục cũng không có tác dụng!”

“Nếu như anh không chịu mặc áo cưới trong hôn lễ của chúng ta thì chúng ta cứ ở chung phi pháp đi!”

“Em chắc chứ, nếu như sau này em có em bé em nói sao với bé khi ba của bé không được pháp luật thừa nhận?”

“Ha ha ha em sẽ nói cho bé biết là ông Vương nhà bên cạnh là ba ruột của bé, cũng là tên mặt trắng mà em bao nuôi!”

“Ừ, đúng là tốt số, có thể bao nuôi được một người mặt trắng như anh.”

Hai người tranh cãi những câu không có chút ý nghĩa nào, cười ngửa đi về, những làn sóng vẫn lăn tăn ở đằng sau, chạy vào bờ tạo thành những con sóng bạc đầu như những mảnh ngọc vỡ.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 41

Nguồn bị nhảy chương

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 42

Editor: Táo đỏ phổ núi

Bọn họ ở lại hòn đảo tư nhân này khoảng một tuần lễ, ngồi du thuyền ra biển thả câu, hưởng thụ những hoạt động mạo hiểm và kích thích, cũng mang theo đồ lặn để lặn xuống dưới hải vực mấy chục mét, chiêm ngưỡng cảnh sắc tuyệt đẹp của thế giới dưới biển. Lúc ngồi lên máy bay thì mọi người đều rất vui vẻ ra về, Phương Dịch và Lâm Hủy muốn chuyển máy bay đi Trùng Khánh, cho nên bọn họ tới sân bay Hàn Quốc thì bắt đầu tách ra.

Trở lại nhà trọ, Hà Phỉ Phỉ nằm trên giường, ngay cả ngón tay cũng lười động.

Cố An Thành mở va li hành lý ra, thu xếp đồ đạc, rồi thúc giục cô đi tắm để đi ngủ, Hà Phỉ Phỉ lật người, “Không muốn tắm.....”

Cố An Thành thở dài, đi tới trước giường, trực tiếp bế cô đi tới phòng tắm, Hà Phỉ Phỉ ôm lấy cổ anh cười, “Anh có mệt không? Ngồi máy bay hơn mười tiếng đồng hồ, chân của em cũng sưng phù lên rồi.”

“Mệt mỗi nửa cũng phải tắm.”

Người sạch sẽ đúng là rất khó làm..... Cố An Thành còn có ý tưởng cởi quần áo giúp cô, Hà Phỉ Phỉ vội vàng ngăn cản anh, sau đó đẩy anh ra khỏi phòng tắm, “Tự em tắm, anh đi ra ngoài đi.”

Cố An Thành có chút tiếc nuối, lúc này điện thoại của Hà Phỉ Phỉ vang lên, cô lại mở cửa đi ra ngoài nghe điện thoại.

“A lô, mẹ ạ?”

“Dạ đúng rồi, con vừa mới về tới nhà,..... Cái gì?”

“À..... Vậy để con hỏi anh ấy một chút.”

Cúp điện thoại, Cố An Thành hỏi cô, “Phu nhân Hà nói gì thế?”

“Ba mẹ em nói là ngày mai đưa anh về nhà ăn cơm tối.....” Hà Phỉ Phỉ nghĩ tới khuôn mặt căng thẳng khó chịu của ông Hà cảm thấy có chút nhức đầu, “Ba mẹ em sẽ không làm khó anh chứ?”

Cố An Thành bật cười, “Anh phải là người lo lắng mới đúng chứ.”

“Đúng vậy anh nên lo lắng.” Hà Phỉ Phỉ siết chặt mặt của anh, “Ông Hà nhà em là người đặc biệt có lòng dạ hẹp hòi, khẳng định sẽ ghi hận vụ anh lừa gạt con gái của ông ấy.”

Cố An Thành hoàn toàn không có dáng vẻ lo lắng thấp thỏm chút nào, “Nếu như anh bị ba mẹ em ghi hận một lần mà có thể cưới em về, thì cũng đáng giá.”

Hà Phỉ Phỉ chịu không nổi vẻ mặt nghiêm túc của anh khi nói lời này, trừng mắt nhìn anh một cái rồi đi vào phòng tắm.

Ngày hôm sau, Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành sau khi tan việc liền trực tiếp đi thẳng tới nhà họ Hà, sự lo lắng “cô dâu chưa qua cửa bị

cha mẹ chồng gây khó dễ” của Hà Phỉ Phỉ hoàn toàn không xảy ra, ngược lại, bà Hà vô cùng nhiệt tình đối với Cố An Thành, nói chuyện chưa tới mấy câu đã chuyển sang gọi Tiểu Thành, Tiểu Thành, hiển nhiên đã coi anh như một người con trai trong nhà, Hà Phỉ Phỉ cảm thấy vô cùng không có cảm giác.

Mẹ cô rất ít khi lộ ra khuôn mặt dịu dàng như vậy với cô 【 Hình động vẫy tay 】

Vì ông Hà vẫn luôn bày ra khuôn mặt thối, cho nên bữa cơm tối này không khí cũng không phải là tốt lắm, Hà Phỉ Phỉ đá đá chân ông Hà ở dưới gầm bàn, ông Hà mới thu lại một chút, nhưng mà đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Cố An Thành.

Về mặt kia, giống như là Cố An Thành đã cướp đi bảo bối của ông vậy, Hà Phỉ Phỉ có chút dở khóc dở cười, dứt khoát không quan tâm tới nữa.

Ăn xong cơm tối, ông Hà gọi Cố An Thành lên thư phòng trên lầu, Hà Phỉ Phỉ cũng muốn đi vào, bị ông Hà đuổi ra. Cô gái đầu mấy cái, không thể làm gì khác là đi xuống lầu tâm sự với bà Hà.

“Ăn chút dâu tây đi, cậu hai con gửi tới đây, mùi vị rất ngon.”

Hà Phỉ Phỉ cầm một quả dâu tây từ trong đĩa đựng trái cây lên, “Mẹ, ba có nói gì với mẹ không, ba có cái nhìn như thế nào đối với chuyện của con và Cố An Thành?”

Bà Hà liếc mắt xem thường, “Ba con sao, làm đáng thôi, mặc kệ ông ấy, ông ấy chẳng qua là muốn làm khó một chút thôi, chuyện chung thân đại sự của con là do mẹ quyết định hết.”

“.....”

Thời gian trôi qua khoảng nửa tiếng đồng hồ, ông Hà và Cố An Thành một trước một sau đi xuống dưới lầu, sắc mặt ông Hà xem ra đã khá hơn nhiều, Hà Phỉ Phỉ không biết bọn họ đã nói chuyện gì, tóm lại không khí “ba chồng-nàng dâu” tương lai đã hòa hoãn xuống thì có nghĩa là không có chuyện gì lớn rồi, vì vậy sự lo lắng của Hà Phỉ Phỉ cũng được đặt xuống.

Buổi tối bên ngoài trời mưa to, vừa ướt lại lạnh, bà Hà liền giữ bọn họ ở lại nhà. Người giúp việc thu dọn một phòng khách, Hà Phỉ Phỉ rửa mặt xong đi qua xem Cố An Thành một chút, anh cởi áo khoác ra, thả lỏng cà vạt, tư thế thoải mái ngồi trên ghế sa lon đọc sách, dưới ánh đèn nhan sắc của anh đẹp nói không nên lời, nhịp tim của Hà Phỉ Phỉ đập mạnh, trong nháy mắt muốn hóa thành sói nhào tới, sau khi tỉnh táo lại không khỏi mắng thầm ở trong lòng sắc đẹp nhằm người.

Cố An Thành ngược mắt nhìn cô, “Tối đây ngủ với anh à?”

Ý chí Hà Phỉ Phỉ kiên định, “Không! Em muốn ngủ một mình!”

“À.....” Cố An Thành khẽ kéo giọng, sau đó để sách xuống, “Em xác định?”

Giọng điệu của Hà Phỉ Phỉ chắc chắn, “Em chỉ là ghé thăm anh một chút xem có cần cái gì không! Nếu anh không cần gì, vậy em đi về phòng, ngủ ngon!” Nói xong lập tức xoay người trở về phòng.

Buổi tối Hà Phỉ Phỉ nằm ở trong chăn nghịch điện thoại di động, lên tin nhắn nhóm tán dóc cùng với A Đại và Lão Xuân, Cố An Thành vẫn im hơi lặng tiếng đột nhiên lên tiếng.

Ba Đạt: mở cửa dùm

Vương Bát Chi Khí: anh còn chưa ngủ à? Cũng mười hai giờ rồi

Lão xuân: Vương Bát có phải cô đóng cửa nhốt Kiều Hoa ở bên ngoài không 【 cười cry 】

A Đại: hử hê như vậy sao, nếu không anh cũng đi ra ngoài cửa đợi một lát?

Lão xuân: anh trên tinh thần là tuyệt đối ủng hộ Vương Bát, nếu Kiều Hoa ít bị ngược, thì tuyệt đối không nên lưu tình! Vương Bát đừng sợ, nhất định phải tiến lên!

Ba Đạt: nhanh lên một chút, anh ở bên ngoài rồi

Hà Phỉ Phỉ trợn tròn mắt, sau đó vội vàng vén chăn lên, chạy đi ra mở cửa. Ánh đèn mờ nhạt ở bên ngoài, lập tức chiếu vào bên trong, sau đó có một bóng đen rảo bước đi vào, Hà Phỉ Phỉ đang muốn nói chuyện, thì cửa phòng đã bị anh khóa lại, một giây sao cả người cô đã bị bế ngang lên.

Hà Phỉ Phỉ theo bản năng sợ hãi kêu lên một tiếng, rất nhanh, miệng đã bị chặn lại, hơi nóng phả vào mặt cô, có loại cảm giác nóng bỏng khác thường, “Muốn gọi người khác tới xem truyền hình trực tiếp?”

Giọng nói của anh trầm xuống thật thấp, bởi vì ẩn chứa nụ cười, nên có vẻ hấp dẫn chết người.

Tim của Hà Phỉ Phỉ đập mạnh, cuối cùng cũng hồi hồn, lúc này cô mới từ từ bình tĩnh lại, cô quay đầu ra, “Tự nhiên anh lại đột kích như vậy, cũng đã mười hai giờ rồi!”

Cố An Thành bế cô đến bên giường, “Không phải em vẫn còn rất tỉnh táo sao?”

Hà Phỉ Phỉ nhìn ánh mắt cuồn cuộn tình ý của anh, không có sức uy hiếp chút nào cảnh cáo anh, “Anh đừng có mà làm loạn trong nhà em! Nếu như bị nghe thấy thì làm thế nào ——”

Không đợi cô nói cho hết lời, đôi môi nóng bỏng lần nữa rơi xuống, “Cho nên, chỉ có thể khiến em uất ức cố kiên nhẫn một chút thôi.”

Hà Phỉ Phỉ: ả mẹ nó!! Tại sao anh không chịu nhẫn nhịn một chút!!!

*** ***** ***** ***** ***** ***

Hà Phỉ Phỉ buồn ngủ nằm ở trên người của Cố An Thành, Cố An Thành vuốt ve mái tóc và gò má của cô, “Đang ngủ à?”

Hà Phỉ Phỉ tức giận nói, “Đang ngủ!”

Cố An Thành cười mấy tiếng, “Vẫn có thể nói chuyện chứng tỏ vẫn chưa ngủ.”

Bị ép buộc lên lên xuống xuống hơn ba tiếng, lại còn phải nhẫn nhịn chịu đựng để không phát ra tiếng rên, trong lòng Hà Phỉ Phỉ đã oán giận tới mức sắp bùng nổ, cô há miệng cắn vào đầu vai của Cố An Thành một miếng, nghe tiếng Cố An Thành suýt xoa hít khí lạnh, cô lập tức mở miệng, “..... Em cắn còn chưa dùng sức mà.....”

“Không sao, không đau.”

Vừa nghe anh nói như vậy, Hà Phỉ Phỉ liền mềm lòng, lấy tay sờ sờ bờ vai của anh, mò tới chỗ dấu răng lõm xuống, “Hình như là có một chút lực..... Vậy sau này em sẽ không cắn anh nữa, anh cũng đừng có bất cứ lúc nào bất cứ đâu cũng có thể động dục!”

Cố An Thành vòng tay qua hông của cô, dễ dàng liền lật người đè cô ở phía dưới, “Không, anh thích em cắn anh.”

Hà Phỉ Phỉ chỉ sửng sốt chớp mắt một cái, sau khi phản ứng lại, hận không thể khâu miệng của anh lại, “Anh...anh đúng là không biết xấu hổ!”

Cố An Thành cười cười, “Tốt lắm, không đùa với em nữa.” Anh sờ sờ cái mũi của cô, “Mau ngủ một chút đi, sáng sớm ngày mai anh gọi em.”

Bị anh náo loạn như vậy, Hà Phỉ Phỉ cũng không buồn ngủ gì, cô đổi một tư thế, vùi ở trong ngực của anh, “Hôm nay ba em đã nói gì với anh thế?”

“Không có gì.”

“Anh nói đi, em muốn biết.”

“Đại khái là uy hiếp anh nếu như làm gì có lỗi với em, thì ông ấy sẽ khiến nửa đời sau của anh không yên.”

“Ha ha ha em còn tưởng rằng ông ấy sẽ cho anh một tấm chi phiếu để anh rời xa em.”

Cố An Thành bóp ở trước ngực của cô một cái không nặng không nhẹ, trong nháy mắt Hà Phỉ Phỉ im lặng, “Mẹ nó, nói chuyện đáng hoàng có được không!!”

Động tác của Cố An Thành không thay đổi, giọng nói tự nhiên, “Tư thế này nói chuyện cũng không tệ, tiếp tục nói chuyện.”

Nói chuyện em gái anh!!!

Mấy lần Hà Phỉ Phỉ đẩy tay anh ra, nhưng tay của anh vẫn bám chắc lấy, sau đó Hà Phỉ Phỉ bỏ qua, lật người đưa lưng về phía anh. Cố An Thành ôm cô từ phía sau, ôm chặt cô không chút khe hở, da thịt kề sát vào nhau, rất an tâm.

“Cố An Thành, đây cũng coi là chúng ta về nhà gặp ba mẹ rồi chứ?”

Cố An Thành nhàn nhạt ừ một tiếng, “Ngày mai đi cục dân chánh lấy giấy kết hôn thôi.”

Hà Phỉ Phỉ cười cười, “Làm gì có chuyện nhanh như vậy.”

Mặc dù là nói như vậy, nhưng mà Hà Phỉ Phỉ đã bắt đầu nghĩ tới tương lai sẽ tổ chức hôn lễ như thế nào, tất cả những cô gái vào thời kỳ thiếu nữ cũng có một giấc mơ đẹp đẽ, đó chính là có một hôn lễ lãng mạn, và một chú rể đẹp trai, Hà Phỉ Phỉ cũng không ngoại lệ, chớp mắt một cái giấc mơ của cô sắp biến thành sự thật, trong lòng sao mà không chờ mong cho được.

“Cố An Thành, anh vẫn còn nhớ chuyện anh đã đồng ý với em chứ, lúc chụp hình cưới anh phải mặc váy cưới đấy!”

“..... Anh vẫn chưa đồng ý.”

“Xuống giường, cút.”

“.....”

“Cho anh một cơ hội để em giữ lại.”

Cố An Thành thăm thở dài, “Không công bằng, em không thể ý vào sự cưng chiều của anh mà không chút kiêng kỵ như vậy.”

Hà Phỉ Phỉ suy nghĩ một chút, “Như vậy đi, hai chúng ta mặc áo cưới chụp lúc, sau đó lại cùng nhau đổi thành đồ vest chụp tiếp, như vậy là công bằng rồi.”

Cố An Thành biết cô quyết tâm muốn xem anh mặc áo cưới, không còn cách nào, cũng không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

“Anh hy sinh lớn như vậy, không phải nên được bồi thường sao?”

Hà Phỉ Phỉ lập tức che kín chắn, “Ba em mỗi ngày đều dậy lúc năm giờ để chạy bộ, bây giờ cũng sắp năm giờ rồi, anh đừng tìm đường chết.”

“Tập luyện buổi sáng là một thói quen tốt, chúng ta cũng có thể học tập.”

“..... Nếu như là vận động trên giường thì em không muốn học.”

“Hôm nay đổi sang loại vận động khác, có được không?”

Hà Phỉ Phỉ cảnh giác nhìn anh, “Vận động gì?”

Cố An Thành khẽ cười cười, “Rùa đi bộ.”

“.....”

Sau một giờ, gương mặt của Hà Phỉ Phỉ nhăn nhó lại, rùa đi bộ cái gì, rõ ràng là rùa luyện súng 【 Hình động vẩy tay 】

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 43

Editor: Táo đỏ phổ núi

Tình cảm của bọn họ được người nhà ngầm cho phép xong, Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành càng ngày càng dính nhau hơn, ở nhà thì không cần nói, thậm chí ở trong công ty mà Cố An Thành còn vụng trộm động tay động chân với cô, Hà Phỉ Phỉ cho rằng vấn đề này rất nghiêm trọng, đã nghiêm túc cảnh cáo anh rất nhiều lần, nhưng Cố An Thành thủy chung không chịu hối cải, dẫn đến những tin đồn càng ngày càng xuất hiện nhiều ở trong công ty.

Cố tổng anh minh thần võ và một nữ nhân viên trợ lý mập mờ không rõ, chuyện này cũng không còn là một bí mật ở trong công ty nữa, nhưng mà chủ đề này không hề hạ nhiệt xuống mà bất cứ lúc nào cũng có thể nghe thấy lời bàn tán, một ngày Hà Phỉ Phỉ cầm cái ly đi tới phòng uống nước, thì nghe thấy hai đồng nghiệp đang tán gẫu.

Đại khái là đang bàn tán Hà Phỉ Phỉ không biết gạt vận cứt chó gì, mà lại được Cố An Thành coi trọng..., Hà Phỉ Phỉ không biến sắc đi vào, hai đồng nghiệp nhìn thấy cô xong thì lúng túng, nhanh chóng chuyển đi.

Thật ra những chuyện linh tinh như thế này Hà Phỉ Phỉ đã nghe được rất nhiều lần rồi, cũng không hề để trong lòng, dĩ nhiên cô

cũng không hề lén lút ghi hận hay trả thù gì cả, chỉ coi như là cái rắc mà bỏ qua thôi.

Vào hôm thứ sáu nào đó, lúc tan làm Hà Phỉ Phỉ nhận được điện thoại của ông Hà, nói là vừa lúc đi ngang qua, đang ở dưới lầu chờ cô, đón cô về nhà chơi cuối tuần luôn. Mỗi khi cuối tuần Hà Phỉ Phỉ đều về nhà chơi với ba mẹ, lần này ông Hà tới đón đỡ mất công cô ngồi xe hơn một tiếng, vì vậy cô nói với Cố An Thành một tiếng sau đó liền đi xuống.

Nhưng mà khi cô ngồi vào xe của ông Hà đã bị mấy người đồng nghiệp nhìn thấy.

Một người phụ nữ nhảy dù không có lai lịch không có kinh nghiệm không hiểu sao lại đi theo một ông chủ lớn có tài sản hàng tỉ trong thương giới, đã quen nhìn những tình huống máu chó, nên trong nháy mắt những người phụ nữ này liền tưởng tượng ra một bộ phim thiếu não năm mươi tám tập. Nếu như chỉ phỏng đoán một cách bí mật thôi thì không nói làm gì, nhưng mà một người trong số đó không biết mang tâm lý gì, mà ngày thứ hai đi làm nhân lúc báo cáo công việc đã đem chuyện nửa thật nửa giả này nói cho Cố An Thành biết.

Cố An Thành trầm mặc một lúc lâu, ánh mắt anh sâu thẳm, cô gái kia nhìn thấy có chút phát rét.

“Tôi biết rồi, cô đi ra ngoài đi.”

Tin đồn thì luôn lan truyền rất nhanh, Hà Phỉ Phỉ đi tới công ty thì thấy từ những nhân viên tiếp tân ở đại sảnh cho tới dì lao công, ánh mắt của bọn họ nhìn cô có chút không bình thường. Cô không hiểu

liền kéo Abby để hỏi, ánh mắt Abby né tránh, “Phỉ Phỉ, em biết..... chủ tịch Hà?”

Hà Phỉ Phỉ sững sờ, đâu chỉ biết không thôi, đó chính là ba ruột của cô mà.

“Chị hỏi cái này làm cái gì?”

Abby gãi đầu, kéo Hà Phỉ Phỉ lại gần, nhỏ giọng nói, “Bây giờ mọi người trong công ty đều đang đồn rằng.....” Cô ấy cắn răng nói ra, “Nói em và chủ tịch có có loại quan hệ kia..... Từ sáng sớm chị đã nghe thấy bọn họ bàn tán Cố tổng bị đội nón xanh.....”

Hà Phỉ Phỉ nghẹn họng nhìn trần trời, hoàn toàn cảm phục trí tưởng tượng phong phú của đồng nghiệp, “Đây là chuyện gì vậy chứ, Cố An Thành không biết mọi người đang bàn tán chuyện này đấy chứ?”

Về mặt Abby cảm giận, “Cái cô Lý chả ma nào thèm lấy ở phòng marketing bên cạnh đó, hôm nay Cố tổng vừa tới cô ta đã nôn nóng đi theo nói với Cố tổng rồi.....”

Hà Phỉ Phỉ: “.....”

Lúc này, đột nhiên cửa phòng làm việc mở ra, Cố An Thành đi ra, ánh mắt lướt qua phòng làm việc một lượt, sau đó dừng lại trên mặt của Hà Phỉ Phỉ, “Hà Phỉ Phỉ, đi vào.”

Các đồng nghiệp hăng máu trừng mắt lên nhìn, không còn tập trung lo làm việc nữa, mà chỉ muốn biết sự việc tiến triển như thế nào.

Hà Phỉ Phỉ vỗ vỗ vai của Abby để cho cô ấy đừng lo lắng gì cả, sau đó đi vào trong phòng làm việc.

Cố An Thành nhắc những vấn đề còn sót lại của tuần trước một lần, Hà Phỉ Phỉ ghi nhớ từng cái một, đột nhiên Cố An Thành chuyển chủ đề nói một tiếng, “Cuối tuần anh đi đón mẹ anh về nhà, em có đi cùng không?”

“Đi chứ, tình hình của dì ổn rồi hả?”

“Ừ, bây giờ đã đang từ từ giảm thuốc, không có biểu hiện khác thường, viện điều dưỡng nói có thể về nhà được rồi, sau này nếu tái phát thì tại nhập viện lại.”

“Vậy thì tốt.”

Hà Phỉ Phỉ đi ra khỏi phòng làm việc, các đồng nghiệp mặc dù nhìn như đang làm việc, nhưng lực chú ý vẫn như có như không tập trung trên người cô. Abby lôi kéo cô, nhỏ giọng hỏi, “Cố tổng nổi giận hả?”

“Không có.” Hà Phỉ Phỉ đem tài liệu bỏ lên trên bàn, “Được rồi, đừng để tâm vào những chuyện vớ vẩn này nữa, mau tập trung làm việc đi.”

Ở trong mắt mọi người điều này vô cùng không hợp lý, tại sao Cố tổng biết mình bị đội nón xanh mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy? Nhưng mà cũng không người nào dám hỏi, chuyện này còn là chủ đề bàn tán của mọi người trong vòng nửa tháng, rồi dần dần cũng bị lãng quên.

Cho đến một ngày nọ, ông Hà không thông báo một tiếng nào đột nhiên đi tới công ty. Đang là thời gian nghỉ trưa, Hà Phỉ Phỉ nằm ngủ

trên ghế sofa trong phòng làm việc của Cố An Thành, còn Cố An Thành thì tập trung đọc sách, thỉnh thoảng vuốt vuốt mái tóc dài của cô, tình cảnh nhìn vô cùng ấm áp.

Ông Hà mở cửa phòng làm việc ra, các đồng nghiệp cũng thấy rõ cảnh tượng bên trong phòng làm việc, nhất thời những phân tử máu chó trong cơ thể cũng muốn bùng nổ.

Kịch hay đầu năm xuất hiện!

Quả nhiên sắc mặt của ông Hà không dễ nhìn chút nào, ông kêu Hà Phỉ Phỉ đi ra ngoài, Hà Phỉ Phỉ vẫn còn ngái ngủ, có chút bất mãn làm bầm một tiếng sau đó đi theo sau lưng của ông Hà.

Đi tới phòng trà nước, ông Hà bắt đầu dạy dỗ cô, “Bây giờ con nhìn con một chút xem có bộ dạng gì! Ở nơi công cộng mà chàng chàng thiếp thiếp, đây cũng không phải là nơi mà hai đứa nói chuyện yêu đương! Ngày ngày dính lấy nhau, cũng không biết ngại!”

Hà Phỉ Phỉ ngáp một cái, “Ngủ trưa thôi mà, căng thẳng cái gì chứ, sao hôm nay ba rảnh rồi tới công ty kiểm tra vậy? Không phải có hẹn đánh bóng với bác Vương rồi sao?”

Ông Hà nghiêm mặt, “Sinh một đứa con gái không biết xấu hổ như con, nửa đời của ba cũng hỏng mất rồi, con gái là phải biết tự trọng, ba không phản đối hai đứa nói chuyện yêu đương, nhưng mà phải giữ khoảng cách, khoảng cách có biết không? Các con chưa kết hôn đâu! Ba với mẹ con trước khi kết hôn cũng không gặp nhau được mấy lần!”

Hà Phỉ Phỉ nghĩ thầm, nếu như bị ông Hà phát hiện Cố An Thành đã từng lừa gạt cô lên giường, có phải là sẽ lột da của Cố An Thành

không.

“Được rồi ba, con biết rồi, lần sau con sẽ chú ý.” Cô đang đối phó với ông Hà, thì nghe tiếng rơi vỡ, cô nghiêng đầu sang nhìn, thì thấy bên ngoài có mấy đồng nghiệp đang lén lút nghe trộm, trên đất có cái ly bị bể, đoán chừng là của bọn họ.

Thấy tình hình có chút lúng túng, có người ngoài ở đây, ông Hà không tiếp tục dạy dỗ Hà Phỉ Phỉ nữa, “Lần sau chú ý một chút, biết chưa?”

Hà Phỉ Phỉ vâng dạ qua loa mấy tiếng, chờ ông Hà đi khỏi, cô liếc nhìn những gương mặt không biết làm sao của đồng nghiệp, sau đó đi thẳng về vị trí của mình, bóc túi đồ ăn vặt ra ăn.

Abby ghé sát lại, vẻ mặt có chút không dám tin, “Phỉ Phỉ, em là con gái của chủ tịch Hà? Con ruột?”

Hà Phỉ Phỉ nhét miếng khoai tây chiên vào miệng, “Ừ, là con gái ruột của ông ấy hai mươi sáu năm.”

Vẻ mặt Abby đau khổ, “Phỉ Phỉ, trước kia chị có đắc tội gì với em, em đừng chấp nhặt với chị được không.” Táo đỏ le^e quyỵ do^nn.

Hà Phỉ Phỉ không nhịn được cười, “Abby, đủ rồi đó, coi như chị không biết chuyện gì đi, nếu không em sẽ không cảm thấy thoải mái.”

Abby cũng cười theo, “Nhưng mà nói thật, mặc dù em và chủ tịch Hà đều mang họ Hà, nhưng mà chị hoàn toàn không ngờ lại có chuyện như vậy, em có chỗ nào giống một tiểu thư nhà giàu chứ, lúc vừa đi tới công ty đẳng cấp của em cũng không có gì khác biệt với những người bình thường, lúc đi dạo mua sắm hàng vỉa hè, hay

mua được món hời cũng rất hăng say, một chút cũng không giống như người chuyên dùng đồ hiệu hoặc hàng xách tay.”

Hà Phỉ Phỉ không tiếp tục nói chuyện tào lao với cô ấy nữa, cô không muốn nhắc tới bối cảnh của mình là vì không muốn bị đối xử như vậy ở trong công ty, kết quả là sau được xác nhận thân phận, những đồng nghiệp cũng như quản lý có thái độ y hệt như cô đã dự đoán, nhiều người bắt đầu nịnh nọt, công việc thì có nhiều người trợ giúp cho cô hơn, một lần hai lần thì coi như xong, nhưng nhiều lần thì không khỏi cảm thấy hơi phiền, vì vậy lúc không làm gì cô liền vào phòng làm việc của Cố An Thành để tránh, đã giảm đi không ít chuyện.

Trong tháng ba, biên tập bên Đại Bàng liên tục thúc giục như muốn đòi mạng, cuối cùng Cố An Thành cũng hoàn thành bản thảo bộ manga, giao bản thảo xong phòng nghiệp vụ bắt đầu bắt tay vào chế tác, sau đó không còn việc cho Cố An Thành và Hà Phỉ Phỉ nữa, vì vậy hai người rảnh rỗi lại khôi phục lại tình trạng ân ân ái ái.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chờ tới lúc Đại Bàng gọi cho Hà Phỉ Phỉ, đem sách mẫu tới cho cô, Hà Phỉ Phỉ mới nhận ra thì ra đã sắp tới tháng năm rồi.

Từ khi hình ảnh cho tới khi nhìn tận mắt, quyển bìa cứng này làm rất đẹp, ngoài bìa được làm bằng bìa cứng, phong cách thiết kế đơn giản nhưng rất xuất chúng và bắt mắt. Hà Phỉ Phỉ rất hài lòng, đưa cho Cố An Thành xem, Cố An Thành cũng khẽ gật đầu.

Sau đó, Hà Phỉ Phỉ nhận được năm cuốn sách mẫu, cô cầm lấy chúng rồi đặt vào bên trong kệ sách, vừa nghĩ tới có lẽ sau này sẽ có nhiều hơn những cuốn sách do mình sáng tác, Cố An Thành vẽ đặt lên giá sách, trong lòng cô lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Có lúc hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy thôi, có tôi có bạn, chúng ta ở cùng một chỗ, như vậy là đủ rồi.

Hà Phỉ Phỉ lên tài khoản weibo phụ, chụp hình cuốn sách mẫu, sau đó đăng hình lên weibo, cũng gắn thẻ Cố An Thành nữa.

Thím ba bạn tìm đàn ông v: 【 hình ảnh 】 nhận được sách mẫu rồi..., thoát nhìn rất đẹp, ngày ký sách bán ra là mừng hai tháng năm, triển lãm tranh Anime tại Hàng Châu, vị trí cụ thể tới lúc đó sẽ thông báo, tôi biết là mọi người sẽ tới mà 233 dù sao thì thì cũng có thể nhìn thấy Kiều Hoa đẹp trai mà 【 keo kiệt mũi 】 Gió thổi mây trôi trên sông

Phía dưới những người hâm mộ kêu gào.

Mẹ nó rớt cuộc ngày này cũng tới!!! Tôi sẽ đi đi đi! Ngồi tàu hai tiếng tới Hàng Châu!!! Hẹn gặp Thím ba và Kiều Hoa nhé!!!

Tôi muốn nhân dịp Vương Bát không có ở đây hôn Kiều Hoa của tôi 【 mỉm cười 】

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát, vương bát, cô sẽ tới hiện trường chứ!! Người đàn ông của cô muốn hợp thể với Thím ba kìa!!!

Không sai tôi chính là muốn xem náo nhiệt, Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát

Ha ha ha Vương bát bị đội nón xanh

Năm phút sau, Cố An Thành cũng đăng lên weibo.

Gió thổi mây trôi trên sông v: đẹp trai cũng bình thường thôi, so với em thì hơi kém một chút. // Thím ba bạn tìm đàn ông v: 【 hình ảnh 】 nhận được sách mẫu rồi..., thoát nhìn rất đẹp, ngày ký sách bán ra là mừng hai tháng năm, triển lãm tranh Anime, vị trí cụ thể tới lúc đó sẽ thông báo, tôi biết là mọi người sẽ tới mà 233 dù sao thì thì cũng có thể nhìn thấy Kiều Hoa đẹp trai mà 【 keo kiệt mũi 】
Gió thổi mây trôi trên sông

Lần này thì những người hâm mộ hoàn toàn bùng nổ

Mẹ nó đây là tình huống gì!! Chẳng lẽ Kiều Hoa và Thím ba tóa lửa tình!!!!

Tôi cũng không hiểu, cái này là Vương Bát đăng lên hay là Kiều Hoa đăng? Vương Bát đang ghen? Đang nói mát?

Vương bát đã đi tới hiện trường, ba ngày sắp tới chúng ta sẽ không thấy được Kiều hoa, mặc niệm trước.

Trêu chọc em gái thì thoải mái nhất thời, nhưng khi trêu chọc xong thì tiêu đời 【 Hình động vẩy tay 】

Đồng thời, có một đám người còn đi qua tài khoản weibo chính của Hà Phỉ Phỉ đăng lên một loạt biểu tượng nón xanh, Hà Phỉ Phỉ mở khu bình luận lên, nhìn thấy một loạt biểu tượng mũ xanh ở đó thì dở khóc dở cười.

Mấy người bạn trên mạng đúng là không hổ với chức danh đoàn thanh tra ban kỷ luật, thật sự làm hết chức trách nhiệm vụ luôn.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 44-1

Editor: Táo đỏ phổ núi

Vào ngày quốc tế lao động hàng năm, buổi triển lãm được tổ chức tại Hàng Châu, mấy năm trước địa điểm tổ chức thường là ở nhà trưng bày Hồ Bạch Mã, hai năm trước Hà Phỉ Phỉ vẫn đang ở nước ngoài, cảm tưởng duy nhất của cô lúc này chính là mẹ nó cảm giác thật khác nhau...

Trải qua mấy ngày tuyên truyền rầm rộ, tin tức ký tặng sách bán ra đã được lan truyền rất rộng rãi. Đến ngày mừng hai tháng năm, Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành thức dậy thật sớm, sau đó lái xe tới Hồ Bạch Mã. Cũng vì người hâm mộ đã nồng nhiệt yêu cầu đưa Đạt Ca và Đạt Muội cùng đi, Lộ Mao và Nhị Mao ban ngày rất lười hoạt động, nên bọn họ không mang theo. Khoảng bảy giờ thì đến trung tâm triển lãm, lúc này trong đó chưa có nhiều người, Hà Phỉ Phỉ chụp một tấm hình trung tâm triển lãm, ghi lên đó vị trí cụ thể của buổi ký tặng, sau đó đăng lên weibo.

Chỉ một lát sau, cô đã nhìn thấy những bình luận bên dưới của người hâm mộ kêu gào muốn nhìn thấy Kiều Hoa, tiện tay chụp gò má của Cố An Thành lúc anh đang ngửa cổ uống nước, chèn thêm chiếc kính vào nữa, lúc này mới hài lòng đăng lên weibo.

Thím ba bạn tìm đàn ông: Soái ca 【 mỉm cười 】 【 hình ảnh 】

Khu bình luận lại nhao nhao kêu gào, nói là bọn họ đang trên đường đi tới đó, Hà Phỉ Phỉ nhìn thấy như vậy thì càng vui mừng hơn, đưa cho Cố An Thành xem, Cố An Thành chỉ liếc qua một cái, sau đó khẽ nói, “Cẩn thận không lại chơi quá trớn.”

Hà Phỉ Phỉ bĩu môi, “Chỉ cần anh không cởi áo lót của em ra, thì em sẽ không chơi quá trớn.”

Ánh mắt của Cố An Thành khựng lại, “Chì kẻ mắt của em bị lem rồi.”

Hà Phỉ Phỉ ồ lên một tiếng, theo bản năng muốn đưa tay lên lau, Cố An Thành chặn tay của cô lại, “Để anh lau giúp cho.”

Hà Phỉ Phỉ lấy bông gòn từ trong túi xách ra, không nhịn được ai oán nói, “Em đã nói với anh là chì kẻ mắt này không được tốt đâu, anh còn nói là cái này tốt, có phải anh đã để ý cô bé bán hàng kia rồi không?”

Cố An Thành ghé sát lại ừ một tiếng, “Dáng người nhìn rất đẹp.”

Hà Phỉ Phỉ tức giận lườm anh một cái, “Vậy sao em không thấy anh nhìn cô ta thêm vài lần nữa, rồi tiện thể xin số điện thoại luôn.”

“Em càng đẹp hơn.”

Hà Phỉ Phỉ không nhịn được cong khóe môi, “Lau giúp em đi, lần sau đi mua mỹ phẩm không dẫn anh đi theo nữa, không có tác dụng gì hết.”

Cố An Thành dùng bông gòn thấm nước tẩy trang theo sự chỉ đạo của Hà Phỉ Phỉ, sau đó từng chút từng chút lau đi vết chì lem ở viền mắt của cô, “Anh mà không đi, thì ai sẽ cà thẻ cho em? Mỗi lần

em đi dạo phố phải tốn chừng mấy vạn, em có chắc là lương của em đủ để quẹt không?”

Những lời nói này vô cùng hợp lý, Hà Phỉ Phỉ im lặng, “Em cảm thấy em nên được tăng lương.”

“Muốn bao nhiêu?”

“Dù gì mỗi tháng em cũng phải được ba, bốn vạn mới đúng, em là trợ lý cho anh, chuyện công chuyện tư đều phải làm, chuyện nhỏ như pha cà phê cho anh, chuyện lớn như thay anh xử lý công việc, người trợ lý toàn năng như vậy anh kiếm đâu ra được? Anh chỉ trả cho em có bốn, năm ngàn mà sai em làm đủ thứ như vậy mà được à?”

Cổ An Thành suy nghĩ một chút, “Đúng là có chuyện này, chuyện công chuyện tư, từ trong đến ngoài đều phải làm hết, anh khiến em vất vả rồi.”

Hà Phỉ Phỉ cảm nhận được những lời nói này của anh có chút là lạ, nhưng mà trong lúc nhất thời không biết nó lạ ở chỗ nào, “Một chữ thôi, tăng hay không tăng!”

Cổ An Thành lau sạch giúp cô, “Em cảm thấy bây giờ muốn làm một cô gái độc lập về kinh tế?”

“Không sai, em thấy em không nên lệ thuộc vào tiền của anh, ngộ nhỡ có một ngày em khiến cho anh trở nên nghèo thì làm sao?”

Cổ An Thành bật cười, “Mặc dù anh không nhiều tiền bằng bố vợ, nhưng mà nuôi em mấy đời cũng vẫn đủ.”

“Nhưng mà không giống nhau, em muốn giữ chút tiền riêng.”

Cố An Thành thấy cô cố chấp như vậy, thì đáp ứng, “Có thể tăng, nhưng mà vụ án Hải Nam kia, em phải theo sát mới được.”

“Được, được, được.” Hà Phỉ Phỉ vừa nghĩ tới chuyện mình sắp được tăng lương lên ba, bốn vạn trở thành người có tiền thì không khỏi cảm thấy vui vẻ, xoa xoa tay nói, “Anh chờ đó cho em, chờ em kiếm đủ tiền thì em sẽ bao nuôi anh, để cho anh ăn no uống say, không cần phải xuất đầu lộ diện ra bên ngoài nữa.”

Đáy mắt của Cố An Thành hiện lên một nụ cười, sau đó buông tay nói: “Chờ em bao nuôi anh.”

Sau đó, quả thật mỗi tháng tiền lương của Hà Phỉ Phỉ được chuyển vào tài khoản là ba vạn, nhưng mà cô không hề biết, tiền lương của cô được bộ phận nhân sự chuyển từ tiền lương của Tổng giám đốc Cố, thực tế mỗi tháng cô chỉ nhận được bốn ngàn thôi 【mỉm cười】 n.

Đến chín giờ, bên trong phòng triển lãm bắt đầu có nhiều người tới. Bàn ký sách bán tặng được đặt ở trước phòng triển lãm, bình thường, phòng triển lãm trong nước đều là những em thiếu nhi đi cùng với cha mẹ, còn những bạn trẻ thì lại thường đi tới phòng triển lãm tranh manga Nhật, nhưng mà năm nay phòng triển lãm tranh trong nước lại cực kỳ náo nhiệt, Hà Phỉ Phỉ đi từ trong phòng nghỉ ngơi ra, xa xa đã nhìn thấy trước bàn ký tặng sách bán người xếp hàng đã được một hàng dài.

Số lượng người nhiều tới mức có chút không ngờ, hiển nhiên người phụ trách cũng không ngờ có nhiều người tới như vậy, lập tức cho người tới thư viện lấy hai ngàn cuốn vốn để dự phòng bất cứ tình huống nào.

Chín giờ rưỡi, buổi ký bán sách bắt đầu, người phụ trách lên trên sân khấu nói lời mở đầu khoảng năm phút đồng hồ, sau đó mời Hà Phỉ Phỉ cùng Cố An Thành lên sân khấu. Dưới sân khấu, những người hâm mộ rõ ràng đã bắt đầu kích động, bàn tán xôn xao, chờ cho tới khi Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành dắt con chó đi lên trên sân khấu, phía dưới sân khấu yên lặng ba giây, sau đó mọi người hưng phấn hét ầm lên, người phụ trách dờ khóc dờ cười, một lúc lâu sau mới ổn định trật tự lại được.

Sau khi kết thúc phần mở màn, Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành ngồi vào chiếc bàn dài, còn Đạt Ca và Đạt Muội thì nằm trên bàn, bộ dạng giống như đang “Cầu xin hãy vỗ về an ủi”, còn không ngừng phóng điện về phía người hâm mộ, khiến cho những người hâm mộ cảm lòng không được.

Những người hâm mộ cầm cuốn sách bìa cứng xếp thành một hàng dài ở trước bàn, Hà Phỉ Phỉ cầm cúi ký tên, đáp ứng những yêu cầu mà độc giả mong muốn, nếu như có độc giả nào muốn chụp ảnh chung cô cũng vui vẻ đồng ý, vô cùng kiên nhẫn.

“Thím ba, cô rất xinh đẹp, cô là nữ thần ~”

Hà Phỉ Phỉ mỉm cười, “Cám ơn.”

“Nữ thần gả cho tôi đi!”

“Thím ba tôi có thể đăng tám ảnh chụp chung lên weibo không?”

“Thím ba tôi vô cùng thích cô, truyện của cô tôi đọc đi đọc lại vô số lần!”

“Thím ba, cô thực sự là một cô gái xinh đẹp nhất trong số những tác giả viết truyện trên internet!”

Độc giả líu ríu nói chuyện không ngừng, trong lòng Hà Phỉ Phỉ âm áp, lúc vừa mới bước vào thế giới văn học trên mạng cô đã như nằm mơ giữa ban ngày rồi, có thể ngồi đây ký tặng sách bán ra cho bạn đọc, và sách của mình được bạn đọc xem như châu báu, thì những điều này đã vượt qua sự kỳ vọng của cô rồi.

Tình hình của Cố An Thành tốt hơn cô rất nhiều, có lẽ là do nhìn anh không được thân thiện lắm, nên cho dù những nhóm người vô cùng muốn nhào tới ôm anh nhưng mà không thể, chỉ có thể cố chịu đựng, sau khi anh ký tên xong, thuận tiện vuốt ve trêu chọc Đạt Ca, Đạt Mọi một chút, rồi lưu luyến rời đi.

Chớp mắt một cái đã hết cả buổi sáng rồi, tay của Hà Phỉ Phỉ ký tên nhiều tới mức tê cứng lại rồi, Cố An Thành ngồi ở bên cạnh mở nắp chai nước suối ra giúp cô, sau đó đặt vào bên cạnh tay của cô, Hà Phỉ Phỉ rất tự nhiên cầm chai nước lên uống, những vị độc giả nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời kích động, hận không thể viết ba chữ “Hội Thím Kiều” thật to lên trên gáy của mình.

Cho dù Kiều Hoa đã có Vương Bát rồi, cũng không thể ngăn cản họ yy

Ngày này quả thật là weibo vô cùng náo nhiệt, sau khi hiện trường ký tặng sách được bạn đọc hăm hở đăng lên weibo, hội Bát Kiều và hội Thím Kiều bắt đầu xâu xé nhau, máu chó bay đầy đầu, tình tình chiến tranh vô cùng căng thẳng, người không có sức chiến đấu và không có trình độ không dám đứng trên tiền tuyến.

Kết thúc một ngày ký bán, tay Hà Phỉ Phỉ sắp bị liệt luôn, sau đó công việc bàn giao lại cho người phụ trách, cô và Cố An Thành lái xe về nhà.

Hà Phỉ Phỉ ngồi trên xe lướt weibo, thấy cuộc chiến dầu sôi lửa bỏng của hai bên thì không nhịn được cười, “Anh nói xem lúc mọi người biết Vương Bát và Thím Ba là cùng một người thì sẽ có phản ứng như thế nào?”

Ánh mắt của Cố An Thành vẫn nhìn phía trước, bình tĩnh nói, “Tổ cáo em, để cho em bị khóa trong vòng một tuần.”

“.....” Hà Phỉ Phỉ quyết định che giấu thật tốt, nói gì đi nữa cũng không thể bị lộ được 【 Hình động vẫy tay 】

Hà Phỉ Phỉ vốn cho là chuyện này cùng lắm là ba ngày thì sẽ qua đi, không ngờ một tuần rồi mà vẫn chưa hạ nhiệt, hơn nữa còn phát sinh một vấn đề —— những người hâm mộ bắt đầu mãnh liệt yêu cầu Vương Bát lộ diện đối với lần này, Hà Phỉ Phỉ chọn lựa chính sách ba không, không nhìn, không trả lời, không để ý tới, mặc kệ cho mọi người trên mạng tự giằng vò nhau.

Giữa tháng năm, Hà Phỉ Phỉ muốn theo sát một dự án hợp tác ở Hải Nam, trước đêm bay đi công tác ở Hải Nam, cô đang thu dọn hành lý để chuẩn bị đi, Chu Như bê đĩa trái cây từ trong phòng bếp đi ra, “Phỉ Phỉ à, tới đây ăn chút trái cây đi, đẹp da lắm đó.”

“Dạ được, để cháu gấp quần áo xong rồi ra ạ.”

“Để cho Tiểu Thành thu dọn là được rồi.”

Hà Phỉ Phỉ vốn lười, nghe xong lời nói này thì vừa mừng vừa nhẹ nhõm, lập tức chạy ra phòng khách, ngồi cùng với Chu Như trên ghế salon, vừa ăn trái cây vừa xem tiết mục giải trí trên tivi.

Cố An Thành đón Chu Như từ viện điều dưỡng về đã được hai tháng, Hà Phỉ Phỉ vốn lo lắng vấn đề mẹ chồng nàng dâu, nhưng mà

vấn đề này hoàn toàn không xảy ra, Chu Như đối với cô rất tốt, hơn nữa còn thường xuyên trổ tài nấu nướng khiến cho Hà Phỉ Phỉ có lộc ăn. Dĩ nhiên, điều hay nhất đó là Cố An Thành sẽ không còn quần lầy cô tới nửa đêm nữa, khí sắc của Hà Phỉ Phỉ tốt lên không ít.

Cố An Thành từ thư phòng đi ra, thấy hai người phụ nữ cười tới mức híp mắt lại, âm thầm lắc đầu, “Đang xem chương trình gì thế?”

“Ngồi sao đích thực, anh xong việc rồi hả?”

“Ừ.” Cố An Thành đi tới, lấy một miếng đào từ trong đĩa trái cây, còn chưa bỏ vào miệng, Chu Như đã bắt đầu nói, “Ngày mai Phỉ Phỉ phải tới Hải Nam công tác, con giúp con bé thu dọn hành lý đi, đừng để quên cái gì.”

Cố An Thành dừng lại một chút, nhíu mày nhìn Hà Phỉ Phỉ, “Em muốn béo phì?”

Chu Như nhìn anh bằng ánh mắt trách cứ, “Phỉ Phỉ phải ngồi đây xem ti vi với mẹ, con không thích xem mà, đi đi.”

Hà Phỉ Phỉ thầm cảm thấy buồn cười, chờ Cố An Thành trở về phòng cô cũng tìm một lý do đi vào, ôm lấy anh từ phía sau không ngừng cọ cọ vào anh, “Vắt vả cho anh rồi Tiểu Thành.”

Cố An Thành bật cười, “Không được gọi như vậy.”

“Vậy gọi như thế nào?”

“Gọi là ông xã.”

“Bà xã.”

Cố An Thành xoay người, làm bộ muốn dạy dỗ cô, Hà Phỉ Phỉ nở nụ cười, ôm anh chặt hơn, “Em phải đi công tác hai tuần, anh ở nhà phải nhớ em, đừng khiến em bị cảm sùng, biết chưa?”

Cố An Thành vỗ vỗ đầu của cô, “Không nhớ xa anh thì cứ nói thẳng.”

Hà Phỉ Phỉ bĩu môi, “Được rồi, em đúng là không bỏ được anh, nửa tháng không gặp, sẽ rất nhớ.”

Trong lòng Cố An Thành khẽ rung động, xoay người đẩy Hà Phỉ Phỉ ngã lên giường, sau đó nghiêng người xuống. Tay và chân của Hà Phỉ Phỉ tay cũng bị anh giữ chặt, cô nghĩ một đằng nói một nẻo nói, “Dì vẫn còn ở bên ngoài.....”

“Không sao, mẹ anh xem ti vi rất chăm chú.”

Sau đó, một nụ hôn sâu rơi xuống.

Hà Phỉ Phỉ ôm cổ của anh, vừa say đắm vừa nghĩ, làm sao mà lại có người như vậy chứ, cho dù ở chung bao lâu cũng không chán, cho dù nói bao nhiêu lời cũng không biết mệt. Đối với một người đối với cái gì cũng không thể kiên nhẫn lâu được như cô mà nói, có lẽ Cố An Thành chính là một ngoại lệ, một ngoại lệ duy nhất của cô.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 44-2

Editor: Táo đỏ phổ núi

Dự án hợp tác Hải Nam này Hà Phỉ Phỉ đã theo ba tháng rồi, đây là lần đầu tiên cô tiếp nhận và giám sát một dự án, nên cô rất coi trọng, mặc dù không nở rời xa Cố An Thành, nhưng cô cũng không thể làm trì trệ công việc được.

Ngày thứ ba sau khi đến Hải Nam, Hà Phỉ Phỉ đã bàn bạc xong với bên hợp tác đang chuẩn bị trở về khách sạn, trên đường trở về đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Ngô Di: Phỉ Phỉ, mình sắp kết hôn

Hà Phỉ Phỉ sửng sò, sau đó nhanh chóng nhắn lại một tin nhắn để chúc mừng. Ngô Di là bạn cùng phòng khi cô học đại học, năm đó cô chỉ học đại học hai năm rồi đi du học, nhưng mà quan hệ với Ngô Di cũng không tệ, sau khi đi thỉnh thoảng vẫn quan tâm tới cuộc sống của đối phương, chẳng qua là lâu rồi nên tình cảm có chút phai nhạt, cũng khoảng nửa năm rồi bọn họ không liên lạc với nhau.

Nhưng mà tin nhắn mà Ngô Di gửi tới lần này vẫn khiến Hà Phỉ Phỉ thật lòng vui mừng cho bạn mình.

Ngô Di: Hôn lễ được tổ chức vào tuần sau, buổi tiệc cưới được tổ chức tại Hải Nam, cậu có rảnh tới tham gia với mình cho vui?

Hải Nam? Hà Phỉ Phỉ không khỏi cảm thán một câu thật là trùng hợp, vì vậy trả lời lại một câu là cô sẽ đi.

Ngô Di: vậy thì tốt quá, chúng ta lâu lắm rồi không gặp nhau.

Hai người giống như là mở máy hát lên vậy, nói chuyện rất lâu, nói từ chuyện quá khứ cho tới chuyện hiện tại, giống như là chưa từng xa cách bao giờ.

Một tuần lễ sau, Hà Phỉ Phỉ đúng hẹn tới khách sạn tổ chức tiệc mừng, Ngô Di đã sớm cho người đứng ở trước cửa đợi cô rồi, vừa nhìn thấy cô thì trực tiếp dẫn vào đại sảnh.

Buổi hôn lễ được tổ chức rất linh đình, trong đại sảnh có chừng hai mươi mấy bàn, dưới sự hướng dẫn của phục vụ Hà Phỉ Phỉ tìm tới cái bàn dành cho những người bạn học đại học, cười cười chào hỏi với các bạn. Nhiều người một lúc lâu mới nhận ra cô, không khí nhất thời càng trở nên náo nhiệt hơn, từng người từng người đều đứng lên chạm cốc nói chuyện với Hà Phỉ Phỉ, Hà Phỉ Phỉ cũng một hai đáp lại.

Rốt cuộc cũng ngồi xuống chỗ ngồi, lúc này Hà Phỉ Phỉ mới phát hiện ra ngồi bên cạnh cô cũng là người bạn đã từng là bạn cùng phòng, Diệp Tĩnh.

Mỗi người đều sẽ có một người bạn cùng phòng cá biệt thời đại học, có lẽ là ganh tị, hay so sánh hư vinh, có lẽ là ích kỷ, keo kiệt, dù sao thì loại người đó khiến người ta rất ghét. Hà Phỉ Phỉ là người có tính tình thẳng thắn, cũng không để cho mình phải chịu uất ức, cho

nên đã âm ỉ không vui vẻ gì với Diệp Tĩnh, lúc này ngồi cùng nhau Hà Phỉ Phỉ cũng không muốn nói chuyện, chẳng qua là Diệp Tĩnh lại chủ động nói chuyện với cô.

“Hà Phỉ Phỉ, cậu về nước khi nào thế, tại sao không hề nghe thấy tin tức gì của cậu vậy?”

Về bên ngoài của Hà Phỉ Phỉ thì cười nhưng trong lòng không cười, “Về được nửa năm rồi, lúc về lại bận công việc, nên không liên lạc với bạn học.”

“À.....” Diệp Tĩnh kéo dài giọng ra, sau đó không biến sắc quan sát Hà Phỉ Phỉ, “Làm việc ở đâu thế? Đi du học về chắc hẳn là tiền lương không thấp rồi.”

Hà Phỉ Phỉ không chút để ý nói qua loa, “Bây giờ đi du học cũng không phải là chuyện gì to tát, mình cũng chỉ là một người đi làm công ăn lương bình thường, cậu quá xem trọng mình rồi.”

Diệp Tĩnh che miệng cười cười, “Được rồi, không nói chuyện này nữa, giới thiệu với cậu một chút, đây là bạn trai của mình.”

Lúc này, có người lên tiếng mỉa mai, “Diệp Tĩnh, cậu không ngừng giới thiệu bạn trai của cậu với bạn học. Không sợ một cô gái xinh đẹp như Hà Phỉ Phỉ cướp mất trái tim của bạn trai cậu sao?”

Diệp Tĩnh cả giận cười nói, “Chỉ nói bậy thôi, Phỉ Phỉ xinh đẹp như vậy, nhất định là đã có bạn trai rồi.”

Hà Phỉ Phỉ liếc qua một cái, vừa hay nhìn thấy Diệp Tĩnh dựa vào vai của người đàn ông cười cười, người đàn ông này có dáng người cao lớn, khó trách Diệp Tĩnh lại thích khoe khoang như vậy. Cô cười

nhạo ở trong lòng một tiếng, thấy hôn lễ còn chưa bắt đầu, cô liền lướt weibo.

Nhưng mà cuối cùng Diệp Tĩnh kia không hề để yên cho cô, lại gần nhìn cô, “Hà Phỉ Phỉ, cậu cũng chơi weibo à, chúng ta theo dõi lẫn nhau đi, mình có hơn một vạn người theo dõi rồi đấy.

Giờ phút này trong lòng Hà Phỉ Phỉ giống như có bảy vạn con ngựa đang chạy trốn, cô cất điện thoại di động, “Mình chỉ trong lúc nhàm chán quá nên xem chút tin tức nóng hổi thôi, nếu như thêm phương thức liên lạc, vi tín là được rồi.” Dù sao thì vi tín của cô cũng không hay dùng mấy, thêm một người cũng không có gì khác biệt.

Hai người thêm vi tín của nhau, sau đó Hà Phỉ Phỉ đứng lên đi toilet, Diệp Tĩnh nhân dịp không có ai chú ý, cầm điện thoại của cô lên, mới vừa rồi cô ta đã liếc nhìn mật mã của cô.

Bạn trai của cô ta ngăn cản cô ta, “Đây là điện thoại di động của người khác, xem lung tung như vậy không hay đâu.”

“Chao ôi, bọn em là bạn cùng phòng, xem điện thoại của nhau một chút cũng không sao đâu, theo dõi nhau một chút thôi mà.”

Cô ta mở ra weibo ra, lúc nhấn vào trang chủ, nhìn thấy số người theo dõi, ánh mắt tròn tròn lên. Hơn một mươi triệu? Cái này là mua đúng không!? Diệp Tĩnh định thần nhìn lại lần nữa, lúc thấy rõ tên hiển thị trên weibo, thì bối rồi, sau đó lập tức tắt weibo đi, để điện thoại về vị trí cũ.

Là một người lúc rảnh rỗi thì lướt weibo, dĩ nhiên Diệp Tĩnh biết tứ thần thú trên weibo, nhưng mà cô ta không ngờ được một trong số đó lại là bạn cùng phòng trước kia..... Nếu như Hà Phỉ Phỉ thật

sự Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát, vậy bạn trai của cô không phải là.....

Diệp Tĩnh nhớ tới trước đây không lâu mình đã nhìn thấy hình của Kiều Hoa ở trên mạng, nhìn lại bạn trai mình, trong lòng không nhận được cảm thấy chua xót.

Hà Phỉ Phỉ trở lại chỗ ngồi, đã nhận ra ánh mắt né tránh của Diệp Tĩnh, nhưng cũng không để trong lòng, sau đó Diệp Tĩnh không tiếp tục quần lấy cô nữa, cuối cùng thì màng nhĩ của cô cũng được yên tĩnh.

Tiệc hôn lễ mãi cho đến hơn mười giờ đêm mới kết thúc.

Hà Phỉ Phỉ nói chuyện với Ngô Di một lát, trong lúc đó Cố An Thành gọi điện thoại tới, Hà Phỉ Phỉ nhấn nút tắt, ngay sau đó Cố An Thành gửi một tin nhắn tới, hỏi cô đang ở đâu.

Hà Phỉ Phỉ trả lời lại là đang tham gia hôn lễ của một người bạn học, Ngô Di nhìn thấy cô có chuyện, thì dịu dàng để cho cô xử lý chuyện của mình trước. Hà Phỉ Phỉ nhìn đồng hồ, quả thật là cũng đã hơi trễ, vì vậy liền chào tạm biệt Ngô Di, hẹn một thời gian sẽ gặp mặt sau.

Cô cầm túi xách đi ra khỏi khách sạn, bấm điện thoại gọi cho Cố An Thành, “A lô, tìm em có chuyện gì à?”

“Bây giờ em đang ở đâu?”

Hà Phỉ Phỉ ngẩng đầu lên nhìn tên của khách sạn, sau đó nói lại cho anh, cũng không quên nhạo báng anh một câu, “Anh yên tâm, em sẽ không nhân dịp không có anh ở bên cạnh mà trái ôm phải ấp đâu.”

Cố An Thành không quan tâm lời nói mỉa mai của cô, “Chờ anh mười phút, anh sẽ tới đó nhanh thôi.”

Hà Phỉ Phỉ cảm thấy ngạc nhiên, “Cái gì?”

Điện thoại bị cúp, Hà Phỉ Phỉ giống như một hòa thượng lùn hai thước sờ tay không tới đầu (vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), chờ anh? Anh đã tới Hải Nam rồi sao?

Cô đứng chờ ở cửa chính của khách sạn được khoảng năm phút, đột nhiên phía trước có ánh đèn chiếu tới, có chút chói mắt, cô nhắm mắt lại, một lần nữa mở mắt ra thì ở trước mặt đã có một chiếc Audi dừng lại. Cửa sổ xe được hạ xuống, khuôn mặt của Diệp Tĩnh cũng lộ ra.

“Hà Phỉ Phỉ, đang bắt xe à? Lên xe đi, để mình nói bạn trai mình tiện đường đưa cậu về luôn.”

Hà Phỉ Phỉ khách sáo nhưng từ chối rất kiên quyết, “Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của cậu.”

Hình như Diệp Tĩnh có chút bất mãn, há miệng ra, nhưng chưa kịp nói câu nào ra khỏi miệng, thì đột nhiên phía sau vang lên tiếng còi xe cắt ngang. Lực chú ý của Hà Phỉ Phỉ cũng bị chiếc xe kia hấp dẫn, cô tinh mắt nhìn thấy Cố An Thành ngồi ở vị trí ghế lái, anh đã đến Hải Nam lúc nào?!

Cố An Thành xuống xe, đi lại phía cô, nhìn về mặt sững sờ của cô thì cảm thấy hơi thú vị, vì vậy búng một cái lên trán của cô, “Sao thế, ngây ra vậy?”

Hà Phỉ Phỉ sờ trán một cái, “Anh tới khi nào thế, tại sao không nói với em tiếng nào.”

“Ý định nhất thời, nhân tiện tới xem em có trái ôm phải ấp không.”

Hà Phỉ Phỉ không nhịn được cười, “Nhớ em thì cứ việc nói thẳng.”

Lúc này Cổ An Thành mới để ý tới còn có người ngoài, “Bạn em à?”

“À..... Bạn học thời đại học.”

Cổ An Thành khách sáo gật gật đầu chào hỏi với Diệp Tĩnh đang cứng ngắc người lại kia và bạn trai của cô ta, sau đó kẹp tay của Hà Phỉ Phỉ, “Muộn rồi, về khách sạn thôi.”

“Được.”

Diệp Tĩnh liếc nhìn nhãn hiệu của chiếc xe qua gương chiếu hậu, thầm nghĩ Hà Phỉ Phỉ cũng chỉ là một người đi làm bình thường, không thể nào là người có tiền, kết quả sau khi nhìn thấy rõ nhãn hiệu của chiếc xe xong, một ngụm máu nuốt không trôi cũng không phun ra được.

Maybach.....

Hà Phỉ Phỉ ngồi vào trong xe, chỗ ngồi hơi cứng một chút, cô liền hỏi, “Xe này là của anh à? Anh mua chiếc xe Maybach này khi nào?”

“Của một người bạn ở Hải Nam, dù sao thì anh không thể đi không tới đón em được, nên đành mượn đại một chiếc trong bãi giữ xe của cậu ta để đi đón em.”

Trong lòng Hà Phỉ Phỉ kêu gào: Anh giả vờ giả vệt cái gì, em rất là hài lòng 【 Hình động vẫy tay 】

Trở lại khách sạn, mới vừa vào gian phòng, người nào đó liền hóa thân thành sói, dây dưa một đường từ cửa cho tới giường ngủ, quần áo rơi vãi đầy đất, hiện trường cuộc chiến rất kịch liệt. Hà Phỉ Phỉ đầu hàng trước, liên tục xin tha, “Cũng đã mười một giờ rồi, em mệt lắm, ngày mai em còn phải thỏa thuận ký hợp đồng quan trọng nữa đấy.”

“Chẳng lẽ anh không quan trọng à?”

“Anh không chạy đi đâu được, nhưng tiền thì có thể!”

Cố An Thành vui mặt vào hõm vai của cô, hít một hơi thật sâu, sau đó khẽ nói, “Nhớ em.”

Hà Phỉ Phỉ nhắc nhở anh, “Chúng ta chỉ mới không gặp nhau hai tuần thôi, hơn nữa ngày mai là em về rồi.”

Cố An Thành ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn cô chăm chú, “Em không nhớ anh tí nào à?”

Hà Phỉ Phỉ sắp bị ánh mắt chăm chú của anh làm cho chết đuối, ma xui quỷ khiến trả lời, “Nhớ.”

Cố An Thành rất hài lòng, nhìn vẻ mặt cô quả thật là có chút mệt mỏi, cuối cùng đành phải nén lại dục vọng cuồng nhiệt, cúi đầu hôn một cái lên trán của cô, “Nhớ là được rồi, đi tắm đi.”

Cố An Thành dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, Hà Phỉ Phỉ có chút ngoài ý muốn, thầm nghĩ sau này phải nói ngọt một chút, rõ ràng là người này thích mềm không thích cứng.

Tắm xong, Hà Phỉ Phỉ ngồi ở đầu giường sấy tóc, nhân tiện lướt weibo. Cố An Thành quần khăn tắm đi ra, nhìn thấy mái tóc bị cô làm cho rối tung, nên cầm lấy cái máy sấy ở trong tay của cô, kiên nhẫn sấy khô mái tóc dài đen nhánh của cô.

Hà Phỉ Phỉ chọc chọc mấy cơ bụng của anh ở ngay trước mắt, Cố An Thành bắt lấy cánh tay của cô, “Muốn ngủ sớm một chút thì đừng lộn xộn.”

Hà Phỉ Phỉ cười hắc hắc, không tiếp tục trêu chọc anh nữa. Lúc này, đột nhiên có một tin nhắn hiện lên

Cô mở ra xe, là một tin nhắn Lâm Hủy gửi trong nhóm.

A Đại: mẹ nó!! Đã xảy ra chuyện gì?? Phỉ Phỉ sao có người đăng hình tụ họp của cậu lên!! Cậu cho à? Toi rồi, toi rồi, thế nào cũng có người hâm mộ tố cáo cô cho mà coi 【 cười cry 】

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 45

Editor: Táo đỏ phổ núi

Thấy tin nhắn của Lâm Hủy, Hà Phỉ Phỉ choáng váng cả người.

Lộ, bị lộ rồi sao?!

Cô lập tức mở weibo ra, thông báo gửi đến tới tấp, cô nhắm mắt mở phần bình luận ra, tất cả đều là những icon mặt cười ha ha đầy hàm ý, khi nhìn thấy tất cả đều là những icon cười ha ha thì Hà Phỉ Phỉ cảm thấy sống lưng cũng đổ mồ hôi lạnh.

Cô mở nội dung đề tài “Vương Bát bị vạch trần” ra, thì thấy trên đó có đăng một bài đăng.

Chuyên tìm kiếm thông tin người nổi tiếng trên mạng: Hôm nay nhận được thông tin bí mật của một người bạn trên mạng, phát hiện ra một chuyện rất đặc sắc, ha ha ha ha, vô cùng kích động luôn, tối nay nhất định là một đêm không ngủ được. Không nói dông dài nữa, đi vào trọng điểm luôn nhé, là người có hơn mười triệu người hâm mộ, nổi tiếng khoảng bốn năm nay, tên người này có bảy chữ cái, cô bị vạch trần rồi cô có biết không 【 mỉm cười 】 mọi người hãy đoán thử xem người nổi tiếng này có tài khoản phụ là gì, nếu đủ một trăm ngàn like thì sẽ đăng hình lên.

Đó là bài đăng đã được nửa tiếng rồi, bây giờ đã có hơn tám mươi ngàn like rồi, tình hình là chẳng mấy chốc nữa sẽ được một trăm ngàn like. Da đầu của Hà Phỉ Phỉ cũng sắp tê dại rồi, bình tĩnh suy nghĩ lại, không có lý nào lại như vậy, tại sao hình của cô lại lọt vào tay của người này được? Nói không chừng lại giống như lần trước, cố ý đăng hình để bôi nhọ cô... Nhưng nếu đúng là như vậy, tại sao lại biết cô có một tài khoản phụ khác? Hà Phỉ Phỉ nghĩ đi nghĩ lại, mẹ nó, chẳng lẽ thật sự bị lộ rồi sao!!

Cố An Thành tắt máy sáy, “Sao thế?”

Hà Phỉ Phỉ nhúu chặt lông mày lại, “Có một người nói là có hình của em...”

Ánh mắt của Cố An Thành ngưng lại, “Đưa điện thoại di động cho anh xem nào.”

Cố An Thành cầm điện thoại lên xem, sau đó đi ra khỏi phòng gọi một cuộc điện thoại, mấy phút sau quay trở lại, “Ngoài anh, Phương Dịch và Lâm Hủy ra, còn có ai biết tài khoản phụ này của em nữa không?”

Hà Phỉ Phỉ mờ mịt lắc đầu, “Không có ai nữa.”

“Trước tiên đừng lo lắng gì cả, anh sẽ cho người xử lý, tạm thời cứ khóa tài khoản của người kia lại đã.”

Hà Phỉ Phỉ rất rõ ràng tốc độ lan truyền của weibo, “Biết được thông tin này chắc chắn không chỉ có người kia, làm sao mà khóa được.....”

Cố An Thành dịu dàng xoa xoa tóc an ủi cô, nhưng lời nói ra thì rất tàn khốc, “Để những người hâm mộ biết được em ngoài việc viết

những mẫu truyện ngắn còn có cả những tác phẩm văn học cũng tốt mà, sẽ có nhiều người hâm mộ hơn.”

Chẳng hiểu tại sao, câu nói đầu tiên xuất hiện ở trong đầu của Hà Phỉ Phỉ lại là: Chó ngáp phải ruồi 【 Khuôn mặt Tiểu S lạnh lùng •jpg】

Qua mười phút, bài đăng này có số lượt like đã quá một trăm ngàn, và vẫn có xu thế tăng rất mạnh, hiển nhiên bài đăng của người này đã đưa ra thông tin khá rõ ràng, đại đa số cư dân mạng đều có thể đoán ra được đồ chính là Vương Bát.

Hà Phỉ Phỉ có chút buồn bực, người nổi tiếng có nhiều thị phi, muốn tránh cũng không tránh khỏi 【doge】

Nhưng chủ tài khoản này lại không đăng hình, có lẽ là đã bị xử lý một cách lặng lẽ rồi, bị khóa tài khoản rồi. Khu bình luận bị cư dân mạng oán trách, Hà Phỉ Phỉ nhìn một lúc cũng không thấy người này đăng hình lên, cô cảm thấy có lẽ chuyện này cứ như vậy mà qua đi rồi, vừa mới yên tâm được một chút, trở lại trang chủ, thì lại nhìn thấy một bài đăng mới được đăng trên weibo trước đó một phút.

Tài khoản phụ của chuyên tìm kiếm thông tin người nổi tiếng trên mạng: 【 hình ảnh 】

Theo trực giác Hà Phỉ Phỉ cảm thấy có gì đó không ổn, sau khi mở ra, cẩn thận từng chút từng chút một nhìn xuống dưới.

“Ha ha Bái Bái biết là tài khoản chính của mình sẽ bị khóa lại, dù sao thì bạn trai của người nổi tiếng này cũng không phải là người bình thường, muốn nhờ người khóa lại tài khoản của tôi cũng không có gì khó khăn. Nhưng mà thật là may vì tôi đã có sự chuẩn bị

trước, bây giờ sẽ công khai cho mọi người biết nhân vật nổi tiếng này là ai, đó chính là —— Vương bát 【 mỉm cười 】

Hãy xem tấm hình trước đó.

Có thấy quen mắt không ạ? Có một số người nhìn sẽ cảm thấy có đôi chút quen quen đúng không? Không sai! Người này chính là người mới gây sốt gần đây, là một trong những nhân vật chính gây nên cuộc đại chiến giữa cặp đôi Thím Kiều và cặp đôi Bát Kiều —— Thím Ba. Lại nói tới, Bái Bái tôi rất thích những tiểu thuyết của Thím ba, và cả những tiểu thuyết manga tôi cũng đều rất thích, mỗi ngày tôi đều theo dõi. Nói vào điểm chính nào, rõ ràng đang nói về Vương Bát, tại sao lại kéo Thím Ba vào trong này? Có bạn này nhận ra có điều gì đó không đúng không?

Đúng rồi, đúng rồi!!! Hôm nay Bái Bái sẽ cho mọi người một thông tin nóng hổi đó chính là —— Vương bát chính là Thím ba 【 mỉm cười 】

Kinh ngạc đúng không!! Hoảng sợ đúng không!! Đang cầm điện thoại đi động nằm trên giường xem, có phải bị điện thoại rơi vào mặt không!! Đang ngồi toilet mà cầm điện thoại, có phải điện thoại bị rơi xuống hầm cầu không!!!! Cái gì? Bạn nói Bái Bái đang nói vớ vẩn sao? Thật sự xin lỗi, Bái Bái chỉ nói những lời có thật thôi, nếu như không có chứng cứ, làm sao Bái Bái dám nói lung tung chứ? Sau đây xin mời nghe Bái Bái giải thích từng chi tiết một nhé ~

Lúc nhận được tin nhắn, trong lòng Bái Bái cũng vô cùng kinh ngạc, nói giỡn sao? Sao Vương Bát có thể là Thím ba được? Nhưng mà cuối cùng người bạn này đã đưa chứng cứ ra một cách rõ ràng khiến cho Bái Bái không thể nào hoài nghi được..... Ở đây Bái Bái không nói ra tên của người bạn này được, để bảo vệ cho

bạn ấy 【 mỉm cười 】 tóm lại, sau khi Bái Bái xem đi xem lại weibo của Vương Bát và Thím Ba, đúng là có công mài sắt, có ngày nên kim, rốt cuộc cũng phát hiện ra điểm kỳ lạ!

Bằng chứng đầu tiên khiến cho mọi người không thể không phục, nhìn xuống tấm hình chụp từ màn hình, vào một ngày tháng nào đó của năm ngoái, Vương Bát đã từng đăng một bài lên weibo, nói là điện thoại di động bị rớt bể rồi, trưng cầu ý kiến của mọi người, xem dùng điện thoại di động nào thì tốt. Một người bạn trên mạng đề cử vertu, Vương Bát liền mua, Bái Bái để ý thấy cũng vào khoảng thời gian đó, Thím ba cũng đăng lên rằng chính thức là khách hàng của hãng nào đó nhìn không hiểu lắm, Bái Bái tra baidu một chút, thì phát hiện ra đó chính là khách hàng của vertu 【 mỉm cười 】

Hiện nay bất cứ ai cũng hiểu được, mặc dù tính năng của Vertu rất tốt, nhưng mà giá tiền rất đắt, hơn nữa thiết kế của nó đại đa số không phù hợp với thẩm mỹ của phái nữ? Hơn nữa, nửa tháng sau, Vương Bát lại đăng bài lên, nói là thật sự không thích vertu nữa, vì vậy lại đổi điện thoại, mà đúng dịp là Thím ba cũng đổi 【 mỉm cười 】

Ok, coi như những điều trên chỉ là phỏng đoán của Bái Bái thôi, vậy thì chứng cứ tiếp theo sẽ không ai phản bác được nữa. Đó chính là địa chỉ IP của Vương Bát và Thím ba giống nhau như đúc.

Nói cho những bạn mù tin học hiểu một chút, để truy cập internet thì địa chỉ IP là duy nhất, nếu như hai người cùng dùng một đường truyền internet, thì địa chỉ IP tra ra sẽ giống nhau. Các bạn cảm thấy khả năng Thím Ba và Vương Bát là chị em, cùng dùng một đường truyền, hơn nữa đổi vertu cùng một lúc lớn hơn hay là khả năng Vương Bát chính là Thím Ba lớn hơn? 【 doge 】

Hơn nữa còn có một điều này, chắc hẳn rất nhiều người hâm mộ Kiều Hoa nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao rõ ràng Kiều Hoa và Vương Bát đã ở cùng một chỗ rồi, nhưng tại sao khi đứng cạnh Vương Bát lại không hề có chút né tránh nào, hơn nữa còn sẵn sàng mở nắp chai nước suối cho cô ấy nữa? Bây giờ chân tướng đã rõ ràng, những người hâm mộ Kiều Hoa cũng hiểu rồi đúng không, Kiều Hoa không phải là người đàn ông cận kề, mà chẳng qua Vương Bát và Thím ba chính là một người 【tan nát cõi lòng】

Cuối cùng còn có một câu này nữa, Vương Bát che giấu mọi người lâu như vậy, hơn nữa còn xuất sắc tới mức không để lại chút dấu vết nào, xin hãy báo cáo, còn về phần lý do báo cáo, hãy xem lại nội dung ngày trước trong weibo của Vương Bát, sau đó hãy xem xét cho thật kỹ 【mỉm cười】(tôi thật sự không phải là antifan)”

Sau khi Hà Phỉ Phỉ xem xong cảm thấy cuộc sống thật vô vọng, vốn còn tưởng rằng đã cho người đăng bài này một bài học rồi, ai ngờ lại thành ra thế này, quả thật là những lời lẽ đã đánh đúng trọng tâm, kín kẽ tới mức giọt nước cũng không lọt. Hà Phỉ Phỉ phát hiện ra mình không có lời nào để phản bác lại, chỉ có thể thở dài, chép chép miệng nhìn Cố An Thành, “Lạy luôn, bây giờ mật thám trên internet sao mà dồn ép nhau quá.”

Còn để cho người ta dùng nhiều tài khoản nữa không vậy 【Hình động vẫy tay】

Cố An Thành mỉm cười, cho cô lời an ủi cuối cùng, “Anh đã cố gắng hết sức nhờ người giúp em khỏi bị vạch trần rồi.”

“.....” Hà Phỉ Phỉ cào tóc, thở dài, “Thôi, lộ thì lộ đi, dáng dấp của em xinh đẹp như vậy, người hâm mộ nhìn thấy em xinh đẹp nhất định sẽ tha thứ cho việc em giấu thân phận.”

Cố An Thành bật cười, “Ừ, đẹp.”

Hà Phỉ Phỉ trầm tư, “Bây giờ em đang suy nghĩ, rốt cuộc thì ai là người tiết lộ ra tin tức em là người xinh đẹp..... À, không đúng, tin tức em che giấu thân phận.”

“Có phải có lúc nào đó em không để ý, có người đã xem điện thoại di động của em không?”

“Không biết nữa.....” Điện thoại di động vẫn luôn được cô mang theo bên người, trừ lúc đi toilet.

Đi toilet.....? Bỗng nhiên Hà Phỉ Phỉ nhớ tới, hôm nay lúc ở tiệc cưới, sau khi cô từ toilet trở lại, ánh mắt của Diệp Tĩnh vẫn luôn né tránh, hơn nữa Diệp Tĩnh cũng chơi weibo, biết cô cũng không phải là chuyện lạ..... Chẳng lẽ là cô ta?!

Hà Phỉ Phỉ giận dữ, muốn chất vấn Diệp Tĩnh, nhưng mà lại cảm thấy nếu như Diệp Tĩnh chết cũng không chịu nhận thì cô cũng không làm gì được, vì vậy cô quyết định đi đường vòng, hỏi người có tài khoản là chuyên đi tìm kiếm thông tin người nổi tiếng trên mạng.

Hà Phỉ Phỉ tra hỏi một hồi lâu, rốt cuộc người kia mới chịu mở miệng, nhưng mà chỉ chịu trả lời có mấy vấn đề thôi.

“Có phải là một người có hơn mười ngàn người theo dõi không?”

“Ừmh..... Đúng vậy.”

“Đưa hình cho cô lúc nào?”

“Vào khoảng hơn mười giờ.....”

Hà Phỉ Phỉ đã xác định được là Diệp Tĩnh rồi, lúc này mới lộn gửi tin nhắn mắng chửi Diệp Tĩnh.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 45-2

Editor: Táo đỏ phổ núi

Hà Phỉ Phỉ đã xác định được là Diệp Tĩnh rồi, lúc này mới lòng lộn gửi tin nhắn mắng chửi Diệp Tĩnh.

Cô gửi tám ảnh chụp màn hình qua, đi thẳng vào vấn đề không hề quanh co lòng vòng chút nào.

“Tôi nói này Diệp Tĩnh, con mẹ nó chứ cô rảnh quá hả, tung ảnh người khác lên mạng vui lắm à, nếu không thì tôi cũng chụp ảnh của cô tung lên mạng nhé, nhân tiện để cho bảy tám trăm ngàn người xem?”

Diệp Tĩnh nhanh chóng trả lời lại, “Nói chuyện cho đảng hoàng, mắng chửi người khác làm gì? Ý của cô là gì, cô cảm thấy người đăng hình cô lên là tôi?”

“Hừ hừ, trừ cô ra còn có ai nữa? Cô nói xem có phải cô ăn no rửng mỡ không có việc gì làm không? Cứ làm bạn học có mối quan hệ qua lại với nhau như vậy cả đời không tốt hay sao... Mà nhất định phải trở mặt với tôi, cô nghĩ tôi là người ngu hay sao mà không đoán ra việc làm của cô!”

“Hà Phỉ Phỉ, cô bị điên à, thích mắng chửi người khác như vậy sao, tôi đã nói không phải tôi là không phải tôi! Tôi biết cô chính là Vương Bát, nhưng tôi không nói cho ai biết, chắc chắn là cô đã để lộ hình của mình, nhưng lại đổ lên đầu của tôi, tôi hỏi cô có ý gì đây hả?”

Hà Phỉ Phỉ bình tĩnh lại, cô cẩn thận suy nghĩ lại, Diệp Tĩnh là một người ham hư vinh, nếu cô ta tung hình của mình ra ngoài, đối với cô ta và mình đều không có chỗ nào tốt, hơn nữa nếu muốn tung hình lên thì cô ta phải chọn tấm hình xấu nhất đăng lên mới đúng.

Hơn nữa xem ra phản ứng của Diệp Tĩnh không giống như đang chột dạ.....

Mẹ kiếp, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào chứ!!!

Cố An Thành tút chiếc điện thoại di động từ trong tay của cô ra, “Mười hai giờ rưỡi rồi, đi ngủ thôi.”

Gương mặt của Hà Phỉ Phỉ nhăn nhó lại, “Anh nói xem trừ bọn anh ra, thì còn ai biết được tài khoản phụ của em nữa?”

Cố An Thành lặng lẽ chớp mắt một cái, đột nhiên nhéo nhéo mũi của cô, ông nói gà bà nói vịt nói: “Đồ ngốc.”

“Anh biết sao?”

Cố An Thành tắt đèn, “Không biết, anh chỉ biết là bây giờ phải đi ngủ rồi.”

Nằm xuống, Hà Phỉ Phỉ lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, Cố An Thành thở dài, ôm cô vào trong lòng, “Em hãy suy nghĩ theo góc độ khác, nghĩ rằng từ bây giờ không cần phải che giấu điều gì nữa,

cứ thoái mái chia sẻ cuộc sống của chúng ta ở trên mạng, không tốt hơn sao? Cuộc sống và sáng tác của em vẫn tách ra, những người nào thích em có lẽ cũng sẽ thích tác phẩm của em, và thích tác phẩm của em thì dần dần cũng hiểu rõ về con người của em, không tốt à?”

Hà Phỉ Phỉ vui đầu vào trong lòng của anh, ngửi mùi sữa tắm nhẹ nhàng và khoan khoái trên người của anh, “Anh nói cũng có lý.....”

Cố An Thành cười cười, “Được rồi, ngủ đi, ngày mai tỉnh dậy coi như không có chuyện gì xảy ra, ở tài khoản chính thì đăng những bức hình hay là những điều vụn vặt trong cuộc sống của chúng ta, còn ở tài khoản phụ thì hãy chia sẻ những sáng tác hay những câu chuyện ngắn của em lên, điều duy nhất thay đổi chính là những người hâm mộ bắt đầu nói em là “Trên đời này Vương Bát là xinh đẹp nhất”.

Hà Phỉ Phỉ bị anh chọc cười, “Cố An Thành, tại sao trước đây em không phát hiện ra, anh cũng biết an ủi người khác.”

“Anh là người toàn năng.”

Hà Phỉ Phỉ ôm chặt hông của anh, thật ra thì cô không coi trọng việc bị vạch trần, vừa nghĩ tới chuyện sau này có thể chia sẻ chuyện tình cảm của mình và Cố An Thành lên mạng mà không phải cố kỵ điều gì, Hà Phỉ Phỉ lại cảm thấy có chút mong đợi. Không sai, cô rất thích ngược những người độc thân, rất thích bộ dạng của những fan hâm mộ nữ muốn đề Kiều Hoa nhưng lại không thể 【 mỉm cười 】

Trên thực tế những ngày sao đó của Hà Phỉ Phỉ hoàn toàn khác biệt so với sự tưởng tượng của cô. Đúng là Cố An Thành vẫn có thể ân ân ái ái ngược những người độc thân, nhưng mà tài khoản chính

của cô lại bị khóa cấm phát ngôn, muốn ân ái cũng không ân ái được. Bởi vì cô chia ra chơi hai tài khoản dẫn tới cuộc đại chiến ở trên mạng, khiến cho những người tham gia vào cuộc chiến sau khi biết được thì cảm giác như mình là một người ngu, cho nên lửa giận bùng lên, liên tiếp đi tố cáo cô trong một tháng, ít nhất một tháng cô chỉ có thể đăng chương mới lên tài khoản phụ, một tháng sau, cô thật sự không chịu nổi việc nữa, vì vậy đăng status lên.

*dyan(lee^qu.donnn).

Thím ba bạn tìm đàn ông v: Tôi chỉ muốn hỏi một chút, khi nào các bạn mới hết giận 【 mỉm cười 】 nếu như vẫn chưa hết giận, thì mười phút tôi sẽ hỏi lại một lần nữa.

Người hâm mộ đối xử với Thím ba rất dịu dàng, nhưng mà vừa nghĩ tới bây giờ Thím ba chính là Vương Bát, thì bọn họ lập tức đối xử bằng vẻ hung dữ chuyên dùng cho Vương Bát.

Ha ha ha ha tôi chỉ muốn biết chơi che giấu như vậy vui lắm sao, lúc ngủ cô và Kiều Hoa chọn tư thế như thế nào 【 mỉm cười 】

Đến bây giờ tôi vẫn không thể tin được dáng dấp của Vương Bát lại xinh đẹp như vậy, tam quan của tôi bị sụp đổ rồi 【 mỉm cười 】

Bốp bốp bốp, khi nào thì hai người chia tay, lúc đó chúng tôi sẽ bỏ qua cho tài khoản chính của cô 【 mỉm cười 】

Đem Kiều Hoa giao ra đây, hoặc là để cho chúng tôi thay phiên đè anh ấy một lần 【 mỉm cười 】

Vương bát, tôi cong, em cho tôi số điện thoại được không 【 yêu em 】

Ba phút sau, Cố An Thành đăng.

Gió thổi mây trôi trên sông v: bây giờ anh đang bị em nhốt ngoài cửa, khi nào thì em mới hết giận? Nếu như em nói không, vậy thì mười phút sau anh lại hỏi em tiếp. // Thím ba bạn tìm đàn ông v: Tôi chỉ muốn hỏi một chút, khi nào các bạn mới hết giận 【 mỉm cười 】 nếu như vẫn chưa hết giận, thì mười phút tôi sẽ hỏi lại một lần nữa.

Những người hâm mộ bị chấn động tinh thần luôn.

Trời ạ, Vương Bát cô giỏi lắm, lại dám đóng cửa nhốt Kiều Hoa ở bên ngoài!!!!

Hà Phỉ Phỉ không để ý những bình luận đang xù lông lên ở bên dưới của những fan hâm mộ nữ, mà hét lên về phía ngoài cửa, “Tự kiểm điểm một đêm, đi ra phòng khách ngủ.”

Cố An Thành: “.....”

Chỉ một lát sau, Lâm Hủy gọi điện thoại tới tám chuyện với cô, đột nhiên nói tới chuyện này, liền hỏi, “Cậu và Cố An Thành sao rồi, lại cãi nhau à?”

“Không có cãi nhau, chỉ chiến tranh lạnh một chút thôi.”

“Ha ha ha ha, xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Lúc trước anh ấy đồng ý với mình là lúc chụp hình cưới sẽ mặc áo cô dâu rồi! Bây giờ lại đổi ý!!”

Lâm Hủy phì cười, “Cậu gây ầm ĩ cái gì chứ, làm gì có đáng mày râu nào lại mặc áo cô dâu, nếu anh ấy đồng ý mới lạ đấy!”

Hà Phỉ Phỉ bĩu môi, “Nhưng mà rõ ràng trước đó anh ấy đã đồng ý rồi.”

“Ôi trời, chút chuyện nhỏ này, cậu lạnh nhạt anh ấy ba ngày, khẳng định là chuyện gì anh ấy cũng đồng ý với cậu, nhưng mà cậu phải chịu đựng được đó.”

“Ba ngày thôi mà, nói không thêm để ý thì chắc chắn sẽ không để ý tới.”

Từ trước tới giờ, Hà Phỉ Phỉ luôn thuộc phái hành động, quả thật là ba ngày không để ý tới Cố An Thành, Chu Như đoán được bọn họ có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng mà cũng không nhúng tay vào, xem như không biết chuyện gì cả.

Ba ngày sau là Chủ nhật, Hà Phỉ Phỉ khó có dịp được ngủ nướng, một mình chiếm cả cái giường lớn đang ngủ ngon lành, thì đột nhiên lại bị Cố An Thành lôi dậy. Động tác của anh rất nhanh chóng lột áo ngủ của cô ra rồi thay quần áo cho cô, Hà Phỉ Phỉ mơ mơ màng màng mở mắt ra, sau khi nhìn rõ thì bắt đầu đẩy anh ra, “Anh đang làm gì thế, đừng có động tay động chân.”

Cố An Thành vòng tay lại nhìn cô, “Anh hẹn cửa hàng áo cưới lúc mười giờ.”

Hà Phỉ Phỉ lập tức không phản ứng kịp, “?”

Cố An Thành kiên nhẫn giải thích, “Không muốn xem anh thử áo cưới sao?”

Hà Phỉ Phỉ bối rối một lát, lập tức nhảy dựng lên, “Đi đi đi!!”

Hùng hùng hồ hồ chạy tới tiệm áo cưới, Hà Phỉ Phỉ vui mừng tới mức không khép miệng lại được, “Sao đột nhiên lại nghĩ thông thế?”

Cố An Thành khẽ thở dài một cái, “Em không để ý đến anh, anh còn cách nào nữa đâu.”

Hà Phỉ Phỉ khoác vào cánh tay của anh làm nũng, “Lại đây ôm cái nào.”

Cố An Thành cho cô một cái ôm, còn thêm cả một nụ hôn nữa, đòi hết phần của cả ba ngày mới thôi..

Tiệm áo cưới, Hà Phỉ Phỉ ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt bình thản ung dung, khác hẳn những ánh mắt khác thường của nhân viên trong cửa hàng.

Vợ chồng son chúng tôi thích chơi trò tình thú như vậy đây, không được à?

Một lát sau, chiếc rèm bị kéo ra, Hà Phỉ Phỉ theo bản năng quay đầu lại, ánh mắt lập tức khựng lại.

Sắc mặt có chút xấu hổ nhưng lại cố tỏ ra bình thản của người đàn ông có chút không được tự nhiên, hành động thì cứng đờ, nhưng không hiểu sao hốc mắt của Hà Phỉ Phỉ lại đỏ lên.

Có người có thể bao dung cô tới mức như vậy, cô cảm giác như kiếp trước mình là người cứu vớt cả thế giới.

Cố An Thành thở dài, “Xấu xí tới mức khiến em phải khóc như vậy thật sự xin lỗi.”

Hà Phỉ Phỉ nhin không được cười lên, nhảy dựng lên ôm lấy cổ anh, hôn một cái thật mạnh lên mặt của anh, “Không, rất đẹp mắt, quả nhiên giống như trong tưởng tượng của em, Tiểu Thành của

chúng ta là người đàn ông đẹp trai như vậy mặc cái gì cũng đẹp hết. Nhưng mà.....”

Cô dừng một chút, hình như có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống nói, “Nhưng mà áo cưới này hãy để cho em mặc đi, khiến anh mặc áo cưới chỉ là giấc mơ ban ngày của em, có thể giả cho anh mới là giấc mơ thật sự của em.”

Khóe mắt của Cố An Thành hiện lên một nụ cười, anh giơ tay lên xoa xoa tóc cô, đột nhiên hỏi, “Phỉ Phỉ, có phải là anh chưa từng nói với em một câu không?”

“Nói cái gì?”

Cố An Thành cúi đầu, ghé sát vào bên tai cô, thổ lộ đơn giản nhưng lại rất chân thành..

Bên ngoài ánh mặt trời ấm áp, gió đầu hè thổi qua phía chân trời, những ngọn cây đung đưa, lưu luyến lướt qua bên tai của người yêu.

Thế giới rộng lớn như vậy, thật là mau mắn, anh đã từng đi ngang qua cuộc đời em, sau này anh vẫn muốn tham dự vào cuộc đời của em.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 46: Ngoại truyện về Lâm Hủy và Phương Dịch

Editor: Táo đỏ phổ núi

Mùa hè ở Trùng Khánh nóng như lò lửa, trên lối đi bộ có thể nhìn thấy hơi nóng bốc lên. Lâm Hủy tan làm, tay xách túi lớn túi nhỏ, đầu đầy mồ hôi đi từ trong siêu thị đi ra.

Lúc đi tới trước đèn xanh đèn đỏ, cô để mấy cái túi ở trong tay xuống, tay vừa lau mồ hôi, miệng vừa lẩm bầm mắng chửi một câu thời tiết chết tiệt.

Đột nhiên trước mặt cô có một chiếc xe dừng lại, cửa sổ xe hạ xuống, một gương mặt quen thuộc lộ ra.

“Người đẹp, có muốn đi quá giang không?”

Lâm Hủy lặng lẽ nhìn chằm chằm vào người đang đeo kính mát đó ba giây, sau đó rời mắt đi chỗ khác, “Không cần, tôi không có thói quen ngồi xe của người lạ.”

“Người đẹp có định nghĩa về người lạ rất khác người nhĩ, đã.....” Người đàn ông trên ghẹo nói, “Từng có "quan hệ mật thiết" với nhau rồi mà còn là người xa lạ sao?”

Lâm Hủy tỉnh táo lại, “Phương Dịch, anh rảnh rồi không có việc gì làm phải không, từ Thượng Hải tới đây chỉ để nói với tôi những lời này?”

Bỗng nhiên Phương Dịch bật cười, tháo kính mát xuống, mở cửa xe ra, giúp cô bỏ những túi lớn túi nhỏ vào ghế sau, “Lại mua mấy thứ đồ ăn không tốt cho sức khỏe, sẽ mập ra, em có biết không?”

Lâm Hủy ngồi vào ghế lái phụ, làm mặt quỷ về phía anh, “Có dùng tiền của anh sao?” Nói xong cô liền đóng cửa xe lại.

Phương Dịch nhún vai một cái, “Hôm nay sao nóng tính như vậy, tính khí cũng sắp bốc hỏa rồi, anh vội vàng tới đây để cho em có nơi trút giận à?”

Lâm Hủy tức giận nói, “Anh có thể không tới mà.”

Xe lái đi ra ngoài, về mặt Phương Dịch nhẹ nhõm “Vậy thì không được, anh sợ một tuần mà anh không tới thì em sẽ nhớ anh tới mức không ngủ được.”

Lâm Hủy lặng lẽ giơ ngón tay giữa lên.

Cũng đã hơn mấy tháng nay rồi, mỗi tuần Phương Dịch đều bay từ Thượng Hải tới đây một lần, mặt dày mày dạn ngủ ở nhà của cô, Lâm Hủy đuổi đi cũng không được, hơn nữa anh còn..... Nấu cơm..... Vô cùng..... Ngon, cho nên Lâm Hủy liền ỡm ờ cho anh ngủ ở nhà mình mỗi tuần một đêm. Dĩ nhiên, là ngủ ở phòng khách
【 mỉm cười 】

Đều tại cái miệng ham ăn gây họa _(:3 > ∠)_

Trong xe máy lạnh rất mát, sự buồn bực trong lòng của Lâm Hủy cũng dịu đi đôi chút, đang suy nghĩ về mối quan hệ giữa cô và Phương Dịch, thì nghe thấy Phương Dịch cảm râm ở bên cạnh, “Em xem em đó, lúc anh không ở nhà em, thì em chỉ biết đi siêu thị mua đồ ăn liền và khoai tây chiên, nồi cơm điện trong nhà em dùng để làm đồ trang trí à?”

Lâm Hủy chống cằm, không chút để ý trả lời anh, “Phương Dịch, mỗi tuần anh đều bay tới đây, không cảm thấy phiền à?”

Phương Dịch trầm mặc một chút, “Em cảm thấy phiền?”

“Không phải là vấn đề này.” Lâm Hủy nhìn bộ móng tay mới được sơn, “Tôi chỉ cảm thấy anh không cần thiết phải cảm thấy áy náy về chuyện đó, tôi cũng không để bụng đâu, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, ngủ thì ngủ thôi, còn để trong lòng làm gì nữa? Qua mấy tháng rồi, tôi cũng không còn quan tâm nữa, hơn nữa tôi cũng không kể ra chuyện anh làm một lần kéo dài bao lâu đâu, anh cứ yên tâm.”

Vẻ mặt của Phương Dịch có chút là lạ, giống như là có chút bất đắc dĩ lại có chút buồn cười, “Lâm Hủy, không phải là anh nói em, nhưng mà có đôi khi đầu óc em rộng tuếch không có gì hết.”

Lâm Hủy trừng mắt lên, “Anh có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” Phương Dịch cười khẽ một tiếng, “Tạm thời không nói đến chuyện lúc trước, không phải chúng ta đã sớm thống nhất rồi sao, để cho anh tạm đi lại nửa năm, nếu biểu hiện tốt thì sẽ được chuyển thành chính thức?”

“.....”

Hình như đúng là đã từng nói như vậy..... Ban đầu bọn họ say rượu loạn tính xong, Phương Dịch suốt mấy ngày trời tới tận nhà chặn cô lại, khiến cho Lâm Hủy phiền phức không chịu được, đành phải đồng ý qua loa là tạm qua lại nửa năm. Lúc đó cô cũng không tin là Phương Dịch lại thật lòng, dù sao thì anh cũng là người vừa có tiền lại vừa có tướng mạo tốt, cuộc sống này cũng không phải là một bộ phim thần tượng, làm gì có một tình yêu như vậy? Cô cảm thấy anh chỉ cảm thấy áy náy vì mối quan hệ từ trước tới giờ của bọn họ, không bao lâu nữa thì sự nhiệt tình này sẽ biến mất. Nhưng không ngờ đã mấy tháng rồi mà anh vẫn duy trì được, mỗi tuần vẫn đến Trùng Khánh một lần để gặp cô, nói thật, trong lòng Lâm Hủy đã có chút rối loạn.

Cô thích Phương Dịch, nhưng nếu như Phương Dịch chỉ mang tâm lý "Tôi không cẩn thận đã ngủ với người phụ nữ này nên phải chịu trách nhiệm" đối với cô, thì cô thà không cần, cứ mỗi người một phương như vậy còn hơn.

Mà bây giờ Phương Dịch lại dùng đủ mọi hành động thể hiện cho cô thấy là anh thật lòng, anh vô cùng nghiêm túc, thì cô cũng không cảm yên tâm, tất cả những cảm xúc phức tạp đều tập trung lại, mà hôm nay thời tiết lại vô cùng nóng bức khiến cho lòng cô như có lửa đang đốt, hơn nữa càng lúc càng cháy bùng lên.

“Khi đó tôi chỉ nói qua loa với anh cho xong chuyện thôi, anh không nhìn ra sao?” Lâm Hủy nhíu chặt chân mày lại, “Tôi nói thật, Phương Dịch, anh không cần phải dùng cách thức này để bồi thường cho tôi, anh nói xem anh không ở biệt thự rộng lớn thoải mái, mà lại mỗi tuần chạy tới nhà tôi để nấu cơm, dọn dẹp phòng ốc cho tôi, anh có mưu đồ gì à?”

Đột nhiên chiếc xe dừng lại, lúc này lại đúng giờ cao điểm, những chiếc xe ở phía sau tít còi inh ỏi, nhưng Phương Dịch vẫn không nhúc nhích, cứ dừng xe ở giữa đường. Lâm Hủy quay đầu nhìn lại, vội la lên, “Anh dừng xe ở đây làm gì, anh chặn hết những người đi phía sau rồi kìa!”

Phương Dịch đưa tay ra cố định cổ của cô lại, sau đó trườn người tới, cẩn thận hôn lên môi của Lâm Hủy. Con người của Lâm Hủy giống như sắp lồi ra ngoài, cô chưa kịp đẩy anh ra, thì anh đã chủ động buông tay, còn chưa đã ghìên nên liếm liếm môi dưới, “Đây chính là mưu đồ của anh.”

Không biết Lâm Hủy thẹn hay là tức giận, mà gương mặt của cô đỏ bừng lên, “Anh... Anh.....”

Một lúc lâu cô cũng không nói được tiếng nào, Phương Dịch khẽ xiết chặt cầm của cô, bắt buộc cô nhìn thẳng vào anh. Ánh mắt vô cùng nghiêm túc, “Lâm Hủy, em khờ thật hay giả vờ không biết, anh không tin là em không hiểu được suy nghĩ của anh, nếu như em thật sự không hiểu, vậy bây giờ anh nói rõ ràng cho em biết, anh thích em, anh muốn theo đuổi em, anh muốn ăn em... Em đã nghe thấy rõ chưa? Nếu vẫn chưa nghe rõ, anh có thể lặp lại, bao nhiêu lần cũng được, cho tới khi em nghe rõ thì thôi.”

Lâm Hủy: “.....”

“Nào, nói cho anh biết em đã nghe rõ chưa, nếu không nói gì thì anh sẽ không lái xe đi.”

“.....”

“Em cho rằng anh sẽ tốn nhiều thời gian và kiên nhẫn như thế này cho một người mà anh không thích sao? Lâm Hủy, em là tiên nữ hạ phàm hay sao mà anh lại cố sống cố chết mặt dày mày dạn đi tiếp cận em như vậy? Không phải là vì anh nhìn trúng em, con mẹ nó, anh đã nhìn trúng em từ tám trăm năm trước rồi, cho nên đêm hôm đó ở Bắc Kinh chỉ là đẩy nhanh tốc độ mà thôi, kết quả vẫn không thay đổi, coi như chúng ta không gặp mặt ở Bắc Kinh, thì sau đó anh cũng sẽ tạo ra cơ hội để gặp mặt. Còn nữa, anh nấu cơm dọn phòng cho vợ anh thì như thế nào? Lâm Hủy, em nói là tôi làm như vậy để bồi thường em?” Phương Dịch cười ha ha, “Anh không cho là ngủ với vợ một giấc mà còn phải bồi thường.”

Lâm Hủy: “.....”

Bây giờ cô hoàn toàn không biết nên nói cái gì, Phương Dịch nói một tràng như vậy, căn bản cô không chen vào nói được câu nào.

Phương Dịch cố ý bắt buộc cô mở miệng thể hiện thái độ, “Vẫn không chịu nói? Những người phía sau bắt đầu mất kiên nhẫn rồi.”

Thiếu chút nữa thì Lâm Hủy cắn nát răng, bộ dạng bình chân như vại của anh như vậy, hoàn toàn không xem những lời oán thán của chủ xe ở đằng sau ra gì, làm như anh không hề nghe thấy những tiếng còi xe chói tai ở đằng sau vậy.

“Vẫn còn không nói?”

Đầu óc của Lâm Hủy trống rỗng, bây giờ vẫn không rõ ràng lắm, chỉ có thể khẽ nói: “Anh lái xe đi trước đi!”

“Em thể hiện thái độ của em trước đi đã.”

Những tiếng còi xe ở phía sau dội thẳng vào trong lỗ tai, khiến cho màng nhĩ của Lâm Hủy cũng sắp bị thủng, cô không thể làm gì khác hơn là ứng phó trước, “..... Xem biểu hiện trong một tháng nữa!”

Khóe miệng của Phương Dịch khẽ cong lên, “Biểu hiện tốt thì chuyển sang chính thức?”

“..... Ừ.”

“Được.” Phương Dịch nhanh chóng nhấn chân ga, “Nếu em còn đổi ý nữa, anh sẽ cho người tới dỡ nhà em, sau đó trực tiếp cướp dâu.”

“.....”

Buổi tối hôm đó, Phương Dịch vì muốn chiếm được thiện cảm của cấp trên, xắn tay áo lên, thể hiện năng lực thật tốt..... À, xin đừng hiểu lầm, tôi chỉ nói là thể hiện năng lực trong phòng bếp thôi 【 mỉm cười 】

Lâm Hủy nhìn đồ ăn đặt ở trên bàn, sáu món mặn, một món canh, khóe miệng khẽ giật giật.

Hai người..... Làm sao ăn được nhiều như vậy chứ..... Đối diện với ánh mắt mong chờ của Phương Dịch, Lâm Hủy nhắm mắt ăn hết hai chén cơm, cái bụng cũng no căng tròn vo luôn.

Phương Dịch chủ động chịu trách nhiệm rửa bát, mặc tạp dề vào rồi chiến đấu với những chén đĩa bẩn, còn Lâm Hủy thì nằm trên ghế salon vừa chơi điện thoại vừa khẽ ngâm nga, bên cạnh còn có một đĩa trái cây Phương Dịch vừa mới rửa sạch xong. Nếu cảnh tượng này mà bị người khác nhìn thấy, sẽ bị người ta cảm thán một

câu địa vị nam giới trong gia đình bị giảm xuống, nữ giới trở thành chủ của gia đình.

Thật ra cuộc sống như thế này Lâm Hủy đã trải qua được mấy tháng, mỗi lần Phương Dịch tới nhà cô, cô chỉ cần chịu trách nhiệm ngồi chơi là được rồi _(:3 > ∠)_

Lâm Hủy đã từng nghi ngờ có phải Phương Dịch là tuýp người thích bị ngược đãi không, nhất định phải bị ngược mới chịu được.

Tối đi ngủ thì Phương Dịch lấy cớ là phòng khách không có máy điều hòa để đi vào phòng, Lâm Hủy vừa nghĩ tới trời nóng như vậy mà không có máy điều hòa thì quả thật là rất khó chịu, nên không đuổi anh đi. Sau đó người nào đó nằm dưới đất, với một tư thế mê người, rồi vẫy vẫy tay với cô, và đá lông nheo, “Tới đây, tới đây.”

Lâm Hủy: “.....” Lúc này nhanh chóng tắt đèn đi ngủ.

Ngủ say cho tới nửa đêm, Lâm Hủy cảm thấy có người lén lút leo lên giường, sau trận tranh cãi kịch liệt lúc chiều xong, cô quyết định giả vờ ngủ.

Sau mấy tiếng đồng hồ cô cũng đã hiểu ra, cô đã suy nghĩ rõ ràng về mối quan hệ của hai người, cô sống hai mươi mấy năm, khó khăn lắm mới thích được một người, nếu như vì sợ này sợ kia mà lại bỏ lỡ thì sau này không phải sẽ hối hận không thôi hay sao? Không bằng nhân lúc này người ta vẫn còn có thiện cảm với mình, thì toại nguyện cho bản thân mình một lần.

Lần đầu tiên trong mấy tháng này Phương Dịch được gần Lâm Hủy như vậy, trước kia chỉ cần gặp mặt là anh đã vui vẻ lắm rồi, bây

giờ có thể sờ lên bàn tay bé nhỏ này, lại còn có thể ôm cô vào lòng, anh vui tới mức không muốn ngủ nữa.

Nhìn thấy Lâm Hủy giống như đã ngủ thiếp đi, liền bắt đầu có suy nghĩ được đăng chân lên đăng đầu, bắt đầu hôn từng cái hôn nhỏ nhặt lên trên mặt của cô. Cuối cùng hôn lên đôi môi thì lông mi của Lâm Hủy run run, anh phát hiện ra, chỉ dừng lại một giây, sau đó anh hiểu ra điều gì đó, trong nháy mắt cảm giác vui mừng dâng lên trong lòng.

Nụ hôn này bắt đầu sâu hơn, không có kháng cự, không có tránh né, Phương Dịch hôn một lúc thì bắt đầu không thỏa mãn, người ở trong lòng đã để mặc cho anh định đoạt, thì có mấy người đàn ông có thể nhẫn nhịn được?

Anh không nhịn được bắt đầu cởi cúc áo của cô ra.....

***** Xã hội thái bình *****

Phương Dịch dùng hành động thực tế để chứng minh cái kia của mình không có vấn đề gì, thậm chí so với những người đàn ông bình thường còn “khỏe mạnh” hơn nhiều, tự mình trải nghiệm khiến cho Lâm Hủy hiểu ra được những người bạn trên mạng đã nói đúng.

A Đại đã thử qua, hết sức hối hận..... Cô là thật hối hận ngày đó đã ỡm ờ để cho Phương Dịch được toại nguyện, sau này mỗi ngày, hy vọng duy nhất của cô là Phương Dịch hãy mau chóng về Thượng Hải giải quyết núi công việc của anh đi, đừng làm khổ cô nữa.

Một tháng sau, Phương Dịch và Lâm Hủy nhận được thiệp mời đám cưới của Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành.

Hôn lễ của bọn họ được cử hành tại hòn đảo Laucala mà bọn họ từng đi du lịch, buổi hôn lễ cũng không quá long trọng, và cũng không mời nhiều khách, chỉ có người thân hai bên gia đình và bạn bè thân thiết. Và giáo đường nho nhỏ trên hòn đảo xinh đẹp này cũng chỉ đủ chỗ cho những người này mà thôi.

Lâm Hủy nhìn Hà Phỉ Phỉ mặc áo cưới, đi từng bước một về phía Cổ An Thành, không khỏi hâm mộ ở trong lòng. Nói chung mỗi một cô gái đều có một ước mơ như vậy, mặc chiếc váy cưới xinh đẹp nhất, sau đó nắm tay người đàn ông mà họ yêu thương nhất.

Lúc này, Phương Dịch ngồi ở bên cô đột nhiên nắm chặt lấy tay của cô, Lâm Hủy quay đầu sang nhìn, thì anh lại làm ra vẻ như không có chuyện gì, gương mặt mỉm cười nhìn cô dâu chú rể.

Bọn họ ầm ĩ tới khuya, cuối cùng Cổ An Thành không chịu được nữa mới đứng lên đuổi bọn họ ra ngoài hết, bọn họ vừa đi ra ngoài vừa cười Cổ An Thành vội vàng muốn cùng vợ sinh khỉ con rồi.

Đêm khuya, Lâm Hủy và Phương Dịch đi dạo trên bờ biển không một bóng người, nước biển lạnh lạnh tràn vào mắt cá chân, vô cùng dễ chịu.

Phương Dịch ôm lấy Lâm Hủy từ phía sau, hai người lặng lẽ nhìn bóng đêm, qua một lúc lâu, đột nhiên Phương Dịch hỏi, “Có phải anh đã được lên chuyển sang chính thức rồi không?”

Lâm Hủy ồ một tiếng, “Bởi vì đồng chí Phương Dịch đã biểu hiện rất tốt, cho nên cấp trên đã bỏ phiếu kín quyết định giữ lại đồng chí Phương Dịch.”

Phương Dịch cười khẽ một tiếng, giơ bàn tay của cô lên, nghịch nghịch từng ngón tay một, “Hôm nay, lúc trong giáo đường em nghĩ gì thế?”

“Hâm mộ chứ sao.”

Cô thờ ơ nói xong, lại cảm giác được đột nhiên ngón tay của mình hơi lạnh lạnh, cúi đầu xuống nhìn, một chiếc nhẫn đã được Phương Dịch đeo vào ngón tay.

Mười ngón tay của Phương Dịch và cô đan xen vào nhau, “Như vậy có còn hâm mộ nữa không?”

Lâm Hủy bối rối một lúc lâu, sau đó mới nghiêm mặt lại, “Vừa mới chuyển sang chính thức đã muốn nhảy lên đầu của cấp trên rồi à, đồng chí Phương Dịch, lá gan cũng không nhỏ nhỉ.”

Phương Dịch cười khẽ nói, “Cám ơn cấp trên đã bồi dưỡng, nửa đời sau tôi nhất định sẽ lo lắng cho người thật tốt, không phải lo lắng bất cứ điều gì.”

Lâm Hủy không nhịn được phì cười một tiếng, cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trong tay, trong lòng thỏa mãn, “Này, anh chỉ cầu hôn đơn giản như vậy thôi à? Không có tế bào lãng mạn chút nào sao?”

Phương Dịch cười, “Từ trước đến giờ anh vẫn không có căn bệnh hình thức kia, anh thuộc phái hành động.” Nói xong, anh khom lưng, ôm ngang Lâm Hủy đang không hề có chút phòng bị nào, “Vào động phòng luôn ~”

“Anh đúng là đã đạt tới cảnh giới không biết xấu hổ cao nhất rồi!”

“Không biết xấu hổ cũng không sao, em thích là được.”

“Nếu như không phải anh có gương mặt này, em mới không thèm nhìn anh.”

“Mẹ nó, ông đây có nhiều tiền như vậy mà em còn không vừa lòng? Cái người phụ nữ này sao khó chiều như vậy.....”

Gió đêm thổi những tiếng cười đi, chỉ lưu lại tiếng sóng biển khe khẽ vỗ vào bờ cát, dịu dàng giống như những ánh sao.

Ánh sao và biển rộng đẹp như vậy, rất thích hợp để nắm tay nhau, cùng đi trên một con đường.

TRÍ THÔNG MINH CỦA EM THẬT LÀ UÔNG PHÍ

Thời Nhĩ
dtv-ebook.com

Chương 47: Cả nhà nổi tiếng

Editor: Táo đỏ phổ núi

Kể từ khi hình của Hà Phỉ Phỉ được đăng lên trên mạng, mỗi ngày có hàng ngàn tin nhắn gửi tới, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi mà số người theo dõi đã lên tới hai mươi triệu, tốc độ tăng lên nhanh chóng tới mức cô cho là trong lúc mộng du đã mua số lượt theo dõi. Có nhiều hoa đào như vậy tự nhiên sẽ có người có ý kiến, nhân dịp Hà Phỉ Phỉ đi tắm đã len lén vào weibo của cô, sau đó đăng hình đám cưới của bọn họ lên, rồi kèm theo khuôn mặt cười.

Kể từ khi hình của Hà Phỉ Phỉ được đăng lên trên mạng, mỗi ngày có hàng ngàn tin nhắn gửi tới, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi mà số người theo dõi đã lên tới hai mươi triệu, tốc độ tăng lên nhanh chóng tới mức cô cho là trong lúc mộng du đã mua số lượt theo dõi. Có nhiều hoa đào như vậy tự nhiên sẽ có người có ý kiến, nhân dịp Hà Phỉ Phỉ đi tắm đã len lén vào weibo của cô, sau đó đăng hình đám cưới của bọn họ lên, rồi kèm theo khuôn mặt cười.

Đối với lần này, những fan hâm mộ là nữ phản ứng là: Oa oa Kiều Hoa rất đẹp trai có thể thỏa mãn Vương Bát của chúng ta rồi, khẳng định là công phu rất là ghê gớm! Chỉ cầu được ngủ một lần!

Còn những fan hâm mộ nam phản ứng là: Kiều Hoa vừa nhìn là biết không được lâu rồi, Vương Bát sau khi cưới mà sinh hoạt vợ

chồng không hạnh phúc thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm anh!
Anh vĩnh viễn vẫn sẽ chờ em 【doge】

Cố An Thành: “.....”

Anh trầm mặt, lại đăng lên weibo.

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát v: Sau khi kết hôn cuộc sống vợ chồng của chúng tôi rất hạnh phúc, không cần nhọc lòng lo lắng, cảm ơn 【mỉm cười】

Fan hâm mộ nữ: giọng điệu này tuyệt đối là của Kiều Hoa!! Kiều Hoa nhìn em nè!! Cửa phòng đã rộng mở, khi nào thì anh tới 【mỉm cười】

Fan hâm mộ nam: Kiều Hoa có dám so xem cửa ai dài và lớn hơn không 【mỉm cười】

Hà Phỉ Phỉ trùm khăn tắm đi từ trong phòng tắm ra ngoài, thấy vẻ mặt Cố An Thành giống như đang ghen ghét, có chút buồn cười, “Đang đọc tin tức gì hả? Vẻ mặt sao lại đăm chiêu như vậy.”

Cố An Thành thoát khỏi weibo, để điện thoại lên tủ đầu giường, “Anh lại có thêm mấy triệu tình địch nữa.”

Hà Phỉ Phỉ sững sờ, sau khi phản ứng lại thì cô cười nắc nẻ, “Anh nhìn gà hóa cuốc à, bạn bè trên mạng mà anh coi thành tình địch, cách mấy ngày lại lôi ra nói một lần, anh không thấy mệt à.”

Cố An Thành trầm mặt một hồi rồi nói, “Cũng đúng, dù sao đi nữa thì bọn họ chỉ có thể nghĩ trong lòng một chút mà thôi.”

“.....”

Cố An Thành ngoắc ngoắc tay về phía cô, sau đó vồ vồ lên giường ngủ bên cạnh mình. “Lại đây.”

Hà Phỉ Phỉ lại nằm bên cạnh anh, đưa tay đặt lên bụng của anh, cố ý nghịch ngợm vẽ vòng tròn lên chỗ rốn của anh, “Hôm nay, mẹ của chúng ta đã đi du lịch rồi, mấy ngày nữa cũng chưa về.....”

Cố An Thành nghe một hiệu mưòi, bắt lấy tay của cô, lật người đè cô xuống dưới, “Mấy ngày nay không làm em mệt?”

Hơi thở nóng hổi của anh xẹt qua phần cổ của cô, Hà Phỉ Phỉ bị nhột nở nụ cười, “Không mệt, tiểu Kiều Hoa còn phải tiếp tục cố gắng.”

Cố An Thành buồn cười nên cười ra một tiếng, “Em đó..... Nói không giữ miệng.”

“Còn không phải là học theo anh hay sao? Anh vừa nhìn thì biết không phải người đứng đắn rồi.”

Cố An Thành nắm lấy phần eo của cô, “Học còn chưa đến nơi đến chốn, muốn giỏi thì phải chủ động hơn.”

Hà Phỉ Phỉ quả quyết ôm lấy cổ của anh, sau đó ngửa đầu chủ động hôn lên bờ môi của anh, Cố An Thành hết sức phối hợp, thậm chí lúc Hà Phỉ Phỉ cố gắng lật người lại cho anh nằm ở dưới thì cũng không hề có chút phản kháng nào, vì vậy Hà Phỉ Phỉ đã thành công chiếm cứ vị trí ở trên, muốn làm gì thì làm đối với Kiều Hoa đang nằm ở dưới.

Bởi vì Hà Phỉ Phỉ thực sự quá mức lè mề, hơn nửa tiếng mà còn chưa có tiến triển gì, bị trêu chọc tới mức cả người đều dâng lên lửa nóng, rốt cuộc Cố An Thành không chịu nổi nữa, phải đặt cô ở dưới

thân, “Thôi, em không cần phải cử động gì nữa hết, chỉ cần nằm yên là được rồi.”

Đột nhiên Hà Phỉ Phỉ chống đỡ gương mặt đang sắp lại gần của anh, nghiêm mặt nói, “Cố An Thành, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

Cố An Thành đang trong tình trạng tê đã lắp vào cung, làm gì còn nhiều kiên nhẫn như vậy, “Sau này lại nói tiếp, hử?”

“Không được, bây giờ phải nói ngay.”

Anh đành phải thở dài, “Được, nói đi, là chuyện gì?”

Hà Phỉ Phỉ suy nghĩ một chút, “Em..... Muốn có đứa bé.”

Cố An Thành trầm mặc.

Hà Phỉ Phỉ vội vàng nói, “Không phải là ba mẹ em hay mẹ anh thúc giục đâu, chỉ là em rất muốn, em thích có đứa nhỏ, hơn nữa đứa nhỏ của chúng ta khẳng định là sẽ rất đáng yêu, chỉ nghĩ tới thôi đã thấy thích rồi ~”

Cố An Thành dừng một chút, sau đó nói, “Hay là, để khoảng hai năm nữa? Em vẫn còn nhỏ, không vội.”

Hà Phỉ Phỉ nhăn mày lại, “Nhưng Lâm Hủy cũng đã mang bầu rồi..... Bọn họ còn kết hôn muộn hơn chúng ta hai tháng!”

“Đó là do bọn họ không dùng các phương pháp bảo vệ, chúng ta không nên học tập mấy tấm gương xấu đó.”

“Nhưng em muốn!”

Cố An Thành ngồi thẳng người, xoa tóc của cô, “Phỉ Phỉ, chúng ta mới kết hôn hơn ba tháng, anh vẫn muốn trải qua thế giới hai người với em một khoảng thời gian nữa, hơn nữa anh không đành lòng để cho em chịu khổ chuyện sinh con dưỡng cái, đồng ý với anh... Hãy đợi thêm hai năm nữa được không?”

“Sớm muộn gì cũng phải sinh con mà,” Hà Phỉ Phỉ có chút mất mát, “Em thật sự muốn có một đứa nhỏ.....”

Cố An Thành không chịu nổi nhất là bộ dạng uất ức này của cô, trong lòng không nhịn được mà mềm nhũn ra, nghĩ lại một chút, sau đó lùi một bước, “Vậy để hai tháng nữa đi, có được không?”

Hà Phỉ Phỉ sợ anh đổi ý, lập tức đồng ý, “Được! Không cho phép anh lật lọng đâu đấy!”

Cố An Thành chỉ chỉ mũi mình, “Nói được là làm được. Vậy..... Bây giờ chuyện quan trọng cũng đã nói xong rồi, có phải em nên nghĩ tới ông chồng đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng của em một chút không?”

Bàn tay của Hà Phỉ Phỉ chống đầu, nháy nháy mắt quyến rũ anh, “Cho anh toại nguyện đó, tiểu yêu tinh.”

Cố An Thành cũng không cô phụ biệt danh mà Hà Phỉ Phỉ đã ban tặng, cả đêm đều chăm chỉ ra sức, trước khi ngủ thiếp đi Hà Phỉ Phỉ không nhịn được mà suy nghĩ, gần đây có phải Cố An Thành đã đặc biệt mua thuốc bổ thận hay không.....

Sau khi cưới ngày nào cũng ngọt ngọt ngào ngào, mỗi ngày Hà Phỉ Phỉ đều được ăn những món ăn do ông xã nấu, trôi qua vô cùng thoải mái, điều duy nhất khiến cô đau đầu chính là vòng hồng (người

nổi tiếng trên mạng) ngày càng nhiều, người bình thường cô dễ dàng ứng phó thì không nói làm gì, nhưng võng hồng như bà Hà thì lại không dễ đối phó như vậy.

Kể từ khi bà Hà biết được con gái mình có nhiều người theo dõi như vậy, phải nhiều gấp mười lần của mình, thì lập tức càng cảm thấy buồn bực hơn, hơn nữa tâm trạng buồn bực này còn kéo dài mấy tháng mà vẫn không giảm.

Người nào đó còn cảm thấy không có gì là không đúng

ㄟ(͜ ^ ͜)ㄟ

Đầu của Hà Phỉ Phỉ đỏ đầy mồ hôi lạnh, không thể nào hiểu nổi tại sao lại bị mẹ mình đối xử lạnh nhạt như vậy, trước kia không thèm nói lời nào, không biết từ lúc nào lại bắt đầu móc mĩa cô _(:3 > ∠)_

Một ngày nào đó, đột nhiên bà Hà phúc khí tâm linh (khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn), lôi kéo Hà Phỉ Phỉ lại giảng giải cho cô một ý tưởng mới, “Phỉ Phỉ, sau này bất kể con đăng cái gì lên Weibo, thì hãy thêm mẹ vào, bây giờ trên mạng người ta hay làm vậy, để like lẫn nhau, để được biết đến nhiều hơn, sao nào, không tồi đúng không?”

Hà Phỉ Phỉ =||

Vừa nhìn thấy cô không có bất cứ cảm xúc nào trên mặt, bà Hà lập tức nghiêm mặt lại, “Sao thế, có hơn hai mươi triệu người theo dõi thì cho rằng mình có tài năng, ngay cả lời nói của mẹ cũng không thèm nghe nữa sao.”

. Hà Phỉ Phỉ không thể làm gì khác hơn là đồng ý với mẹ của cô, “Được, được, con biết rồi, con biết rồi.”

Vì vậy kể từ lúc đó, mỗi khi Hà Phỉ Phỉ đăng cái gì lên Weibo cũng có nội dung như thế này ↓

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát: hôm nay đi dạo trong một nhạc hàng buffet mới mở, giá cả cũng không tồi, đồ ăn thì tươi ngon, chất lượng. Cúc Hoa biến thành hoa hướng dương

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát: ha ha ha mau nhìn tấm hình động này đi, không ngừng cười được ha ha ha ha ha ha ha Cúc Hoa biến thành hoa hướng dương

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát: chủ đề hôm nay: nhu cầu của bạn gái hơi lớn một chút thì phải làm thế nào? Cúc Hoa biến thành hoa hướng dương

Đám bạn trên mạng nhanh chóng phát hiện người có tên là Cúc Hoa biến thành hoa hướng dương luôn là đối tượng mà Vương Bát gắn thẻ vào mỗi bài viết của cô, vì vậy mọi người tò mò vào xem, ồ, là người hay viết những mẩu truyện ngắn, chắc cũng có mối quan hệ không tệ với Vương Bát, vì vậy tiện tay bấm theo dõi luôn.

Bà Hà thấy mỗi ngày tài khoản của mình có thêm hàng trăm hàng ngàn người theo dõi, thì không khỏi vui vẻ ra mặt, khiến cho những mỹ phẩm đắt tiền ngăn ngừa nếp nhăn vẫn dùng hàng ngày không có chút tác dụng nào.

**

Hai tháng trôi qua, đối mặt với ánh mắt mong đợi của Hà Phỉ Phỉ, Cố An Thành không thể làm gì khác hơn là đem những đồ bảo vệ ở

trong ngăn tủ đầu giường cất đi hết.

Dù sao sinh một đứa là đủ rồi, qua hết mười tháng này, thì anh lại là một hảo hán, Cố An Thành tự an ủi mình như vậy, sau đó thì rất giữ lời, chuyên tâm tạo người.

Không biết có phải bọn họ tính toán rất đúng lúc hay không, mà không bao lâu sau, Hà Phỉ Phỉ nhanh chóng dính bầu. Từ bệnh viện đi ra, Hà Phỉ Phỉ vừa nghĩ tới trong bụng mình đã có một sinh linh bé bỏng đang dần dần hình thành, sau đó sẽ lớn lên, thì vô cùng vui mừng không nói nên lời. Cố An Thành mặc dù xót cô phải chịu khổ, nhưng nhìn thấy cô vui vẻ như vậy thì tạm thời nén sự lo lắng trong lòng xuống, ôm chặt cô vào lòng.

Người này đã khiến cho số phận lận đận của anh được hoàn chỉnh hơn, có thể có được cô, đó là phần thưởng lớn nhất sau khi chịu đựng những nỗi vất vả kia. Anh thực sự cảm thấy cảm kích ở trong lòng.

Mang thai được ba tháng sau khi đi siêu âm thì bệnh viện lại cho bọn họ một niềm vui bất ngờ nữa.

Hà Phỉ Phỉ được dự báo là sinh đôi, theo như kết quả siêu âm, thì là hai bé gái.

Hà Phỉ Phỉ thích nhất là con gái, cho nên vui vẻ không thôi, Cố An Thành nghe thấy vậy, cũng nở nụ cười, hai người tận hưởng niềm vui của người sắp làm cha mẹ, cũng giống như tất cả các cặp đôi vợ chồng khác.

Khoảng cách tới ngày dự sinh còn năm tháng, nhưng mà hai bà mẹ bắt đầu lo xa rồi, mỗi ngày ngoại trừ chuyện chơi mát chược thì

thú vui hạng nhất của bọn họ chính là đi dạo các trung tâm mua sắm, để mua quần áo cho hai đứa cháu gái bảo bối, tất cả đều mua hai bộ giống nhau như đúc, từ lúc vừa mới sinh ra cho tới năm tuổi đều mua hết, Hà Phỉ Phỉ nhìn tủ quần áo được nhét đầy ắp kia, lông mi cũng giật giật.

Trong lúc chờ sinh, cuộc sống mỗi ngày của Hà Phỉ Phỉ giống như là của một Thái Hoàng Thái Hậu, hết ăn, hết uống lại đi ngủ, lại còn không phải đi làm nữa, quả thực là một người lười biếng nhất trần đời. Nhưng mà cũng theo đó cân nặng của cô tăng lên vù vù, nghe nói phụ nữ sau khi sinh sẽ tăng lên hơn chục kí lô, trong lòng cô có chút buồn bực.

Dù sao chồng cô vừa đẹp trai, trẻ tuổi lại có vóc người, có không ánh mắt nhìn chăm chăm như hổ rình mồi, không cảnh giác là không được.

. Cách thời điểm dự sinh khoảng một tháng, đột nhiên Hà Phỉ Phỉ có dấu hiệu sinh, Chu Như vội vàng gọi điện thoại cho bệnh viện, rồi gọi điện thoại cho Cố An Thành. Lúc Cố An Thành nhận được điện thoại, sắc mặt lập tức thay đổi, ném lại tất cả công việc cho Abby, cầm cái áo khoác nhanh chóng đi ra khỏi công ty.

Đời này của Hà Phỉ Phỉ chưa bao giờ trải qua cảm giác đau đớn như vậy, đau đến mức muốn ngất xỉu nhưng lại không ngất được, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Cô đang chịu đau đớn ở trong phòng sinh, còn Cố An Thành thì chờ ở bên ngoài, trong lòng như có lửa đốt, Chu Như và mẹ Hà nhìn thấy sắc mặt của anh trắng bệch, giống như anh mới là người đang chịu đau đớn, thì vội đi lại an ủi anh.

Không biết qua bao lâu, bác sĩ mở cửa bước ra, Cố An Thành sai bước lại nghênh đón, còn chưa kịp mở miệng, nét mặt của bác sĩ đã tươi cười nói, “Chúc mừng gia đình, mẹ tròn con vuông, hai cô bé đều rất khỏe mạnh!”

Tảng đá đè nặng trong lòng được thả xuống, Cố An Thành lập tức đi vào phòng sinh, đứng ở đầu giường, đau lòng lau mồ hôi cho Hà Phỉ Phỉ.

Hà Phỉ Phỉ hoảng hốt, lúc nhìn thấy anh, trước mắt cũng trở nên mờ lung, “Đau quá đi mất..... Đau muốn chết.....”

Cố An Thành cụng trán mình vào trán của cô, nhỏ giọng nói, “Chúng ta sẽ không sinh nữa, không bao giờ sinh nữa.” Anh cũng sợ lắm rồi, không muốn bị lại bị như vậy một lần nào nữa đâu.

Hà Phỉ Phỉ nghe được câu này, ngay lập tức rơi nước mắt, nghẹn ngào vang một tiếng.

Bởi vì sinh non, cho nên phải nằm ở bệnh viện thêm nửa tháng, mỗi ngày Hà Phỉ Phỉ và Cố An Thành đều tới thăm chúng, hai đứa nhóc nằm trên giường dành cho con nít, trên đầu của bọn chúng đã mọc những sợi tóc tơ ngắn ngủn, đôi mắt đen láy long lanh như nước, khuôn mặt trắng trẻo mẫm mĩm và bàn tay nhỏ bé quơ quơ khiến cho người ta không nhìn được mà muốn sờ một chút, Hà Phỉ Phỉ rất thích những cũng không biết phải làm sao.

Cô kéo áo của Cố An Thành, “Anh nhìn kìa, có phải bọn chúng đang cười không? Có phải chúng đã nhận ra chúng ta là ba mẹ rồi không?”

Cố An Thành nghe vậy, không nhịn được cười một tiếng, cũng không phủ nhận, “Ừ, hai đứa nhóc này thông minh như vậy, chắc là đã nhận ra chúng ta là ba mẹ rồi.”

Hà Phỉ Phỉ cười nói, “Đúng vậy, thông minh giống em, tương mạo cũng giống em, sau này khẳng định sẽ mê hoặc rất nhiều người, cuối cùng sẽ lấy được một ông chồng đẹp trai lên được phòng khách xuống được phòng bếp về nhà.”

Cố An Thành vuốt vuốt mái tóc của cô, cười không nói.

Từ khi trong nhà có thêm hai đứa nhóc này, cả nhà từ ba Hà, mẹ Hà, mẹ Chu, cho tới những người giúp việc và tài xế, tất cả đều vui vẻ không thôi, cả ngày lẫn đêm đều xúm lại chơi với hai đứa nhóc này, hận không thể hái sao ở trên trời xuống cho bọn chúng chơi. Lâm Hủy và Phương Dịch cũng đặc biệt dẫn con của bọn họ tới chơi với hai em gái, bốn người bọn họ mỗi người ôm một đứa nhỏ chụp một tấm hình tự sướng, Hà Phỉ Phỉ hài lòng đăng hình lên weibo.

Lão Vương sát vách tên gọi là bát bát: Tứ Thần Thú cùng với.....
Hoàng tử và công chúa 【 mỉm cười 】 【 hình ảnh 】

Bài đăng này chỉ trong hai tiếng ngắn ngủi đã trở thành đề tài nóng hổi, chiếm vị trí này một thời gian dài vẫn không rớt hạng, số lượt like đã vượt quá con số một triệu.

Tám hình này chính là tám hình đẹp nhất năm nay, tôi phải lưu lại mới được 【 doge 】

Cp Tám Kiều và Cửu chân nói đùa vậy mà cuối cùng lại thành sự thật 【 Hình động vẫy tay 】 bảo hội FA làm sao sống tiếp được nữa đây 【 mỉm cười 】

Gào khóc gào khóc, đẹp quá đi mất!!!! Mỗi một gương mặt có thể liếm láp một ngày!!! Tất cả liếm láp được năm ngày!!!! Tôi kích động quá muốn xuống dưới chạy ba vòng!!!

Tiểu hoàng tử và tiểu công chúa xinh xắn quá, tim cũng muốn tan chảy ra rồi, oa oa Vương Bát và A Đại, kiếp trước nhất định hai người đã cứu vớt thế giới rồi qaq

Vương bát: quả thực không dám dấu diếm, tại hạ chính là người cứu vớt thế giới—— hiệp sĩ rùa đen 【doge】

Nhà trên, A Đại: quả thực không dám dấu diếm, tại hạ chính là anh hùng siêu nhân—— Đại Đại man 【mỉm cười】 Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Ước nguyện lớn nhất của chúng tôi là cưới được một người phụ nữ giống như Vương Bát và A Đại, rồi sinh ra một đứa nhóc xinh xắn 【Hình động vẫy tay】 cùng là đàn ông, tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy!!!

Đúng như dự đoán, hai công chúa và hoàng tử nhỏ trở thành võng hồng thế hệ mới, Hà Phỉ Phỉ rất thích chụp hình cho bọn chúng, mỗi ngày đều chụp đủ các góc độ, phản ứng của bạn bè trên mạng ủng hộ rất nhiệt tình.

Thậm chí có một người bạn trên mạng còn nói đùa, cả nhà bọn họ đều là võng hồng, nghĩ kỹ lại, hình như cũng không sai, bà Hà cũng rất thuận buồm xuôi gió ở trên mạng mà.

Trước đó không lâu bà Hà còn ngựa ngáy khó chịu ở trong lòng, cũng đăng hình của hai công chúa nhỏ lên, nhất thời khu bình luận cũng rất xôm tụ, mọi người rối rít hỏi thăm có phải là bạn thân của

Vương Bát không. Về mặt bà Hà trở nên kiêu ngạo trả lời lại —— không, tôi là mẹ của con bé!

Những người bạn trên mạng trầm mặc

Ha ha hắc hắc, nói đùa với chúng tôi sao?

Bà Hà thấy mấy người bạn trên mạng không chịu tin, trực tiếp đăng lên một tấm ảnh chụp cùng với Hà Phỉ Phỉ, hai mẹ con có năm sáu phần tương tự nhau, lúc này mấy người bạn trên mạng mới tin.

Tóm lại bà Hà cũng coi như bị vạch trần rồi, cả nhà bọn họ tạo thành một tập đoàn võng hồng, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất đạo 【doge】

Sau một thời gian ngắn, ông Hà Phát hiện càng ngày mình càng khó hòa nhập vào bầu không khí trong nhà. Từ vợ, con gái, con rể cho tới cháu gái cũng là võng hồng, hình như chỉ có mình ông là lạc loài, mỗi lần Hà Phỉ Phỉ và bà Hà nói chuyện về bạn bè trên mạng bàn tán như thế nào về hai công chúa nhỏ, hoặc là nói về những câu chuyện ngắn, về mặt ông Hà mờ mịt không hiểu gì, Cố An Thành không nhận được mà cảm thấy đau lòng, mỗi lần như vậy thì đều rủ ông Hà chơi cờ, xem như là trò giải trí của người trung niên.

Ông Hà cảm thấy mình không thể cứ tiếp tục như vậy được nữa, nếu còn tiếp tục như vậy, thì vị trí của ông ở trong nhà không còn chút tôn nghiêm nào!

Vì vậy vào một ngày nào đó, ông Hà lén lút gọi Cố An Thành vào thư phòng, nói về công việc một lúc sau đó cũng nói tới chuyện chính, “Mẹ vợ con đang chơi cái đó gọi là cái gì?”

Cố An Thành nén cười, “Weibo, là một mạng xã hội trên internet.”

Ông Hà khẽ ho một tiếng, “Con hãy chỉ cho ba một chút đi, lúc rảnh rồi ba cũng chơi để giết thời gian.”

“Được.”

Lúc đặt tên thì Cố An Thành đưa điện thoại di động cho ông Hà, ông Hà cau mày lại, dứt khoát lên mạng tìm kiếm một vài cái tên, sau đó dùng một cái tên rất phổ thông.

Cố An Thành liếc mắt nhìn, thiếu chút nữa thì không nhìn được mà bật cười.

Nửa tiếng sau, ông Hà đi xuống dưới lầu, đứng ở chỗ cầu thang xoắn ốc, nghiêm mặt nhìn Hà Phỉ Phỉ và bà Hà đang trêu chọc hai công chúa nhỏ nói, “Tại sao hai người không chịu đồng ý xác nhận quan hệ bạn bè?”

Về mặt hai người ngơ ngác.

Cố An Thành đi xuống lầu, nhỏ giọng nói, “Ba vợ cũng đăng ký weibo.”

“À.....” Hà Phỉ Phỉ lập tức kéo dài giọng ra, sau đó hăng hái bưng bưng mở điện thoại di động lên, “Con cũng không cài đặt thông báo nhắc nhở, ba hãy chờ một chút, con lập tức xác nhận ngay đây.”

Hà Phỉ Phỉ mở weibo ra, đột nhiên nhìn thấy cái gì đó, nhất thời khựng lại, sau đó không nhìn được mà nở nụ cười, cuối cùng thì cười phá lên.

Ông Hà vừa nóng vừa giận, “Cười cái gì? Bấm theo dõi nhanh lên!”

Hà Phỉ Phỉ cười tới mức chảy cả nước mắt, “Cố An Thành, tên tài khoản là anh nghĩ ra giúp ba sao?”

Cố An Thành xua tay, “Ba vợ lên mạng tìm rồi lấy tên đó.”

Rốt cuộc ông Hà phát hiện ra có cái gì đó không đúng, “Tên của ba có cái gì lạ sao?” Ông cúi đầu nhìn lại —— Ông Hà tài xế ở trên, tên rất bình thường mà, có chỗ nào đáng buồn cười như vậy chứ?

Hà Phỉ Phỉ cười một lúc lâu, rốt cuộc cũng bấm theo dõi, “Không sao không sao, cả nhà chúng ta có một phong cách riêng, mẹ, tên của mẹ cũng không hay hơn ba bao nhiêu.”

Một người là tài xế, một người là cúc hoa, hai người rất tương xứng với nhau.

Sau đó, những người theo dõi weibo của ông Hà tăng lên rất nhiều, mỗi ngày có vô số thông báo nhắc nhở không ngừng vang lên, hơn nữa còn liên tục có những tin nhắn nhắn tới hỏi ông: Tài nguyên đâu?

Ông Hà nhú chặt mày lại, tài nguyên gì?

Hà Phỉ Phỉ biết được chuyện này, cười không khép miệng lại được, vừa đau lòng nhìn ông Hà lại vừa cảm thấy khôi hài không chịu được, người ba này của cô khẳng định không thể nào ngờ được cái tên mà mình tùy tiện đặt lại có một hàm nghĩa khác?

Mà phần khôi hài hơn vẫn còn ở phía sau, weibo có một số chức năng tự động đề cử những danh bạ có sẵn trong điện thoại di động, khi những người thương nhân ở Hàng Châu tình cờ phát hiện thấy ông Hà ở trên mạng, nhưng là lúc nhìn thấy tên tài khoản của ông...., thì cảm thấy tam quan bị sụp đổ.

nhìn mà không hiểu cái thế giới này nữa

_____ ^ _ ^ Hoàn ^ _ ^ _____

Lại thêm một bộ truyện nữa hoàn.

Cám ơn mọi người đã luôn theo dõi.

Hẹn gặp lại!!!!